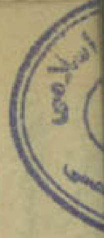
از جمله کتب موقوفه

جاودانی نامه ... است

از جمله کتب موقوفه حاجی محمد حسن است
و شرائط وقف در کتب مبسوط مرقوم است
و تغییر دهنده و متصرف ملعون و لعنت ... است
بر اولاد ذکور ... صیغه جاری شد فی شهر ربیع الاول
۱۲۸۵

كتاب التحقيق والبرهان في معرفة خلق الانسان

ادلاد ذنور

في الاستواء وحملة العرش وفي اعداد تعيين اعداد الركعات وفي
الاحاديث القدسية وخلقة الرحم في تحقيق منازل القمر والبروج
والدرجات مع تا نه قع د و و و نج وفي انهايا باي معنى كرسي وبيان حجر
في الطواف والحلق وحجر الاسود في حل د و الحيوانات في
توحيد الحروف واشتقاق من الكعب وفي اوقات الصلوت و
والمحشر وقسطاط الميعاد والصلوة الوسطى في اشتقاق الكعبة
من الكعب وطلوع الشمس من مغربها في ستة ايام وتقسيم ساعاتها
على اعداد الكلمة في ترديد الحروف على اعداد الركعات الصلوت و
عقد سبع عشر وخمسة عشر واحد عشر وحدة لام الف وكثرتها
في تضمن كل حرف معنى الفاتحة وجميع القرآن وبحث الصلوت واعداد
الانبياء في اثبات كلام الله تعالى غير مخلوق في اعداد كلمات و
تعقيبها والتشهد وعقود الاصابع فيها في توحيد حقايق الكلمة و
علم آدم الاسماء كلها وترديد الركعات على الكلمة والسجدتين والتشهد
في الحج والطواف واعداد مفاصل الانسان وتقدم كلام الله وظهور
الواح ۞ وان مثل عيسى عند الله كمثل آدم في حجة الميعاد والمقصد
عنها وكيفيتها وكميتها في ستة ايام في شهد الله انه لا اله الا
هو والملائكة واولو العلم قائما بالقسط في ترتيب القرآن واعداد
الركعات وتعيينها في ام الكتاب وام القرآن وانه فاتحة الكتاب

في

في الغسل الوجه والمرفق ومس القرآن في نفي تقديم بعض الاعلام
على بعض في الوضوء ولفظ وجه الله ودابة الارض وفضل التراب
في بقاء نفس الانسانية وبقيات الانبياء والمسيح عم في معرفة
الله ومعرفة النفس في حقايق الحروف وكونها من صفات الله تعالى
في الصلوت والتشهد وصلوت الميت والحج واسم الله
الذبح والحشر والابدال وتبديل السموات والارض واربعة
الجمعة الشهداء في الحسن والعشق والمحبة في خل ق و
وبطون القرآن في قدم الكلام والسوال عن ماهية الماء و
وغيرهما في نقطة انها اصل الحروف وفوايد اختلاف الال
في ستة ايام والزام يهود وطلوع الشمس من مغربها ومخلوق
الآخرة وذكر الجمعة وخلق د و و والمحشر في صحيفة ابتداء الكليات اصل
اصل اول اول البتة البتة ارتجاعات ابتداء وبحث حل في حل العين
وتعينها على الساعات في وضع الساعات على هيئة العين وبحث
سبعة ايام في الرحم وحوا في معنى كن ووجوه في حقيقة
الانسان في نطفة الانسان وتخليقها في خلقة الانسان وفي تسوية
الخلقة وصفاة معرفة الحقيقة في خلقة بعض الحيوانات على خلقة
الانسان في احاطة الاسم الاعظم في كما ملئت ظلما وجورا و
في كسب التحقيق والعدل وانتفاء الظلم في وجوب طلب الواجب
في حقايق اتيان الادحان والمراد منها في الوضوء والادحان و
تناسبها في اختلاف صور الحيوانات في الخلقة في اول وادم
وحوا وما يتعلق بهما من العرش وغيره في اول الخلقة ورؤية آدم

في السماء الدنيا • في صحيفة في السجود لآدم • في حكمة اعلاد الو السجود
للشيطان • في صحيفة من فوائد كليات المطلوب في الوجه وحكمة بقائه
• في السعداء القائمة • في الحروف انه مثال ص د ع م • في عبادة الله
قبل د • في ص اشياء • في الكليات الشاملة على جميع المعاني من الحقائق
المبدئية والمعادية وفي عروج د من الجنة والمعراج وسدرة المنتهى
وغيرهم • في نفخ روح د في جسده في كيفيت خلق د ع م • في سدرة
المنتهى • في فضل بعض عضو د على بعضها وفضل الموضع الذي خلق منها
ذلك العضو • في توحيد الصورة والمعاني • في توحيد الحقيقة وكثرة
مظاهر • في تعلقات البروج الى نفس واحد • في ملكوت السموات
والجنة • في النور الواحد المتجلي في الانبياء • في قوت د ع م • في سجود
لآدم ع م • في العرش والآدم • في الرحمن على العرش استوى • في
ثمانية او عال و عرش وسدرة المنتهى وفلج والجنة • في الاكل والشرب
وفضلها وتسبيح ما في الجنة • في ان الاشياء متصلة بوجود د و
• في ان وجود الموجودات وجود د الحقيقي وان لا تبالم عن انفصال
بعضها • في الجنة والكعبة انها مثال د وفضله على الملائكة • في جبرئيل و
الالواح وصاحب الكمال وان الكعبة مثاله • في نزول الملك في ص د وسبب
نزول الملائكة وفضله عليهم وامامة جبرئيل • في ان الكعبة مثال د ونور
الذي تجلى فيه • في خلق د من تراب والانسان من نطفة • في مقام ابراهيم
ومنع المشركين عن الكعبة وشق الحجر الاسود • في حل اعضاء د
من المواضع وطلوع الشمس من مغربها كل شيء هالك الا وجهه والكعبة
والبيت المقدس والاسم الاعظم وسجود الشمس • في الكامل • في

الرحم

الرحم وما يتعلق بها • في المعراج وما يتعلق به وما يتعلق به •
في الكلام على الانسان الحقيقي للهداية • في تتمة بحث الرحم والعرش
والكرسي وخلقة الانسان والآدم • في نسبة النساء والصلوات
في الجان خلقناه من قبل من نار السموم ومعرفة الله تعالى •
في احتياج د الى ثانية من الجوزاء والكرسي وما يحملها • في تقديم القلم
على د وجعله مظهر الكلام • في اعلام ق ع د ع م • في اخذ علم د
ع م • في اعداد السجود للشيطان • في كمال د ع م ع م •
في تقسيمات درجات الافلاك على اعلام • في احراق الشياطين
وزينة السماء الدنيا بها • في تقسيم الدرجات على الجهات وحصر الانبياء
على ثمانية وعشرين • في المعراج والجنة والجزاء والدرجات وما
يتعلق بها • في حكم المعراج وتبديل الارض وطي السماء • في المعراج
بالنجوم ودخان مبين • في يوم كان مقداره خمسين الف سنة •
في كيفية الرؤيا وفلج وسدرة المنتهى والجنة وانهار • في توحيد الاسم
والمسمى ونيل الجنة بالعمل الصالح والخلود فيها • في اسباب و
نزول الصلوة الى السماء وشفاعة النبي ع م • في الرؤيا وتبديل
الارض واثبات الجزاء بعد الموت • في السماء وشرح د •
في اسباب المذكورات واسباب الدرجات والدركات ونيل النعيم
• في عود الارواح الى الاجساد • في الآخرة والحشر •
في اهل الجنة والحوراء والمعاد • في ابواب الجنة • في المبداء
والمعاد • في اهل الجنة والحوراء ونسيم • في رفع الاختلاف •
في كتابة الوجه وميل الطبيعة • في كتابة الوجه وانهار الجنة وما يضاف

اليها • في اسباب الورود فيها • في السجود وابواب الجنة • في انواع
جنهم • في معنى ستة ايام وكان عرشه على الماء • في عنقاء النار ليلة
الجمعة • في سورة القرآن من البقرة الى ق • في الزام اصحاب السبت
• في يوم الجمعة ومعجز المسيح • حمل الشياطين عن الخلقة • في المراد
والوشن • في فيوض الدرجات ودقايق • في تناسب الساعة مع
الصلوة وكاف ونون في فضيلة الحروف على بعضها في العوالم
• في تقسيم الافلاك وانها مدركة وتبديل الارض • في وضع الافلاك
• في ذات القوة الازلية وصفاتها • في روية الله تعالى • في كلام
الله تعالى • في فيما يصدر عن القوة الازلية • في روية الجمعة • في
صدور كلام الله • في المفردات انها من صفات الله تعالى • في اسم
اعظم • في حقيقة كلام الله تعالى • في نزول الله تعالى الى السماء الدنيا
• في توحيد القوة الكلمة وفي افضل تراكيب الكلام • في اسباب الخلق
• في الكلام انه صفة المتكلم • في الكتاب ودلالتها على الكتابة •
في الكلام • في المسيح فيما يتعلق بكشف الحواريين • في الاسم و
المسمى • في عتق ام الولد وشهادة الرجلين • في نقطة الله •
في الذبح بسم الله والاسم المسمى • في تعظيم القرآن • في قراءة القرآن
في الصلوة • في حقيقة الروية • في الكلمة والصور ولن تحرق الارض
• في تعلق القرآن بالوشن • في دلالة الكتابة على الكلام • في كتابة
النهى • في مراتب كلام الله تعالى • في الكلمة والاسم اعظم • في نزول
القرآن • في ذكر اسماء الحروف • في اشياء الله ملك الكلمة •
في المفردات الحقيقة من القرآن • في تقديم الاسم والمسمى • في

القرآن

القرآن والقراءة • في توحيد الكلام بلا تقدم وتاخر • في تكلم الانبياء و
بالامارة • في الاشياء انها كتاب الله • في الاصل الاسم الاعظم •
في القوة الازلية والكلمة والاصوات • في فوايد مكررات الحروف •
في نقطة والحروف وتوحيد الاسم والمسمى في تقديم الالف على الحروف
• في سجدة التلاوة وتوحيد الاسم والمسمى • في الكلمة انها لا تنفك
عن الله تعالى • في ذكر بعض الحروف التهجى • في بيان لام الف و
الصلوة والصلوة الميت • في دلالتها على التجلى وكسوة حروف الاربع
في التسمية السم • في استعاذة وبسم الله وفاتحة واعداد الزكوة
في لفظ وانزل القرآن عليه • في السين انه واقع الاسم • في
اختلاف القرآن واشتماله على الكل • في دلالة الكلام على المعاني
وتوحيدها • في الحل والحرمة والكلمة • باب ميراث وما يتعلق
بها • باب الزكوة والخمس وما يضاف اليها • باب
الحدود وما يتعلق بها • باب الحج والعمرة وما يضاف اليها •
باب الجهاد وما يتعلق بها • باب الصوم وما يتعلق بها •
في المسايل المتفرقة وفي الاستواء التامة • في المحكمات والمتشابهات
والروبا • في نزول القرآن جملة واحدة الى السماء الدنيا • في بيت
القرآن وفضله على القدسية • في الكلمة والمظهر وقدوم القرآن
في علم بالقلم وسواد الاعظم • في بيان الله نور السموات والارض
• في تقسيم سبع على اثنين وثلثين • في فضل القرآن على القدسى
في وجوب الصدق بالاحاديث القدسية • في المسايل المتفرقة
والعشق وميلان الطبيعة • في كمال التوجه سليمان وفي الشجرة

في القواعد الشرعية انها معقولات • في تركيب الكلام وفي فت
المذبوح • في اخراج ذرية ادم عن ظهره • في الم نشرح لك صدرك
كلام الكامل وفي سواد الاعظم • في عين الحيوة وسدرة المنتهى •
في معرفة الله ومعرفة النفس • فضيلة الدري والعربي على ساير اللغات
في رفع الكعبة في اخر الزمان • في حكمة التكليف وحاصل العبادة
في تقليد والتحقيق • في الروح والوحش • في الكعبة والحجر الاسود • في
توجه الكعبة من بيت المقدس وجوبا • في تناسب الكعبة والصلوة •
في فضل التراب على باقي العناصر وشرف الكعبة في ام القرى وميراث
الارض وفي ام القرى ونعود اليها • في تسمية الكعبة ووقع د •
في اعداد الانبياء وتقسيمهم عليه في ميراث الارض في التراب وفي
ادم • عدد السنين وفضل ذي الفضل وتسمية القيمة • في المسجد و
المحراب والمنبر والامام • في الخطبة والتشهد • في العتق اهل
النار ليلة الجمعة • في صلوة الوسطى ووقوع الجمعة في سواد الاعظم
في صلوة وفي اعداد الركعات الصلوة على اعداد الكلمة • في فضيلة
الا وصلوة الفجر • في اختلاف ركعات الصلوة • في الركوع وفي الاشراق
وركوع الوتر • في رفع اليدين عند الاحرام • في التسليم وفي التقليب
في صحيفة في حكمة الاعداد ومثل السبعين ونحوه • في حكمة الاربعين
وفي الخطاب مع اهل الاربعين وفي الخطاب مع اهل الاربعين • في
الحساب الكلية في كمال الانسان • في اشراط الساعة ونحوه • في
دابة الارض • في طلوع الشمس من مغربها • في خلقة الاشياء واعتدالها
وتقويمها لانه احسن تقويم • في قول المسيح مع الحواريين وماورد

في الانجيل

في الانجيل • في عيسى بن مريم • في قدرة الكلمة • في الوجه ونحوه
في عقد الاصابع • في المفاصل والاصابع والخاتم والانسان •
في منقول عن مكتوب الفقير الحسن البازيا في معه في آخر عهده تم

جمعا
٢٤٤

بسم الله الرحمن الرحيم و به العون و عليه التكلان

از جميع اطراف رو بكعبه مي بايد كردن بحكم حديث نبوي كه خلق الله تعالى
راس آدم و وجهه من تربة الكعبة و صدره و ظهره من ارض البيت
المقدس و يده اليمنى من ارض المشرق و يده اليسرى من ارض المغرب
و ساقيه من ارض المصر و قدميه من ارض الحجاز و راس و وجهه خود
بدان طرف كردن كه موضع خلق راس و وجهه است و بعد عليكم
دفعه حق بحكم تغليب و گاهی به بحكم غير تغليب و سورة الحمد و هر عشر آيتي كه
خواندن خواندن دفعه بار ركوع و دفعه بار قرات و دو دفعه سجود كردن
چنانكه قاعده است و در روز جمعه كه روز خلق است به بار الحمد و دو به سجود
بمخالفت [illegible] كه فسجد الملائكة كلهم اجمعون الا ابليس ابى و استكبر
وكان من الكافرين كردن كه [illegible] تعليم آن اسمار و نيافت جبرئيل بجب
[illegible] آمد كه صلوة كه در شب معراج پنجاه بود با پنج آمد و برين تفصيل بر در
عبد امامت كرد حيث [illegible] كه فسجد الملائكة الا ابليس ابى و استكبر و
كان من الكافرين قال يا ابليس ما منعك ان تسجد لما خلقت بيدي استكبرت
ام كنت من العالين قال انا خير منه خلقتني من نار و خلقته من طين قال

بتفصيل العدد

فاخرج

فاخرج منها فانك رجيم وان عليك لعنتي الى يوم الدين ظاهر است
كه قابليت علم كلي آدمي خاك دارد و در باد و آب و آتش اين قابليت حق
[illegible] نهاده است كه [illegible] ظاهر كرد كه حصحص
[illegible] كه مراد از [illegible] اين است كلي آدمي با سمعيت جميع اشياء رسيده است
و صفات قديم حق ملك لم يزل و لا يزال است و بعد و آن سجده دو
مي بايد كرد [illegible] جبرئيل [illegible] آمد و پنج [illegible] را با امامت [illegible]
گزارد و دو پنج گزارد و در روز جمعه كه روز خلق است تا است كه تمام
باكه آن است كل صفات حق احد است و جميع كتب سماوي را شامل
وبحكم والمؤمنون كل آمن بالله و ملائكته و كتبه و رسله واجب است
ايمان بهمه آوردن و در شش روز و شش شب كه عبارت است از جهات
بار است [illegible] و يكبار است [illegible] تغليب كلمه دفعه [illegible] روي در عقبه
كرده مي بايد گزاردن و در روز و شب جمعه كه بيست و چهار [illegible] ديگر
به [illegible] مي بايد گزارد تا [illegible] تمام شود بعد [illegible] صفات
حق است پس يك هفته كه عبارت است از هفت شبانه روز شش بار
[illegible] با كه هر موجودي كه هست شش جهت دارد و هر جهت آن موجود
[illegible] از طرف خود در [illegible] دارد كه زمان وجود آن موجود است
قال [illegible] جاءني جبرئيل و في كفه مرآة بيضاء فقال يا محمد هذه الجمعة يعرضها
عليك ربك لتكون لك عيدا و لامتك من بعدك و هو سيد الايام عندنا
و نحن ندعوه يوم القيامة يوم المزيد [illegible] در روز قيامت يوم المزيد
مي خوانند كه برسته [illegible] ايام ثم استوى على العرش زياد كرده شده است تا
مثال هفت شبانه روز و هر [illegible] شبانه روز شش بار است تا كه هر موجودي

است كه

بجمعة [illegible]

۷ تمام شود [illegible]

چون بيست و چهار ساعت [illegible]

فرمود

کرشش جهت دارد در قیامت که حشر اجساد خوبود هر جهت او برهان
تت منقسم با چنانکه رسول عم قد استدار الزمان علی هیئته یوم
علی هیات هر بوبه که دو تم تت وانکه جبل عم جم در ضا عرات او دیجهت
انکه جم رو در خل دتت ونفی دتت و عرات مخصوص تت بمودن وتق د
و دتن زاد و احتیاط طو وتق د کردن تت که دران طوتت و ستد دتت

دارد که

وجم همین حال کرغاینده وتق دتت پس دا جم عرات شد و د عرات ستد
دتت بج علما و بوجهی دیکر • الرحمن علی العرش استوی از عرش در خواست
از خل کردن • طه ما انزلنا علیک القرآن لتشقی الا تذکرة لمن یخشی
تنزیلا ممن خلق الارض والسموات العلی الرحمن علی العرش استوی
معلوم شود کرش وجود دتت که استوای دتت بر خل وتق او ظاهر شد و وو

بوجهی

سن او باکه هفت طرهیات سن دارد دست باش که تما می وتق تت • والملائکة
حافین من حول العرش زیرای انکه • فسجد الملائکة کلهم اجمعون الا ابلیس
وحت رسول عم در شب مج کفت خدا را در احسن صورة دیدم و احسن تقویم
ضا دتت که تمانه تی از وتق او لایح و ظاهرات و کفت رایت ربی فی صورة ...
پس خدا در ضا تر که صفت سن خدا دارد و ضا حق دارد و تجلی کرد بر طرش جر

چهارده ها

بکذارد از هفت طرق او که مثت شود بشکافتن موی فرق و هر یک چهار
طرست طر با تا بر طرش عبور نکرده از هفت طرق او که هر طر چهار طر با چنانکه
ست طر بخوان و معنی • الرحمن علی العرش استوی بدان و به بینی و در مصابیح
طلب کن که مج را دیدم در احسن ضا که دست بر میان هر دو شانه من
نهاد چنانکه سردی او بسینه من رسید و سوال کرد که • فیم یختصم الملأ الاعلی
یا محمد تا و ا کرفت بعض و احکام او و مخ تعالی خود را بعه معرّ آن نمود

تا معلوم

تا معلوم شود که دتش مج تت • والملائکة حافین من حوله(الوتی) یسبحون و ایت

العرش استوی

معنی الرحمن علی که راست ما استاد دتت که صفات قدیم اوست بر عرش او
بلا زیاده و نقصان چون این معنی تمام شد که استوای او بر عرش تت و موجود
که • له ما فی السموات وما فی الارض وما بینهما وما تحت الثری تحت الثری
کفت تا اسمانها نیز داخل با مج تحت الثری درین ایت و از خل ادم و
وتق د و طرش او برو بهمه اشیاء و اسمانها که همه یک وجود دانند و ازین
روش و سن مج اند و از طرش د بطرش همه اشیا بر دوب دتت و ستد

غیر الارض

دتت را بخوان و معنی • یوم تبدل الارض غیر الارض والسموات در یاب که اسم عین
مسمات و از هر موجودی که هست این طوتت ظاهر ست که چون بر یکدیگر
آید بر هم باید بعضی ازین سد دتت و ظاهر شود که اعداد رکعات
حق والحمد و معنی هر ایتی که خواهی بخوانی چنانکه کفته شده تت مج • اقرؤا
القرآن علی حرف در ضمن او مندرج با چون قطع نظر از شکل و ضا او
کرده باشی این تت سر • انطقنا الله الذی انطق کل شیء و معنی ان
من شیء الا یسبح بحمده و در صلوة و در هر رکعتی سنت تت خواندن • سمع الله لمن حمده
ربنا لک الحمد ملء السموات و ملء الارض و ملء ما بینهما و ملء ما شئت
من شیء بعد پس در سد کس سد بار این را باید خواندن • کل
قد علم صلوته و تسبیحه بر طرش ایشان بکذر و طرش د را بخوان • و ما من دابة فی الارض ولا طائر
یطیر بجناحیه الا امم امثالکم ما فرطنا فی الکتاب ای فی الوجه لفظ که کفت و وجود

من شیء

دتت مج علما و از روی خل وجود او وضع ان دارد و بدست خود که خمرت
طینة ادم بیدی که مراد از ن ست دتت و بر وتق مج تابه خود بنوشت
جبل عم از ان مطالعه کرد با مرحت ع که • عند ذی العرش مکین مطاع

تم آمین در صفه در می آمد و جست لب می آورد و از برای آن در صفه در آن
آمد که ممثل شده بود بیکبار صفه در و دو آزین جهت معلم او و همه ملایکه شده است
در صفه در آمد بیت لب و روی در پیش کرده و خ را سجده کرد و بعد صفه و پیش
... که «یا آدم انبئهم باسمائهم» تعلیم یافته بود جست فرمود که روز جمع
... خدا ظاهر شود چو اگه در روز جمع خدا اجل دیگر کرده است و سید الایام است
و سنت است که روز جمع چشم را سرمه کشند که چشم آن روز روز برای می بیند
که جمال در صفه مرات آورده است و جامها سفید باید پوشید و ستر عورت کنند
الا ... و ید و رجل که علامت ... و ... است و بعد زان خطیب دو
خطبه بخواند یکی بجهت ... و یکی بجهت ... خاتم که «لسان اهل
الجنة عربی و فارسی دری» و در لغت فارسی چهار ... ظاهر است که پاچا
ز انگات ... کف مراد ... ازان که حص کف و بالاتر ازین مقامی نیست
که مسجود ملایکه و مظهر همه انبیا و اولیا و صلی شد که بخطاب علمی مشرف
گشت و علم کلی از آسمان اول باو رسید که «انبئهم باسمائهم» و آخر جمع
باو میکند که حق را در آسمان ... می باید رسانید و چهار جو ... آنجا
... که در شب معراج رسول علیه السلام فرمود که از زیر ... بیرون می آمد بعد ازان
فرمود «فرض علیکم خمسون» حق و محمد همین معنی است «و لقد راه نزلة اخری»
یعنی خدا را نزله دیگر یعنی در کسوت بشریت «عند سدرة المنتهی عندها جنة المأوی» که مقام
... است که «رایت ربی فی صورة ...» همه اشیا و ملک و فلک و نبات
و جماد و طبایع و موجودات که در عالم خاک و بشریت دارند و عاشق
او اند و گرد مرکز خاک در طواف اند هرگاه که آسمان که ... ملایکه است
در طواف باشد گرد مرکز خاک و صفه در انجا چار ساکنان سموات نیز در طواف باشند

ومیخواهند

و میخواهند که بقیه تمام ... تعلیم ... برآمده و مظهر شده است برآیند و جهت
این معنی جمیع اشیا دایم در ... کنند و این معنی بقیه هیچ موجودی را نیست
الا عالم خاک را و بعد زان آب و بعد زان باد و بعد زان آتش را که
چهار ... اند که بر صفه ... ظاهر شده اند و در آسمانها بالقوه این شکل است
همچنانکه در ... گفته شده است و از تقسیم فلک تقسیم همه افلاک که
«طوله ستون ذراعا فی السماء» حاصل است اما آنچه بالقوه افلاک را این صفه در
بالفعل در عالم حاصل است خاک و باد و آب و آتش بمود پس جمیع اشیا جو
یک ... او از طبع ... همه اشیا بر ... خدایی را که ... مظهر
اوست در جمیع اشیا بخوان چنانکه از ... اسمیه ... همه اشیا رسیده است
و از ... ظهور در همه اشیا تجلی کرده است و مجموع اشیا بالقوه و بالفعل مظهر
اوست که ... ازان فرمود «انی جاعل فی الارض خلیفة» که خلیفه قایم مقام
... و ازان فرمود «علم آدم» ... و همه اشیا بحقیقت اوست و مرات خدا او همه اشیا
بدین معنی شده است پس ... او ... که در ازای ... در آسمان است
بهمین معنی است که ... موضع ... راس وجه است و ... بجهت این خواندند
که ... و دیگر ... خواند تا رسول علیه السلام نیامده موضع یک خشت از ...
مانده بود پس ... بود ... و این معنی در اعداد انبیا که صد و بیست
چهار هزار اند گفته شده است و این الواح که ... بموسی علیه السلام داد و موسی
آن الواح را بشکست بوجهی قسمت ... تا بر طبق ... نگردد و مکشوف
نشود علامت ... ظاهر نگردد ... پس ... آن
از غایت کمال باشد از نقصان که «و اشرقت الارض بنور ربها و وضع
الکتاب» و ... است و ... را نور خوانند یعنی ... زمین وجه ...

بو آدم ...

صورت آدم ...

دکلیه

در مقابل هر یکی ازین هشت در باب و وضع الکتاب کذشته است باو حجتی
بانبیین که سه بار صد هزار و یکبار صد هزار انبیا باشند بیاهند و
الشهداء و کذلک جعلناکم امة وسطا لتکونوا شهداء علی الناس ویکون — شهداء
الرسول علیکم شهیدا وما جعلنا القبلة و هفت در دوزخ که هفت [illegible]
کافر است که هرکه بآیات کویند و لکن حقت کلمة العذاب علی الکافرین — او
یعنی بشمار دو صد و بیست و چهار هزار انبیا که سه بار صد هزار و یکبار
باو بعد ازین [illegible] انبیا نیامدند اقرار کنند که آمدند و لکن حقت
کلمة العذاب علی الکافرین و سیق الذین اتقوا ربهم الی الجنة زمرا
حتی اذا جاؤها وفتحت ابوابها چون بر طبس بکذرد و هشت در [illegible] که
حق تعالی فرموده که رایت ربی فی احسن صورة خط و طبس آن که هر طرف جهان
ظاهر است [illegible] حاصل شود بشکل [illegible] که جمعش در جنت که وجنة عرضها
السموات والارض در آیند و جمیع حور و غلمان بشکل [illegible]
لا یذوقون فیها الموت الا الموتة الاولی خود را ببینند با هزاران هزاران
نشاط و فرح و جلالت و بزرکی و بزرکواری وجوه یومئذ ناضرة الی
ربها ناظرة چون [illegible] دیدار بهشتی [illegible] در [illegible]
بر وی تجلی کند [illegible] پس [illegible] بهشتی همین علم است [illegible]
دارد پس ناچار وجوه یومئذ ناضرة الی ربها ناظرة با قصرها از
لعل جواهر و یواقیت و انواع فواکه و هرچه ببینند آن همه داخل است
باینچو بعد [illegible] که صفات قدیم خدا است پرستش کرده است و همه را
دران عالم مدرک کویا و بینا و شنوا یابد و مطیع او و منتظر [illegible]
ببینند و هرچه رای او بآن جهت انکه مظهر [illegible] بوده اند [illegible]

بایشان

بایشان در بهشت از فواکه و لعل و جواهر و یواقیت در سخن آید چنانکه
با مانع زکوة مار در سخن آید که انا کنزک و انا مالک الحدیث هرکاه که
و دیدار او از قسمت فلج [illegible] که در حق [illegible] بود و تقسیم سماوات
و سبع سیارات و دران برج معلوم کرد خود می بیند که از قبل باری تعالی
لعل و یاقوت و جواهر پرورش از ایشان چون دیدار دیکر ان رسید ایشان — دارد دم
منقسم اند بعد [illegible] پس مجموع جواهر [illegible] باشند موجود که امر کن
فیکون است [illegible] افلاک مشاهده کرد فرزند [illegible] ناچار دران عالم آسمانها و
زمین از یاقوت و لعل و زبرجد و جواهر ابد الآبدین بینند و در آنجا ساکن با
که خالدین فیها ما دامت السموات والارض الا ما شاء ربک [illegible]
کرد که [illegible] چنانکه همه [illegible] در یک [illegible] مشاهده میتوان کرد [illegible]
[illegible] همه اشیا از ذات احدیت یابند [illegible] پس باید کفت
خالدین فیها ما دامت السموات والارض الا ما شاء الله و دوزخی
و اهل نار را همین معنی با مثل همه اشیا ایک زبانه آتش دانند و بینند بلا
تفاوت و غیر ذالک علی هذا القیاس

فی الاستواء و حملة العرش و فی اعداد و تعیین اعداد الرکعات و فی الاحادیث القدسیة و حل الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم طه ما انزلنا علیک القرآن الی الرحمن علی العرش استوی
اول از دره [illegible] طالب ~~[illegible]~~ و علی [illegible]
[illegible] که اصل کتابت [illegible] کم کسی از ایشان جمیع کتب [illegible]
بشناس بعد ازان متوجه معنی الرحمن علی العرش استوا اکر شخصی کوید
که استوی بمعنی استولی است و در کلام عرب چنین آمده است جواب آنست
که بمعنی استولا آمده است و درین مقام معین است که خدا در همه اشیا استولا دارد

[illegible]

حق بر عرش که اعظم موجودات است اما عرش از روی لغت سریر ملک است
یعنی تخت ملک بدلیل « ورفع ابویه علی العرش » و بدلیل « ولها عرش عظیم » چه فایده
دیدن عرش « الذین یحملون العرش ومن حوله » که مراد از حاملان عرش
استیلا و قدرت باشد و محل ظهور واجب باشد و داشتن ملایکه را که « الذین یحملون
العرش ومن حوله ویستغفرون لمن فی الارض » چه معنی دارد و چه فایده باشد که
عرش را تصور کنی یعنی تختی را که بالای آسمانها است و حاملان عرش او را بر داشته
باشند و محل ظهور و استوای احدیت دارد اکنون در دل که حق محض بجا است
و در یه سفر کرده است که باشد در رحم و شیه جمع کرده است که سوره طه « والرحمن
علی العرش استوا » انا ... خوانند پس معنی الرحمن علی العرش استوی را از ...
که اصل ... سعر و حصر بعد ایشان است و حق محض طلب کن که « والذین
یحملون العرش ومن حوله » مراد از حملهٔ عرش آن کسانی باشند که عرش را برداشته
و از ... که ملایکه طواف دارند بر گرد زمین و آسمانها و مخلوق
شده است و به حق که خاص ... آن کلام قدیم باشد و استوای
... ازل ... او واضح ولایح که « کل شیء هالک الا وجهه » بغیر از ...
هیچ مخلوق را آن علمیت که آن بر ... ظاهر نیست زیرا که ... او را از زمین
... در آنجا ... باید کردن و ... در وضو شستن و ...
... حق با سجدات گزاردن در اینجا و استوا ... بر عرش این معنی
با او این استوا ... و کلام او بر عرش و استوا بر جمیع اشیا فی المثل چنان
باشد که پادشاه بر تخت نشسته بر جمیع امرا و نواب ظاهر گردد اگرچه در همه اشیا
... تجلی کرده است ... او و تجلی کرده است اما بر نهج ظهور و ... چنانکه بر
... عرش اوست استوا یافت در مقام دیگر نیافت بسبب این معنی فرموده

رایت

رایت ربی فی صورة ... و فی احسن صورة که آدم در احسن تقویم است بجهت آنکه
جامع مظهر ... ازلی ابدی شده از راه زبان و ... و از روی حال پیشانی و
... و اعضا و جنب او و همه علم ... تمام ... شد ازین جهت است که آدم عرش خدا است
الرحمن علی العرش استوی در مکاشفه دید فی ... « ولقد راه نزلة اخری » تا ... قاب قوسین
کف و ... حال کویند و محل خواهند جای گرفت در ... اصابع
که در تشهد بیان کرده ... در وقت التحیات خواندن و عقدیه وقت جدا کردن
او ادنی بحکم تغلیب ... و ... حق و این معنی در شب معراج بود که حق
واجب شد « وکان قاب قوسین او ادنی » یعنی است که ... کرد شامل ... کلمه
که و شامل ... « فاوحی الی عبده ما اوحی » از فرض علی خمسین صلوة پانج
حق آمد و در ... حق ... نمود که ... باید ... ما ... استا
تا ... ترتیب ... در ... کرده بگذارد و این پنج حق را گاهی ... و گاهی ...
چنانکه ... گاهی ... و گاهی ... تا ... رسول ... سینهٔ مبارک ...
... نرسانید از موضع بیت الحرام که موضع ... راس وجه است
بمسجد اقصی که موضع صدر و ظهر است ... و دل مبارک ... او را ... علم
و حکمت مملو کرد و بعد از آن ... او را بآسمان اول ... رسانید تا سمه
گر آن شکل هم مثال ... که چهار جواز ... بر او ... آید که عبارت است از جهات
... که بعد از آن فرمود بمقام « قاب قوسین او ادنی » که معنی آن ... رفت یعنی
بعد پنجاه حق و آن پنجاه حق واجب گردانید بجهت آنکه فرمود که در شب معراج رسیدم
بمکان « مستوی اسمع فیه صریف الاقلام » تا آمد به پنج حق و ... آمد و از اقم
الصلوة مجمل بتفصیل امامت کرد ... روی در موضع مکان ... آن
وجه ... و گاهی در ... که موضع صدر و ظهر است « اگر سایل سوال کند

العرش استوی

... یادونه

که بسبب چیست که حق تعالی تفصیل عدد رکعات را که تو گفتی نگفت جواب آنست
که ﴿و لقد زینا السماء الدنیا بمصابیح﴾ انا زینا السماء الدنیا الآیه که در آیه در سماء
دید ﴿بزینة الکواکب و حفظا من کل شیطان مارد﴾ و لقد جعلنا فی السماء
بروجا و زیناها للناظرین و حفظناها من کل شیطان رجیم ﴿الا من استرق
السمع فاتبعه شهاب مبین﴾ معلوم میشود که بالهامات شیطانی و تخیلات
نفسانی و جسمانی عبور بر سموات نتوان کرد و بسر اوحی الی عبده ما اوحی
و بسر آنکه چرا حق در اول پنجاه بود و حق حکمت آن چه بود و از چه جهت به [illegible]
[illegible] آمد و جواب [illegible] بجنس [illegible] باید کرد چنانکه گفته شده است نتوان رسید
مگر بالهامات حق و واردات غیبی [illegible] از آن تصریح نکرد و نگفت تا آنکس
که خدا گفت ﴿یقول الذین کفروا لست مرسلا قل کفی بالله شهیدا بینی و بینکم و من عنده
علم الکتاب﴾ و کذلک جعلناکم امة وسطا لتکونوا شهداء علی الناس
و یکون الرسول علیکم شهیدا چون گواهی بدهد بدانند که این گواهی بتقلید
نیست و از آن علت که فرمود ﴿اعددت لعبادی الصالحین ما لا عین رأت
و لا اذن سمعت و لا خطر علی قلب بشر﴾ و در از آن گواهی و در قامت همچنین
بعد [illegible] چنانکه گفته شده است [illegible] ﴿قال الله تعالی انا الله
و انا الرحمن خلقت الرحم و شققت لها من اسمی فمن وصلها وصلته
و من قطعها قطعته﴾ الرحم [illegible] و مراد از [illegible] معلقة بالعرش
از روی [illegible] مراد از [illegible] گفته شده است یعنی قرابت و رحم که
[illegible] که خلق منها زوجها [illegible] هر کسی که او را پیوند د و با صله [illegible]
وصل الله [illegible] و وصلت [illegible] ﴿و من قطعنی
قطعه الله﴾ این حدیث [illegible] طلب کند که قامت الرحم فاخذت بحقوی الرحمن

یعنی خو

کانت

کنایت است از [illegible] قال [illegible] منع [illegible] از [illegible] و گر کرد اگر نکردی حضور
چنان بودی که خط راس و خط عارض یک خط واحد است [illegible] ظاهر
نشدی آنچنانکه در پیش تر در باب خلق [illegible] گفته شده است که اگر [illegible] از
عارض [illegible] ممنوع بودی [illegible] ظاهر نشدی پس حق گفت الا
ترضین ان اصل من وصلک و اقطع من قطعک قالت بلی یعنی [illegible]
[illegible] و السلام الثالث **فی تلفیق منازل القمر و البروج و الدرجات**
مع [illegible] و فی انها باقی معنی کرسی و بیان صورت
امر و قطط بسم [illegible] که و السماء ذات البروج و القمر قدرناه منازل حتی
عاد کالعرجون القدیم دوازده برج است هر برجی سی [illegible] چنانکه [illegible]
[illegible] با ابجد [illegible] در مصابیح آمده است [illegible] شش بار [illegible] و شش بار
[illegible] که [illegible] و هر [illegible] ثانیه و هر ثانیه [illegible]
ثالثه علی هذا تا عاشره که ما بلغوا معشار ما آتیناهم هر جزوی بحسب خاصیت
و فیض مغایر جزوی دیگر اند و بحسب ذات یکی باشند بلا خلاف چون [illegible]
[illegible] و این دوازده برج چون در مقابل هفت آسمان است و از تقسیم او
که فلک است تقسیم هفت آسمان لازم آید که ﴿و لقد زینا السماء الدنیا
بمصابیح﴾ پس جمیع آسمانها از تقسیم فلک [illegible] و درجات ایشان منقسم شوند
همچنین [illegible] از [illegible] موجود شده است و گفته شده است که
[illegible] یک [illegible] چون اجرام سماوی فی الحقیقه باز این دوازده برج
بحسب منازل قمر که ﴿و القمر قدرناه منازل﴾ منقسم است به [illegible] و [illegible] منزل که
[illegible] منزل تا چنانکه [illegible] و دو ابرو و موی سر که هفت تا و دو
انف و دو عارض و دو شارب و یک عنفقه بر [illegible]

منزل

که طوبی است بجهت آن همیشه حق قمر در زیر زمین مخفی است و حقش ظاهر حال آن
بجهت آن چنین واقع شده است که آنچه بالقوه در ایشان است بالفعل در حق ایشان مفقود
و ظاهر شد در خلق و جهت طرف که حروف در حاجب و یک شوسر که ظاهر است
بر جهت که مکان آن جهت است و بر این قیاس و آن جهت مخفی است و ظاهر نیست
که اگر همچنین برق و ظاهر شدی آن طور متصور نمی شدی که خط عارض و خط فوق دو
تا و بر فوق تا استوا حاصل است خط و ست خط ظاهر نشدی و کسی تصور کردی که خط
فوق و خط عارض هر سه یک خط است از حق و حکمت تمام قدرت می منع آن خط گردید بجهت
این معنی که در روز قیامت همه را بنام باز خوانند از این معنی «یوم ندعوا کل اناس اس
بامامهم» بوجهی ای بامهاتهم و الحمد را بوجهی ام الکتاب بدین معنی خوانند که حق تعالی
حق و گوهت [illegible] بر جهت خط و موضع جهت دیگر است پیدا شود و موضع انف
و دو عارض و دو شارب و یک موضع سبلت است پس بیست و یک حرف ظاهر
حق او از این قبل منظر شد و در الحمد که فاتحة الکتاب است که خلق حق را از خلق حق
و معلوم است بیست و یک حرف آمده است و جهت [illegible] در الحمد نوشته اند
چون مثال خلق و قوت است اگر چه در بهشت مجموع قرار باشند و بر [illegible] ایشان جهت
ظاهر بودن باین معنی خلق و گوهت [illegible] و یکی هر طرف چهار طرف خاک آب
باد و آتش پس جهت بدن چهار است [illegible] و چون بر طلس جهت طرف او گذر کنی که
ابراهیم [illegible] شکافتن سوی فوق و همچنین سنت [illegible] موی
سر را بدو قسمت کردن و گیسو بافتن تا هشت خط ظاهر شود و از طلس فوق و
هر طرف چهار طرف گرد مجموع سه طرف تا و بدین جهت حق تعالی فرموده است که بهشت را
هشت در باشد و بر هر در چهار طرف نوشته با تا [illegible] تا هر کسی که در
بهشت رود بر [illegible] طول ستون در ذراعا فی السماء که جهت [illegible]

کرسی

کرسی و بیت یا که وفتیه فی السماء بجهت آن کرد که فلک به شش جهت منقسم شده است
رفیع الدرجات ذو العرش شش بار جهت [illegible] تام جهت [illegible] سه و بیت جهت
و از تقسیم فلک تقسیم جمیع افلاک که در ازای او و آنچه در فوق وجه درخت
لازم آید قبته فی السماء از این جهت است قال علیه السلام ان اول قوم یدخلون
الجنة على صورة القمر ليلة البدر يوم القيمة و امثال این بسیار است و در این مسئله جمع باید
کرد جهت ستاره تا بود نه و باشند دایر بند در شش جهت فلک و جهت [illegible]
او الی عاشره که هر شخصی [illegible] و بیت یا و فلک با جهت فلک دیگر که در حرف
خود دارد که بوجهی [illegible] که «وسع کرسیه السموات و الارض فقضیهن
سبع سموات فی یومین» در و گنجیده است باید دانست که بچه معنی حق است
بدان معنی که دایر است با جمیع کواکب و افلاک گرد کره خاک که خلق را روست
تا آنجا از شکل و صورت که در ایشانست بالقوه بالفعل بظهور آید چنانکه
آمده است افلاک چون از تقسیم فلک منقسم به سه و بیت شده اند تا ظهور
علما شود پس باطن ایشان همین شکل سه و بیت داشته تا لازم
از آن جمله یک برج حمل است که [illegible] میفرماید «و یحمل عرش ربک فوقهم
یومئذ ثمانیة» و رسول ثمانیة او عال گفت یعنی هشت بزکوهی که خداوند
[illegible] قائمه شد و برجی بقره حوت و برجی بقره [illegible] است بجهت آنکه طول [illegible] ستون
ذراعا فی السماء [illegible] و این دوازده برج نسبت با یک نفس [illegible] تعلق
دارد چنانکه یکی بنفس او و یکی بمال او و یکی بفرزند او و على هذا القياس
تا دوازده برج به هر چه انسان در کار است تعلق دارد «اگر سائل
سوال کند که بچه معنی فلک [illegible] است جواب آنست که حق تعالى گفته است که
«خلق سبع سموات فی یومین و خلق الارض فی یومین» و جبال را و اقوات

۲ تعلق

کفت آورده‌ایم در بومین ذکر کرسی تصریح کرد کفت وسع کرسیه السموات
والارض و در حدیث آمده که در معالم التنزیل که حضرت ع آیة الکرسی را
صد رجل در آورد با تکلس در سخن آید و رجل عبارت است از صد که هر طلسم
حق دست تا به ظاهر است و ما لا کلام درکه و است ل حق خواندن آیة
الکرسی جایز است و بعد بسه و است که فلج منقسم است هر کاه که فلج صد
دبود و دو را ح مقابله حق آورده ما که خص برای آنکه خلق او مظهر
حق و است که خدایست و فلج بر هفتی بوجهی کرسی حق تا چون منقسم است بقه
دو و بعد دسته که ازلی ابدی بس ستو کویند که یوم ینزل الله تعالی
علی کرسیه تا انجا او انا القوم عن یمین الله در تشهد کفته شده است که باز ده
بابت تا که فلما بدیه یمین حق تعالی از شش جهت نزول کرده تا بدین معنی و
این حدیث وقتی فرمود که کفر کرده بودند بعد زین آیت آمده بود که ومن اللیل
فتهجد به نافلة لک عسی ان یبعثک ربک مقاما محمودا سوال کردند که ما المقام
المحمود فقال یوم ینزل الله تعالی علی کرسیه الحدیث لاجرم معلوم شد که آیة الکرسی
در صد رجل در آید تا ظهور این با این که ستو فرمود انت ربی فی حقه مر طلط هفت خطر
برق و فوق خود دارد که بر استوای این چون بکذری هر طلسم تا نظر ظاهر باکر
حضرت در کشف دیده است چون بر طلسم فوق او بکذری هشت خط ظاهر شود هر کدام
از چهار خط خاک و آب و باد و آتش که کسب حرفها و بر طلسم بکذشته این هفت خط بر طری
همچنین چهار خط با آیات حرفی کرده چنانکه ظاهر اطاعت ظاهر است حرف و
بیت دو است که بود و ده و سیاه کوشه شده است مرکب از چهار طبایع کرده است و کوشه است
خمسه که تا به وقت نیز چنین است التراجع **فی الطواف و خلق و حج** بسم الله الرحمن
الرحیم مبارکا و هدی للعالمین فیه آیات بینات مقام ابراهیم ومن دخله

کان

کوید که ع

سوال

ان اول بیت وضع للناس للذی ببکة ع

کان آمنا ولله علی الناس حج البیت بعد دهت که طواف حج بعد دهت که دیگر
طواف عمره و بعد دهت که طواف قدوم و بعد دهت که دیگر طواف وداع حضرت
اول او جسته دیگر طواف را که تا به شو سرت و دو حاجب و چار ده که
بعضی قایم مقام است که میشود و بغیر استوا قایم مقام است که و بوجهی
دیگر حضرت دیگر که ان حضرت شو بر رو نوشته شده است همچنانکه حرفی چهار
حرف کرده است که طواف و بعضی هشت خط که است طواف است خط خ و آن که موضع
راس و جهه است و سر تراشیدن و قصر کردن موی سر ازین معنی است
بیش مکان راس آدم و دیعت نامه الست بربکم بدین معنی بیش حجر است
که بر طلسم خلق راس آدم است که حق است که حق را بخوانی و بکه که از ما و الله
بشناسی و احاطت او بر همه اشیاء قدم آن کلام را ببینی و بدانی و ما
اشهدتهم خلق السموات والارض ولا خلق انفسهم ای ولا علی خلق انفسهم
بعد زان کوید الست بربکم ناچار کویند بلی چون ببینند که مخلوق شده است که بعد
که ای ما اشهدتهم خلق السموات والارض ولا خلق انفسهم یعنی شیاطین
بسر عهد حضرت نرسیده اند **فی خلقة آدم و الحیوانات** لسم الله اذ قال ربک
للملائکة انی جاعل فی الارض خلیفة قالوا اتجعل فیها من یفسد فیها ویسفک
الدماء و نحن الی قوله و ما کنتم تکتمون و قال ع خمس و علیه حق از
سه هزار و سه هزار و سه هزار و سه هزار انبیاء اول از آدم در سوره الم که
اصل جمیع اسمات آغاز کرد که خلیفه اوست و خلیفه عبارت است از قایم
مقام حق و بعضی حق مخلوقند بحث ان مسبح و ملائکه شده و در تعلیم اسما
معلم ملائکه شد بعضی از اسماء و ملائکه اشیاء را استند بدلیل اذ قال ربک للملائکة
انی جاعل فی الارض خلیفة که آن و جاعل فی الارض و خلیفه از اسماء الله و

همچنین اتجعل فیها من یفسد فیها و یسفک الدماء از اسماء اند و نحن نسبح
بحمدک و نقدس لک از اسماء اند قال انی اعلم ما لا تعلمون از اسماء اند و
علم آدم الاسماء را آنچه ملائکه دانستند و چه آنچه ندانستند ثم عرضهم ای المسمیات
علی الملائکة فقال انبئونی باسماء هؤلاء المسمیات که بهؤلاء اشارت بر آن مسمیات
اسما و ان کنتم صادقین فی زعمکم قالوا سبحانک لا علم لنا الا ما نفی جنس است
الا ما علمتنا یعنی از یسفک دماء و غیره و نحن نسبح بحمدک و نقدس لک و اسماء
دیگر که تو ما را اعلام کرده از جنس علم دیگر ما را معلوم نیست قال یا آدم
انبئهم باسمائهم آن اسما که تعلیم ملائکه کرد و اصل کتب سماویه و اصل جمیع
کلام [illegible] بود که [illegible] بعد از ان ظروف مخلوق شده اند و ان اسم عین مسمات
چنانکه الف اسم [illegible] مسمی [illegible] مسمات اول آمده و ب و ت همچنانان
در [illegible] و در حدیث است که [illegible] فرموده که لکل شیء قلب و قلب القرآن یس
ی اسم ی با و این اسم عین مسمات که [illegible] است علی هذا القیاس همچنین حرف
رعایت کرده است حروف و چهار دیگر که و علماء که یا و جا و زا و کاف است
مسمی را اول در اول اسم ذکر کرده است تا بر طالبان حقیقت محقق گردد
که اسم عین مسمات چنانکه بعض علماء ظاهر نیز بر آنند که اسم الله بعینه عین مسمات
چون بر [illegible] بگذری و موی فرق سر را بدو قسمت کنی که ابراهیم سنت
[illegible] و گیسو انداختن سنت است و بر میان دو حاجب گذر کنی و بر میان دو
شارب و بر میان سبلت و بر میان زنخ خط عارض از دو طرف بدو نیم تمام
شود و حلقه [illegible] که بر حلقه [illegible] که غیر حلقه [illegible] است که علامت است [illegible] خدای
باشند پدید آید [illegible] از ان [illegible] دیگر که الم نجعل له عینین
و لسانا و شفتین و هدیناه النجدین [illegible] الف [illegible] شود بر دو موضع خود

چهار

۱۴

چهار حرف آن تا علم چهار [illegible] دیگر گردد تا علامت [illegible] بر [illegible] ظاهر شود
که [illegible] تغلیب [illegible] و گاهی در روز [illegible] که روز [illegible] است [illegible] گاهی
تا هر دو با هم [illegible] الحمد [illegible] آیت بعد [illegible] در روز [illegible]
و غیر [illegible] باید خواندن و بعد از ان عبادت و سجده [illegible] کردن بمخالفت
[illegible] این [illegible] از [illegible] خوانده و [illegible] و ملعون ابد شد و در اول قرائت
واجب [illegible] اعوذ بالله من الشیطان الرجیم بگوید و بعد از ان بعدد [illegible]
[illegible] بار الحمد لله رب العالمین تا آخر و هر عشری از قرآن که خواهد
خواندن بمخالفت [illegible] آن که گفت انا خیر منه الآیه بجهت ان بود که [illegible] بود که
[illegible] چنانکه [illegible] اصل کتب انبیاء است [illegible] و ید و رجل [illegible] گردانید
او را بعین [illegible] گردانید که اگر [illegible] و گر اید از [illegible] او و
ید او و رجل او [illegible] استخوان او [illegible] را بشناسد من عرف
نفسه فقد عرف ربه بخوان و بدان که در مصابیح است که [illegible] مفصل
[illegible] بار [illegible] مفصل تا [illegible] است
[illegible] خاتم [illegible] و در شب [illegible] گفت رأیت ربی فی احسن صورة که
بشر [illegible] احسن تقویم که گفت فیم یختصم الملاء الاعلی یا محمد تا آنکه
[illegible] دست خود بر میان هر دو شانه نهاد و سردی دست او به سینه
من رسید که هر دو موضع [illegible] است از فوق [illegible] تا انتهای خلق وجود او و بعد
زان دانستم علمی که در آسمان [illegible] گفتم خصومت ملائکه و ملاء اعلی
در کفارات و [illegible] درجات [illegible] که [illegible] است [illegible] بعد [illegible]
دیگر فسجد الملائکة کلهم اجمعون الا ابلیس لم یکن من الساجدین
[illegible] را که چنین آورید و من احسن دینا ممن اسلم وجهه لله ای

لکلمات الله و هو محسن و اتبع ملة ابراهیم حنیفا که شکافتن موی فرق
ست اوست تا سی و دو خاتم بر فرق مصطفی ظاهر کرد و وجود را تسلیم آن کرد
کرده اند و دانند که علم کتابی حق اوست که محمد رسول الله والذین معه اشداء
علی الکفار رحماء بینهم تراهم رکعا سجدا ابعد سی و دو است یبتغون
فضلا من الله و رضوانا سیماهم فی وجوههم من اثر السجود در حق حرف
لب باد و ... سجده و در حق ... باد و ... سجده و در حق ... باد
به وجود لا جرم فرماید که سیماهم فی وجوههم من اثر السجود و ان طهرا
بیتی للطائفین والعاکفین والرکع السجود که آن بیت نیز حدیث نبوی مقام خط
و رأس و وجه است که خلق آدم ... حق خلق الله تعالی رأس آدم و جبهته من
تربة الکعبة و دهن ... زاد که بر طرس او بدید کاهی ... دندان و گاهی
دندان بعد ... خاتم ... موضع ... و دو چشم
و دو گوش و دو بینی و یک دهن بر طرس ... که هر یکی کتاب اند از چهار ...
آب و باد و آتش ... که هر یکی چهار ... و بر طرس ... چون ...
چنانکه خطی در زیر زبان بجهت فاصله زبان و نشان راه ... و سلوک طالبان
نهاده ... هشت ... شود و هر ... چهار ... چنانکه ... باد و در حدیث آمده ...
که در بهشت هشت ... دو پاره و بر هر دری چهار ... نوشته ...
در شب ... در ... دیدم ... باد و در ... در ... و
گردانید ... فرمود که در احسن ... دیدم و فرمود رأیت ربی فی ...
... دار دو چهار مژه و دو ابرو و موی سر که ... عبادت ... هر ...
چهار ... از آن ... بر ... بدان ... تجلی کرده ... که هر یکی چهار
... خدایی ... بر استوای آن ... بکذری هشت ... شود و هر ... چها

طه دوس

خط

خط است تا از آن گوش و چشم و بینی و دهن نیز همچنین است و ... از آن
دندان همچنین از آن ... شود و چهار مژه و دو حاجب ... دیگر است که
محل این ... شده است همچنین آن ... هر یکی چهار ... که ... و چون
طرس بکذری هشت ... که هر ... چهار ... که ... علامت ...
... تا آن ... ازلی ابدیست که در ... بر این ... تجلی کرد و ... آن ...
شد از ... خط و ... اوراق ... هفت شو بیاض است که بر ... و ...
طرح ... که هر یکی چهار ... و بر طرس ... چون موی فرق شکافته شود هشت
... تا ... و شعر عارض و زنخ و انف و سبلت را از ... و منع کرد در اصل
خط تا خوانده ... از ... تعقل و توهم نکند که موی سر که یک ... و موی
عارض که هم یک ... هر دو یکیست بجهت آنکه فاصله ندارد و از این جهت فرمود
که در قیامت همه خلق را بمادر باز خوانند و از این معنی است که ... از نفس ... خلقکم
که خلق منها زوجها ... تساءلون به والارحام که صاحب رحم ... و از
طرس ... و ... جمیع اشیا ... از نباتات و حیوانات و مرکز ... که ناف زمین
و طرس ... و سماوات بر گذر و آن ... را بخوان نه چنانکه در هر جای
نام ... یابد و ... یا ... مثلا برگ درخت ... بر طرس آن
که ... دو ... یابد چنانکه بر طرس ابرو و فرق ... بگذری ... دو ... یابد بر طرس ...
خشخاش و برگ او بگذری علی هذا بر همه اشیا همچنین بر حیوانات بگذر همچنین
دو گوش و دو بینی و دو چشم و یک دهن بر طرس ... و از ...
... بخوان چنانکه آن حیوان که بدان ... و انانیت ... که بدان ... انانیت
... او را بل هم اضل خوانند بجهت آنکه ... تمام ... دارد نسبت با حیوانات
و هر حیوانی را که ... آفرید و آنچه بر وجود او ... در مقابل هم نهاد چنانکه دو

... بر چهار کرود

برگ بکذر

سنا شد

دو چشم و دو گوش و دو بینی و آنچه واجد او بر طلسم نهاد تا چون طالب بر طلسم
نگاه کند دست ده وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا بر سعادت اشیا را مشاهده کند
و دهن را که مظهر نطق است و زبان از او بر طلسم نهاد تا بر طلسم نگاه کند که الرَّحْمَٰنُ عَلَى
الْعَرْشِ اسْتَوَىٰ و أَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا ارض وجود است که اشکافته شده است
از روی حلق و فوق و [illegible] و صدر و اصابع و رجل و ید او در مقابلهٔ وسعت [illegible]
[illegible] که [illegible] ساحت نور خواند که أَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ
در عقب گفت وَجِيءَ بِالنَّبِيِّينَ وَالشُّهَدَاءِ مثلا در حق خروس که اصحاب الاعراف و
اعراف جمع عرف است بر طلسم ان تاج خروس نظر کن بعضی آنست که [illegible] ان تاج
منشق آفریده است و بعضی غیر منشق و بعضی حیوانات را تاج منشق میباشد و باز بهم
متصل میشود چنانکه تاج هدهد و او از ان جهت پیک سلیمان است که موصوف است بدین
صفت [illegible] که تقریر کرده شد در حق که هدهد خداوند دو گوش و دو چشم و دو انف
و یک دهن است و چون بر طلسم بر دهن نگه کند [illegible] تا هر طرفی چهار حرف [illegible]
واگر چه همه طیور این صفت دارند اما خلق تاج فرق او که گاهی منشق باشد [illegible] ابراهیم
است در فرق سر و گاهی باهم آید جانوری دیگر بدین صفت موصوف نیست لاجرم
در عالم کشف نامهٔ سلیمان که [illegible] داد و بلقیس که [illegible] را آورد إِنَّهُ مِن
سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ [illegible] بار بسم در [illegible] حرف و [illegible] بسم باید
خواندن چنانکه [illegible] بسم باشد که [illegible] هدهد که دو گوش و دو چشم و دو انف و طلسم
دهن او است که [illegible] حرف شود [illegible] با موجود است و تاج فرق گاهی چون [illegible]
یک است و گاهی بر سنت ابراهیم [illegible] دو است بجهت رفتن بر طلسم و علامت آن دو [illegible]
[illegible] خلق هدهد و بلقیس را همین [illegible] حرف و طلسم [illegible] هشت و هر طرفی چهار حرف که [illegible]
حرف با موجود است و عبارت از نامه بردن هدهد بلقیس از سلیمان این قسمت [illegible]

ودانستن

و دانستن زبان مرغان عبارت است از دانستن اصوات ایشان که خارج از [illegible]
[illegible] و عبارت از دانستن خط ایشان خط نقش وجود آدم و شتر را که دهن
بر طلسم [illegible] یک لب او را شکافته آفریده تا نشان طریق [illegible] و سبیل الله [illegible]
از جهت ره بردن بطلب [illegible] که پالان اسب ما بر طلسم نهاد و بجهت تقسیم دو کوهان بر پشت
شتر آفریده و تنها بعض حیوانات را جهت طلسم منشق گردانیده و زبان مار را که
بر طلسم مخلوق است دو شاخ آفریده تا زبانهای دیگر را که منشق نیستند دریابی [illegible]
و طاوس را چنان منشق ساخت که چون بر طلسم ده گوش و دو چشم و دو بینی و یک دهن
او نگه کند [illegible] در رنگ و پر و نقش و قدرت نمود که بر هر پری از ان
او که بر طلسم گذشته باشی از یک طرف هر نقشی که دریابی در طرف دیگر همان نقش
در مقابل بینی که تا نقش [illegible] منقسم شده تا بر آن [illegible] بر قاعده [illegible] کن و اگر گردن
یک شاخ بر طلسم [illegible] نهاده و همین نقش بر طومار جمیع اشیا که از [illegible]
که در اصل [illegible] اند چون نظر کنی مشاهده توانی کرد و در طلسم فلک [illegible]
و آنچه در خیال و تصور آید و در خواب و بیداری دیده شود همه برین نهج است
فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ و ان قاعده در دو جهان بهیچ وجهی از وجوه در یکدیگر
با هم تخلف ندارد البته صُنْعَ اللَّهِ الَّذِي أَتْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ أَوَلَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ
خروس عرش که در حدیث آمده است که بانگ می زند هدهد چون معلوم کرده که عرش
چیست و تاج خروس چون فرق [illegible] در بعض منشق است و در بعض غیر منشق است
اما بر طلسم تاج ان نیز منشق میشود چون استوای [illegible] بر عرش معلوم شود [illegible]
عرش همچو سلیمان و هدهد و بلقیس خواهد بود که ذکر رفت

فی توجیه الحروف و اشتقاق [illegible] من الکعب [illegible] الاوراق [illegible] و [illegible] المعاد و [illegible]

فی اشتقاق الکعبة من الکعب وطلوع الشمس من مغربها بسم

ای طالب حقیقت هر گاه که قطع نظر از صفت حق کرده ای آنرا دریابی ای طالب
بکنی شکلی اینی که عبارت از ا و ب و ت الی آخره که همه مجرد از شکل و صفت
و پیکر و هیئات اند و از طول و عرض و عمق و لون منزه اند و مجموع در ذات خود
علی السویه و در ایشان نه ماضی نه مستقبل و نه حال صفات قدیم حق ملک تعالی
و پادشاه لم یزل و لا یزال اند بعرض و توهم و تصور و تعقل منقسم نگردد
قایم بذات حق است چون ضوء شمس و تری آب و حرارت آتش و محیط
هر دو جهان و ما کان و ما یکون ازلی ابدی لا ینام و لا یموت چون نفس کامل
حق شناس خود را یعنی عقل خود را علم آن صفت ذاتی دید و صفت خود را این صفت
ذاتی بمقام وصلت که فوصلوا و اتصلوا رسید و بعالم بقاء ذات و صفات
حق واصل شد لا یذوقون فیها الموت الا الموتة الاولی جواب اذکر الحمد لله
الذی اذهب عنا الحزن ان ربنا لغفور شکور الذی احلنا دار المقامة من فضله
چنانکه صفات خود را دریافت آن صفت در صد هزاران هزار صفت عیان
و جلوه نظر ایشان شد تجلی کند بر او و در احسن صفت خود را به صفت بر تخت بزرگواری حقیقت
که علی الارائک متکئین بر فقد و که طول ستون در اعلا فی السماء که صفت
ارش با و به صفت دیدگاه که حق بیند والملائکة یدخلون علیهم من کل باب
گذشت در باب هشت راچنانکه هر طرف بهشتی فرو گذر کنی هشت حرف بر سر و دو
و چهار جزء مشاهده توان کرد که هر حرفی چهار حرف است حرف باء والملائکة یدخلون سلام
علیهم من کل باب سلام علیکم بما صبرتم علیکم طبتم فادخلوها خالدین وقالوا
الحمد لله الذی صدقنا وعده واورثنا الارض نتبوأ من الجنة حیث
نشاء عبارت از جنت یک صفت ذاتی خود بود که متضمن سی و یک صفت دیگر است

وعرض

و عرض آن جنت کعرض السماء والارض اعدت للذین آمنوا بالله ورسله
ذلک فضل الله الآیة اعدت للمتقین الم ذلک الکتاب لا ریب فیه
هدی للمتقین در یک جنت در آن گفت و از کبر واکلا منها رغدا حیث
شئتما چون حقیقت یک صفت حقیقت صفت ذات است و این معنی در بیان آن صفت
حق در الحمد و هر عنصری که از فن که خواهی بخوان کعبه شده تا ای طالب
کن و لقاء حق در چنین جنت حاصل شود و حیوة ابدی در چنین جنت با
یوم یکشف عن ساق ویدعون الی السجود فلا یستطیعون خاشعة
ابصارهم ترهقهم ذلة وقد کانوا یدعون الی السجود وهم سالمون
از ساق قدم کشف حجاب کرده شود و از چهار کعب او و بند پنج
دو پای که صفت با علامت صفت که جود در حق روی در کعبه میباید کرد که
بخوانند لا یستطیعون اگر سایل سوال کند که سبب چیست که بند انگشتان پای
و چهار کعب حساب کردی و ما بین را نکردی جواب آنست که در کلام آیت
منسوخ هست که خواندن آن جایز است اما عمل بدان جایز نیست ولکل
اجل کتاب یمحو الله ما یشاء ویثبت وعنده ام الکتاب ام الکتاب ذات
که بعد دست صفت در رقص هر وقت بار و در روز جمع پنج بار صفت ها باید خواند
و همین معنیست که ستون و موجب رجل خود را در دو زخ نهد که اگر چه جبهه
موضع خل راس و جبهه دست اما حقیقت اسم عقبه بر و نهاد که عبارت است
از کعب و در حق وضو باید ساختن بجهت توجه بکعبه و فرمود فاغسلوا
وجوهکم وایدیکم الآیة اسم کعب و بر مکان حق وجهه اطلاق کرد از
برای تعظیم و تمام و حق دیگر آن است که یوم یکشف عن ساق ای یکشف
الحجاب عن ساق عظیم که تنوین تعظیم تا وعن از بهر بعد و مجاورت با در

سارعوا الی مغفرة من ربکم وجنة عرضها کعرض السموات والارض

... و از آن ام الکتاب گفته

جعل الله

کلام و عرب یعنی کشف حجاب از کعبه دل کرده شود • وَیَدْعُونَ اِلَی السُّجُودِ الکعبة
البیت الحرام مثلا قال نبی علیه السلام خبر داد که آفتاب از طرف مغرب بر آید و جواب
یوسف علیه السلام که • اِنِّی رَأَیْتُ اَحَدَ عَشَرَ کَوْکَبًا چون یعقوب و مادر و برادران
او را سجده کردند گفت • هٰذَا تَأْوِیلُ رُؤْیَایَ مِنْ قَبْلُ پس انبیا در جهت
آفتاب در می آیند پس رسول علیه السلام • وَمَا یَعْلَمُ تَأْوِیلَهُ اِلَّا اللّٰهُ وَالرَّاسِخُونَ
فِی الْعِلْمِ خبر داد که هر گاه که ظهور دل و همه انبیا از بعثت که مقام خاص صدر و ظهور
دل است و از مغرب دل است طرف ظاهر گردد آفتاب از طرف مغرب بر آمده است باشند

فصل اکنون دانست چنانکه در شش شبانه روز هر شبانه روزی قریب
واجب کرد در روز جمعه که روز خاص دل است پنج واجب کرد تا مثالات باشد و دیگر سِیمَاهُمْ
فِی وُجُوهِهِمْ مِنْ اَثَرِ وَاَنْ طَهِّرَا بَیْتِیَ لِلطَّائِفِینَ وَالْعَاکِفِینَ وَالرُّکَّعِ السُّجُودِ السجود
فرمود که موضع خاص راس و جبهه دل است و اوقات صلاة را بر شمس نهاد که گفت
چون شمس آفتاب از طرف مغرب بر آید چه باشد اوّلا ابتدا صلاة از ظهر است و در روز
جمعه که روز خاص دل است استوا زوجی می فرمود که صلاة جمعه اگر در وقت استوا شمس
فلک بگذارند جایز است از آنکه چون بمقام استوا رسید و در مقابل جبهه آمد و
توجه جبهه کرد از مشرق می آید تا بجبهه رسید که موضع راس و جبهه دل است پس
دران زمان صلاة جمعه درست باشد و باید که گذارد و صلاة غیر جمعه باید که شرف استوا
جبهه دریابد تا بعد زان مصلی متوجه جبهه شده باشد صلاة و دیگر بگذارد و آن شرف
وقت همچنین ممتد است تا عصر و از آن عصر تا غسق لیل که • اَقِمِ الصَّلٰوةَ لِدُلُوکِ
الشَّمْسِ اِلٰی غَسَقِ اللَّیْلِ وَقُرْآنَ الْفَجْرِ اِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ کَانَ مَشْهُودًا دلوک
فرض ظهر است و غسق لیل صلاة مغرب و عشا است و چون آفتاب در غروب
باشد اگر مجال یک رکعت صلاة باشد دران وقت صلاة [illegible] درست است

واللّه

واللّه که یک رکعت صلاة دراز باشد یک رکعت که مستجمع جمیع کلمات [illegible] است
بجهت آن صلاة را در وقت بر آمدن و فرو شدن آفتاب منع کرد که حضرت
فرمود که خاک دل را از جمیع روی زمین فراهم آوردم پس همه روی زمین
موضع وجود دل باشد چون صبح صادق دمیدن گیرد اثر روشنی آفتاب
بر روی زمین افتد و آفتاب در مقابل زمین آید و چون فرو رود تحت الارض
در مقابل روی زمین باشد لاجرم صلاة نتوان گزاردن که در مقابل روی ارض است
که مکان وجود دل است همه روی ارض اما در وقت بر آمدن و فرو شدن آفتاب
از روی ارض منحرف است و در روی ارض که مقام وجود دل است نبود پس در
مقام سجود نباشد • اِنِّی رَأَیْتُ اَحَدَ عَشَرَ کَوْکَبًا الآیه لاجرم در دو وقت منع
کرد صلاة را و فرمود که درین وقت آفتاب از میان دو شاخ شیطان بر می آید
و فرو میرود دران حال که روی بدو نیاورد و سجده او نکند و همین معنیست از آنکه
سوال کردند که آفتاب شب بکجا میرود گفت زیر عرش میرود تا سجده حضرت
کند و بیان عرش کرده است در • الرَّحْمٰنُ عَلَی الْعَرْشِ اسْتَوٰی قلب المؤمن
بیت الله و عرش الله و دل از خاک آفریده شد که عرش خاک است • وَکَانَ عَرْشُهُ عَلَی
الْمَاءِ مجموع سموات و سیارات طایف و در ابر بند گرد دم کر خاک و آنچه
در ایشان بالقوه هست در دل است بالفعل ظاهر گردانید و چندانکه هیچ شخص
که هیچ دل مظهر [illegible] شوند و بدان صفت متصف گردند ممکن نیست
و نخواهد شد و ایشان را کمال [illegible] هرگز دست نخواهد داد که خصوص • اگر سوال
کنند که حق فرمود که خلق اولین و آخرین را در زمین شام جمع کنم که آن زمین
حشر خواهد بود چه معنی دارد جواب آنست که آن زمین از زمین حشر بدان
معنی میخوانند که • خلق راس آدم وجبهته الحدیث هر گاه که وجود دل او

الله تعالی

و از بعض که مقام خلق ظهرت ظاهر گردد بوجهی همه در ان زمین محشور باشند
و از این جهت موسی هم در ان زمین اول خیمهٔ میعاد را بنا کرده و بر هر
طرف او پنجاه طنب نهاد که دو بار پنجاه با بعد پنجاه حقه و آن که تا به سی و [illegible]
و سه شقه که هر شقه [illegible] ارش با بعد [illegible] و سه [illegible] سی و چهار
ارش پهنا که سه با هر شقه [illegible] ارش طول و چهار ارش عرض که [illegible] با بعد
[illegible] و ان خیمه را خیمهٔ میعاد خوانند که مثال [illegible] سی و [illegible]
[illegible] که [illegible] لت و سه بعد ان ادا کرد و بر ایشان واجب گردانید
که الذین هم علی صلوتهم یحافظون اولئک هم الوارثون خیمهٔ میعاد که موسی
هم [illegible] درو کرده ابد الآبدین خدا را پرستید گفت [illegible] تورات کرده
بود چنانکه در طوبخ [illegible] بود و نموده بود و تابوت و تورات و الواح در وی نهاد
برای انکه [illegible] تورات بود و الواح [illegible] گروبیین بود [illegible]
با و گفت که سه شقه راست کن عبارت از [illegible] که سبلت او را باطراف
و سر از شدۀ اتصال یکی گرفته تا ان هم نشانه با که مردم کو هیچ راشتۀ
اتصال نیست و بباید گرفت و گفت [illegible] بدان [illegible] شقه [illegible] ارش [illegible]
و چهار ارش پهنا با تا عقد لفظ [illegible] تمام شود و الواح را در و بنهد و چهار
حلقه در تابوت فرمود که چون بر طبق بگذری از سبلت و [illegible] سر چهار
ظاهر شود و از هر طرف پنجاه طنب فرمود بجهت انگشت مفصل دست و پا از هر
طرف مثال پنجاه اصل [illegible] پس ان خیمه که [illegible] ارش [illegible] و پهنا چهار ارش
که هیاة [illegible] کامل [illegible] ان چهار پهنا جای دو شارب [illegible] و دو طرف محاسن [illegible]
حقه و آن گران پنجاه [illegible] و اول مثال ان [illegible] و بعد ازان [illegible] حقه و آن
که پنجاه [illegible] مثال هر طرف بند انگشت دست و پایست بان معنی که انسان از هر طرف

در توریة

[illegible]ت انگشت دست و پایست و ان پنجاه حقه و آن علم ایشانست پس هر
طرف خیمه پنجاه طنب با و ان طنب متصل بخیمه با و انرا خیمهٔ میعاد نام کرد
برای انکه انکس که موعود خداست آن خیمه مثال اوست و ابد الآبدین گفت
که در انجا کنید همچنان مثال [illegible] بود و طرف [illegible] حافظوا علی الصلوات
والصلوة الوسطی بوجهی [illegible] و سطی [illegible] بود که تا بر طبق [illegible] نکنی [illegible]
بر [illegible] در وقت وضو [illegible] نکنی و بوجهی دیگر [illegible] و سطی بدان معنی [illegible]
[illegible] برسه نوعست [illegible]
[illegible] و کاهی [illegible] و وسط [illegible] پس [illegible]
[illegible] و دلیل برین معنی مبالغه [illegible] و استماع خطبتین و اجتماع [illegible]
وحی بکرد که اذا نودی للصلوة من یوم الجمعة فاسعوا الی ذکر الله این تاکید [illegible]
[illegible] پس ازین [illegible] و سطی تا و فرمود رسول ان لله تعالی فی کل جمعة ستة
مائة الف عتیق من النار بواسطه برکت [illegible] که روز خلق [illegible] و ششصد
هزار بجهت ان شش روز و برکت خلق [illegible] بود [illegible] برای هر روز ازان
شش روز صد هزار عاصی از آتش دوزخ ببرکت روز [illegible] خلاص یابند
سبحان الله العظیم فی ستة ایام و تقسیم ساعتها علی اعداد الکلمة
پس اگر سوال کنند که خلق السموات والارض فی ستة ایام ثم استوی
علی العرش ما الکلام مراد ازین ستة ایام مقدرة ستة ایام [illegible] حکمت
اقتضا ستة ایام کرد در خلق جواب انست که چون [illegible] ما کان و ما یکون
معلوم بود در کتاب مجید که [illegible] و بیان [illegible] کرده [illegible]
مظهر [illegible] بود [illegible] مظهر [illegible] که [illegible] از [illegible] ظاهر و از [illegible] باطن مظهر [illegible]
و شش روز عبارتست از شش بار دوازده [illegible] چنانکه هفتاد و دو

چنانکه

هشت است

کلمه بود

تا باشب وقتی که شب و روز مساوی باشد یعنی شب دوازده ساعت و روز
دوازده ساعت باشد تا اکنون که شش بار دوازده ساعت نیز هفتاد و دو ساعت باشد و ساعت
یکی که عبارت است از آن اسم از آن رو که اسم عین مسمی است هفتاد و دو ساعت
حسب ابواب است که چنانکه الف سه است و بی دو تا الی آخره و قاعده آنست
که هرگاه که گفت ستة ایام شب نیز داخل باشد چنانکه شخصی گوید که شش روز دیگر
فلان چیز بتو رسانم شش شب نیز در ضمن آن مندرج باشد ثلثة ایام الا رمزا
مراد سه شب و سه روز خواهد بود پس ثابت شد که شش روز فرمود شش روز
شش شب شش روز باشد چنانکه هفته گویند هفت روز و هفت شب خواهد بود پس
شش شبانه روز عبارت باشد از چهار بار سه ساعت و یکبار سه ساعت بعد از
آنکه بسط آمده است و بعد از آن سه ساعت است که بند آمده است و قوله تعالی خلق السموات
والارض فی ستة ایام وکان عرشه علی الماء و قوله وسع کرسیه السموات
معلوم میشود که خلق عرش و کرسی در شش شبانه روز نبوده باشد و قوله کل یوم هو
فی شان در روز هفتم بوده است که ظهور فرمود که عرش در روز هفتم که روز خلق است
ظاهر شود و بیان عرش و کرسی رفته است پس خلق عرش که کان عرشه علی الماء
و کرسی و آب معلوم میشود که پیش از خلق آسمانها و زمین بوده است
پس روز هفتم بر شش روز [illegible] گردد که جمع میشود روز هفتم را در [illegible] آورده
گفت ذلک یوم القیمة یوم المزید پس هفتم چون بر شش شبانه روز
زیاد شود هفت شبانه روز گردد که اصل شهور و سنین ایشانند شش
بار سه ساعت بعد از شش کلمه کاف و نون که هر یک [illegible] در بیان الحمد
وجه گفته شده است که [illegible] هر موجودی که شش جهت دارد و هر جهت
او را سه ساعت [illegible] که آن سه ساعت منقسم شده است به [illegible]

کل

۲ دنیا

کل یوم هو فی شان ایام هفت شبانه روز است که شش بار سه ساعت باشد و این
هفت شبانه روز قوله تعالی فی یوم کان مقداره خمسین الف سنة هفت بار پنجاه
هزار سال بود شش روز مقدار سیصد هزار سال پنج بار سه هزار سال
تا پنج بار سه هزار سال بود ان لبثتم الا عشرا **فی تردید الحروف علی اعداد**
الرکعات الصلوة و عدد سبع عشر و خمس عشر و احد عشر و وحده لام الف و کم
لبثتم ا ب ت ث ج الی آخره اگر سایل سوال کند که چهارده اسم و دیگر
در اوایل سور قرآن آمده است بتکرار و بلا تکرار مسلم که او مرکب است از قاف و
ذال [illegible] بعد دال [illegible] میباید گذارد در حروف [illegible] بعد [illegible] گردد
اوایل سور قرآن بر نهج حروف مقطعه نیامده است و وجه علما مظهر [illegible]
و خلق [illegible] برطش و [illegible] پاره استخوان او که شش بار هفت پاره باشد و
هر [illegible] مخلوق شده است و بند اصابع دست و پای ده [illegible] بر
نهج و [illegible] پس [illegible] وجود [illegible] که شش بار هفت [illegible] کرده است و
الست [illegible] هر [illegible] عاشره برین نهج نهاده و
[illegible] فرمود که الولد سر ابیه والظاهر عنوان الباطن و قوله اخترت
الفطرة که در شب [illegible] واقع شد و قوله فطرة الله التی فطر الناس علیها
مخلوق شده است و اشرف جمیع مخلوقات است و [illegible]
[illegible] که سیماهم فی وجوههم من اثر السجود و اسجد و اقترب و در شش
روز [illegible] تغلیب یک [illegible] در طرح [illegible] کرد تا موجب رجحان
ترازوی اعمال آخرت گردد و اگر [illegible] گذارد وی تغلیب بدو [illegible]
و حال آنکه عند الله تغلیب بیک [illegible] کافی است بجهت آنکه اقرأوا القرآن علی
حرف فرمود [illegible] الف یک الحمد و هر عشری [illegible]

که مصلی خود بخواند جایز است و در ازای بلی همچنین بر قد لت قرار گرفت
و جهت یکه تمام است باچون با قاضی شود یه لت حق تعالی فرموده لیس
علیکم جناح ان تقصروا من الصلوة تا قایم الا که در اوایل سور بر هیج حروف
مقطعه نیامده است و حق تعالی جل جلاله روز خلق دست یه لت کرد و ازده یه جهت این یه در مقام آن یه
قرآن میکرار و جهار جهت تعظیم آیات زنگ بر یه زیاده کرد تا یه شود و شامل
این جهار حقه شود که علم که ایمان بجمیع کتب سماوی او بردن واجب است که
وملائکته وکتبه ورسله اگر سایل سوال کند که سیدم فرموده اوتیت القرآن
ومثله معه کدام است جواب بیک قرآن از یک بطن حدیث قدسی و بیک قرآن
حدیث نبوی که فرموده هر چه از من بشما روایت کنند اگر موافق قرآن است
قبول کنید و الا فرد ود پس حدیث او مثل قرآن باو بدین معنی دالست و ما ینطق
عن الهوی ان هو الا وحی یوحی و از بطن دیگر اوتیت القرآن ومثله معه
من ظاهر عبارت است از ... مفرده که مرکب شده است و مثله معه از جمله
... است که بنا آمده است و آن جمیع اولاد ... ان فطرت مخلوق اند اگر سایل
سوال کند که چون ان جارکلا راحت شده داده است هم جواب آنست که شو
هم فرموده است بعثت بجوامع الکلم جوامع کلم ... است و حق کاهی قرآن و
کاهی یه چون جمع شود ... بعد جمیع اسما و قرآن الحمد و هر آیتی که خواهد
بخواند و در روز هم یه الحمد و هر آیتی که خود بخواند تا مجموع ... الحمد باشد
شود بوجهی ازین معنی ام الکتاب خواند اگر سایل سوال کند که لام الف را
شوم در حدیث حرف واحد خواند پس دو است حرف و چرا می نوشته شود
جواب آنست که چنانکه از جمله اسم در حروف مقطعه که در اوایل سور آمده است
بلا تکرار قرآن ظاهر است و بعد ان قرآن لت حق واجب است لام الف را

چون

چون مکرر لت بیرون روی جهار حقه بماند که ان لام و میم الف تا شود
این جهار حقه قایم مقام و بدل ان جهار حقه است که بنا آمده است که ان جمله
حقه با چنانکه از قد لت شش لت قصر فرمود تا این یه قایم مقام ان
یه با که در اوایل سور نیامده است تا دلیل با بر انکه حقه همه در ذات خود است
بجهت ظهور وحدانیت حق با کما قال الله تعالی واذا بدلنا آیة مکان آیة
قل نزله روح القدس پس که جبل دوم قد لت و یه لت که سه با بر در خانه کعبه
امانت کرد و حق کزارد ما ننسخ من آیة او ننسها یعنی تاخیر کردن است که
اکر بجهت ظهور بودی بر زبان شود و ظاهر بوجی نیامدی نأت بخیر منها او کلام آلهی
مثلها که جهار حقه لام الف است بدل ان جهار که نسبت با سه تاخیر رفته بود و انا
جهار لام الف و میم و فات است و مثل ان جهار حقه آدم است در هدایت ذات و
صفات از ان قرآن که همه ... در ذات خویش علی السویه اند و بجهت
این معنی است که در قرآن لت قرآن الحمد مختلط و قرآن سوره از کدام که خواهد
بخواند و یه لت تا ... تمام شود و همچنین بخواند و بجهت این معنی است که
حرف بچه را کاهی ... حرف نوشتند و کاهی لام الف مکرر است و یک حرف
خواند بجهت ان جهار حقه لام الف با تکرار او راست و یک حرف و یک ... خواند
که بر قرآن ... طرز که کلم قدرت نوشته است یک شود سر و دو حاجب و جهار
خزانه است که هر یک طرز بوجهی جهار طرز است خاک آب و باد و آتش است طرز پس
با که تجلی تمام شد بوجهی است حرف که انزل القرآن علی سبعة احرف و قرآن
بر طرس قرآن حاتم چون بکذری و بسنت ابراهیم موی فرق مشق باید کرد تا
طرز ظاهر شود هر طرز جهار طرز است طرز با پس لام الف کاهی یک حرف و
کاهی جهار حرف با پس شود چنانکه مخلوق شده بود به تا بتا بی بستر تا بتا بی ... سیده

بو للقوم مبعوث شد بجمیع ادمیان که قایل بودند و باشند بیست هشت و بر
جمیع خلایق حق سبحانه و تعالی واجب کردانید که در شش روز آفرید و در روز
جمعه که روز خلق آدم است ازین جهت لام الف یک حرف خواند و او چهار حرف بلا تکرار
و قایم مقام چهار حرف آدم است ﴿مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ﴾ و بیست و نه سوره
بعدد بیست هشت و یک است لام الف از حروف مقطعه اصل کلام است آورده است تقسیم
از ﴿الم ذَٰلِكَ الْكِتَابُ﴾ تا ﴿الم اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ﴾ یک قسمت و از
الم الله تا سوره دیگر که در و حروف مقطعه باشد یک قسم است همچنین تا ﴿ن وَالْقَلَمِ﴾ و از نون والقلم
تا آخر یک قسمت پس مجموع قرآن را حق منقسم کرده تا بیست و نه قسم بعدد حروف
هجی بی تکرار و لعده کلمه لام الف تکرار آمده است بوجهی و آن وقت که قایم مقام چهار
حرف آدم دیگر است که بدل آمده است بدل غیر مکرر تا از بین سو به حرف و بیست حرف چنانکه مخلوق شد
بر ستش حق کرم و خطاب ﴿وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا﴾ از جهت استماع
کرم و با خطاب ﴿وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيَكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا﴾ و بحث لام
الف در آن حدیث متین است که جابر از رسول علیه السلام سوال کرد که هر پیغامبری که
پیغمبر شد بچه چیزی پیغمبر شد گفت بکتاب منزل قال اي كتاب انزل الله تعالى على
آدم قال حروف المعجم قال وما الحروف قال ا ب ت ث الخ قال كم هو قال تسع
وعشرون قال عددت ثمانية وعشرين حرفا فغضب رسول الله حتى احمرت
عيناه فقال والذي بعثني بالحق نبيا ما انزل الله على آدم الا تسعة وعشرين
حرفا قال يا رسول الله اليس فيه لام الف قال لام الف حرف واحد قد انزل
الله على آدم في صحيفة ومعه سبعون الف ملك من كفر بلام الف فقد كفر بما انزل الله
على آدم ومن خالف لام الف فهو بريء مني وانا بريء منه من لم يومن بالحروف
وهي تسعة وعشرون حرفا لا يخرج من النار ابدا في تضمن كل حرف في معنى الحمد

واز نون والقلم

شد

الحمد کلمه

آیت

حرفا

واجمع

وجمیع القرآن و کتب الصلوات و اعدلوا الانبیاء علیهم السلام ا ب ت ث
ج ح خ د ذ ر ز س ش ص ض ط ظ ع غ ف ق ک ل م ن و ه لا ی
در اسم الحمد لله رب العالمین الخ یا هر عشری یا سوره که خواهی از قرآن بخواند
بحکم ﴿اقْرَءُوا الْقُرْآنَ عَلَى حَرْفٍ﴾ بجهت آنکه معانی الحمد الخ با جمیع قرآن در ضمن مدلول
الحکم آیات مندرج است و در باهمچنین الخ الحروف پس در هر یک از مجموع
است معنی الحمد لله و هر آیتی عشری و هر سوری که هست مندرج است در هر
یک است و در حروف بیست و نه است فرمود تا بر ستش بعدد حروف است آیتی که قایم است بذات
او و مستجمع ما کان و ما یکون است کرده است و تحقیق علما آنست خداوند این است که
و چهار حرف دیگر که با و جا و ژا و گاف است بود چنانکه گفته است تا که آواز دیگران
عدد مخلوق است چنانکه گفته آید ان شاء الله و رسول هم چنان بر آن فطرت مخلوق است
از آن فرمود ﴿مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ﴾ حقیقی و تحقیق حق ازین مسجود
ملائکه شد چو اصل کلام آدم است است تحقیق علما سبحانه برای آن فرشتگان بر
ایشان واجب کردانید تا حکم تغلیب کرده تا تمیزان را باید که طرفی بر طرفی
راجح تا اگر بعد داشتن پرستش کرده بودی بر وجهی که شش عدد کرده بودی پس
یک است از جهت تغلیب و رجحان بر فرشتگان متواتر شد و روز جمعه که سید الایام
و روز خلق آدم و روز بیرون آمدن شیخ است و روز نفخ صورت و روز
جمع کردن مجموع خلایق است چنانکه در مصابیح و کتب احادیث آمده است که جمعه
چون روز خلق آدم است بیست و هشت حرف تکرار دارد تا چون بیست و هشت غیر جمعه جمع شود
تا باز در شش روز و فرق کرار دو در روز جمعه بیست و نه است تا انقراض
جهان و حیوه خود و آنکه رسول علیه السلام فرمود ﴿إِنَّ لِلَّهِ تَعَالَى مِائَةَ أَلْفٍ وَأَرْبَعَةً و
عِشْرِينَ أَلْفًا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ﴾ الحدیث برای همین معنی صد و بیست و چهار هزار

جهت

یک کلمه

انبیا آمده بودند و خاتم چون در کلام عرب اقل جمع سه بود و سه بار سه
هزار انبیا آمده بودند و گذشتند و چون مجموع مرکب از چهار طبایع بوده بود
حق خواست که چهار بار جمع تمام کند سه بار سه هزار چنانکه نود و شش
هزار با آمده بودند و گذشتند سوم آدم چون مظهر علم الاولین و الآخرین بود و ظهور
ذات و صفات و اشراط ساعات وجود او بود پیش از چهل و سه هزار
و نه صد و نود و نه انبیا آمده بودند و گذشتند یک وجود بزرگواری او را
بایست آمدن تا بیست و چهار هزار تمام شود از آن فرمود که * مثلی و مثل
الانبیاء کمثل قصر احسن بنیانه ترک منه موضع لبنة فطاف به النظار
یتعجبون من حسن بنائه الا موضع تلک اللبنة فانا سددت موضع اللبنة
ختم بی البنیان و ختم بی الرسل و فی روایة فانا اللبنة و انا خاتم النبیین
چون وجود آدم و آدمی زاد که انبیا آمده بودند مرکب بود از چهار طبایع چهار
بار جمع تمام کرد حق اعداد انبیا را سه بار سه هزار و یکبار سه هزار چون
پنج علی جمیع کتب سماوی که ایمان آوردن واجب است سه است یکی هم
یک است در ازاء هزار سال چنانکه فی یوم کان مقداره الف سنة

فی اثبات کلام الله تعالی غیر مخلوق

بعضی کسانی گفته اند که قرآن حادث است بجهت آنکه بعضی
حرف بر بعضی مقدم است پس مرکب باشد و مرکب حادث بود جواب آنست
که آنچه معهود است در ذات خود او را شکل و صورت و پیکر نیست و هر چه
در یکی موجود است در دیگری موجود است پس تقدم و تأخر نباشد بجهت آنکه صاحب
شرع فرمود که الحمد و هر سوره از قرآن که خواهی بخوان در ازاء هر آیه از او
ب و ث و ث جایز است پس همه یک است با **مسئله** دیگر سه هزار بار
خاک و سه هزار بار آب و سه هزار بار باد و سه هزار بار آتش و سه

هزار بار

دیگر بار بیست هزار

نهاد

همه

هزار بار خاک و سه هزار بار آب و سه هزار بار باد و سه هزار بار آتش
بعد از آن انبیا جمع شدند و وحدانیت حق در ایشان تجلی کرد

فی توحید الحقایق

اعداد کلماته و تقسیمها و تشهد و عقود الاصابع فیه

بسم ... در
مصابیح طلب کن که رسول آدم فرمود است که جبرئیل آمد و سینهٔ مبارک او را
از یکی تا یکی بشکافت و بشست و باز بدوخت بعد از آن از بیت الحرام
بمسجد اقصی برد از آنجا * له مقالید السموات والارض درها به
آسمان بر او گشوده شد و در او انبیا را مشاهده کرد تا به بیت المعمور و سه کوزه
چهار جواز و بیرون سه آمد رسید و قدح شیر و خمر بر او عرضه کرد اختیار
شیر کرد جبرئیل آدم فرمود * اخترت الفطرة ای فطرة الله التی فطر الناس
علیها فاوحی الی عبده ما اوحی * و فرض علی خمسون صلوة بعد پنجاه حق
و پنج کرت [illegible] تا بموسی رسید که صاحب خیمه میعاد
بود که بعد از خیمه میعاد او در راحت وحی کرد که بعث در آنجا باکنهو
سوال گفت طلب تخفیف نماز کن از خدا تا به پنج [illegible] قرار گرفت که قدرت
در نظر در قربت نگذارد بعقوبت است بجهت آنکه همچنان بیک حقیقت دلالت
نظر میکند و همچنین آنچه [illegible] * ان قرآن الفجر کان مشهودا بامداد که
است اذان صبح است قامت بامداد است اذان ظهر است قامت و همچنین
عصر و مغرب و عشا بامداد است اذان و ظهر است اذان و عصر است
بامداد است اذان و همچنین مغرب و عشا اذان و قامت هفتاد و هفت
است اند و فتی که حروف آنچه بتکرار هفتاد و هفت و پنجاه و پنج اند که صد و سه
است بگفتند پیش از اذان صبح که * الله اکبر * الله اکبر * الله اکبر *
الله اکبر * اشهد ان لا اله الا الله * اشهد ان لا اله الا الله * اشهد ان *

همچنین

الاذان

حضرت رسالت طلب تخفیف نمود

دعوات

محمداً رسول الله • اشهد ان محمداً رسول الله • حی علی الصلوة • حی علی الصلوة
حی علی الفلاح • حی علی الفلاح • الصلوة خیر من النوم • الصلوة خیر من النوم
الله اکبر • الله اکبر • لا اله الا الله • از جمله که حروف مقطعه که در اوایل سور آمده است
نه که ظاهر میشود بی تکرار • از الف تا • وا از صاد دال • واز نون واو • باقی تکرار آید
واز بطن دیگر که • ان للقرآن ظهراً وبطناً ولبطنه بطناً الی سبعة ابطن • پس
آیت پس که با حروف ذوات جمیع حروف مقطعه هفتاد وهفت است اول حق
صبح که • ان قرآن الفجر کان مشهوداً ای حق الفجر که اذان آن با از الصلوة خیر
من النوم • الصلوة خیر من النوم ودو جای حق دیگر نیز تا جای مجموع هفتاد و
هفت است یعنی این جمیع معانی که در پنج وقت اذان گفته میشود در هفتاد و
هشت است که در اوایل سور آمده است مندرج است واین هفتاد و هشت است
حروف مقطعه همچنانکه در اوایل سورات گفته است که نه است بلا تکرار و نیز از
ست که اصل کلام است نیامده است در پنج وقت قامت بگوید • الله اکبر
الله اکبر • اشهد ان لا اله الا الله • اشهد ان محمد رسول الله • حی علی
الصلوة • حی علی الفلاح • قد قامت الصلوة • قد قامت الصلوة • الله اکبر
الله اکبر • لا اله الا الله • که نیز است تا در پنج وقت پنجاه و پنج کردد واز بطن دیگر
چون است حروف همچنانکه در تلفظ می آید هفتاد و دو است چنانکه الف سه
است تا آخر چون قد است بجای قد لت است پنجاه و پنج است ماند و پنجاه و پنج تکبیر وقامت
بگوید تا هفتاد و دو تمام شود و در حق تشهد بخواند وعقد انگشت چنانکه در
وقت گفتن کلمه شهادت می باید کرفتن بکیرد چنانکه مفصل منعقد با
وانگشت مسبحه با پنج انگشت دست چپ غیر منعقد دارد تا که مفصل جدا
با او نیز جدا کرد • فمن اوتی کتابه بیمینه فاولئک یقرؤن کتابهم ولا یظلمون

از بیان تکبیر و شهادت و سعی در صلوة که بیان فلاح

قال علیه السلام الاذان مثنی مثنی والاقامة فرادی فرادی الا قد قامت الصلوة

فتیلاً

فتیلا شهادت حقیقی وقتی گوید که آنکس این عقد بگیرد و بحکمت این
عقد و نیز برسد در مصابیح طلب کن که آدمی زاد را سیصد و شصت مفصل استخوان
است که شش بار شصت پاره استخوان است هر شصتی یک دست با آن است و پنج
و تمام علت معانی هر سه بر سه و آدم آمده است که در شب معراج شنید که حق جل
گفت اخرجت الفطرة از آن پس است ایشان انگشتان دست است و دست انگشتان
پای که گفته و نیز در حق در وقت عقد ظاهر شود چون مؤذن بانگ حق بگوید
این دعا را باید خواند • اللهم رب هذه الدعوة التامة والصلوة القائمة آت
محمد الوسیلة والفضیلة والدرجة العالیة الرفیعة والشفاعة العظیمة
وابعثه مقاماً محموداً الذی وعدته ربنا انک لا تخلف المیعاد در مصابیح
طلب کن که سوال کردند ما المقام المحمود قال یجلس الله علی کرسیه تا اینجا که
ثم اقوم عن یمین الله الحدیث که یمین الله کنایت از قدرت است و نیز که است که
جمیع اشیاء در تحت اوست که از آن پنجاه حرف و آن است که علم کلمات آدم است که
آدم • ان القلوب بین اصبعین من اصابع الرحمن دو صفات جلال و جمال
است که دو است که کاف و نون است که شش است تا که جمیع موجودات است ما کان
وما یکون در تحت اوست **فی توحید الحقایق الکلمة وعلم آدم الاسماء**
کلها و تردید الرکعات علی الکلمة والتسبیحتین والتشهد است چون
قطع نظر از حروف و آن واشکال است که است که در تلفظ می آید کرده
شود این شکل و حروف و آن را آن بینند که عبارت از ذات او است
است الحق با مجموع را یک حرف واحد باید و طالب مدرک و دانا و بینا منصف
شنوا از ماضی و حال و مستقبل و شکل و حد و طول و عرض و عمق خالی ببینند
چنانکه او را نه بوهم و فرض و تعقل و تصور قسمت نتوان کرد قایم بذات است

تعالی

بگزرد و همه را یک کلمه واحده

چون قیام ضوء شمس بشمس و قیام حرارت باتش و قیام آب بتری در آن
واحد در همه اشیا ذرات متجلی چنانکه یک زمان و یک دم و یک نفس هیچ
ذره از ذرات موجودات دو جهان خالی و منفک نیست بجهت آنکه صفات ازلی
و ابدی حی قدیم است که ﴿انه بکل شیء محیط﴾ چنانکه باسم این سخن بهمه
اشیا رسیده است بذات نیز بهمه اشیا محیط است و مظهران گشته که حق تعالی
دست و اینست معنی علمنی الاسماء و دیگر اینجا بود که حق تعالی گفت ﴿یا آدم انبئهم
باسمائهم فلما انباهم باسمائهم﴾ بدلیل آنکه ملائکه از خدای تعالی شنیده بودند
﴿انی جاعل فی الارض خلیفة و یسفک الدماء و نحن نسبح بحمدک و نقدس﴾
لک پس آدم معلم ایشان باسمی شده تا گر بدانسته باشند و بعوینه ﴿و اذ قلنا
للملائکة اسجدوا لآدم فسجدوا الا ابلیس لم یکن من الساجدین﴾ بحکم صلوة.
تغلیب در نماز فرض و در روز جمعه یک سلامت است که گفته تا بعد علما در هر رکعتی دو
سجده تا دو بار تسبیح با سجده کرده تا حق در عبادت کرده که مستوجب آدم شده
است که ﴿خلق الله تعالی راس آدم و جبهته الحدیث﴾ از برای این معنی پیشانی
شام و نفس را الا زمین حشر خوانند که ظهر آدم را که محل نطفه بنی آدم است از
آنجا خلق کرده است و اخراج کرده و خطاب ﴿الست بربکم﴾ شنوانیده و اقرار
گرفته و اعاده کرده است نطفه آدم بجهت این مطاف ملائکه شد حج است
و آدم در شب حج از بیت الحرام که عبادت است و موضع خلق راس و جبهه که سجده عبادت
اقصار رفت که مقام ظهر آدم است و از آنجا باسمان اول گذر کرده بادم
رسید و اشباح فرزندان آدم را بر یمین و شمال آدم دید و از آنجا از هفت
آسمان در گذشت و بسدره رسید و پنجاه حق بعد پنجاه حرف و آن که حج که آدم
نی بود واجب کرده شد بجهت آنکه آن پنجاه حرف و آن علم آن کلمات که آدم

از شکل

از شکل و صفت و طول و عرض و عمق مستغنی و منزه و مجرد اند و عری
مبری اند بجهت آنکه حج اینان اند و حق بر عدد ایشان واجب شد فرمود
که بی وضو دست بر ایشان ننهند و نسایند که ﴿لا یمسه الا المطهرون﴾
اکنون در فرض صلوة حق حضرت حق در عبادت کردن واجب است و بیست کردن و صفت
بار قیام کردن و صفت بار دست بر هم نهادن و صفت بار الحمد خواندن با هم آن
که از قرآن که خوش بخوانند و بعد از آن صفت بار دست را گشادن و صفت بار برکوع
رفتن و صفت بار تسبیح گفتن و صفت بار راست شدن و صفت بار تسبیح گفتن
و صفت بار سجده رفتن و صفت بار راست شدن و صفت بار باز بجود رفتن باز راست
شدن تکرار سجده بواسطه مخالفت خطا و نه تشهد خواندن است نه
حرف و آن کاف و نون تا بدان نیز پرستش کرده باشد و آن توحید گفتن و
شهادت به رسالت حضرت بعلم کاف و نون که همه اشیاء دو جهان از و
موجود شد بذکر کن فیکون و در سفر سه بار قیام و سه بار دست بستن و سه
بار الحمد و قرائت خواندن و سه بار دست گشودن و سه بار رکوع کردن
علی الترتیب و دو بار سجده کردن تا رکعات هر دو نماز فرض و فرض است
است تمام شود و در فرض صفت است با صفت الحمد و در جمعه سه است با سه الحمد باشد
تا به سبب آن که علما **فی الحج والطواف و اعداد مفاصل الانسان و کلام**
کلام آدم و ظهور الواح و آن مثل عیسی عند الله کمثل آدم و بستن طواف خانه
است که ﴿و اتموا الحج و العمرة لله﴾ بعد از آن سبع که جمله که اوایل سورت از حجر اسماعیل
باید کرد که عهدنامه که حجر است از بنی آدم گرفته است بودیعت بدو سپرده است
که فردا و آدم فرمود که ﴿له عینان ینظر بهما و لسان ینطق بهما﴾ و در روز قیامت
جسته شکافته شود و آن عهدنامه ظاهر گردد و جهت طواف حج و جهت طواف

عمره و هفت طبقه قدوم و هفت طبقه وداع حق در شش روز بر مجاوره
لت و در روز جمعه تمام شده لت با آن حدیث را معالم التنزیل طلب کن
که حق تعالی آیة الکرسی را در روز قیامت در هفت رجل در آورد تا با او در سخن
آید که رجل [illegible] ذات و [illegible] مخلوق شده است که ◦ فطرة الله
التی فطر الناس علیها عبارت ازانست و مقدمه این در مصابیح طلب
کن که بنی آدم را سیصد و شصت استخوان است شش پاره هفت پاره استخوان با جناح
شصتی ست و [illegible] با جناحها درجات فلک سیصد و شصت است که تعلق به هر بیت [illegible] دو
دقیقه را دارد و هر دو برج [illegible] و [illegible] شود هر درجه [illegible]
دقیقه [illegible] ثانیه تا عاشره همچنین و از تقسیم سیصد و شصت
فلک تقسیم هفت آسمان که تحت او است و آنچه بر بالای او است لازم آید چون
منقسم شد استخوان وجود آدم به سیصد پاره است در دو دست که عبارت
از بند انگشتان است بیست و [illegible] انگشتان پای ظاهر گردانید حضرت
فرمود که خاتم در انگشت کوچک کنید که خداوند سه پاره استخوان [illegible]
این بود که طالب ◦ من عرف نفسه فقد عرف ربه و در این مقام از آنجا
یعنی از سه بند انجا و زانجا ید و بر خاتم سه سطر نقش فرمود همچنان آن
انگشت سه بند است ◦ محمد رسول الله ما کان محمد ابا احد من رجالکم و لکن
رسول الله و خاتم النبیین بحقیقت ید الله و اصابع الرحمن است [illegible] الهی
ست و در وقت [illegible] ظاهر میشود ◦ والسموات
مطویات بیمینه [illegible] آنکه چون بکلمه کن موجود شده است سموات هم بیمین
الله است بکلمه کن منطوی شود [illegible] یمین الله فی الارض [illegible] یمین چنانکه [illegible]
در ازای [illegible] ◦ اگر سایل سوال کند کاف و نون دو [illegible] و یمین

چنانکه

چنانکه منافات میباشد جواب آنست که در مقدمه رفته است چون قطع نظر
از [illegible] ایشان کرده شود در ذات خود همه عین یکدیگرند ◦ و اگر سایل
سوال کند که از هیچ بطن از سبعة ابطن معلوم میشود که این [illegible] کلام [illegible]
چنانکه امام احمد حنبل بران رفته است که قدیم تواند بود جواب آنست که
معنی از ◦ یوم تبدل الارض غیر الارض والسموات و برزوا لله الواحد
القهار روشن شود هرگاه که معلوم شد که همه اشیا کتاب [illegible] الهی
اند همچنان سیصد و شصت [illegible] فلک که [illegible] ست و [illegible] آدم او اعضای
او این معنی معلوم گردد و این مسئله را در آنجا بدانکه کسی سوال کند آنچه
در جو میرود چیست آنکس گوید که آب است بگو اسم او هم بر سیصد [illegible]
او هم بر سیصد عاجز شوند و امکان جواب نیست [illegible]
[illegible] خواند باید که او عین الف و دال میم [illegible] و بجهت این [illegible] در [illegible] سیصد
پاره استخوان یافت و بر [illegible] پاره گوشت و همچنان رگ و همچنان پوست
که [illegible] ست و [illegible] همچنان مدار آفتاب بر دوازده برج نهاده
و این دوازده برج را به [illegible] قسمت کرده که ◦ والقمر قدرناه منازل تا
مجموع افلاک که در زیر و بالای فلک البروج اند برین قسمت منقسم گردند و
هر یک همچو فلک [illegible] قسمت شوند و [illegible] را برین [illegible] مخلوق گردانید که منقسم
[illegible] ایشان شد از قبل [illegible] هفت سطر بر [illegible] را دو نوشت قبل الولادة
و هفت سطر دیگر در وقت بلوغ ظاهر گردانید دو عارض و یک بر بالای زنخ
که او وسط واقع شده است و دو ابرو است و دو در بینی [illegible] مجموع چهار سطر با بر
[illegible] گردد و [illegible] بر [illegible] که شکافتن موی سر است
ابراهیم ست [illegible] و بافتن دو طرف [illegible] ست [illegible] که شکل [illegible] ظاهر شود

[illegible] و مجموع از

و تا به ان شکل بر شکل موضوع است که با لعد است که جای و شستن وجه و
در وضو ساختن قدر صحی و به صحی بدین معنی است وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا
مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ ای اسلم وجهه لکلمات الله وَاصْبِرْ نَفْسَكَ
مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ هر وجه که در
قرآن یابی ازینجا طلب کن لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ يَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثْبِتُ وَ
عِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ چون مدار علم احدیت بر این است که بدء آدم آمده
و ازین است [illegible] آمده و بسر [illegible] آدمی رسیده بود گاهی که بر انف که در
تورات آمده است که حق تعالی روح در آدم از ره بینی در دمید از طرف وجه
دیگذری شکل طرح خدایی بینی نوشته است فرق و زنخ و سبلت که بر طرف
است که کَذَٰلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا مشتق شده بر شکل طرح که محل ان
شکل است تا [illegible] باشد و گاهی آن دو [illegible] بینی را جدا خلل کرده تا چون بر طرف
وجه دیگذری و طرح وسط مشتق شود چنانچه طرح با بی بر [illegible] نوشته که
کرده است تا چنانکه [illegible] گاهی [illegible] باشد و گاهی [illegible] وان [illegible] چهار
طرح است بر [illegible] خاک و [illegible] آب و [illegible] باد و [illegible] آتش إِنِّي آنَسْتُ
نَارًا الآیه الی إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ که أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي و بر تقسیم دیگر
که این چنانچه طرح خدایی که به موجد شده است وان شکل [illegible] که بر وجه و انف بود
جدا کرده است حکمت ان بود که عدد شکل [illegible] دیگر که بی شوت [illegible] چنین است در وجه
ظاهر گردد چون بر طرف وجه [illegible] بگذری بیشانی منقسم شود به دو طرح و دو طرح
از بالای دو چشم و دو از زیر دو چشم و دو طرح از دو طرف وجه و دو از
طرف بینی [illegible] در مقابل که موی در درون دارد و دو دیگر در زیر دو طرف
وجه که نزدیک رستنگاه [illegible] شارب است و دو طرف دو لب هر طرف دو

مرحوم [illegible] خط الهی

چنانکه

چنانکه شکل با این شکل وان شکل به شود چون موی از میان بر خیزد است با شد و
وارد است از جهت که حق تعالی جمع کند خلایق را در زمین سفید که بر ان علق و
علم نباشد دجال اعور آنست که او را این بینش و این علم در وجه نیست در وضو
و احکام گشستن روا نه برای ان می باید خواند که اللَّهُمَّ بَيِّضْ وَجْهِي يَوْمَ
تَبْيَضُّ فِيهِ الْوُجُوهُ وَلَا تُسَوِّدْ فِيهِ الْوُجُوهَ و وضو می سازد تا به است و
ت قیام و قعود و رکوع و سجود بجای آورد که مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ
مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا
مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ حضرت خود را
و موده است غرّ المحجّلین من اثر الوضوء این علامت امت ما او را در روز قیامت
متوجه است میباید شدن مِنْ قَبْلِ أَنْ نَطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا عَلَىٰ أَدْبَارِهَا
یعنی بجد خواب البدن ظاهر [illegible] اذا [illegible] العظام و هی رمیم انگشت کوی در
او بار این علامت است و [illegible] ظاهر نیست مگر بر سبیل [illegible] باز دو
گوش و دو چشم و دو بینی و یک دهن آفرید بر عضوی که موجود مخلوق
شده است مثل [illegible] بر وسط [illegible] است چنانکه دهن وان [illegible] عضو مرکب است
هر یک از چهار عنصر مخلوق اند پس ان [illegible] طرح باشد و چون بر طرف بگذری
شکافته گردد پس هشت طرح شود هر طرحی چهار طرح [illegible] است
الهی [illegible] در وضو [illegible] صحی و [illegible] وجه و [illegible] کف [illegible] و [illegible] آب
رسانیدن و دندانها که [illegible] آفریده است
و در [illegible] ازین جهت مسواک سنت است تا [illegible] ایشان است و [illegible]
است [illegible] انبیا اند علیهم السلام و صفات قدیم ملک لم یزل لا
یزال الله واز هیچ مخلوقات است و [illegible] الهی ظاهر نیست الا از [illegible]

پیچ

عدد وجهی

واقول این ذره آخر خاتم است که الولد سر ابیه و در حدیث است که هر که در
بهشت رود بر سر درختی شاخ و برگهای اوست که طوبی لهم شجرة فی السماء فلیح
است و سه حد باشد که حضرت که آن سرو از حضرت است که در فلک و افلاک که در از
او واقع است شده بالقوه موجود بود در او بالفعل ظاهر شده است شناسای علم آسمان
گشت بر نهج حد خود آسمان را شکافته یافت ان السموات والارض کانتا
فی الصور رتقا ففتقناهما والسموات مطویات بیمینه و نفخ جمیع حضرت واشرقت
الارض بنور ربها قرآن را بر باطن آن خواند و نور خواند واشرقت الارض
بنور ربها ووضع الکتاب یک بطن این آیت است که چون همه اشیا بنور ربها
با مقابلت یعنی بتجلی که بنور است کلام شکافته شود ووضع الکتاب وجیء
بالنبیین که صد و بیست و چهار هزار اند که سه بار سه هزار و یکبار سیصد و سیزده
باشد والشهداء او امت رسول الله اند که کذلک جعلناکم امة وسطا لتکونوا شهداء
مسئله فلک مستقیم بر نهج خلقت است شده و آن همه افلاک همچنانکه ثابت
باشد لولاک لما خلقت الافلاک و ما ارسلناک الا رحمة للعالمین علت غائی از
وجود اشیا ذات او است که الولد سر ابیه مسئله خلق یعنی ایجاد هم یعنی اندازه
کردن آمده است چنانکه اندازه کردن شمس حد است منزل قمر که والقمر قدرناه
منازل است آسمان که بر دوازده کواکب است چون بر طبق هفت بگذری
همچون ناطق حق چنان بنصف باشد که بر سه تم و بر طبق هست کوکب بگذری همچنان جمیع
نصف باشد سه تم و اگر بر هشت فلک و هشت کواکب بر سبیل طبق بگذری باشد
که نابه نیست وحق فرمود که ترا سبع دادم و قرآن عظیم دادم یعنی تا این سبع
باشد نور ذره نبوت و ارشاد و هدایت تو باشد و از طبق دیگر و سه که گذشتی در
هفت طبق مرغان و وحوش و نباتات و حیوانات و جمیع مخلوقات مشاهده

قدرت

قدرت حق کن مثلا سوره فرموده که ز هر اوین که سورة البقرة و آل عمران است
در هفت مرغان در آینده همچنانکه بر طبق هدهد نظر کن که از تاج و فرق بدو بار
و از دو چشم و دو گوش و دو بینی و یک دهن بر مثال طاق انسان هست
طاوس هشت نظر کن ان هر خطی چهار قسم گردیده است و سه باشد و از تاج خروس که
طبق وعلی الاعراف رجال و همچنانکه بر جمیع حیوانات و نباتات که صراط آن است
وحلق نیست بیبین وما من دابة الا هو آخذ بناصیتها ان ربی علی صراط مستقیم
چون در مجموعه ذکر نیست و بوجهی که طاق نخ باشد از طبق حق او و جانب است و سه گانه
روشن شده است در ظهور سه کلمه هم وجود او و مظهر شده است بر طبقی هر که
و دانه که ان الله فالق الحب والنوی کند کن و حق طاقی وان چنانکه در تخم
دو حاجب و چهار مژه و شکوفه که بواسطه طبق منشق میشود بر دانه
گندم همان طبق مشاهده کن اگر خطی همچون دانه گندم بیاید و چون دانه خرما که
ولا یظلمون فتیلا همچنانکه خط پشت نی و قلم فرق و سبب بشکاف و بر خط
راست بگذرد و اگر از دانه این حال را مشاهده نکنی از یک بر که آن دانه این
حال را مشاهده کن و بخوان و از اسم آن دانه مستفاد بدان که اسم عین مسمات
چنانکه الف اسم است و عین مسمات چنانکه مسمات در الف که اسم
است داخل است و عین انست چنانکه اعلم لی اسم بی باشد و عین اسم باشد که
نظر کن ای طالب سر حقیقت حق که ذات گردیده است چنانکه آن حق آیت
بهمه اشیا رسیده است و همه اشیا که حق و مظهر گشته اند چون در حق گفته که
انطقنا الله الذی انطق کل شیء وان من شیء الا یسبح بحمده ازین جا است
که هر مصنوع دلالت میکند بحجت بر صانع و بر حجت صانع تا روشن شود
که صد و بیست و چهار هزار انبیا که اول ایشان سه بار سه هزار و یکبار سی

هزار و چهار بودند که اسما آدم و خاتم است بود در کلام قدیم بجز جهت
آن اسم است پیغامبر که سیصد و بیست و چهار هزار پیغمبر بودند ظاهرا
پیش از انبیا ملاة اول آدم و آخر که الرسول النبی الامی است و بجهت آنکه صاحب
ام الکتاب است که الحمد والحمد ام الکتاب است که تو ام الکتاب که فاتحه و سیه
است و سیه است در صلوة فرض است خواندن و بوجهی آسمانهااند و درجات آنها
که رفیع الدرجات ذو العرش که گفته است جهت تا معلوم شود که
انبیا همه کلمة الله بودند چنانچه فرمود انما المسیح عیسی بن مریم رسول
الله وکلمته القاها الی مریم وروح منه ان مثل عیسی عند الله کمثل آدم
خلقه من تراب چون آدم و عیسی و انبیا مخلوق شده اند بحقیقت و حق است و مظهر
کلمه اند و نامهای ایشان لا یحصی است لاجرم حق تعالی با کلمه والزمهم کلمة التقوی
در شان رسولست آدم و عیسی را در قرآن وجیها فی الدنیا والآخرة خواند
و یکی از اشراط ساعت آمدن اوست اگر سایل سوال کند که سبب چه بود که
است پیغمبر در کلام حق تعالی ثابت است که آمدند و هر یکی آمد ... با سو
دم گفت که عیسی خواهد آمدن در آخر الزمان جواب از دو وجه است اول آنکه خدا تعالی
اول او را کلمة الله خواند کلمته القاها الی مریم ثانی آنکه او را بنام منسوب کرد بسبب
آنکه نقسیم ثابته ... از مریم معلوم میشود ... مریم که عبارت
از سی و چهار حرف است که هر یک مرکب است از چهار طبایع
که هر یک چهار ... است که ... و چون ... فرق بود و قسمت میشود
هر ... چهار ... مجموع ... اگر ثابت ... خط مریم ... بنود ... قسمت ثابت
... و ... شدی **فی حکمة المیعاد والمقصد منها وکیفیتها**
وکمیتها فی ستة ایام کتب ورحمتی وسعت کل شیء فسأکتبها للذین

یتقون

یتقون الی قوله یؤمنون بالله وکلماته واتبعوه لعلکم تهتدون اگر یهودی
با وجود تحریف گوید که رسول نبی اقتراء در تورات نمی یابم جواب آنست
که می بینیم ... بامر خدای ... در ... در ...
بقبله ابراهیم کرده پرستش و عبادت ... اورد ... که ...
عمل میکنید این که در تورات میخوانی که مادام که آسمان و زمین باقیست بخیمه میعاد
کرده پرستش ... اینجا کرده پرستش حق میکنی دالست برانکه چون خاتم
مصطفا بیاید متابعت او را باید کردن و اگر گوید که چه دلیل و چه معنی جواب
آنست که خیمه میعاد راحت اشارت کرد بموسی که بسازد وابد الابدین
تو و قوم تو ... در آنجا کرده پرستش من کنید و گفت باید آن خیمه ...
باشد ... و هر شقه ... بجهت آنکه هر یک ...
خود ... باز جمیع صفات مجموع یک ... از روی ذات ... نظر کرده
شود از شکل و هیات آن ملفوظ و هر شقه چهار ... ناکهایت از
است باشد الابد الابدین گفت ... در آنجا کنید و این همین معنی و همین حکمت
... که ... در آنجا کرده خانه گذارد که موضع صدر و ظهر آدم بود و باز از آن
متوجه شد بامر حق تعالی که موضع راس و وجه آدم است و مظهر ...
... از ثابت ... و ظهور ... در ... جای دیگر نیست
و مخرج ... است ... نه سینه و ظهر نیز در ... نیست
که متوهم توهم کند که روی ... که مقام ظهر ... این گروه که فلان
نبی در ظهر او بود ... روز هم ... و شش روز که در تورات آمده است
آسمانها و زمین مخلوق شدند روز هفتم استراحت حق ... گواه
اگر گوید چه معنی جواب آنست که در شش روز که حق خلق همه اشیا کرد

زمان
بجز تورات ما الکلام وقت و زمان نبود که عبارت است از حرکات فلک و سیر
شمس و قمر [illegible] پس نماند الا آنکه مراد از شش روز مقدار شش روز باشد و مادرکه
آن شش روزی باشد که با شب مستوی باشد اکنون بدانکه علمی شما شش روز که عبارت
است از روزی که از دوازده ساعت باید که هفتاد و دو ساعت باشد بر نهج حکایت
حق [illegible] که در تلفظ می آید بلغت عبرانیم چنانچه میعاد است از شش با در
درازی و اگر بمقدار شش شبانه روزی تا چهار بار است ساعت و یکبار که سه کلمه
ساعت باشد فی الجمله بقول شما و سایر اهل کتاب اصل سال و ماه بر هفت
روز و هفت شب نهاده است که بمذهب ما مسلم است و از وجهی دیگر شبانه روزی
بیست و چهار ساعت است و بقول شما آنچه در مدت شش شبانه روز بیافرید
افعال و اقوات ایشان در این هفت روز و هفت شب علی الدوام بظهور
می آید چنانچه مثلا روز جمعه البته مخلوقی که موجود میشود فعلی از افعال آدم ظاهر
میگردد و باتفاق چون هفته درگذشت باز باز از شنبه می باید آمدن علی حده
و باتفاق هم شبانه روز بیست و چهار ساعت است چنانکه شبانه روز شش
بار است ساعت با بوبت [illegible] که آدم و سایر فرزندان او و بر آن خلق مخلوق شده هر
شیء از اشیا شش جهت دارد که هر جهت آن شیء تربیت یافته است از
[illegible] ساعت که هر بهیچ وجهی منقسم است تا آن شیء از شش جهت محبوب است با آنکه از
قبل [illegible] و [illegible] آن شیء در هر طرفی که باشد بست ساعت [illegible] که منقسم شده است
بهشت [illegible] که بجز آمده است هم • فاینما تولوا فثم وجه الله و قال لا تسبوا
الدهر فان الدهر هو [illegible] یعنی است اقلب اللیل والنهار و لقد آتیناک سبعا
من المثانی والقرآن العظیم که هفت شبانه روز است که جمیع سنین و
شهور از او مرکب اند و قرآن عظیم که مفردات و مرکبات است یعنی تا هفت شبانه
باو

با او تعلق هفت روز بر هفت کواکب و تعلق هفت شب بر هفت کواکب و
تعلق هفت کواکب بر هفت فلک زمان نبوت و هدایة و شریعت بر تو
مسلم و معروف است چنانکه بر طبق همه اشیا گذرندگی و طبق وجود آدم و خاتم چون
بر طبق هفت شب و هفت روز بگذرندگی شب و روز مساوی واری [illegible]
نصف نصف شب با او چنانکه نصف نصف روز است • انا انزلناه فی لیلة
القدر و انا انزلناه فی لیلة مبارکة یعنی شبی که از برای اندازه کردن است
که فی ستة ایام نه همه شب که شب و روز یکسان باشد • شهد الله انه
لا اله الا هو گفتیم وقتی که بر بستر خلق طبق آدم و خاتم رسیدی و بستر شهد الله
انه لا اله الا هو الآیه قائما بالقسط یا فتی که مجموع اشیا از افلاک و بروج و
نباتات و جمادات و حیوانات و انس چه گونه مخلوق شده اند و هفت بستر
قائما بالقسط که چگونه از فطرة آدم خبر داده است **فی ترتیب القرآن و اعداد
الرکعات و تعینها** • سوره الحمد را فقط بار در هر فرض باید بدین
در شش روز غیر جمعه و در روز جمعه که روز فضل است پنج بار باید خواندن تا
[illegible] با علما و گاهی نه بار در فرض و گاهی پنج بار در فرض باید خواندن تا بجای
[illegible] جمیع سور فرموده است بترتیب اول سوره [illegible] فرموده نوشتن و در
عقب الم را یعنی بکنایت و بزبان حال میگوید که الحمد را که سوره [illegible]
بعد از الف لام میم و تمامی حروف مقطعه که در اوایل کلام آنها وارد است می
باید خواند که مجموع آن [illegible] ذکر است در اوایل سور بلا تکرار و در عقب • الم
ذلک الکتاب لا ریب فیه هدی للمتقین الذین یؤمنون بالغیب
ذکر [illegible] کرده و ذکر یؤمنون بما انزل الیک و ما انزل من قبلک کرده تا شامل
جمیع کتب سماوی شود و ذکر چهار کتاب که علما که در تورات و انجیل

از قرآن
که بوده باشد

امده اند واز عقب سورة الحمد هر سورتی که خواهند آیتی بخوانند پس جمیع قرآن
منقسم شده بآیات قسمت بقره وسوره کافی منقسم شده بآیه پنج ضم و قدرت
غیر ضم • اگر سایل سوال کند که نماز ضم مستلزم پنج رکعت است ونماز غیر ضم قدرت است
سبب چیست که در شش روز قدرت است جواب آنست که ضم تغلیب کرده
شده است بیک کلام است قدرت تغلیب کرده است پنج کلمه باشد قرار باید کرد
وچهار کلمه پس گویا فی ام الکتاب وام القرآن وانه
فاتحة الکتاب • بسم سوره قرآن را که حضرت ترتیب فرمود نوشتن اول الحمد را فرمود
او را سوره نماز خواند که قسمت الصلوة بینی وبین عبدی نصفین بجهت آنکه
در نماز او را باید خواند بجهت آنکه نماز که عبارت است از قیام ورکوع وسجود
وقعود بعدد ایشانست فاتحة الکتاب بان معنی است که اول کتاب است که
فاتح کل شیء اول الحمد را در حضر و در سفر می باید خواند که در اصل فاتحة
الکتاب ایشانند والحمد را چون بعدد ایشان می باید خواند یعنی هر معنی که در
الحمد است در ایشان نیست پس فاتحة الکتاب باشد الحمد را ام الکتاب وام
القرآن خوانند بجهت آنکه بعدد ایشان می باید خواند که ام الکتاب وام القرآن
ایشانند و در روز جمعه که روز خلق آدم است پنج بار الحمد که علامت فی الغسل الوجه
والمرافق ومس القرآن بسم این است ماته و دیگر بعضی اشنو گوش
ماته میشود که قدرت حضرت و پنج ضم بعدد ایشان نیست تا آب در وضو بجا
نرساند مصلی و بر دست کرست بندت بعدد [illegible] ودر دهن که
دندانست و دندانست و بر رجل و وافق بظاهر قرآن ومفسر [illegible]
دست رسانیدن نهی است چرا بجهت آنکه خود را مصلی و خلق ید و اعضا
بر عدد دانیت [illegible] بعد زان مس پنجاه حرف و [illegible] که پنجاه [illegible] بجهت

ایشان

که پنج ضم نباشد
در روز جمعه که روز خلقه او [illegible]
پنج

ایشان در شب معراج واجب شد وقت خضر و پنج ضم و پنج قرار شناختن
نماز وید و رجل و حقایق او نوشتن اول در باید و پس از ان مس مصحف
وقرآن ونماز که بعدد ایشان است تواند کرد • الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ
أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ
فی تقدیم القرآن الاعلام علی بعض اول آنکه کاتب بر کاغذ
می نهد [illegible] حاصل است در ازاء یک کلمه باقی آن است یعنی همچنان نقاط دیگر است
پس ظاهر آنکه یک آن باشد تقدم و تاخر در کلمه تا به باشد چون قطع از نامه
کنی مقدم و موخر باشد [illegible] که عبارت است از شعر سر و دو جانب
و چهار حرف که از بطن مادر آورده است دیگر از ان بینی و دو عارض و
سبلت و دو شارب بالقوه موجود است و بفعل خواهد آمدن در وقت
بلوغ پس نتوان گفت که تقدم و تاخر واقع است بلکه تقدم و تاخر
بحسب ظهور است نه در علم آن فی الوضوء ولفظ وجه الله و دابة الارض
وفضل التراب بسم حضرت پیش از نماز وضو ساخت چنانکه
در قرآن است غسل وجه ویدین ومسح سر و رجلین و فرمود هذا وضوء
ووضوء الانبیاء من قبل لا یقبل الله صلوة الا به جمیع اندام را میباید
پوشانیدن الا وجه وید و رجل و وجه که این مواضع شرفی چند دارد که
در مواضع دیگر نیست و باشد و در حدیث آمده است که امت من غرا
المحجلین باشند روز قیامت من اثر الوضوء واز سایر امم برین صفت
ممتاز باشند چون نماز بیست و قرآن عظیم که کلمات است درست نیست
که • اقم الصلوة لدلوك الشمس الآیه الی مشهودا و چون نماز [illegible]
قدرت الحمد وسورتی یا آیتی دیگر درست نیست و معلوم شده است بکرات

کلام
نظر

که بعد از علما و معلوم است بدلیل خدا وضوئی و وضوء الانبیاء من
قبلی که وضوء همین بوده است و ثابت شد و معلوم شد که مسح تا مسح بیت
که سیماهم فی وجوههم من اثر السجود قرآن که جبل از لفظ اورد مخوانست
که حکم درمیان نخواند اول لفظ را که بحقیقت مسح دو مرتبه است و فرموده تا
بشویند و بعد از ان دست و پا را بشویند و مسح سر کنند که یدُ اللهِ
فوقَ ایدیهم والسمواتُ مطویاتٌ بیمینه وکلتا یدیه ویضع الجبار
قدمه واصابع الرحمن و بعد از ان بعض وادا و آن شغول کرده و هیکل آدم
قرآن را از لفظ بخوانند که صورت آدم و وجود جمیع علما ثم عرضهم علی
الملائکة انبئونی باسمائهم پس صادق است که قرآن را از لفظ بخوانند و حکم
می آورد و جمع است بشکل وجه آدم بر می آمد تا بشکل لفظ حق آمده با تا اگر لفظ
زبان و بیان نخواهد از قرآن او و ثابت قرآن او و وحی که عبارت است از اشارت
که رسول علیه السلام نخواند چنانچه در حدیث وارد است در باب ایمان و اسلام و قضا
و قدر و اشراط الساعة که در صورت رجل آمده و در صورت دحیه چنانچه در خبر است در
قرآن هر جا که بحث وجه آمده است عبارت است از بیان [illegible] که
نفس بر آن فطرة مخلوق شده [illegible] چنانچه ومن احسن دینا ممن اسلم وجهه
لله ای لکلمات الله که [illegible] میباید نشست و بعد از ان در [illegible]
[illegible] علامت [illegible] میباید کرد واتبع ملة ابراهیم حنیفا انی وجهت
وجهی للذی فطر السموات والارض [illegible] و دقایق و درجات که ذکر
رفته است واصبر نفسک مع الذین یدعون ربهم بالغداة والعشی یریدون
وجهه ولا تعد عیناک عنهم ولا تطرد الذین یدعون ربهم بالغداة والعشی
یریدون وجهه ما علیک من حسابهم من شیء که انها که وجه [illegible] را

رسول

چنانچه

طلب

طلب میکنند [illegible] ما علیک من حسابهم وجوه یومئذ ناضرة الی ربها
ناظرة و چون [illegible] مخلوق [illegible] شده اند
الی ربها [illegible] باشند [illegible] قیامت یوم تبیض وجوه وتسود وجوه
فاما الذین ابیضت وجوههم [illegible] وضوء [illegible] مذکور ففی رحمة
الله واما الذین اسودت وجوههم که آثار سجود [illegible]
بر ایشان پوشیده باشد وجوههم کأنما اغشیت وجوههم قطعا من اللیل و در وقت وضوء
سنت است اللهم بیض وجهی خوانند و اللهم اعطنی کتابی بیمینی گفتن کل
هالک الا وجهه علامت است [illegible] از جمیع مخلوق از مخلوقات
ظاهر شد الا [illegible] برای آنکه علت مجموع مخلوقات هالک شوند الا [illegible]
و بوجهی دیگر [illegible] ازلی و ابدی
حق اند وجود و عدم موجودات از ایشان است [illegible] کل من علیها فان
ویبقی وجه ربک ذو الجلال والاکرام فاینما تولوا فثم وجه الله [illegible]
آنکه مجموع اشیا که مخلوق شده [illegible] دارند چنانچه افلاک و سیارات [illegible]
و هر که عالم خاک دارند مبارکا وهدی للعالمین و هر شیء که جهت شش
جهت دارد زمان هفت شبانه روز است که شش بار ساعت با هر طرف
آن مخلوق که [illegible] دارد و زمان [illegible] زمان است که آن زمان [illegible] ساعت بعد
[illegible] از شش جهت [illegible] همه اشیا که در کن و بین و بر طرف همه اشیا
که [illegible] از فرق [illegible] پس صادق [illegible] فاینما تولوا فثم وجه الله [illegible] که در کلام
[illegible] آمده است [illegible] دابة الارض که بدر آید از نزدیک
بیت الحرام و با او خاتم سلیمان و عصای موسی علیه السلام باشد که عصا را بر پیشانی
هر کس که بنهاد که مسلمان و مؤمن حقیقی و بهشتی باشد آن سپیدی [illegible]

من شیء

شیء

١٢ انسان

٢ غایی مجموع مخلوقات

ظاهر شود و همه حق او را سفید و منور گردانند و بنویسند بر حق او که هذا مؤمن
و از آن کافر همچنین بر عکس آن که در سیاه ظاهر شود و همه حق او را سیاه
گردانند و بر حق او بنویسند که هذا کافر و مردم در آن روز در حق گریزنده و حق دور
و در از کم از نند و او گوید تو چندان که خواهی حق را دراز میگذار که ترا خواهم
در هم شکستن ﴿اذا وقع القول علیهم اخرجنا لهم دابة﴾ و او گوید من قبل
ان نطمس وجوها فنردها علی ادبارها یعنی ایشان را نوعی سازد که
ان [illegible] را مشاهده نتوانند کردن ﴿فنردها علی ادبارها﴾ چنانچه علم را در ادبار
انبار [illegible] ظاهر نیست بتمامی پس ایشان در آن زمان علامت [illegible] در حق [illegible]
ندیدند چون حیوان مطلق باشند ﴿انی اسلمت وجهی لله﴾ مجموع حق که در
حق عظیم اند [illegible] بدین معنی است بیک جای جمع باید کرد و تغشی وجوههم النار
چو انار [illegible] و بهائم پوشانند بجهت آنکه حق تعالی آدم را از خاک آفرید و قابلیت [illegible]
[illegible] بغیر از جرم خاک نداشت که [illegible] کرد چنانچه زبان
او مظهر آن گشت و مخلوقات دیگر نگشتند و بعد اسما که علم [illegible] در او مشتق کرده اند
فطرة الله التی فطر الناس علیها لا تبدیل لخلق الله و [illegible] را از آتش آفرید که سجده
دیگر کرد ﴿و انا خیر منه خلقتنی من نار و خلقته من طین﴾ و آن [illegible] را از آتش فرمان
[illegible] را چون درین جهان نخواند و بپوشانید لاجرم کسانی که متابعت [illegible] کردند
از آتش شده بود [illegible] مخلوق و حق در جنت که [illegible] خلق [illegible] و جهت [illegible] بود دیگر [illegible]
سجود [illegible] و تغشی وجوههم النار باشند و موعود [illegible] اهل دوزخ [illegible]
که اصل [illegible] اگر چه جزو بدن [illegible] آتش است اما جزو اعظم [illegible] خاک است که قابلیت [illegible]
[illegible] که [illegible] جزو خاک دارد نه جزو دیگر بجهت آن در اکثر [illegible]
بحث [illegible] ﴿خلقه من تراب﴾ گویا خاک گوید که جزو اعظم است و بعد

آب که

آب که تخمیر خاک بآب توان کرد ﴿خمرت طینة آدم بیدی اربعین صباحا﴾
﴿وکان عرشه علی الماء﴾ فرمود و نه علی الریح و علی النار و بیان عرش
رفته است که مراد از وجیست **فی بقاء النفس الانبیا [illegible] و اتیان**
الانبیاء و المسیح علیهم السلام چون معلوم شد که [illegible] عدد است و
چهار هزار انبیا و بیشتر گشته بار [illegible] هزار انبیا آمدند و گذشتند و او [illegible]
هزار آمدند [illegible] بار [illegible] هزار [illegible] گذشتند [illegible] که هر [illegible]
از [illegible] نبی را [illegible] در اینجا ذکر کرد تا معلوم شود که ایشان [illegible]
بودند و حق [illegible] وجود ایشان [illegible] ﴿انما المسیح عیسی
بن مریم رسول الله و کلمته القاها الی مریم﴾ پس مجموع مکونات [illegible]
[illegible] لاجرم در شان [illegible] تصرف ندارد و در دو جهان زنده ابدا باشند
مسئلة [illegible] فی معرفة الله و معرفة النفس و هر گاه که [illegible] حقیقت
خود را [illegible] ازلی ابدی [illegible] قایم بذات [illegible] دید و
مقام حیوة جاوید را مشاهده کرد و حقیقت خود را جاودانی ازلی ابدی یافت
و همه اشیا در خود دید گاهی و گاهی در تحت خود یافت و خود را در جمیع
مظاهر اشیا یافت ازین جهت [illegible] که انبیا گفتند ما باز خواهیم آمدن که [illegible]
لم یقل [illegible] و آمدن مسیح همین معنیست و آمدن حق که
﴿او یاتی بعض آیات ربک یوم یاتی بعض آیات ربک﴾ و آمدن انبیا که
﴿یوم یجمع الله الرسل﴾ الآیه ﴿ما خلقکم و لا بعثکم الا کنفس واحدة﴾ ﴿قل ان
الاولین و الآخرین لمجموعون الی میقات یوم معلوم﴾ پس دعوة [illegible]
دعوت انبیا [illegible] و ایشان این [illegible] اند دعوة و ارشاد میکنند و خواهند کرد
چه در بیداری و چه در خواب **فی حقایق الحروف و کونها من صفات الله**

یکبار ۱۷ آمدند
الهی
منقسم
۱۷ [illegible]
الّسی
فالزم
در فوق

تعالی فی تفسیر کشف الاسرار و بل لکل عالم لا یعرف تفسیر ابجد فی
جمع ابجد است که عبارت از بیست حرف خو بود و قال الالف من الله و الباء من
الباری و الجیم من الجلیل پس بشناس ای طالب اسرار اسما و حروف چنانکه مذکور
شده است بکلمات کتب الهی که عبارت است از بیست و هشت حرف مفرده مجرد که چون
قطع نظر از شکل و حد و هیات و پیکر ایشان کنی ربعدنا است که الا یا بد بی
طول و عرض و عمق ازلی ابدی بلا نهایه قایم بذات حق است چون قیام
نور آفتاب با آفتاب متحد بذات حق ملک لم یزل و لا یزال غیر منقسم و غیر
و وهم و خیال تصور او در شان ره نیست و در مجموع مکونات و ذرات در اوقات ذات ایشان راه
تجلی کرده که بعوض و تخیل و تصور ذات ایشان را از مکونات اشیا جدا
نتوان کرد که اگر از مکونات اشیا بتصور و تعقل و بالفعل جدا بتوانند شدن
مکونات را وجود هستی نماند بعوض حق ذات و صفات خود را به
حق ازلی ابدی چون صفات قدیم او بود بحو الله یعنی باین حقیقت که بیان
و حقیقت ایشان شنیدی برین ترتیب بسم الله • الباری • التواب
المغیث • الجلیل • الحکیم • الخبیر • القدوس • المذل • الرحمن
الرزاق • الستار • الشکور • الصبور • المضل • الباطن • الظاهر
العلیم • الغفور • اللطیف • القدیم • الکریم • المتعال • الملک
النور • الواحد • الهادی • الرحیم • تا روشن شود ایشان صفات
قدیم ملک لم یزل و لا یزال اند و از ذات حق احد منفک نیستند
چنانکه اسما او که شنیدی که همه مسمیات دو جهان اسم یافت از
حق او هم بحکم آنکه کلام اوست و صفات قدیم اوست چنانکه از حق
اسمیت این حق اسم که بهمه اشیا رسیده است از حق ذات و صفات

در همه اشیا

در همه اشیا تجلی کرده است چه در خواب و چه در بیداری و چه در تخیل و تصور
و تعقل و عالم عقول و نفوس که تصور میکنند • انا الله و انا الرحمن خلقت
الرحم و شققت لها من اسمی فمن وصلها وصلته و من قطعها قطعته •

فی الصلوة و التشهد و صلوة المیت و الحج و اسم علی النبی

والجن و الابدال و تبدیل السموات و الارض و اربعة ایام الجمعة
التشهد بسم ا ب ت ث ج اگر چون در تلفظ می آیند هفتاد و دو حرف
میشوند که حضرت حمزه که سید الشهدا بود هفتاد و دو تکبیر نماز گذارد •
اگر سایل سوال بحقیقت این • ان الله و ملائکته یصلون علی النبی یا
ایها الذین آمنوا صلوا علیه و سلموا تسلیما جواب آنست بحسب ظاهر
حق از حق و ملایکه و آدمیان آمرزش و استغفار و دعاست و بحقیقت
اللهم صل علی محمد و علی آل محمد پرستش حق است که هر یک بلفظ حق چون عدد
حق برسد که ازلی ابدی حق است که قلت حروف سی و دو حرف است که رسالت او
سی و دو است این است رسانید و در تشهد که او حق است • اللهم صل علی
محمد کما صلیت و بارکت علی ابراهیم و علی آل ابراهیم سنت گفتن بعدد
این است که ازلی ابدی او را درود و پرستش کرد و برسد که علما رسانید
بجهت آن فرمود • ان الله و ملائکته یصلون علی النبی که حق عبارت است
از حروف سی و دو که رسالت او و آن پرستش برین عدد ختم شده بر حضرت حق منت
بچهار تکبیر بعضی از مسلمانان بگذارند که آن چهار حرف الهی است و بر شهید پنج
تکبیر که حق است حروف را اول دو حرف است چنانکه با و اکثر سی و دو چنانکه الف با بیم
پنج تکبیر بر شهید بگویند و حق بطرف عید که حق آفریدن راس وجه
ذات و از این جهت که بر شهید پنج تکبیر می باید گفت بر حمزه رضی الله

والطلق
این سه کلمه
چه باشد
فرمود
رسالت

حضرت هفتاد و دو تکبیر گفت و هفتاد و دو بار رفع یدین کرد که جمع است
که مرکب است از دو که و شش که هفتاد و دو حرف است بحسب ترکیب و چون
در قبر نهند باید که روی او را متوجه کعبه که ام القرات و مقام قلم رأس و وجه
آدم است کردانند که بیع است که حق تعالی در وجه او وضع کرده است که در
کعبه کرده پرستش حق کرده است و در لغت حج قصد و آهنگ کرده است بآوینه بعد
طواف این خانه کردن هفت بار و در اول طواف قدوم و هفت بار طواف حج و
هفت بار طواف عمره و هفت بار طواف وداع کردن است طواف تا که این است علامت
در وجه آدم ظاهر است اول در که هفت خط وجه آدم که خط شعر سر و دو حاجب و
چهار مژه است که هر یک از آن هفت چهار طبیعت خاک و آب و باد و آتش کردن است تا هفت خط
تا چون طلب وجه آدم کند در که بیست و هشت خط ظاهر شود هر طرفی چهار طبع خاک و آب و باد و
آتش است طرفی تا از آن مردان و زنان همچنان و اکر در حج و طواف سر باید
تراشیدن و قصر موی سر میباید کرد که ❩ مُحَلِّقِينَ رُؤُسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ دلالت
برین که معنی مقام راس و وجه آدم است که ❩ خلق الله آدم راس آدم وجهه الحدیث
و واجب است که هر کاه که حج ذبح حیوان کند در قربان و در غیر قربان که اسمعیل
ابراهیم علیه السلام میخواست چنانکه در خواب دیده بود وقت او را در خانه کرده قربان
کند میباید روی ان مذبوح در آن خانه باشد و بکوید در وقت ذبح که بسم الله
الله اکبر که الله اسم اعظم حق است و کعبه بیت الله و مقام آفرین راس
وجه آدم است که حضرت علی علیه السلام چنانکه بر جنازه حضرت هفتاد و دو تکبیر گفت به
اجزاء است که پنج ذات الف و لام مشدد و ه که قایم مقام دو لام است که بسم الله
که در قاعده عرب این معنی مقرر است و الف و ها سی این پنج که چنانکه
حدیث که ❩ سَتَرَوْنَ رَبَّكُمْ كَمَا تَرَوْنَ الْقَمَرَ لَيْلَةَ الْبَدْرِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ این حدیث

که در آن

که در آن آدم ظاهر است بدین معنی خلیفه الله و بدین معنی حضرت علی علیه السلام
حضرت امیر علی علیه السلام فرمود چون حق در آدم حدیث نبوی ارزمین کعبه او بود
و حق تعالی در وجه او ظاهر کردانید این خانه را خانه خود خواند که مقام
خلیفه خود است که آدم است ❩ اَنْ لَا تَعْبُدُوْا اِلَّا اللّٰهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَانًا که آدم و حوا
است ❩ اِنَّ اللّٰهَ جَمِيْلٌ يُحِبُّ الْجَمَالَ مجموع اشیا و آسمان و زمین و سایر کواکب
که در مرکز خاک در طواف اند و در سیر اند که مظهر حسن و جمال آدم شوند
و بکشاده آدم و خط فرق و مژه و چشم و ابروی او که بطلب عشق میشوند و
بازین حسن و جمال که حق تعالی ت او این است دندان و ان شکل آدم بطلب
با مو و مظهر است که کردند ممکن و مقدر نیست و ازین عشق و محبت آسمانها
و اجرام سموات بر کرد مرکز خاک طواف میکنند و بدین مقام نمی رسند و نمی
توانند رسیدن زهی حسن و جمال آدم و ازین جهت که حضرت علی استغنی تراست که صفات
قدیم ازلی ابدی آمده است در شیخ خود را بقه و شکل آدم نمود و فرمود رأیت
ربی فی احسن صورة و خط که هفت خط شعر سر و چهار مژه و دو ابروی او است خط
تا هر طرفی چهار طبع خاک و آب و باد و آتش ازین معنی است که از آتش خطاب ❩
اِنِّيْ اَنَا اللّٰهُ موسی شنید و این معنی است که ❩ كَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ و این معنی
است که لَا تَسُبُّوا الرِّيْحَ فَاِنَّهُ مِنْ نَفَسِ الرَّحْمٰنِ و این معنی است آفتاب در زیر مبین
میرود از حضرت علیه السلام پرسیدند که آفتاب شب بکجا می رود و گفت می رود در زیر
۲ عرش که سجده حق کند و آنکه حضرت فرمود ❩ اِيَّاكُمْ وَالنَّظَرَ اِلَى الْمُرْدِ فَاِنَّ لَهُمْ
لَوْنًا كَلَوْنِ اللّٰهِ و بهذا اهل بهشت و حور برین شکل باشند و برین حضرت که
است که بر خویشتن عاشق میشود و سراسیمه میکردد و نمی داند که عشق
با که میبازد و بحقیقت و هر که عاشق شده است به آدم فرمود از احادیث

قدسیه اذا کان الغالب علی عبدی الاشتغال بی جعلت همته فی مسألتی
ومناجاتی واذا فعلت ذلک عشقنی وعشقته ومن عشقته کنت له مثلا بین
عینیه اولئک الابدال حقا ابدال انست که برابر چشم وی مقصود وی مشکل
ومتمثل باشم ست که ظاهر صفات را بدل کرده است که ازلی ابدی بلا
شکل وبلا مثل وصفت دوده سیاهی را بدل کرده است که
ووجهای دیگر رفت وان ست که ورا بدل کرده است که ازلی ابدی متبدل
دیگر گشت که می بینی در توجه باید از باطل دیگر ست
ازلی ابدی بی دانی وقتی که بست یوم تبدل الارض غیر الارض والسموات
بر سی جا است که فلک منقسم میشود بر سه وجه قسمت وهر اسمان
که تحت فلک است همچنین منقسم میشود بر سه قسمت وما بینهما همچنان
پس اسمانها وزمین وما بینهما منقسم شده اند
هر یک جزو ایشان بدل یابد لاجرم حق تعالی فرماید یوم تبدل
الارض غیر الارض هر گاه که چنین باشد همه اشیا که باشند وبدل شده با
بکلیه که است که یا والسموات مطویات بیمینه که یمین حق
عز ... وکلتا یدیه یمین یعنی اسمانها بدست راست حق
طی کرده شود که در تشهد که توحید است بند انگشت را عقد باید کرد وچه دست
چپ با انگشت مسبحه دست راست داشتن که کلتا یدیه یمین آمده است وبعد
از ان گواهی بوحدانیت حق ... سو دادن
انطقنا الله الذی انطق کل شیء تسبح له السموات السبع والارض
ومن فیهن وان من شیء الا یسبح بحمده ولکن لا تفقهون تسبیحهم
ودرین ایت که حق تعالی فرموده در سوره حم قل ائنکم لتکفرون
بالذی

ومن عشقنی

المؤمنون لا یموتون بل ینقلون من دار الی دار وتلک دار
الدار الآخرة لهی الحیوان

که اسمان وزمین وانچه در میان اوست همین منقسم میشود

بالذی خلق الارض فی یومین وتجعلون له اندادا ذلک رب العالمین
وجعل فیها رواسی من فوقها وبارک فیها وقدر فیها اقواتها فی اربعة
ایام سواء للسائلین اربعة ایام یعنی تمام اربعة ایام که سوا بود با
چهار شب اگر سایل سوال کند او اقات اربعة ایام گاهی دوازده
است وگاهی نعت است وگاهی جواب فرمود سواء للسائلین
که شب وروز ان اربعة ایام راست بود چند بر دوازده ساعت روز
اکنون انچه وجود است از ارض وجبال واقوات وانچه ترکیب کرده
بزمین مخلوقات فی اربعة ایام ولیالی خوب چهار بیت وچهار ساعت
با وان اربعة ایام سه بار سه ساعت با که علما واین معنی در حق
واضح ودر خلق او ظاهر است ثم استوی الی السماء وهی دخان الایة
پس شش روز تمام شد اکنون سبع وشش باید که در غیر شش روز افرینش
شده باشد که وسبع کرسیه السموات والارض در چهار روز وشب زمین
وجبال واقوات اخل کرده دو روز سبع سموات که فقضیهن سبع سموات
فی یومین پس سبع که وسبع کرسیه السموات والارض درین شش روز
مخلوق نشده با وشش وکان عرشه علی الماء همچنان وحال انکه تمامت
مخلوق شد الا انکه مخلوق با در روز دیگر نیست الا روز جمع پس روز
جمع را مزید کرد برین شش روز دلیل برین معنی اتانی جبرئیل وفی کفه
مرآت بیضاء فقال یا محمد هذه الجمعة یعرضها علیک ربک لتکون
لک عیدا ولامتک من بعدک وهو سید الایام عندنا ونحن ندعوه
فی الآخرة یوم المزید یعنی یوم مزید خواند که بر روز که شش سته
ایام است زیاده کرده شده است بجهت خلق وشش وکان عرشه علی الماء

شب دوازده ساعت

وبجهت وضع کرسی السموات والارض پس مخالف نبود که گفته اند
که جمیع ایام هفت روزست حق در شش روز خلق اشیا و کار اشیا تمام
کرد و هفتم روز استراحت بود و حق تعالی فرمود کُلَّ یَوْمٍ هُوَ فِی شَأْنٍ
و هفتم شبانه روز عبارتست از شش جهت یعنی ساعتی که هر شی که مخلوق
و موجود شد شش جهت دارد تا هر جهت آن مخلوق را بجهت عبادت تربیت
کرده تا او زمان منقسم شده بابت [illegible] لَا تَسُبُّوا الدَّهْرَ فَإِنَّ الدَّهْرَ
لاجرم گاهی در شش روز بندگی حق عبادت می باید کردن از بهر تغلیب
و گاهی بهر [illegible] تغلیب [illegible] تا آماده اند که شش روز از هم که هفتم است
چون شش روز گذشت [illegible] در هم [illegible] بگذارد و تا در حقیقت
با تو تا انقراض جهان هر که اید برین نهج با که بوجهی [illegible] هفت شبانه روز
و قسم عظیم خود معلوم است وَلَقَدْ آتَیْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِی یعنی هفت شبانه
روز و هفت آسمان و هفت کواکب سیاره ولیالی و ایام هفت شبانه
دقردن روز که سنین و شهور از و مرکب شد بتو دادیم ای محمد یعنی بعد از تو
نبی و سنتی نیست تا این هفته و هفت فلک تقسیم پس بجهت افلاک تا وجه
بت و [illegible] قسمت تا زمان زمان تو و دعوت دعوت تو تا لاجرم
فرمود لَوْلَاكَ لَوْلَاكَ لَمَا خَلَقْتُ الْأَفْلَاكَ بمعنی ایجادست و بمعنی اندازه
کردن چنانکه اندازه کرد بیست و هشت منازل قمر بیست منزل که وَالْقَمَرَ
قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ و فرمود معاندان میگویند که لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَى بِاللَّهِ
شَهِیدًا بَیْنِی وَبَیْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ و در عقب این آیت
گفت الر كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَیْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى
النُّورِ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ

الی عقبیه

إِلَى عَقِبَیْهِ و در خبرست که در روز قیامت جماعت از جمیع امتان
انبیا سوال کنند بشمار رسولان و پیغمبران نیامدند ایشان انکار کنند
از انبیا سوال کنند اگر چه دانات که شما تبلیغ رسالت من کرده اید گویند بلی
کرده ایم حق عزت گواه طلبد از انبیا امت محمد را بگواهی بیارند که لِتَكُونُوا
یکی معنی شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ که امة وسطست وسط بچندین معنی آمده است یکی
که وسط الشیء ای خیار الشیء و دوم آنکه کعبه وسط ارضست چنانکه فرمود
خلق آدم را [illegible] از راس [illegible] وجهه بدن وسط [illegible] سیوم آنکه بر [illegible]
[illegible] می باید گذشتن تا [illegible] که [illegible] قدرت
که سِیمَاهُمْ فِی وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ظاهر شود پس امت وسط شو باید
ارض کعبه که وسط [illegible] واقع است و تتمه آیت که وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا وَمَا جَعَلْنَا
الْقِبْلَةَ الَّتِی كُنْتَ عَلَیْهَا آمده است که مشو تا که امت وسط اهل قبله اند که کعبه
امت وسط ارضست و تتمه این خبر آنست که چون شما گواهی دهند که انبیا که
تبلیغ رسالت کرده اند سایر امم انبیا گویند که شما در آخر الزمان آمدید از
کجا معلوم کردید که ما تبلیغ رسالت کرده اند جواب گویند از محمد صادق که
[illegible] رسالت [illegible] و کتاب آسمانی که قرآن است وَجِیءَ بِالنَّبِیِّینَ وَالشُّهَدَاءِ
که آیت رسول الله و انبیا که در حدیث وارد است که [illegible] بار [illegible] هر یکبار
[illegible] هم از [illegible] بر تزکیه امت خود گواهی دهند وَیَكُونَ الرَّسُولُ عَلَیْكُمْ
شَهِیدًا وَیَقُولُ الَّذِینَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِیدًا
بَیْنِی وَبَیْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ شامل هر کسی است که بر تر و کهتر علم
کتاب که از آسمان آمده است رسیده تا وَلَقَدْ زَیَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْیَا
بِزِینَةٍ الْكَوَاكِبِ وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَیْطَانٍ مَارِدٍ لَا یَسَّمَّعُونَ إِلَى الْمَلَإِ

الأعلى ويقذفون من كل جانب دحورا ولهم عذاب واصب الا من
خطف الخطفة فأتبعه شهاب ثاقب وبوهم وتخيل وتصور بكتاب
آسماني واسرار سبحاني بالهامات شيطاني نتوان رسيد وبسر حق وحق
راه نتوان يافت ؞ لا يحيطون بشيء من علمه الا بما شاء ؞ **في الشهداء**
لبسم ولا تحسبن الذين قتلوا في سبيل الله امواتا حديث وارد است در
قناديل نور باشند معلق بعرش حق ومعنى عرش كفته شده است در قبه كبود
سبز از نور كه نور عبارت است از حق وكلام كه حق تعالى ايشانرا نور خواند
وعرش والاستواء كه بر عرش وحدت وچون معلوم كردى ارواح شهدا كه هم
شهيدت برات انبيا ولت سوكه ومن عنده علم الكتاب وهم شهيد الله
كه در سبيل حق وكلام حق وظهور ان كشته شدند كه سبيل حق حق است وچون
عبادت بران نهاد كه هيات بشريه بران پرستش كر تسبيح خلق او سبيل
حق است وچون بنياد عبادت بران نهاد انبيارا ومحمد را فرمود كه بعد ان پرستش
وعبادت كنند كه انست سبيل حق تعالى كه حساب بر انهات بر شهيد پنج
تكبيرت الف وبي ميبايد كفت وبر حرفه كه استبد شهادات هفتاد ودو
تكبير با جوات حق ا ب ت ث الخ كفت وانكه سوم فرمود بقه كبود
نوراني باشند اين معنى كه دران عالم چون طبق كبوتر دو بيني ودو چشم
ودو كوش ويك دهان كه دركي هفت حرف است تا بيني هر يك حرف از
جهار طرف كه مجموع سه طرفا كه معلقت تا بعرش واكر بعكس ان هست عنقود
بيني هر يك از چهار طرف كه هست طرفا كه حرف است ان كبوتر از جا طبايع
في الحسن والعشق والمحبت لبسم يا ايها الذين آمنوا من يرتد منكم عن دينه
فسوف يأتي الله بقوم يحبهم ويحبونه اذلة على المؤمنين اعزة على

الكافرين يجاهدون في سبيل الله ولا يخافون لومة لائم ذلك فضل الله
من يشاء والله واسع عليم وقال ؞ ان الله جميل يحب الجمال ودر حديث
ديكر است كه در بهشت بازاري باشد كه در وحسن وجمال فروشند وحسن وجمال
تن وحور واهل بهشت ازين است وسه طرفا كه باشد صورت دوده ميز
وحور كه قايم مقام سه حرف وحدت طرفا اند كه انها ازلي ابدي عين ذات
بجهت ان حوريان بهشت ورضوان وغلمان ميكويند چنانچه در حديث امده
كه ما بر كس خشم نكيريم وكس بر ما خشم نكيرد وحسن وجمال ما متغير نشود
وما زنده ايم كه هركز نميريم چون حرف ذات باشند بلكه عين ذات وحدت
ذات اند پس كي ميرند وكي متغير شوند هم كاه كه بهشتي با حوري جمع شود
كه ؞ زوجناهم بحور عين هست طرفا برانكه ان بهشتي كه حرف ذات است ما طرفش
حرف سه ذاتها وازان بهشتي وازان حور همچنان وازان غلمان همچنان بجهت
ان فرمود ؞ وزوجناهم بحور عين لم يطمثهن انس قبلهم ولا جان بحقيقه
شكل وصورت تن وحركت خلق حق واعضاء تن نظر كن كه چه كونه سه
حرف بشكل وعلامت تن حق بر آمده است ؞ فتبارك الله احسن الخالقين ...
هم مظهر سه حرف وحدت ذات است هم مظهر سه حرف وحدت ذات عاشق ميشود
وخود فداي معشوق ميكند وبحقيقت عشق مجازي اينجاست كه بعشق
حقيقي ميكند اكر اين عاشق با وجود خويشتن نسبي عشق ميباند وواز
عشق ومحبت او از خواب وخورد ونام وناموس وننك وجبوت
مستغني شده است اما اين حسن وجمال كه بر وعاشق بحقيقت حسن و
جمال حق است كه جمعي وعلامت حق پس عاشق مجازي در ضمن خود عشق
حق دارد كه اين حسن وجمال حرف ذات است عاشق بران حرف ذات نكرانست

حسن

وتكو سطر خط استواي

بجهت آن در دستي كه امام
خلقت آدم را نمت اين كلمه را
حضرت
فرمود فتبارك
الله احسن
الخالقين

باحسن وجمال

كه ارواح شهدا

وننگ و ناموس

وبا خور و خواب شده است وترک مال و زر وجبوة ونام طاعت و ثواب
وعقاب وسلامتی کرده ومطالعات وسته ذکر میکند هر چند نمیداند
کر ان حسن وجمال وچشم وابرو وخط وخال وزلف وغیره چیست اما چون
فی نفس الامر کلام حق وغیره حق است اگر در ان بمیرد البته مغفور است اگر چه
بمجاز عشق باز و بشرطی که شهوت نفسانی در میان نباشد که عاشق ان حسن و
جمال بران بپردازد که حضرت رسول صلعم فرموده ایاکم والنظر الی المرد فان لهم لونا
کلون الله واز غایت انست که حق در شب معراج بصورت امرد در صحرا ظاهر شده
که رایت ربی فی صورة امرد قطط الرحمن علی العرش استوی که ان صورت عرش حق است
وغیره ذکر و لطف حق است که ... و ... ان ... مظهر
وچنانکه ان ادم عاشق است بهمه موجودات واجرام سموات وملایکه کرده
هر کز خاکست برای ان میکردند که باین شکل بشر برایند اگر چه ملایکه و
سموات بشکل بشر بر می ایند اما اجرام سموات وسیارات هر چند که بر
میکنند این شکل و صورت حسن وجمال وغیره وخط وزلف وخال وغیران که
مخصوص بشر است در خود نمی توانند کردن لاجرم بر سبیل خدام طفیل هر کز خاک
میکنند و به پرورش این حسن وجمال مشغولند ومجموع اغذیه واشربه
به پرورش از سموات واجرام کواکب می یابند در سیر اند تا باکه ظهور بشر
شده سر از خلق بشر وحسن وجمال ایشان براورند ودر جنت همه برای بشر
... حور وغلمان باشند از سموات وبهشت واز فواکه واز طیور ... و
... چنانکه در عالم ظاهر بر طبق اشیا نظر کنی با بعض از انست وبا بعضی ... بخو...
چنانکه ذکر رفته است از ان جهت که اشیا را با هم مناسبت است که چنین هر یکی
طالب اند که متصف شوند بصورت بشر که بشر صورت حق است قال علیه السلام علیکم بالسواد

جنبش

غیره بهشت

الاعظم

صاحب

الاعظم صاحب فقر سواد وجه است که الفقر سواد الوجه فی الدارین وسواد اعظم
بجب علم باطن شده وچنانچه ... است که بر ... و چنانچه ...
قدرت ... ملکوت وبجهت ان حدیث نبوی در یک قول امده است که
... در سواد اعظم ومصر جامع تا ... باقی است تا ... است و
... علما مجموعه ... اشیا است وعلم ... است ... که سواد اعظم
واتبعوا السواد الاعظم که هیچ سیاهی معتبر از سواد ... نیست و از سواد ... و
حور وغلمان بیشتر نیست که ... ازلی ابدی ... است و ...
ازلی ابدی ... اند و ... صلعم الفقر سواد الوجه فی الدارین الفقر فخری و
کاد الفقر ان یکون کفرا فقر مطلق خود ... است در دو سرا و سواد ...
حور وغلمان ... که ... است هرگاه که بشر را این فقر سواد ...
حاصل شد همه اشیا را در دو جهان ... بیند ... چیزی بغیر از ان در دو
جهان موجود نمیداند وفقر کسی را که بدین مقام رسیده پس حضرت ... فقر
بود واز اینجا الفقر فخری گفت وانکه فرمود کاد الفقر ان یکون کفرا یعنی ...
بود که این فقر که فرموده است که الفقر سواد الوجه فی الدارین پوشیده ماند
وکس بسر حقیقت این ... و سواد اعظم نرسند واین فرمود الفقر سواد
الوجه فی الدارین در شب معراج حق را چون در صورت امرد دید که تجلی کرد معنی الفقر سواد
الوجه فی الدارین یکی ان ... و یکی سواد ... در ... درین جهانست ویک سواد
... اهل بهشت که همه امرد باشند وغلمان وحور باشند یک سواد ... دیگر انست
پس الفقر سواد الوجه فی الدارین اینست وحضرت این فقر فقیر بود و
این فقر را از ... کسب کرد و بوحی ... لاجرم کامل بود که الکامل
حبیب الله همچو عیسی بن مریم ... هم سواد الوجه از وجهی هم ازین

الفقر

مقام است که الفقر لا یحتاج الی الله یعنی چون اشتیاق است احتیاج نبود و بنا بر آن قادر
حقیقت یعنی عشق و محب و محبی و محبوب موجود است ● قل ان کنتم تحبون الله اله
فاتبعونی یحببکم الله می کشد با ان الله جمیل یحب الجمال و در قصهٔ یوسف می فرماید که
یوسف دید که یازده ستاره و ماه و آفتاب او را سجده کردند و او چهاردهم بود
هفت خوشهٔ سبز و هفت خشک و ● سبع بقرات سمان و سبع عجاف و گفته
است باین وجهی قصهٔ یوسف را که احسن القصص خوانده است بواسطهٔ تاویل
رویای خود کردن سیارات و ماه و آفتاب مر یوسف را چنانکه در عالم ظاهر بر سر
خاک دایرند و روی بعالم خاک دارند تا تربیت شکل انسان کنند تا آنچه در
بالقوه است در صورت انسان که احسن تقویم است بالفعل ظاهر گردد پس در این
عالم سجده کردند همچنانکه در ظاهر سجده کردند و بوجهی دیگر احسن القصص
بجهت آن گفت که بیان عشق زلیخا و حسن یوسف میکند و میل یوسف بجهت زلیخا که
هیچ کسی بجهت بی اختیار عنان طبع رها کرد ● و لقد همت به و هم بها زلیخا چنانکه یوسف
حسن و جمال طلعت در روی یوسف [illegible] دید [illegible] اختیار از زلیخا بستد و علم کلمهٔ الهی بود
یوسف هفت طرفی بهشت [illegible] براستی [illegible] و اگر براستی
نکنی این هفت [illegible] دید و میل کرد پس میل [illegible] بود و
جسم یوسف کنایه از منبع نفس خود از شهوة جسمانی بر زلیخا و زنان که
ملامت زلیخا کردند او ایشانرا جمع کرد و یوسف را بر ایشان عرضه داد و قلن ان هذا الا
حاش لله ما هذا بشرا ان هذا الا ملک کریم نداشتند که فلک و ملک را این شکل
ذاتی نیست ملک احیانا [illegible] بشر در آید و فلک [illegible] خود این معنی هر چند
بشر گرد و عالم خاک بیکرد حاصل نخواهد شد و اجرام کواکب را نیز همچنان
بجهت آن یوسف در خواب دید که سجده کردند و [illegible] دوارند چنانکه در عالم ظاهر گ

بالای زمین

بالای زمین اند و اگر در تحت زمین اند روی بعالم خاک دارند و طرف بر گردد همه
خاک میکنند ● و قطعن ایدیهن چنانچه فریفتهٔ حسن و جمال یوسف بودند که انگشتان
کردن دست خود بیخبر گشتند زهی عشق مجازی بر طریقت اگر کسی از سر
تحقیق تامل کند بداند که ● علیکم بحسن الخط فانه من مفاتیح الرزق فی مفتاح
رزق انسانی که ● و فی السماء رزقکم و ما توعدون تامل کردن خط و
وجه و صورت است که من عرف نفسه فقد عرف ربه هر که شناسای خط نفس خود
بدین طریق شود شناسای خط حق شد و چون شناسای خط حق شد [illegible]
[illegible] ازلی ابدی شد و چون شناسای [illegible]
[illegible] شناسای حق شد لاجرم حضرت فرمود من عرف نفسه فقد عرف ربه

فی خلق و امیتها و بطون القرآن و قدم الکلام و السوال عن ماهیة [illegible] والتراب وغیرها

سوال اگر سوال کنند که [illegible] معلوم شود [illegible] ان للقرآن ظهرا و بطنا و لبطنه بطنا الی سبعة ابطن که نهایت بطن هفتم کدام است جواب الست که
نهایت بطن هفتم [illegible] که او خلق همه اشیا است [illegible] چهار طبایع و اجرام
سموات و انچه ایشان در کار است اول مخلوق شد و بعد از مدة مدید خلق [illegible]
شد و بعد از مدة مدید خلق [illegible] شد و بعد از مدة مدید خلق جمیع اعضا و جوارح
و هفت طرق [illegible] مکتوب است که هر طرفی چهار طرف باشد از چهار طبایع [illegible]
بطن و شق موی فرق [illegible] ظاهر شود که هر طرفی چهار طرف [illegible]
پس حضرت فرمود که قرآن را ظهر است و بطن و بطن را بطن است تا هفت بطن
که هفت طرق [illegible] که او مخلوقات که ● یوم ندعوا کل اناس بامامهم که او جمعی
امام جمع است که در روز قیامت همه بنام او خوانند یعنی [illegible]
[illegible] ماده آن کس با قال [illegible] ● ما نزل من القرآن آیة الا لها ظهرا و بطن و لکل

و ف حدٍ ولكل حدٍ مطلع أي موضع الاطلاع واصل الكلام سؤال مكان دارد
كه جهت حرف قرآن وجهار جهت ديگر كرست كه آنها غير مخلوق اند وحال آنكه ظاهر آنچه
دود ده وسياهي است وكاتب احداث ميكند وحرف بر وي في تقدم دارد واز كاه
اين مشكل وجه ظاهر مي شود جواب حال آنست كه حضرت آدم چون فرمود كه قرآن را
ظاهري و باطني هست وباطني او را باطني هست تا هفت بطن پس بايد كه چون
هفت بطن فرمود بطني از بطني شمارند تا آنكه هفت بطن لازم آيد كه اگر شمارند
هفت بطن لازم نيايد و بوجهي ديگر بايد كه اين هفت بطن مغاير يكديگر باشد واگر
مغاير و مخالف هم باشند خلاف نص ظاهر آيه • لو كان من عند غير الله
لوجدوا فيه اختلافا كثيرا پس مخالف آثاري ميشوند كه اين ظاهر قرآن
وعلم او قديم آيا چند است يكي آنكه صاحب شريعت خطاب با قرآن ميكند ميگويد كه
لا يمسه الا المطهرون پس قرآن عبارت از آن آيات است و دوم آنكه قرآن كتاب فرمود كه
الله است اگر كسي گويد كه اين لفظ را حضرت آدم بمجاز گفت نه بر حقيقت كه آنچه
در كاغذ مسطور است بمجاز كتاب الله است وبحقيقت كتاب الله نيست در شريعت واجب هر كه گويد
النقل كه حضرت آدم فرمود كه • اصحابي كالنجوم بأيهم اقتديتم اهتديتم قول امير
المؤمنين علي بن ابي طالب است ما بين الدفتين كلام الله ابد هم با آن سبعه
ابطن حال آنكه چنانكه ظاهر است كه در آيات نوشته است آب و باد و آتش
بر تقدير آنكه جمع است بنا خاك وآب و باد و آتش آنها بالقوه است چنانكه اگر گويي
كه خاك وآب و باد و آتش است از آن آسيبت بر ايشان رسيده است هر گاه
كه اين چهار شيء متحرك شوند مآل الكلام از ايشان يك است ظاهر شوند كه در
است كه خارج اين است كه مكتوب است كه بر سبيل تصور و تخيل و توهم خواهي كه آن
است كه از ايشان ظاهر ميشود از ايشان آنرا منفك كرداني وآن است را از ايشان

در كشى

در كشي خود ايشان موجود نباشد كه الظاهر عنوان الباطن كه حق سبحانه ميفرمايد
هو الاول والآخر والظاهر والباطن وهو بكل شيء عليم ظاهر ظاهر قرآن باطن
باطن قرآن است واگر با همه اشياء است او بدين صفت وبدين صفت ... • انه بكل شيء
محيط محقق شد كه در يوم تبدل الارض غير الارض مشهور است بر اين معني پس چون
قرآن را ظاهر از خاك وآب و باد و آتش ديده و چون بديده معني نظر كني است كه
... است كه مي بيني پس بدين معني در اين مقام كلام قديم بود واز اين جهت حضرت
فرمود كه اين مكتوب كلام الله است وكتاب الله است واز اين جهت بر وجه ديگر آنكه آدم مركب بود
وجود او از چهار طبايع كه در باب خلق او ذكر رفته است بعد از آن كه گرسنه است
تا و اعضا او مخلوق شده وبعد از آن روح و علم معلم ملايكه شده و در وقت سجده
كردن ... و بمقام راس وجهه او از اينجا مخلوق شده است مي بايد كردن چه در
حال حيوة وچه در حال ممات واين مشكل ديگر كه هر يك در ازاي حق تعالي اند در
علم قديم ملك لم يزل ولا يزال بود كه • جف القلم بما هو كائن مسئله
حق ميگويد انا الله وانا الرحمن ويا آدم انا جعلناك خليفة ويا ملائكه ميبايد
كه ايشان همان باشند كه ميگويند لا غير بدين سبب است كه حق فرموده كه از
... كن موجود شدند مسئله اسم عين مسمات است او لا است كه هم اسم اند و هم
مسمي و بوجهي ديگر نيست كه مخلوق است و مظهر است حق است وحق در آيات گفت
ان لفظ اسم حق است و آدم بشكل هيكل محسوس است كه حق گفت • علم آدم الاسماء
ذراتنا في السماء، مسمي است كه معني عين اسم است كه حق گفت يا آدم ... مخلوق
بود آن اسم است و بوجهي قايم مقام آن اسم است و بوجهي علم آن اسم است مجموع اشيا
بدين مثال والعلم ... مسئله اگر سايل سؤال كند آنچه در جور وآفت وميرود
چيست مخاطب در جواب گويد كه آن آب است سايل گويد كه آب اسم است من ...

اسمی را نمی بریم تا تو گوئی آب و اگر گوید آنچه در جویبار و در چیزی روان و لطیف
و شفاف و جوهر بخش است جواب آنست که من از صفت آنکه در جویبار و
سوال نمی کنم آنچه این صفت بر وی اطلاق می کنی آن چیست مخاطب از جواب عاجز
آید و از باقی عناصر همچنان و قرآن ظاهر مرکب از دوده و سیاهی و قرآن مرکب است
از چهار طبایع پس آنکس که میگوید قرآن ظاهر قدیم نیست نمیداند آنچه ظاهر قرآن
است که دوده و سیاهی است حقیقت آن دوده و سیاهی چیست رد بکند
حقیقت قرآن چگونه بر درج علما که الف و لام و هی است اگر قدیم نباشد که اسم
ذات است پس حق که گوید انی انا الله صادق نباشد و نعوذ بالله ازین اعتقاد
فاسد پس چون حق فرمود انی انا الله و آن چند حرف مرکب شد باید
که او همان باشد که میگوید لا غیر علیه حجج علما این است الف و لام و لام و الف
و هی را که ظاهر مرکب اند مشاهده میتوان کرد در ازای آن است که حق نهاد
که ایشان را در ذات خود شکل و هیات نیست چرا که جهت آن که حق را این
است ظاهر الف مظهر شده و اوست و قایم مقام آن است شده است که غیر آن
مرئی است که اگر تو خواهی که بعرض وهم و خیال مجرد کردانی چنانچه ذکر رفت
ممکن نیست پس این که ظاهر آن دوده می نماید عین آن است باشد که یوم تبدل
الارض غیر الارض که این دوده و سیاهی است که مرکب است آن درین مقام
ظاهر و باطن قرآن و کلام قدیم است تا فی نقطة ۳ انها اصل الحروف و هوا
اختلاف الالسنة لسنتم قال النبی اصحابی کالنجوم بایهم اقتدیتم
اهتدیتم قال امیر المومنین علی بن ابی طالب العلم نقطة کثرها الجاهلون قال
ابو بکر الصدیق ان لله تعالی فی کل کتاب سر او سره فی القرآن اوایل
السور چون با دلایل و براهین و کشف در مقدمات معلوم شد در تقسیم

است که

آن را میگوید

از بهر آنکه چارده است بر نهج ام الکتاب

است که در هر کجی یک الحمد و جمیع قرآن اگر بخوانی جایز است چرا که جمیع معانی قرآن
در ضمن آن است موجود است پس علم یک است یک آن کافی باشد و چرا است که
یک آن کافی بود چون معلوم شده است که همه است در ذات خود یکی است
مثلا الف که اسم آبا اول قلم که کاتب بر کاغذ نهاد آن حاصل امد که ع ابا ا
یک علم و مدلول و که ملفوظات یک است چون اول قلم که نهاد یک آن ظاهر شد
که در وقت حد الف خواست نهاد قلم را چون کاتب با نقطه حرکت داد و از آن
آن در گذشت با دیگر به آن اول مماس شد همچنان تا هست آن پس شش آن
مکرر با نسبت آن اول و همچنان از آن مجموع است خط پس اصل یک آن با
آنجا که وجود ظاهر الف از یک آن موجود شد اصل خط و است که خدا یک آن
باشد که العلم نقطة کثرها الجاهلون و همچنانکه از امیر المومنین علی کرم الله وجه
که صاحب لو کشف الغطاء ما ازددت یقینا است مرویست که جمیع اسرار الله فی
الکتب السماویة و جمیع ما فی الکتب السماویة فی القرآن و جمیع ما فی القرآن
فی فاتحة الکتاب و جمیع ما فی فاتحة الکتاب فی بسم الله و جمیع ما فی بسم الله
فی باء بسم الله و جمیع ما فی باء بسم فی النقطة تحت الباء بسم الله و
انا النقطة تحت الباء پس چون همه جمع است که آن در آن باشد بر نهج که بیان رفت
حق متکلم است بکلام واحد ازلی ابدی و مجموع موجودات در دو جهان از
کن است در وجود آمده و در کتاب حق هر کن کاف است و نون در ازای معنی امر
و این نیز معنی اختلاف السنتکم و الوانکم است که در لغات انبیا و
اولیا متضمن این معنی هستند و از نیز بحث است که آیت و اذا اراد شیئا
ان یقول له کن فیکون اگر چه در کلمه کن است حرف و جمع و است حرف و جمع
بخوانی جایز است معنی کاف و نون در فی هر یکی دیگر مندرج است بلا زیادة

ترتیب الکتاب باشارة من عنده علم الکتاب
بسم الله الرحمن الرحیم

ولا نقصان چنانچه سوره الحمد را با هر سورتی که خواهی در از ای هر رکعتی بخوانی جایز است که معنی کاف و نون در سی رکعت دیگر هند جهت بلا زیاده و نقصان چنانچه سوره الحمد را با هر سورتی که خواهی در از ای هر رکعتی بخوانی یا هر عشری یا هر سورتی که خواهی فایده اختلاف زبان ان بود که مثلا اب را که در جو میرود اسم او بعربی ما است و بفارسی آب است و بترکی سو و بهندی پانی علی هذا در السنه وافواه در اید که دران یک اب است که چه عجب است آب را برسد از جهت وحدانیت حق تعالی یعنی ان چیزی که در جو میرود و اب است یعنی الف و بی و ما است یعنی میم است والف و بترکی سو است یعنی سین است و واو تا معلوم شود که یک حقیقت است چنانچه در حق معلوم شود و اسم عین مسمی است چنانکه بی اسم نیست او اسم و مسمی شی واحد است وحده لا شریک له لا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم

فی ستة ایام والزام یهود وطلوع الشمس من مغربها و مخلوق الا خ و ذکر الجمعه و حل آیه و المحشر

ولقد اتیناک سبعا من المثانی از وجه تاویل سبع المثانی هفت شبانه روز است که شش با رست ع لولاک لما خلقت الافلاک خلق السموات والارض وما بینهما فی ستة ایام ثم استوی علی العرش وکان عرشه علی الماء چون عبارت از سموات علویات و از ارض سفلیات و از ما بینهما وسط علوی و سفلی است مجموع مکونات درین شش روز داخل است و روح که قبل الجسد مخلوق شد و جسد که در شش روز مخلوق است هر علوی و سفلی مرتبی وجود که اند و که در عالم خاک که وجود که است دارند و که مربوب و مطلوب همه است انکه علت غایی است و کلی وجود است و عالم که تواوینند و برین خلق مخلوق شد چهار بار چوات یک است جهت خاک

وست جهت اب وست جهت باد وست جهت اتش و باز ست جز قسمت یافت ازینجا گفت طوله ستون ذراعا فی السماء که ست ست آید زیرا که اول که صاحب ست بود واو خاتم صاحب ست بس مجموع اشیا در شش روز تمام شده تا که روز هفتم تعلق بروح که بیدن بوده است کل یوم هو فی شان و روز نفخ در روز عیت و ازین جهت سید الایام است که چون روح که تعلق ببدن گرفت فقعوا له ساجدین فسجد الملائکة کلهم روز جمعه بود و ازینجا جبل گفت دولت من جمعه هزار ارض شش هزار سال است یعنی ان شش هزار سال که شش روز است اگرچه ان شش هزار سال و ان شش روز همه از ان که است هو الحی لا اله الا هو فادعوه مخلصین له الدین والحمد لله رب العالمین

فی جمعه و ابتداء الکتاب اصل اصل اول قول لیته البنا ربجاست ابتداء بحث خلقت

کنیم که جمیع شهور و سنین و قرون و ازمنه بقول سایر انبیا و دین است عبارت است از هشت شبانه روز که کل یوم هو فی شان از تاریخ ... روز در کار است خلق السموات والارض فی ستة ایام وکان عرشه علی الماء معلوم میشود که خلق عرش و آب در غیر شش روز بوده است که روز هفتم است و جمیع ازمنه هفت روز و شب بمقدار شب هشت و روز است پس کل یوم هو فی شان است و بمذهب یهود در شش روز خلق جمیع اشیاء تمام شده است و هفتم روز شنبه است که روز فراغت است و باتفاق شبانه روز بیست و چهار ساعت است و تا یهود ملزم شود هشت شبانه روز که شش بار است تا همه جمیع میعاد و جمیع اشیا بوجهی که آمده اند شش روز گویم تا بر حقیقت ظهور محمد و انکه ایشان گفتند ابد الابدین که جمیع میعاد

کنید که شفق و هم شفقت ازش با اشارت است که روی بحر کنید که
همه اشیا که هر یک شش جهت دارد و هر جهت او و در ساعت دارد و هم جهت که
جهت که وقت در ساعت وارد از برای ساعت محمد منقسم شده و دوازده ساعت اربع ساعت
بر کمال محمد «الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنْجِيلِ» و آفتاب
که از مغرب بر آید «هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ» «وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا» و «الشَّمْسَ
وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ» ظهور آفتاب حقیقت که از مغرب بر آید و روشنی
روشن است که زمین حشر است که آفتاب قیامت در روز جمعه از
انجا بر آید که روز هفتم است و ایشان که یهود بودند صاحب روز هفتم بودند
می دانستند چون زمین حشر مغرب است و قبلهٔ انبیا برای انست که مقام
صدور و ظهور است و عهد حق که «الست بربکم» اظهار و بیرون آورد یعنی از آن
خاک و آب است بدانجا باز فرستاد پس زمین میثاق است که «وَإِذْ أَخَذَ
رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ» «وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ» «مِيثَاقًا غَلِيظًا»
بأین معنی زمین حشر است و آفتاب قیامت و ساعت و مسیح عند المنارة
البیضاء شرقی دمشق فرود اید این معنیها از اشراط ساعت است و [illegible] از انجا
باسمان رفت پنجاه صحیح اورد «فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ
مُبِينٍ» از انجا ساعت و آفتاب از مغرب از انجا بر اید آفتاب جمعه «كُلَّ يَوْمٍ هُوَ
فِي شَأْنٍ» که یهود میگفتند که حق تعالی در کار نیست و آن عهد نامه را جهت
کعبهٔ ابراهیم دارد برای انکه صدور و ظهور از آنست و جهه جدا نیست «مِنَ
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى» انکه ستوده تر فرمود که آفتاب از طرف
مغرب بر اید یعنی آفتاب که صد ساعت از آن طرف مغرب بر اید یعنی آفتاب
که صد ساعت از ان طرف ظاهر شود اگر کسی سؤال کند که در روز جمعه حق تعالی

چه حل

چه حل کرد جواب انست که انچه در غیر ستة ایام ذکر کرد «وَكَانَ عَرْشُهُ
عَلَى الْمَاءِ» و فیه خلق ساعت و سی و شرح ستی امده است اگر سایل سؤال کند
که ابتدا در جمیع حساب از یکشنبه باید کرد و شک نیست که یهودان یکشنبه
گیرند و شنبه هفتم است و تو هر گاه که حساب از شنبه گیری جمعه هفتم است از انجا
مقرر و معین است که ابتدا خلق از روز اول و واحد است که احدی و اثنین
جواب چه است یعنی چون ابتدا خلق از روز یکشنبه است جمعه روز شنبه است که روز هفتم
و روز خلق ساعت پس این چون است جواب هیچ امکان دارد که همچنان در روز
ابراهیم هم [illegible] انکه محمد هم ابدا از چهار ماه حرام که ماهی ماه را بخلاف امراه
حلال میدانستند و بدل میکردند بجاهی دیگر با آیه امد که «إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ
عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ» الآیه ستوده حق رد کرد نسیئه [illegible] و
فرو یهود در روز جمعه شنبه و هفتم همچنین کرده است و روز جمعه را از برای امر
حج حق موقوف داشت چنانکه فرمود که میخواهم که کعبه را چنانکه در زمان ابراهیم هم
بود و بران قاعده که بنا کرده بود در یک بیم اما قریش جدید الاسلام اند
و فرمود قد استدار الزمان علی هیاته و با خود دانست که چون آفتاب ساعت قیامت واقف است
خوب است موقوف داشت تا ان وقت که از مغرب بر اید که «يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ
آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيمَانُهَا» ای طلوعها الآیه برای ان گفت که جمعه هم
جمعه را در حصه مراة اورد و گفت «عِيدًا لَكَ وَلِأُمَّتِكَ» که عوات برای موعود ساعت
ساعت چنانکه ستوده تر فرمود که جمعه روز خلق ساعت و نزول حق و قرینه انکه گفت
«تَدْعُوهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَوْمَ الْمَزِيدِ» برای انکه گفت «خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ
فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ» و نیز یهود که «كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ» و خلق ساعت و روز جمعه که روز
هفتم است پس روز جمعه هفتم شده است پرستش روزها «كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ»

که از بز ۱۵۲ ست

دکاهی حرام میدانستند و بدل میکردند بجاهی دیگر
صح

هیأت
ای علی مربوبه

من بعدک

تا واز بهران یوم المزید است که نقل است که حاصل کونین و مسجود ملایکه و مظهر جمیع
اسمائیات درین روز بود و لقاء حق درین روز است و استعاره که خدا کرده
آه و دیدآه و اصابع حق گرد از صاحب این روز کرد که دست از برای آن سته
الایام است و درینجا مراد که نمایند او دست و را اید و همین معنی دارد و کان عرشه
علی الماء وسع کرسیه السموات والارض وسعه وحده و لطایف پس چون آفتاب
از طرف زمین حشر بر اید یعنی چون سیر آفتاب بجائی رسید که بزرگی دو — مقام صدور و ظهور است
از مغرب که نقش است ظاهر کرداند همچنان تا که آفتاب از مغرب بر آمده تا و
اعتبار روز هفتم همین معنی دارد و آفتاب ● فی یوم کان مقداره خمسین الف
سنة از آنجا بر آید پس معنی آن آیت که خلق السموات والارض و
ما بینهما فی ستة ایام و کان عرشه علی الماء همین خوب ● اگر سایل سوال
کند که سبع سموات فی یومین گفت پس فلج را ذکر نکرد جواب آنست
که چون خلق بمعنی قدرست فلج بشش جه مقسوم است که مواقع النجوم است
و افلاک دیگر از تقسیم او منقسم اند که آسمانها و زمین حاکه در شش روز
بیافرید و آنچه در میان ایشانست بدلیل آنکه عبارت از سموات جمیع
بلندیها و از زمین پستیها و از و ما بینهما وسط بلندی و پستی و کان عرشه
علی الماء چیزی تا که از ظل حق و آب خرد بود و از سی که وسع کرسیه السموات
والارض و معنی کان عرشه علی الماء ای صار عرشه قائما علی الماء و در شش
روز جمیع آفرینش تمام می شود و در روز هفتم است خصوصیت با الضرورت
از برای ساعت ● لا تقوم الساعة الا فی یوم الجمعة و فیه النفخة و فیه
الصعقة لنا کل یوم هو فی شان و خلق آدم در روز هفتم چون بوده تا هیچ
و ان من شیء الا یسبح بحمده هر مخلوقی که موجود شد باید که مدرک و
مذکر

و سبح باشد در آفرینش خو ساعت کدام مخلوق شده بوده تا شد و کدام مذکور از
خلق السموات والارض و ما بینهما و معنی که سموات علویات تا والارض
سفلیات و ما بینهما وسط بینهما وسط بضرورة شی میباید بر هیچ ترتیب
در زمان آفرینش مخلوق شده تا آن که تا در زمان آخر آدم آخر وقت
زیرا که مجموع اشیا کار کنان ایشان اند و ایشان را در کار اند ماسوی آدم را
جهانست خانه ساخت و بیاراست از هر چه مهمانند او را که آدم وقت
در بایست بود بعد از آن ایشان را در خانه در آورد و گفت ● لا تقوم الساعة
الا فی یوم الجمعة و ختم روز هفتم است زیرا که روز آخرت یوم الآخر خوانده — و روز آخرت را
یعنی که در آخر روز ششم خلق آدم تمام شد و در ● خلق السموات والارض
و ما بینهما که مراد علویات و سفلیات است روح آدم هم مخلوق شده تا هیچ
و آدم از پهلوی آدم ترتیب در روز هفتم ● نفخ فیه من روحه که روز جمعه است تا
کل یوم هو فی شان تا یعنی دمیدن روح در بدن که خلق آدم فی یوم الجمعة
و فیه النفخة و فیه الصعقة ای نفخ الصور و نفخ آدم پس ناچار روز هفتم
ستة الایام باشد و مراد ختم تا که روح در بدن چون در آید خویشتن را تماشا
کند در مرآت ختم پس یوم المزید بود زیاده کرده شد بر شش روز تا حشر
اجساد لازم آید یکبار در روز ختم که هفت شبانه روز شش بار است
ساعت که هر مخلوقی خداوند شش جهت است تا از هر جهت در هر زمان
که نظر کند حق او چند در آن شش روز فلک است و در روز هفتم
علیها ● معقو ساجدین لسان اهل الجنة عربی و فارسی دری آن
که حق تعالی را چیل شش هزار سال نزدیک درخت منتهی که عبادت کرد
ده لک حق ختم بهشت که آن شش روزست پس در روز ختم بوده تا فیه النفخة

قال ع ان جبرئیل صلّی رکعتین فی السماء السابعة فی وسط سدرة المنتهی
فی مدة ستة آلاف سنة من سنة الآخرة فلما سلم قال الله تعالی و
وجلالی لا کرکعتان تصلی ان تجد یوم الجمعة تفضل من صلاتک فی هذه المدة
قال ع لا تقوم الساعة الا فی یوم الجمعة در وصراط و میزان و کتاب و بهشت
و دوزخ و عرش و کرسی و تبدیل آسمان و زمین و خلود و حیوة و برخاستن مرکب
و عالم اند و ازل ظاهر شود و بقیه در بهشت در آیند لیلة البدر انطقنا الله
الذی انطق کل شیء ظاهر شود و اصحاب السبت را بجهت ان حق تعالی گفت
کما لعنا اصحاب السبت که ندانستند که روز هفتم روز شانست و از سر کل یوم
هو فی شان غافل بودند و موسی که روز هفتم را تعظیم کرد ازین جهت بود که از ان
که حق تعالی بیکار بود در روز هفتم شان اعظم است از خلق و ازین جهت حق تعالی
می فرماید یحرفون الکلم عن مواضعه و در خبر است که وجود آدم موجود شده
بعد ازان حق تعالی روح در وی دمید که اذا سویته در آخر روز ششم و روح قبل
الجسد بوده است پس اتصال روح آدم با بدن او در اول روز هفتم که روز هفتم
بوده باشد کل یوم هو فی شان ما طلعت الشمس افضل من یوم الجمعة و هو سید
الایام عندنا و نحن ندعوه یوم القیمة یوم المزید ای علی ستة ایام فرزند آدم اول از
ظهر آدم بیرون می آید پس بعد ازان رحم حوا گرفته و از بطن و صحرای وجود بجهت
کسب کمال و معرفت حق تعالی ابن آدم و ابن مریم شد پس الجنة تحت اقدام الامهات
یا ام الکتاب علی حد الیس نبین حضرا انبیا زمین بقیس است بواسطه حضر
وظهر و همه انبیا و اولیا ازینجا متولد شده اند و عهد گرفته و اعاده کرده و باز
انجا حشر شوند که کل شیء یرجع الی اصله صدر و ظهر را بقیس گفت صدر در
مقابل قلب است و قلب المومن بیت الله و عرش الله گفت المومن الف و لام

عهدست و ذات ازان جهت روی به بقیس می باید کرد و بجه که مقام ذات

فی خلق اللیل و تقسیمها علی الساعات ثم خلق السموات والارض

وما بینهما فی ستة ایام در پاینده لیل و نهار چشم ذات و هر چشم او را یک
بدو سیاهی و یک سفیدی آمده که هر دو شش سیاهی و سفیدی باشند چهار
سیاهی و دو سفیدی و هر یک ازین شش است از چهار خطا ای اندکان مرکب
چهار طبایع خوب که مجموع ان بیست و چهار ساعت شب و روز را بران
قسمت کرده او ما امر الساعة الا کلمح البصر او هو اقرب ای من اللمح و بعد ازان فرمود
بر طبق ان هفت تا به آسمان و هفت زمین در خلق سبع سموات و خلق
عرش و کرسی داخل اند ازان جهت که مراد از سموات هر چه بلند است اما قید
بهفت مراد دیگرست که ان طاز وی آب توان خواند که لفظ ح است از هفت
آسمان هفت سیاره توان یافت همچنان از هفت آسمان و هفت سیاره
که خداوند بروج اند بروج را توان یافت و درجات شمس و قمر
و فلک که بد حالی ایشان و نیک حالی ایشان موثرست در آدم و اولاد
زاد **فی وضع الساعات علی هیئة البدن و بحث سبعة ایام**
اگر گویند چرا شب و روز به بیست و چهار منقسم شد جواب انست که در
پاینده شب و روز چشم نشن است و هر چشمی دو سیاهی و یک سفیدی
دارد که هر دو شش با که بیست و چهار طرح پی است قسمت عت از انجا که
که زمان عمری چشم است بهیئة مدرک خود سیر میکند قد استدل از زمان
علی هیئة ای علی هیئة مربوبه و هفت مثال دو گوش و دو چشم و دو بینی و
یک دهن است بمثابه حرم که مظهر هفت است که نوابخ فلکی تسند چون
وجود آدم اند بر هیئات آدم سیر کنند و هفت کوکب سیاره در سما

کردش بارسه وسے با تحسیر میکند پس ذکر کرد زمین ست و زمان
هست روز و شب بر هیات او و چشم او سیر میکند سوال اگر کویند چرا
زمان را بر هشت روز نهاد جواب إنّ اللهَ عِندَهُ عِلمُ السّاعةِ تا ششم
بار بست عت با **فی الرحم و** قال ع خلق الله الخلق فلما فرغ منه قامت
الرحم فاخذت بحقوی الرحمن فقال مه قالت هذا مقام العائذ بك من القطيعة
قال نعم قال الا ترضین ان اصل من وصلك واقطع من قطعك قالت
بلی یا رب قال فذلك لك قال الله انا الرحمن خلقت الرحم وشققت
لها اسما من اسمی فمن وصلها وصلته ومن قطعها قطعته قال الرحم شجنة
من الرحمن فقال الله لها من وصلك وصلته ومن قطعك قطعته قال
الرحم معلقة بالعرش تقول من وصلنی وصله الله ومن قطعنی قطعه الله
وقال لا تنزل الرحمة علی قوم فیهم قاطع الرحم وقال رضاء الرب فی رضاء
الوالدین وسخط الرب فی سخط الوالدین قال مه یعنی حق تعالی بارحم کفت که
کنایت از وقت • فاخذت بحقوی الرحمن یعنی بند ازار ذکر علیه حق
ست چون میخواست که بچه در براید وقت تمام شد و بچه او بارخود بود یعنی
از بین خلل بار البست و دست بدار یعنی بر هفت ماه که ...
کیر که ظهور خلل من در انست • إنّ عِدّةَ الشّهورِ عِندَ اللهِ اثنا عَشَرَ
شهرًا فی کتابِ اللهِ الی مِنها اربعةٌ حُرُمٌ ظاهر شود الا ترضین ان اصل من
وصلك واقطع من قطعك که رایت ربی فی ... زیرا که کفت الرحم معلقة
بالعرش اب ... و چون بچه ... • فاخذت بحقوی الرحمن قال
الرحم ای الحقوا فاخذت بحقوی الرحمن از انکه ام ... خلقت و هر که از
شکم او بیرون رود خداوند ... با یکی شو سر و دو حاجب و چها

طلب بکن

مژه که در قیامت همه اهل بهشت بران شکل خوب **فی معنی کن و نحوه**
سخ تعالی سخن نیست که با سه و دو ... کفت اِذا اَرادَ شَیئًا اَن یَقولَ لَهُ کُن فَیَکون
با عیسی هم معنی کن که امر است بلفظ دیگر کفته با و ان لفظ را متضمن همین
معنی کردانیده • وَما اَرسَلنا مِن رَسولٍ اِلّا بِلِسانِ قَومِهِ هم برین نهج که
اختلافُ اَلسِنَتِکُم وَاَلوانِکُم تا چه فایده با ان فایده با که همچنین که کن متضمن
معنی امر است غیر کاف و نون نیز متضمن معنی امر است و لفظ غیر در اینجا
بحب فهم و اصطلاحست تا هر ... واحدانیت متضمن جمیع ...
که نحو متکلم است بیک کلام **مسئله** مثلا کوی شجر و درخت و در اختلاف
اسما بر مسمی واحد بجهت ان با تا ... مجموع اسم شئ واحد کردد
و او عین همه با و اکر خواهی که اسم نوی اختراع کنی از اعادت همین
... چار ... **فی حقیقة الانسان** نس که مجموعه کاینات و مظهر
... نیست همچنان خود را ... یا می بیند و هیچ موضعی
از ظاهر و باطن خود را خالی از کلمه نمی داند اکر بتزکیه و تجرد مشغول شود
و از شواغل حسی بکذرد خویشتن را همچنانکه ... بیند بظاهر بی پرده
و حجاب فی احسن تقویم کاینات را برای ... راست بداشت نفس را
راست تر از انکه بظاهر منظر ... **فی نطفة الانسان و تخلیقها**
کَمَثَلِ حَبّةٍ اَنبَتَت سَبعَ سَنابِلَ فی کُلِّ سُنبُلةٍ مِائةُ حَبّةٍ وَاللهُ یُضاعِفُ
لِمَن یَشاءُ الآیه هزار و چهار صد با دو بار مقصد بود وقتی که نطفه در رحم
مادر است مثل حبه است فرزند میشود و از شکم مادر بیرون می اید بر هشت ... او
شونست یکی سر و دو حاجب و چهار مژه • سَبعَ سُنبُلاتٍ خُضرٍ وَ
اُخَرَ یابِساتٍ بنا ... کوشت بدانه با **فی تنویة الخلقة**

کلمه

همچنانکه ظاهر همه نشین خط ح فِطْرَةَ اللّٰهِ الَّتِی فَطَرَ النَّاسَ عَلَیْهَا لَا تَبْدِیلَ لِکَلِمَا
تِ اللّٰهِ لِخَلْقِ اللّٰهِ از روی شکل و خط مختلف نیستند حقیقت ایشان
همچنان مختلف یکدیگر نیست ح اسمع بی و ابصر بی و نفخت فیه من روحی
و انا کلام الله الناطق و ح انکه هر که در بهشت رود بر خط آدم است پس اختلاف
بوجهی از اختلاف ترکیب است که ره بخود نبرده اند هر گاه که ره بخود ببرند
همچنان اختلاف در ترکیب است در معنی نیز تا همه بر یک مذهب باشند
و امت واحده گردند ظاهرا منع کرد از انکه ره بخط خود برند و شناسنده خود
شوند بواسطه خبثه مخالفت در مرکبات است که در مرکبات هر کس مذهبی
گرفته اند بواسطه مرکبات مادر و پدر و استاد و معلم لا جرم فرموده
کُلُّ مَوْلُودٍ یُولَدُ عَلَی فِطْرَةِ الْإِسْلَامِ فَأَبَوَاهُ یُهَوِّدَانِهِ وَیُمَجِّسَانِهِ وَیُنَصِّرَانِهِ

فی خط بعض الحیوانات علی خط الانسان اگر سؤال کنند که در
خط و آفرینش مظهر است که خط بی گزینش است و خط آن که آدم اوست که بر
قاعده ان خط جمعی از حیوانات مثل سگ هستند و بر ان حساب خط خط
نشین افریده شده است جواب انست که تا معلوم شود ان سگ و الا حیوان
ماده که بخط نشین بر استوا آفریده است هر گاه نشین نرسد و مظهر است نام نگرد
بجای سینه که نشین بر بالا دارد ان سگ پستان در زیر پیدا کنند و اگر چه
سگ آدم با همچنین با تا بوجهی بر خط مخلوق شده باو تا معلوم شود که چون از
خط نشین و شناخت نفس خود بگذرند آفرینش استوا با اما بر نهج استوا
حیوان و خط او و **فی احاطة الاسم الاعظم** چشم و دو دوش و چشم و
گوش و بینی و پیشانی را خط تعالی چنان افریده است که چون به تا به بجوانب است
بودان چشم و گوش مرکب از چهار طبایع است پس بر آب ان نام نوشته

باو بر خاک

واقف شده باشد
شخصی

باو بر خاک و باد و ابه و آتش همچنین نوشته تا پس هر جا که طبایع و مرتبی
چهار طبایع با ان خواب که خط راست نام بود که بر هجده هزار عالم محیط بود
و نام آن شخص در میان آن نام که بر لوحی نوشته بود در آمده بود و تعجب
کردن و خواندن این آیت ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ

فی کسب التحقیق والعدل و ابتغاء الظلم کحیث ظلماً و جوراً

در آفرینش خدا نظر کن و ببین که خط تعالی هر چه افریده است در ظاهر و باطن
چون بر طریق او بگذری که بوجهی عدل است از برای علمیت خود آفرید آدم و
آل آدم و طریق آدم بر همه اشیا بگذری می باید که ان کلمات که همه اشیاء خط ایشان
بر نهج گوراستی و عدل مرکب شوند و ره بخود برند تا عادل باشند و شناسنده
خط از سر تحقیق کردند که طریق خط و سبیل آن طریق خط است که اوست که الطرق
الی الله بعدد انفاس الخلائق پس مجموع کاینات ظاهراً و باطناً از اصل
خط در مقام عدل اند میباید که همچنانکه از برای خط است در مقام عدل اند که
در مقام عدل تا در همه جا چون در مقام عدل نبا ره بخود و اشیا نیز
و در ظلمت و جهل بمانند هر گاه که اشیا در مقام عدل در ایند مظهر انکس
شوند که خط آدم فرموده یملاء الارض قسطاً و عدلاً کما ملئت ظلماً و
جوراً چون ظهور عدل خط تا جور و ظلم تا که جور و ظلم از ترکیب است
پیدا میشود چون از میان برخیزد ترکیب ظلم است همه عدل گردد **فی وجوب
طلب الواجب** چو باید که نشین و سایر خلایق طالب و جوینده موجد
خویشتن تا برای انکه ایشانرا بمثال خویشتن آفرید و خط ایشان را که
بشر اند خط است که گردانید و هر که در ایشان است هر چند که ره بخود
خط در مظهر ایشان می برد اما در ذات است که موجود بود که او شناسنده

ذات وصفات خواهند شد واین دغدغه وطلب درو بود **فی حقایق ایتان الدخان والمراد عنه** ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ
دُخَانٌ فارتقب یوم تاتی السماء بدخان مبین چون اسمان در ابتدا
شکل دخان بود بعد ازان فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ شد بوجهی برای ان
گفت فارتقب یوم تاتی السماء بدخان مبین که فتح چون اسمان گشاده شود
وانچه در زیر و بالای اوست همچنین منقسم گردد وان پس چه است که
وسعت باشد فارتقب یوم تاتی السماء بدخان مبین تا یعنی پیدا شد اسمان
اسمانهاست تا شامل همه سموات باشد مع دخان مبین یعنی بدان صفت که
اول بود ثم استوی الی السماء وهی دخان ای شبیه دخان همچنان که
دخان تا بنگ بی کرخ است که وقت است هرگاه که رخ کاف ونون که
مکنون اشیاست که دخان تا یقین که چون او بیاید که رخ است مکنون که
است هم وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا فارتقب یوم تاتی السماء
بدخان مبین ثم استوی الی السماء وهی دخان یعنی با اسمانها چنانکه
در اول بوده است مع دخان مبین از خاک و باد و آب و آتش حاصل
میشود **مسئله** فارتقب یوم تاتی السماء بدخان مبین که پنجاه است
وقتی که سراو بیاید دخان میان امده باشد واین دخان مبین بوجهی
دیگر انست که بر رخ امت کاملست که حور واهل بهشت بر رخ دارند که
ان دخان با رخ ایشانست و برای ان دخان است ان بر رخ ایشان
دخان سیاه است و با آن آتش که اِنِّی اَنَا اللّٰه که موسی دید همرا
هست و جاوید بر رخ حوران واهل بهشت سیاهی خوش بو همچون
دخان خانه مشک و در دخان قرینه است که دخان از کل نام رنگ جزو

بدن ذات

بدن ذات والذاب وهوات **فی معنی اللّق** بوجهی ستوده تم اقی برای
انست که ان است که بر ستوده می امد از شکل وصورت وهیات وپیکر منزه ومبرا
وتا ترک است وجه او که دوده وسیاهی است نکنی در ذات ایشان ره نتوان
بردن پس اقی نا نویسنده وناخوننده تا که کلمات را بدوده وسیاهی
ندانند واز شکلی وپیکر وهیات منزه ومبرا دانند **فی الوضوء والدخان وما یتعلق بها** مصحفی تا روی نشوید واعضای معینی راحق نمی توان کرد دو
علما که عبارت از است همچون نجم وَانْشَقَّ الْقَمَرُ وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ
رَبِّهَا بر طس رخ ودیگر دی شکل تا بتو ظاهر شود بر شکل ام که عبارتست از اسمآء
کلها واسماء ای **مسئله** اگر گویند که شکل خط سیاه که بر رخ دخان مبین است
ظرف او که شکل ام رخ است چون ان شکل تا بتو رخ بود که ظرف شکل اوست
جواب انست که شکل ظرف وشکل مظروف است تا بتو ای باشد بَلْ هُوَ قُرْآنٌ
مَجِيدٌ فِي لَوْحٍ مَحْفُوظٍ إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ فِي كِتَابٍ مَكْنُونٍ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ
باید که مطهر با وضو باشد که مس رخ کنند ان دخان مبین که پنجاه است که رخ
ازان فرگست بی وضو باید که مس ان نکنند **فی اختلاف الصور الحیوانیة والطلعة وفی اختلاف المخلوقات** ذات قدیم او تقدیر حیوانات
مختلف آفرید تا معلوم شود که یک ذات اشکال مختلفه می افریند اما
عدل کرده است با اختلاف قسط وعدل نباشد وَمَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ
بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ اما تمام در شکل بازنموده است نه در جای
دیگر بواسطه احسن تقویم تا حدی که فلکیات وطبایع همه بر طس آراسته
اگر در زمین وکوه ودره بجهت طول وعرض استوا نیست از انکه ان
عارضیست برای تغلیب بعضی بر بعضی مثل آب در زمین رخ که گم ذات

رخنه که والآن بنودی **مسئله** برای آنکه ... در حق بنوده ...
اوست برای آن میگوید الرَّحْمٰنُ عَلَی الْعَرْشِ اسْتَوٰی از انکه از حق ظهور جان
بغیر حق استوا ندارد و آنکه ستوده تم نمود که حق از صف بیرون رود و نزدیک
... نماید که معنی انست که آنکه ... را مقید نداند چون در همه اشیا ظاهر
شود از مصحف رفته با عرش که عبارت از حق ذات انجا قرار گیرد برای آنکه
ظهورها و بخارات که ... فی العرش سبیلا **فی اول الخلق و آدم و حوا و ما یتعلق**
بهامن العرش و غیره حق تعالی اول چیزی که بیافرید در ... ب
سپید یعنی جاد که اصل و کار از خاک جوهر و بنظر محبت در و نظر کرد تا ب
نظر محبت حق و قوة ان نظر که لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ
بیاورد بگداخت و آب شد که کَانَ عَرْشُهُ عَلَی الْمَاءِ و از و بخاری و دود
بر خاست و هی دخان میین اسمان از و موجود شد که عبارت است
از علویات بر بالای ... الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا و فی ...
طبقه و هست زمین که عبارت است از سفلیات که ان هست طبق ... وجه
که ... عبارت از ان است فَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا که هر
سما ... چهار عنصر باکرت بود و چون بر طبق ... کرد و ان
آب خشک شد حق و غِيضَ الْمَاءُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ ... ظاهر گشت که عبارت است
از عرش و جمیع نقوش و خمرت طینة آدم بیدی اربعین صباحا ... در ...
ظاهر شد علما و مسجود ملائیکه و روز ... در حق ... که قیامت و خلق
و ذات و صفات و توحید و مبدا و معاد و نفخ و صاعقه در و ظاهر گشت
فی اول الخلقة و رؤیة آدم والسماء الدنیا إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ
وُضِعَ لِلنَّاسِ ... که حق تعالی اول خلق و کرد از ان جهت پدر آدمیان است

ابر ستر

کو بستر خلق او رسید و آیَاتٌ بَيِّنَاتٌ ترا در و نهاد که و علما و از این
جهت که گفت إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ و از آن ستوده در
شب ... در اسمان اول ... را دید که مفتح عالم علوی بود
فی حقیقة فی السجود الآدم ... از من عنده علم الکتاب اگر سوال کنند
که حق ... و ید ... و انامل و اصابع همه در اصل وضع از ان ذات
حق بر سبیل استعاره چرا اضافت بخویشتن کرد جواب انست که
در احسن تقویم مخلوق بود إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً ... علی
... جایم مقام خداست و مخلوق ... و صفات اوست و مظهر جمیع
اسماء ... و افضل ملائکه و مخلوقات ناچار استعاره از و کرد
و ان موضعی که حق ... را بیافرید که ان ... نمود که مجموع فرزندان ...
و ملائیکه حق در ان ... کنند و پرستش حق کنند و حیوانات اینز که بوجهی
بر طبق مخلوق شده اند حق در ... کرده بگشتند و انجم و افلاک مجموع ...
... در طواف اند و فلک تحت ان ... منقسم است که کار کنان اوست
وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ وَالْقَمَرَ قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ هر گاه فلک منقسم شود بر دوازده
برج هر برجی ... که مجموع ... و ... مخلوقست ... مفصل ...
در حالت و ان چند بار ... می شود پس ... او ...
و هست کوکب سیاره سیر در ... می کنند و جمیع افلاک که تحت فلک اند و
فوق فلک البروج اند در موازی او منقسم کردند پس ... با وجهار
عنصر ... قسمت کرد تا ایشان نیز معصوم ... و لا ...
... الا امم امثالکم و ملائکه و غیره پس ... مجموع اشیاست
و همه توابع و لواحق اواند و تقسیم افلاک ازین جهت و در بهشت همه

بهشتیان بچه آدم باشند و در روز جمع نسخ آن ظاهر گردد « وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ
حَافِّينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ وحدت با حسن تقویم ظاهر شود که « الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ
اسْتَوَى لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَى و مجموع
فرزندان آدم بچه آدم و آباء و وغان باشند الا اهل و نسخ که در احسن
تقویم نیایند بدلیل سِمَتُهُ عَلَى الْخُرْطُومِ از خرطوم چو ادر کرفت تا کنات تا
از انف که نفخه آدم را که روح ست و نسخ نسخ بچه آن زمینی در دمید که نهران ظا
باطنان جار جویست و نسخ در احسن تقویم از شش بهستی فرو اید و انا اقوم
عَنْ يَمِينِ آدَمَ « أَقِمِ الصَّلَاةَ لِدُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى نَافِلَةٍ **صحیفة فی اتحاد الاولیاء**
و فی اول اختلاف لهم « إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً
خلیفه را معنی انست که نیک از پی در اینده و خلیفه از برای مبالغت ست یعنی
نیک از پی در اینده از نسخ تعالی هر خلیفه قایم مقامی انی تعدس لک بنی بر
حدیث است اول اختلاف که واقع شد میان نسخ و ملائکه بود و سبب آدم ما کان
مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ هر کاه که او پدر یکی از وب نباشد بطریق اولی که پدر
یکی از غیر وب نباشد یعنی آدم ست که پدر مردان شجاعت اما ملائکه متوجب
فرمان بر بندکان نسخ در وقت « إِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فرمان
بر دند و از سر بحث « نَسْجُدُ إِلَّا إِبْلِيسَ بکذشتند ابلیس بر ایشان ماند
و انکه ملائکه بیکبار بکفتند « أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا دلالت بر خصومت
میکند و در عداوت و منع دلالت میکند بر ان که ابلیس از ملائکه بود
در ندا « يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ همه ملائکه داخل اند و ایشان از خصومت
بکذشتند و ابلیس نکذشت و ایشان کفتند « وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ
لَكَ در وقت سجده او کفت أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ الآیه اول خصومت که بظهور پیوست

میان نسخ و شیطان بود و سبب آدم و از انجا تا نسخ کرد و فرزندان او در « إِذْ
قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ همه داخلند جبرئیل و جلالش در وقت امامت نسخ بخاک آدم را
سجده کرد برای انکه رو بخاک آدم میباید کرد از هر طرفی هر کاه که جبرئیل آدم
که علم از صاحب نسخ بی اورد و حامل وحی و نسخ قدیم ست که معجزت عند
الباب سجده کرد بطریق اولی که همه ملائکه سجده کنند هر کاه که آدم مسجود
ملائکه باشد و فخر انبیا است که ملک بایشان نزول میکند بطریق اولی
ایشان نیز سجده آدم کنند همچنانکه یعقوب و فرزندان او یوسف را او دلیل
برین انست که جبرئیل امد و پیش در خانه کعبه امامت نسخ کرد و سجده
در عقب او سجده کرد **مسئلة الکلیة** بنی آدم وقتی که سجده میکند حقیقت
او ملائکه ست در صف بنی آدم در صف امده ست و نسخ در تربت عیب کرم جمع
و راس آدم ست کم ده سجده میکند و هر که سجود نمی کند از جمله شیاطین
بلکه عین شیطانست اختلاف و سبب اول آدم بود که سجده او نکرد و بعد
از ان که نسخ آدم را کفت که نزدیک این درخت مرو و خلاف بواسطه خطاب
که « فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا و سبب بد و نسخ رفتن اکثر خلایق شد
برای انست که ظاهر نسخ وعده باتش میکند و باز مرجع متابعان او باتش
ست که ظاهر از اتش ست که « خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ یعنی اندازه کردی مرا باتش که
اتش را قابلیت شکل صورت و پیکر ندارد و اندازه کردی آدم را از خاک یعنی
او قابلیت شکل و صورت دارد یعنی که علم ایشان کرد و حال انست که این
ست میکوید و ان در امظهر میاید ظاهر کفت « أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ هیبت و سلطنت
خاک را انست که نهان کننده جمیع اجرام سماوی و سماوات ست که نیک
جزو خاک خیال بعض از کواکب و سیارات میشود هر جزوی از اجزای

خاک نسبت بجزوی از اجزای فلک و مجموع اجرام سماوی همین حکم
دارد و در جوف سماوات مقام خاکست و مجموع اجرام سماوی رو
در مرکز خاک دارند و طفیل آدم‌اند بجهت کاری که از ظهور آدم و آدمی زاد
صاحب کمال است بجهت همین معنی تا [illegible] آبا و [illegible] انبیا علم خاک
شد تخصیص زمین کعبه که ام القراست و [illegible] از حجره میباید دو آن
سنگ سفید در میان سیاهی سنگ در مقابله [illegible] آدم است مرویست که
چون آدم وفات کرد حق تعالی فرمود شیطان را که برو خاک آدم را سجده کن
معنی عجب دارد بدین آدم که مرده است اگر او را سجده کنند همان حساب
عجب دارد حکایت گفت فبعزتک لاغوینهم اجمعین و از برای اغوای طلب
مهلت کرد که رب انظرنی الی یوم یبعثون ثم لآتینهم من بین ایدیهم
ومن خلفهم الآیه حق تعالی عهد گرفت الم اعهد الیکم یا بنی آدم والست
بربکم و برای آنست که [illegible] در جمیع اوامر دین ره زنست و در مناهی
امر و سبب این خصومت آدم شد پس سبب [illegible] دوزخ رفتن خلایق
که لاملأن جهنم آدم بوده است و حق تعالی بجهت ان فرمود که بندگان سجود
مشغول شوند روی در مثال آدم کرده [illegible] حق آدم بمخالفت [illegible] تا ابد و نیز
و از بهشت و آسمان بیفکند که فاخرج منها فانک رجیم رخصت
خون نشین و خواب کردن شکل او بجهت آنست که خدا او را [illegible]
ازینجا معلوم شود که اعتبار مجرد شکل [illegible] نیست و شکل مومن کامل
که هر که قصد او کند بعذاب جاوید گرفتار شود پس اعتبار ادراک
تر است نه صورت را مسئله ملایکه که سجده آدم کردند انبیا در ظهر
آدم بودند ایشان نیز مسجود ملایکه باشند و چون آدم مستحق سجود ملایکه بود

اوّلی انکه

عالم

اوّلی آنکه فرزندان آدم نیز او را سجده کنند چنانچه یعقوب و فرزندان
یوسف را علیه السلام سجده کردند و هر که آدم را سجده نکرد ملعون شد پس بمثال آن
خانه ساخت و فرمود که فرزندان او وقت دران خانه کرده سجده کنند
فی حکمة اعداء آدم اسجدوا للشیطان در مجموع قرآن در حق [illegible] ذکر کرد
با شیطان خود که من [illegible] اگفتم سجده آدم کن و [illegible] درین جهت نوبت ابا کرد
و [illegible] از برای آنست که در اصل [illegible] واتمت
رأیت ربی فی [illegible] و بعض [illegible] میشود و هر که
[illegible] که [illegible] برای آنست که [illegible] تغلب
باید کرد و چون [illegible] سجده آدم کرد بر همه انبیا و اولیا و مومنان و ملایکه
این سجود واجب شد برای آن [illegible] میگوید مرا سجده فرمود ابا کردم
دوزخی شدم و فرزند آدم را سجود فرمود سجده کرد فله الجنة قال امرت
ان اسجد علی سبعة اعظم الجبهة والیدین والرکبتین واطراف اصابع
القدمین وقال اذا قرأ ابن آدم السجدة فسجد اعتزل الشیطان یبکی
ویقول یا ویلتی امر ابن آدم بالسجود فسجد فله الجنة وامرت بالسجود
فابیت فلی النار [illegible] ملایکه از آن شد که [illegible] داشت که جمع
و علی [illegible] و نظم و لطافت بواسطه آنکه [illegible] مفرده الهیست
و [illegible] کلمة القاها الی مریم و ان مثل عیسی عند الله کمثل آدم [illegible]
[illegible] اسم [illegible] فی صحیفة من فواید [illegible]
المطلوب فی الوجه وحکمة بقایه لیتم فاینما تولوا فثم وجه الله [illegible]
[illegible] بهر جا که توجه او [illegible] آنجا باد و هر جا که [illegible] با جمع و علی
[illegible] و هر که در بهشت [illegible] با جمع [illegible] و هر که در

گفتن

بهشت رود بقه آدبا و بوجهی دیگر بهر طرفی که تو روکنی ان چیز که در مقابله
حق تو ظاهر بود چون بر طلس او بگذری و نیک نظر کنی همچنانکه حق تو ع است
حقیقت ان چیزی بیرع دا اوست و بر طریق حق تو در و دراهده
برای علیت پس حق آه با شکم • قال عم عجب الله من قوم یدخلون الجنة
بالسلاسل تا بتری خاطر بود که بر حق و سر نفس بر مثال سلاسل مجموع بهم
متصل اند **صحیفه تکوینیه** همچنان که مقر نفس رینیت مقر علامات
حقیقت جو ز زمین است در وجود نفس • خلقه من تراب ایران فرمود که اب و
باد و اتش استعداد قبول کردن ان شکل نداشتند همه حق زمین حق داشت
و آنکه نفس که حق تعالی فرمود ملائکه تا قبضه خاک در ارا از همه زمین حق بیاورند
و آن یک قبضه چهار قبضه است و چون منشق شود دسته گرچه پس آنکس با
که خاک او را از همه جا اورده باشند • اذا سویته چون خلق او راست باشد
در مقابل است حق و حقیقت خویشتن را در و دمید که • کلمة القاها واگر وجود ... ادم
نمی بود که مثال تا قیامت خلق حق او ظاهر نمی شد و از خلق او معلوم
نمی شد پس از ظهور وجود آدم خلق و مثال است در حق و ظاهر شد پس
همچنان با نگر خلق و بواسطه آدبا و ورا از آدم افریده با همچنان حق زمین
بنبات و اشجار مزین است حق نفس با علام حقایق مزین است نفس که اول
از ما در در وجود می آید حق تربیت ام است بعد از ان حقیقت دیگر دو قتی که
... که بعالم معاد و بهشت برسد بقه آدبا اما بقه ما در با که همه اهل بهشت
و حور بقه ام که ان اند تا حقی را بخوانند که • یوم ندعوا کل اناس بامامهم الایه
و فیه تبدیل الارض الخ • فاینما تولوا فثم وجه الله و بسط لفظ و علی
جمیع موجودات حق در یک دیگر دارند و همه متوجه باشند و در را

حق درایشان

حق در ایشان و ایشان حق در آدبا باشند و مجموع را حق در حجم که مرات آدم
است همچنان که در عالم حقیقت روبها در مرات ببیند این مجموع شکلها خود را
در مرات یوم المزید که • لا تقوم الساعة الا فی یوم الجمعة ببیند و حشر
اجساد در ان روز با • یوم تبدل الارض غیر الارض والسموات الایه
والسموات مطویات بیمینه و هست روز را بششش باربت عت
در ان روز بدل کنند بغیر سموات والارض که کلمات خدای باشند
فی الاستواء القامة بحث ان ادمی مستوی القامه است از
جمیع حیوانات ... کلام اوست ... دیگر انکه صراط مستقیم
کان ربی علی صراط مستقیم برای انکه ... است وکلام از متکلم جدا
نیست **فی الحروف ثم مثال صورة آدم عم** نقش حقیقت ... مثال ...
است برای انکه او را ... گردانید ... برصراط
مستقیم • اذ اخذ ربک من بنی ادم من ظهورهم الایه پس ... نفس
خویش عالم شوند بر خلق خود گواهی دهند ... ایشان باشند ما اشهدتهم
خلق السموات والارض که ... احتیاط کنی در خلق اتفاق
... عجب تسویه بغایتی است که اگر ... واحده است دیگر هم
بران مثال است و اگر گشاده است دیگر هم گشاده است **فی عبادة الله**
قبل الادم چه معنی دارد که حق تعالی پیش از انکه در ابیا ... مردم
پرستش او می کردند او لا چون • او بشر خواست امدن همچنانکه گفت
ولقد خلقناکم ثم صورناکم ثم قلنا او علت غایی بود برای انکه ابو البشر بود
و خلیفه ... پیش همه روی بجانب ... پرستش می کردند و ملائکه
... که در اسمان درازای عبادت میکردند **فی قصة الانبیاء**

از جمیع مخلوقات است
و علم استوا دارد

و از ابنا باشند

للملائکة اسجدوا لادم

شکل نیز که عبارت از حق ظاهر و پوشیده است حق دارد برای است اعلام
ان است که عبارت از هر علمی بینائی دارد همچنان چشم بهیأة معین
دارد و گوش و بینی و دو ابرو و دایرهٔ حق همچنان و نیز جامع حق است
که است بهیأة استوی در حق اوست میل که در ابروی اوست شکل و بهیأة
دال دارد مثلا پیشانی و وقتی که منقسم نمی شود بر نهج طس بهیأة نقطه
دارد و مجموع صور کاینات ازین شکل بیرون نیست و در جمادات
تمام ظاهر نیست اما قسمت مناصفه در حیوانات ظاهر است و در نیز بکمال
از حق مناصفه و در نباتات ظاهر است از انکه در هر برگی که بر می اید عنایت صفحه
بر می اید بمثال شکل نیز پس شکل نیز چون مادهٔ حق [illegible] است برای است که آدم
ذرات موجودات که از شکل نیز بوجهی خالی نیست ستر او جهر او مظهر که
می اند و عالم خواب همه طوط و مادهٔ [illegible] و همه اعلام که خدا [illegible] اند

فی خلق السموات والارض واخراج آدم من الجنة اولم یر الذین
کفروا ان السموات والارض کانتا رتقا ففتقناهما

ان نیز سموات است که فقضیهن سبع سموات فی یومین وارض
وکان عرشه علی الماء نیز در وقت مضغه وعلقه بر همه نشسته بودند
که فطرة الله التی فطر الناس علیها لا تبدیل لخلق الله حق تعالی از ازل یکدیگر
جدا کرد و هفت سطور بر حق ظاهر گردانید وکان عرشه علی الماء که
نطق حق و تجلی خدایی که استوای حق تعالی بر عرش است از و معلوم می شود که
وان من شیء الا یسبح بحمده و حمد نتواند الا ذو حیوة پس از آن آب
و نیز صاحب حیوة باشد و بوجهی دیگر آن فض ذات است که حصص و عرش حق
واز تقسیم او چهار طبایع او که یکی آب است که تخمیر انسان [illegible] دیگر بواسطه

ان واقع

ان واقع است واز تقسیم حق همه آسمانها و زمین و خاک و باد و آتش
واز تخمیر آن آب • وکان عرشه علی الماء لازم است پس صادق باشد قول
بر الذین کفروا ان السموات والارض کانتا رتقا ففتقناهما چه نیز را
از یکدیگر با جدا حق جدا کرد و اندازه کردن آسمان نیز جدا کردن آسمان
و زمین از یکدیگر بدرجات نیز و تقسیم دقایق آن • خلق السموات
والارض اکبر من خلق الناس اندازه کردن آسمان و زمین دشوار
تر است از اندازه کردن نفسهای [illegible] جهت انکه • کل شیء احصیناه فی کتاب
مبین که حق و مظهر که ذات است لاجرم احسان تر با اندازه کردن خلق آدم دشوار
را داز خلق السموات والارض چون حق در قلم مخفی بود عند الله محقق
و این معنی بر علما او را معلوم شد پس باو گفت ازین درخت مخور که لا
تجوع فیها ولا تعری از آن مقام بیفتاد • فتلقی آدم من ربه کلمات باز گرد
کرد برست و [illegible] که نیز جنت است و [illegible] نزل الحجر الاسود من الجنة
چون ان جنت عند سدرة المنتهی عندها جنة المأوی که ابتدا و [illegible] که از
انجات ولا عینان [illegible] بها ولسان ینطق به و ودیعت نامهٔ الست بربکم
و مطاف در ازای بیت المعمور که بوجهی اول تقسیم از قلم باسمان هفتم میرسد و
آسمان هفتم منقسم شده است بهمین نیز جدا او را از آن بیت المعمور می خوانند
که [illegible] است بخلاف آن دو مثال خانهٔ خواب که مثلی ومثل الانبیاء الحدیث
و هفت آسمان و هفت کواکب سیاره در نیز جهت قلم هر جهت قایم مقام حق از کلام است که مظهر
ان ذات است سیر دارند و در هر جهت وقت ایشان از اشرف و بال و هبوط و
دست میدهد و همچنان منقسم می شوند وان سیارات از قلم در ازاء
هر جزوی از اجزاو قلم که رسند همین حال ایشان را پیدا شود

فی الکتابت

الشاملة علی جمیع المعانی من الحقایق المنبه تأیید تو المعادنه و فی
خروج آدم من الجنة والحج و تسمیة و ... اگر سوال کنند که سبب چه بود که زمین
وکوه و برکت زمین واقوات زمین را که چهار چیز ست فی اربعة ایام ایجاد
کرد و گفت ثم استوی الی السماء وهی دخان فقال لها وللارض ائتیا الی
فقضیهن سبع سموات فی یومین واوحی فی کل سماء امرها و سبب چه
بود که هست آسمان بدین عظم او وسیارات وسکان سموات و بروز
وفیض ایشان که از ایشان بزمین میرسد وسلوک حرکت در شب تج بر آسمان
وسته بود دستی بدین عظمت بدو روز ایجاد کرد **جواب** آنست که تا دلالت
کند بر کمال قدرت حق که اجرام چنین بزرگ را اوفرینش آن بیش واهون
واسهل ست از اجرام خاک ونبات که در ضمن افلاک اند که اگر برعکس
بودی یعنی آسمانها و سیارات را در چهار روز و زمین واقوات و برکات
بدو روز دلالت بر کمال عظمت و قدرة تام نکردی و دیگر آنکه تا اهتمام
در شان عالم خاک و جبال طبایع که اجزاء وجود آدم اند بیشتر لازم بود
که خمرت طینة آدم بیدی اربعین صباحا اگرچه بحث تخمیر درین مقام
مشکلست آن بچهار روز عالم ارضی وارضیات را تمام کرد و اهتمام
بدان نمود که ... ثم استوی علی العرش و اجرام
سماوی طواف کنان گرد مرکز خاک اند همچنان که بالوضع اجرام خاک
پوشاننده و ناپیدا کننده جرم آسمان وکواکب بحسب کمال بزرگی
و رتبت نیز پوشاننده ایشان ست علی هذا لخلق السموات والارض
اکبر من خلق الناس ایشان را بکلمه کن اندازه کردن یا ایجاد برکت کن
واندازه کردن برکت کن دشوارتر ست بنسبت با آدم وخلق آدم واندازه

کردن د

کردن دبان حق و حق با آدم پس آفریدن اینچنین اجرام عظام بدو روز دلالت
بر زیادتی قدرت می کند از آفریدن زمین و کوه و برکت زمین واقوات ایجاد ان
بچهار روز پس نتیجه ان دهد که در شان ان خلق که طینت آدم ست اهتمام
بیشتر بوده ست وخلق ارض وجبال وبرکات واقوات بچهار روز کرد
آن چهار روز سواء للسائلین خواند یعنی اگر کسی سوال کند که ... روز
متفاوتست نسبت با اوقات شب سواء للسائلین جواب ست از ان معنی و
روز مستوی که چهار شب و روز سه بار ... ست اگر سائل
سوال کند که سبب چه بود که دران آیت خلق السموات والارض
وما بینهما فی ستة ایام چون بسموات بلندیهاست و بارض پستیها و
به ما بینهما وسط ایشان میخواهد ازین آیت اگر آسمان هشت باو اگر سبع
هشت فلک داخل شود و غیر ... اما چگونه ازایت فقضیهن
سبع سموات فی یومین معلوم می شود یعنی اگر گویند خلق فلک و فلک
الافلاک چون معلوم ست **جواب** بدو وقت یکی آنست که همچنان که عجبه ام
الارض ست ومقام راس وجهه آدم وسط الارض مرکب از وست
انکس که از مقام عجبه ظاهر شد یعنی حق او که خلیفة الله ست که ... و
علی ... گاهی ست و گاهی ... ست خاک و ... خاک
آب و ... آب و ... باد و ... باد و ... نار و ... نار از تقسیم او
تقسیم طبایع و از تقسیم او که در مرکز واقع ست تقسیم فقضیهن سبع
سموات لازم است اما در سبع سموات تقسیم ... چنانکه ظاهر
ست که در فلک ان معنی درحق آدم ظاهر ست فلک و چون دوازده برج ست که
والسماء ذات البروج و هر برجی سی جزء ... حساب کنی

باشد و هر درجه

ست و سه جزء بشصت دقیقه منقسم شود تمامت و ست تا علی هذا الی عاشره
و همین دوازده برج را که والقمر قدرناه منازل بوست قسمت کرده که حامله دایم
تحت الارض و حامله دایم فوق الارض تا و از تقسیم فلک تقسیم مجموع افلاک
و هر شیئی که درازا او تا لازم اید ازین و فقضیهن سبع سموات
فی یومین گفت فلک را ذکر نکرد از تقدیر زمین و خلیقه آدم از تقسیم اربعه
ایام سواء للسائلین گرفت و روز گذشته بار ست تا تقسیم فلک بتصریح ظاهر
شود و خلاف هفت اسمان که قسمت ایشان همچنان بتصریح نیست و مفهوم
همین قول است که عرش بالای هفت اسمان ست ان عرش مسجود ملایکه — است
از ارض و جبال و برکات در انجا و اقوات موجود بود فی اربعة ایام بود
گذشته بار ست تا اقل جمع ست در کلام عرب که ظهور آفرینش
از نقل او بود دوم انکه بالای هفت اسمان فرمود که ستمست و ماورا ان
فلک ست که نور ان کواکب دیگر نیست و هفت کوکب سیاره در دوازده برج
فلک سیر دارند و هر فیض که از حق میرسد بر عرش و اهل اسمان و زمین
از انجاست ازان فرمود که او درخت منتهی ست که فیض اول از حق تعالی
ببروج میرسد و بعد ازان بهفت اسمان و بعد ازان باهل زمین و هر عمل
بنی آدم که از ترکیب ست و ست از زمین بجانب بالا می رود عروج بر
انجا دارد که الیه یصعد الکلم الطیب والعمل الصالح یرفعه و حق و ستوهم
و آدمی زاد که ست و ست [illegible] بدان معنی بدانجا میرود که هر کاه او بدانست که
حق او ازچه معنی ست و ست ست و بروج بر ست و ست چگونه مقسوم
است حق او بدانجا رسید و ازینجا فرمود ستوم چون از هفت اسمان
گذشتم و بستم رسیدم فرض علی خمسون صلوة فی کل یوم و لیلة از نهان

حق کاهی

حق کاهی ست و کاهی ست تا و برای تخفیف کاهی [illegible] و کاهی [illegible] و کاهی [illegible]
وج — تا و مسا و حقیق انکس ست که بستر [illegible] برسد تا حق [illegible] بتخفیف کرا زدو فرح
بفلک کند حجم انکس تا که [illegible] کرارد و تخفیف همچنان ازان [illegible] بالای سبع سموات
عالم دیگر گرفت و سبع سموات را جدا کرد از برای انکه برشان هر یک [illegible]
و مجموع مخالف یکجا ظاهر و فلک را درجه ستمه [illegible] عندها جنة الماوی
عرضها — و جنت که عرضها السموات والارض نمود از جهت دوازده برج و ستمست
جزء و هر جزء ست [illegible] که معین شکل [illegible] و جمیع موجودات ارض دار دواز
تقسیم او تقسیم همه افلاک از فوق و تحت لازم می اید ازین جهت او
عالم دیگر گرفت و بوجهی عرش [illegible] گرفت بیعمور و نفخ صور در و تا و در
اسمان — زمین [illegible] اسمان بیعمور و عرش [illegible] ازین جهت بیرون هفت
ستمست و چهار جوا زنیران بیرون می اید [illegible] وحی الی عبده ما اوحی و
فرض علی خمسون صلوة و کتاب ابرار لفی علیین و لقد زینا السماء
الدنیا بمصابیح و قوله حفظناها من کل شیطان رجیم [illegible] سماء
ان فلک تا که [illegible] خلیفه آدم [illegible] منزل و [illegible] مخلوق تا [illegible]
سماء دنیا نسبت با آدمی زادی و از وجهی منتهی ست که بالای هفت دیگر
و مفهوم همین قول است که چهار جوا از تحت ستمه مشاهده کرد و فرض
علی خمسون [illegible] که [illegible] ست جزء پنجاه ست و همین معنی دارد که [illegible] مقام [illegible]
داشت که ستمست عندها جنة الماوی و چهار جو چهار [illegible] دیگر ست که او
بر [illegible] مخلوق ست یعنی فلک که [illegible] جزء دارد رفیع الدرجات ذو العرش
ازان گفت که بعینه مثال [illegible] دارد رفیع الدرجات که [illegible] ست و
تا تمام شدن [illegible] ازان مقام چون [illegible] لباس او از [illegible] بجوردن گندم ازان

مقام علوی که فیض مجموع ازوست بیفتاد و بزرگی فلک بر نهجیست که هر کوکب
سیاره که در سیر برجی میرسد یا شرف می یابد و یا نقصان و بدحالی باو لاحق
میشود ببین که شش جهت را که روشنست بر مثال آنچه قدرت و درجات نشست
و فلک را باری تعالی ازان در اصل خلقت روشن درجات و دقایق الی غیره
داوتا او را مثال داد که از ارض مخلوقست دانند و هشت آسمان را هم چنین
از تقسیم آن شش جهت همچنان دو دانند و از تقسیم فلک که بحقیقت دوست فلک
الافلاک همچنان و آنچه در ازای آن باشند بحث آن فرموده خلق السموات
والارض وما بینهما فی ستة ایام تا همچنان شامل جمیع علویات تا حد
مجموع سفلیات کرد دو شش شبانروز چهار بارست
ساعت همچنان که دو نقطه فلک استست همچنان شرف دو در مظهر خاک
ازان غالبترست که در درج ظهور او در فلک به سبب شش جهت از برای ا
ملائکه مجموع سجده او می کنند نه از ان سیارات و انجم بحکم علا ازو ظاهر
شد ستوای چون هشت آسمان بگذشت و به سدره رسید و فلک و ستر خلال او را
که روشن با تا شش جهت داشت برای او قدح شیر که غذای طفل و فرزند
دوست آورد و او اختیار شیر کرد خطاب آمد اخطرت الفطرة فطرة
الله التی فطر الناس علیها حاصل کلام انکه چون در عالم خاک به هشت و
شش یکی بود و مظهرست و روشن شد و شناخت نفس خود که دوست
که من عرف نفسه فقد عرف ربه حاصل شد او شناخت فلک و اندازه خلق وشناخت رب
ازان حاصل شود فقضیهن سبع سموات فی یومین گفت و آسمان
هشتم را ذکر نکرد و او را بوجهی عرش خوانده و بوجهی سدره و عنده جنة الماوی
و ... از دو که او از بهشت بدر افتاد پس این معنی با که الصلوة مع

المؤمن که

المؤمن که معراج اوست و به فلک و سدره رسید و بهشت
عدن و چهار جو واصل شود زیرا که ستوای هشتم از مقام وجه را سپس بمقام
صدر و ظهر رفت و باسمانها بگذشت و به سدره و چهار جو رسید و بعد ازان
فاوحی الی عبده ما اوحی که فرض علی خمسون صلوة و ضریف الافلاک
شنید و بوجهی هر برجی از بروج نسبتی فلکست دوازده برج شش
جهت دارد که وسع کرسیه السموات والارض یعنی آسمانها در میان
او گنجیده است و هشت در بطن فلکست والسماء ذات البروج والیوم
الموعود وشاهد ومشهود بروج از ینجا باهم مناسبت است و هشت
موعود درجات است و روشن والسماء ذات البروج است که
آن بروج شش جهت دارد و جمیع انهار و اثمار که در زمین است فیض از
می یابد از قبل حق تعالی برای این معنی فرموده وفی السماء رزقکم
وما توعدون یوم نطوی السماء کطی السجل للکتب یوم تبدل الارض
غیر الارض والسموات هرگاه که زمین و فلک و شش جهت و فنا
او بدل شود بهرست و روشن که ... والسموات مطویات بیمینه
که هست و روشن یکی اند وتبدل الارض غیر الارض والسموات یکی با
لاجرم لمن الملک الیوم لله الواحد القهار که دران روز حاصل شود کو یه
فایده دیگر فقضیهن سبع سموات برای آن نکرد که خلیفست که ت و
... خویشتن را عین فلک دانست که شش جهتست و روشن تا برای اثبات
توحید و چون از آن همچنان عین خود داند هشت آسمان دیگر با کواکب
سیاره که هر یک برجی میرسند شرف و وبالی می یابند بطریق اولی
که عین خود دانند کلا ان کتاب الابرار لفی علیین واقع شود وجو

یومئذٍ ناضرةٌ الی ربها ناظرةٌ واقع بآ وانها که حق واعمال ایشان بحر
چون باسمان نرفت وحق خود را بحق ذات نکرد کان عرشه علی الماء
قرین نکرداینده وحق در عبه کرده این حق نکردند وحق ایشان بسمه
وسسی جهه نرسید لا تفتح لهم ابواب السماء واقع شد کلا ان
کتاب الفجار لفی سجین کلا انهم عن ربهم یومئذ لمحجوبون خدا را او تقدس
کما ترون القمر فی لیلة البدر یوم القیمة ندیدند وانکه گفت در اسمان
هفتم خانه است دیدم انرا بیت معمور خوانند مطاف ملایکه بود چون ا
هفتم درازای فلج واقع شده است ازین جهة فلج تقسیم ولازم ایدوانکه
فرمود که قرآن باسمان دنیا به بیت العزت امد همین تقسیم است ودرآ
در شب مج در اسمان اول برای این حساب دید که بی منظر و منقسم
است بود وبرهم اسمان بپیغمبر برا ایجت همین معنی همی دید اسمانها همچنان
بی شود و در آن گاهی گریان وگاهی خندان واشباح فرزندان بر یمین
ویسار می دید بجهت ان تقسیم که فرزندان همه بران منقسم اند در
خلق وجمیع کواکب که داردند وپیکر همین معنیست وانکه فرمود که شح
علی برپشت ثمانیة او ثمال است خداوند است قایم اند همین معنی ا
وزمین که مقام عبه واصل ذات برپشت ثور است همین معنی است که برج
ثور را چون بدرجات ودقایق منقسم کنی است وسی تا وبرج حوت
همین معنیست سبحانه الله عما یصفون وهو الذی فی السماء اله وفی
الارض اله عبه را ازان فرمود مبارکا وهدی للعالمین که ازخلق صاحب
موضع عبه وباسی وجه او حقیقت عالمیان که ماسوی اه است وذکر معلوم گشت
فلج بتصریح فقضیهن سبع سموات ذکر نکرده از تقسیم او که ذات تمام

شده بود

شده بود پس احتیاج بذکر فلج نشد برای اثنا فقضیهن سبع سموات
گفت وهی دخان که شامل همه حق ذات که هست تا که چون بر طرس نگذری
ازان هست هشت لازم اید وظاهر گردد همچنان که در فی اربعة ایام ذکر
رفت پس همه اشباح خلق السموات والارض فی ستة ایام که
مراد از سماوات علویات وازارض سفلیات تمام تا بخلق صه قیم ششم
روز تمام شده تا وازخلق صه ذخلق فلج تمام شده تا وانچه درازای او تا پس
این که حرم تمم فرمود نفخ وصعقه در حرم که سابع واقع است کل یوم هو
فی شأن موافق باز مخالف فی جسد آدم قبل روحه و بدلیل
الا له الخلق والامر معلومست که روح است وامر است که یسألونک عن
الروح قل الروح من امر ربی ترکیب ... براست چندین روز تمام شده
بود وروح ونفخ ای در و ندمیده بود چنانکه ... از ... همین معنی بنوزندان
رسیده است که در بطن مادر شکل ... گرفته تا و بعد ازان روح در
دمیده می شود پس ... خلق السموات والارض ومابینهما فی ستة
ایام وکان عرشه علی الماء وقضی ربک الا تعبدوا الا ایاه وبالوالدین
احسانا تا ... وخواهد بود ... الاحسان ان تعبد الله کانک تراه فا
یراک علی ... ذات بدن ... مخلوق شده تا بلا روح و در روز هفتم که روز
حیاتست ودر روز حرم است که عبارت از جمع شدن روح با بدن در روح
در ودمیده تا پس کل یوم هو فی شأن صحیح تا خلقکم من نفس واحدة
وخلق منها زوجها انا الله وانا الرحمن خلقت الرحم ... وعلی ... حرف ...
الله وکتاب مبین مناه لطف است داننده حساب جمل تا ... جمل
جمل وشش است ودو بیت ویک ... نهاد ... جمل ... از پهلوی ...

وشقعت لما من اسمی آدم علیه السلام که

مخلوق شده است که چهار است بوجهی چون از چهل و شش چهار کم کنی شش ماند
از خلق لطف است و شش مفصل او که مخلوق خداست جمیع اشیا نظر
کن و بر جمیع مخلوقات بگذر و ببین سبیل خدای خلق اشیاست • انطق
کل شیء فالق الحب والنوی و ناج فردوس و زبان مایه و اشرقت
الارض بنور ربها و وضع الکتاب ازین سبیل که شهید تنهم سبلنا که عبارت
از صراط مستقیم است از خلق فردوس بر و تا بدانی حق تعالی تا از انبیا و سبیل
و عبور بر صراط مستقیم کرده باشی همچنان ره دان و ره بر نصب و رخ
نشانه از سنگ راست کرده است تا انبیا و سبیل ره بصراط بر تو حق تعالی
مخلوقات را نصب و اعلام راه اسرار و حقایق اشیا کرد انیده است

فی نفخ روح آدم فی جسده

خلق السموات والارض وما بینهما فی ستة
ایام ثم استوی علی العرش چون ثم از بهر تراخی مدت و ترتیب است و لام
العرش برای تعریف عهد که لفظ خاصه یعنی مدتی در میان است اذا استوا
بر عرش معهود که بر سایر اشیا که بوجهی عرش می آمد • اگر گویند که خلق
السموات والارض وما بینهما فی ستة ایام فرموده و در روز هفتم که روز
هفتمست چون مخلوق شده باشد جواب آنست که پیکر آدم و مخلوق بود در
ستة ایام فیه النفخة وفیه الصعقة دمیدن روح در بدن آدم و آدم در هفتم بود
و از بهجت خبر صادق آدم فرمود • لا تقوم الساعة الا فی یوم الجمعة از انکه
حیات و صحت آدم در روز هفتم دمید لاجرم حشر جمیع اجساد با ارواح در روز
هفتم باشد که • نذعوه یوم الفتنة یوم المزید اگر سوال کنند که فرمود خمرت طینة
آدم بیدی اربعین صباحا و خلق اشیا در شش روز است جواب آنست که
خلق و تصویر آدم خارج و تخمیر اوست و تخمیر در اربعین صباحا است و تصویر فی

ستة ایام

ستة ایام روح در دمیده صحت آدم در هفتم روز حاصل شد و در روایت خبر هفتم نمود بدین سبب یوم
المزید شد علی ستة ایام و انکه فرمود که چندین روز آدم را ساخته کرده بود
و کلمه ستة معلوم می شود که تصویر در شش روز بوده است و در هفتم که جمعه
است روح دمیده است که فیه النفخة پس او جامع است هم شش و هم هفت را از انکه
انچه درین شش روز و روز هفتم که روز جمعه بود از برای او بود و هم
برای فرزندان او و همه اشیا مربی او و مربوب و مقصود و همه ظرف و
او مظروف پس کل یوم هو فی شأن است از جهت نفخه و حیوة آدم

فی کیفیت خلق آدم

آفتاب انجایی که بر می اید و فرو میرود بقیة
خاک آدم است که در حدیث است که آدم که حق تعالی قبضه خاک از مجموع روی زمین باز
گرفت و آدم را از و بیافرید و در خلق آدم است که آدم و جهت آنکه آدم در همه
روی زمین بالقوه موجود بود و ترتیب انجم و افلاک ان حضرت و پیکر گردیدند
حق تعالی فرمود که از قوت بفعل آورده اند و آدم از عالم خاک در حضرت طینت
آنکه سر بر آورد در بر حق و حق تا به سه حضرت بعلم قدرت خویشتن کرد و بدید
او رجل و جلود که • قالوا لجلودهم لم شهدتم علینا قالوا انطقنا
الله الذی انطق کل شیء و در ازای بیان ذات و صفات خویشتن که
و یداه و اصابع الرحمن و سمع و بصر و نطق و کلام استعاره از
دیگر و شش پاره استخوان و اعصاب همین مقدار در ازای ان لحم و دم
و پوست بر و بر و پاینده که در ذات خود همچو یک اند همه موجودات
قابلیت ان دارند یک موی از آدم یا عضوی از اعضای او کرد و
جمیع اشیا قابلیت ان دارند که در عالم خواب و بیداری یک دانه انار
یا یک برگ انار به بینند و دانند و مجموع را در خواب مدرک بینند و دانند

وبعد در هر شیء از اشیا برین نهج قیاس کن بجهت وحدانیت او وجه
است که خص ... صفت ... است وصفت ... است که خلقت
آدم برین صفت مخلوق است بحقیقت ... که رأیت ربی فی صورة
... وفی احسن صورة واحسن تقویم واین معنی در شب ... که گفت فی صورة
... بشارت دادند نه آنکه از ... بشارت بستند از آنکه بخشنده ...
که فاعل حقیقی است **فی سدرة المنتهی** برای آن سدره فرمود که بوجهی علم
طیبه کشجرة طیبة و بوجهی مثال ... بشریت وبآن معنی سدره که مثال علم
است که در و ظاهر شده است و ... بشریت دارد پس او منتهی باو ولا
رطب ولا یابس الا فی کتاب مبین ما فرطنا فی الکتاب من شیء
وعنده ام الکتاب فلا اقسم بمواقع النجوم وانه لقسم لو تعلمون عظیم
انه لقرآن کریم فی کتاب مکنون لا یمسه الا المطهرون ... وانا ...
وام القری مقام راس وجه او از دوازده ... می باید رفت ... و
منازل قمر که ... منزل قمر دایم پنهانست و ... که دایم ظاهرست وازفالق
الحب والنوی ... والواح ... اذ یغشی السدرة ما یغشی
و ... عندها جنة المأوی وکلمة طیبة طوبی که هیچ خانه از اهل بهشت نیست
که شاخی از و سر در آن خانه ندارد و نفخ صور و قرآن نسبت با برج ثور
کنایتست و برج حوت عندها جنة المأوی وجنة عرضها السموات و
الارض اعدت للمتقین **فی فضل بعض عضو آدم علی بعضها و فضل**
الموضع الاخلق منها ذلک ... وکذلک اوحینا الیک قرآنا عربیا لتنذر
ام القری ومن حولها الی ... چنانکه هر عضوی از اعضای آدم شرف
دارد بر عضوی دیگر بعینه خاک او نیز جا که ... جمع کرده است شرف دارد

بر اجزای خاک

بر اجزای خاک دیگر چنانکه ام البیت ... وبعضی بر مواضع دیگر که خلق آدم
راس آدم و جهته الحدیث **فی توحید الصور والمعانی** ... دست خود
با فرید و فردوس و الواح موسی ... و هر یک صفت ...
است مثلا تو یکی میخوانی که زید و او جواب میدهد برای آنکه او مخلوق
برای علیت او و وقتی که بر طرفی بگذری ... آوازست که بالفعل
از هر چه موجودست این ... آواز بر می آید از آنکه ایشان مظهر ... اند
مسیح از آن گفت که الاب القوة الازلیة و روح القدس صوتها ...
که او مخلوق بر علیت نطقت که راست شده است و در ... تعلم ما فی
نفسی ولا اعلم ما فی نفسک **فی توحید الحقیقة وکثرة المظاهر** علامت
بر ... قسمت میشود بجهت عناصر برین قیاس هر جزوی از اجزا
کاینات منقسم میشود همه ... یک ... بلانهایه است و همه اشیا یک شیء
بلانهایه و ذات هر یکی مغایر هم از وجهی نه در وجود که یک ذات بود و
مظهر اما مظهر متجزی است و او غیر متجزی و او غیر متجزی **فی تعلق البروج**
الی نفس واحد که مخلوق شد که ... طول ستون ذراعا فی السماء
... با ... پس ... که ... آسمان و ... با او هم ... زمین
اینجا ... یعنی در عالم خاک مثلا در وقتی که او موجود شد که
برج داخل نفس او بود و دوم داخل بیت المال ... اگر فرزند دیگر طالع
ثور بود بیت المال ... پس هر برجی ازین دوازده برج قابلیت
این معنی دارند که نفس طالع آدم و هر یک بیت المال باشند و هر یک خانه
عمر و جاه و علم ... سلطنت و خانه اعدا گردند از جهت توحید تا همه یکی باشند
فی ملکوت السموات والارض والجنة وهو الذی فی السماء اله وفی

الارض اله جمع وعلیه حق آنچه چون مخلوق باشد به حق در زمین صحیح
باشد و در آسمان صحیح هو الاول والآخر والظاهر والباطن پس از انکه
حضرت هم محمد رفت بمقام نبوت رسیده بود صاحب وحی شده بود و قرین با
منزل گشته و دل پاک او مظهر وحی والهامات ربانی شده بعد از ان
جبل احد و سینه مبارک او را انشکافت بجهت طشت و رسیدن بستر
فطرة و آب حکمت بشست و باز بآنجا اعاده کرد و بعد از ان بیقین که مقام
صدر و نظر کرد و از انجا باسمانها و سیر و سدره بر دکه عبارتست از فلک
و ستن جه و که مخلوقت بعد از ان • فاوحی الی عبده ما اوحی در
باب حق و ان حکایت که معلوم است واقع شد می توانست که هم در زمین
این حکم کند اما حق • وکذلک نری ابراهیم ملکوت السموات والارض
الآیة ابراهیم را واقعست و جای دیگر که فرماید • اولم ینظروا فی ملکوت
الارض وملکوت السماء ان خود بود که پادشاهی حق در سموات وارض
یعنی در بلندی و پستی بلا نهایه باشد همچنان که در بیت الحرام که مرکز عالم خاک
و [illegible] راس و جهت دید بیقین که قبله انبیا و مقام صدر و فطرت
و هفت آسمان که چون بیقین بگذری جده باشد و فلک که ستن جه که [illegible]
و تقسیم دگر • طوبی [illegible] فی السماء والقمر قدرناه منازل
که دوازده برج و بیست و هشت منزل منقسم است و دایم جده تحت الارض و جده
فوق الارض است • **فی نور الواحد المتجلی فی الانبیا** • چون حق معلم اسما بود
ملائکه و حق را همه انبیا باسما خوانده اند و حق همه انبیا باسما پرستیده اند
ان اسما که حق تعالی تعلیم کرده بود بر همه واجب باشد که بدید کردن و پرستش
حق کردن و ان حقیقت که در حق تجلی کرده بود که علی بود و در همه انبیا [illegible]

اوکرده اند

ومنازل

او کرده اند همان حقیقت تجلی کرده باشد و در حدیث است که ان نور که در حق
تجلی کرد و از آبا و اجداد او بتقلید و تحقیق نقل کرد و در محمد هم تجلی کرد و
در هر که تجلی کند حقیقت حق باشد و همان یک نور بود و واجب باشد که آنکس را حق
بمثال خود آوردن و توجه کردن و رسول حق هم فرمود که آفتاب شب در زیر
زمین میرود تا سجود حق کند و سجود کسی کند که همه ملایکه سجود او کرده اند
کذلک نری ابراهیم ملکوت السموات والارض الی رای کوکبا که
محجوب شد از زمین و کوکب دیگر محجوب می شود که شمس و قمر است هم
بزمین پس زمین حایل ایشان بلا عکس باشد و فلک و غلظت و جلالت
از ینجا بیشتر و قابلیت [illegible] و تقسیم است و [illegible] همچنین که بر حق او
ظاهر است بر حق فلک الافلاک و هشت فلک دیگر نیست و ان چیز که
ایشان بان موجود شدند که کلمه امر کن است همچنان در حضرت حق هم و حق او
ظاهر است حق از لسان حق که آسمانها را موجود شدند ظاهر است تا چو
ابراهیم گفت انی وجهت وجهی للذی فطر السموات والارض
حنیفا وما انا من المشرکین یعنی حق خود را که شبیه حق ذات [illegible]
می آوردم و پرستش خدا میکنم متوجه ان ذات کردانیدم که فطر
السموات والارض بر حق حاکم بود که از فطرت حق و [illegible] ذات حق او
ست ذات حق او بر و همه اشیا و انجم و افلاک بر طشت بر ان نقطه ذات
و [illegible] حق او مخلوق ند حق باشد و دارند از ینجا حق گفت که فاینما تولوا فثم
حق آه که [illegible] مخلوقند بر صفت حق آه و از [illegible] حق ذات واستوا و
ذات حق بر [illegible] حق را بیین و از مرکز ذات او بمرکز [illegible] افلاک و ستن جه
و که وانچه فوق و تحت افلا کنند تا ثابت شود که همه حق آه و اجزا

ارض

مسلما

که

وآدم

آنند مخلوق بیست و شصت ذراع که طوله ستون ذراعا فی السماء

از آنکه سن حضرت بیست و شش مقوم مند پس فرزندان او که از وآمدند

تا بخاتم انبیا و تا قیامت حق خواست که برین مثال ظاهر شوند و آن

ملکوت سموات صاحب خیر و شر صاحب عروج باشند که الولد

سر ابیه صد و بیست و چهار هزار نبی فرستاد که سه بار سه و یکبار

تمام شود حضرت فلج که طوله ستون ذراعا فی السماء حضرت که کتاب

وی اوست و شصت است و طوله ستون ذراعا فی السماء که شصت و شش با

زیرا که درجات فلج منقسم بر پنج مقام حضرت آدم و بهشت را هشت در

تا از هفتم آسمان بگذری هشتم که ستمرت در دیگر از بهشت عدن

باشد که جنة عرضها السموات والارض صد و بیست و چهار هزار

پیغمبر آمده بودند هم یک خشت باقی مانده بود همچنان که در فلج شش

حضرت بعد والنبیا حق شناس آمده بودند و هم یک حضرت که چون حضرت از

برای او بیامد که تا شش بار سه هزار و بیست و هشت هزار و نهصد و

نود و نه آمده بود که موقوف او بودند و او را می بایست آمد تا

هزار تمام شوند و گفت انا اللبنة و تم بی البنیان و ختم بی الرسالة

وسیم کرسی حضرت فرمود و درخت طوبی که در بهشت باشد و بالای هشت

آسمان حضرت حضرت که در حضرت فلج در آمده و منقسم شد که اهل بهشت

با شاخی از دوازده شاخ اوست و سه حضرت و شصت حضرت که شصت و

سه حضرت باشد در آن خانه دارد چه برای شکل حضرت انگشت حضرت

حضرت دارد و چه برای فیض انگشت و متعلقات انگشت حضرت مشکلات

بعینه و همه اشیا همچو حضرت و شکل و پیکر حضرت مخلوق که الطرق الی الله

هزار | نیامده بود | موقوف | باشد

بعد والنعاس

بعد والنعاس الخلایق الحمد لله الذی اذهب عنا الحزن ان ربنا

لغفور شکور الذی احلنا دار المقامة من فضله انکه در رواه

است که بالای هشت آسمان شش حضرت است از آن گفت که حضرت آدم دوازده و

مفهوم شکل حضرت آدم است که طوله ستون ذراعا فی السماء و در زمین

ملائکه را گفت که اسجدوا لآدم که آن شکل و حقیقت آن شکل از زمین

قابل بود که ظاهر گردانند همه بفیض حق و اینها و سموات که هر یک شکل حضرت

دارند و روز حشر که لقای حق و شش حق ظاهر شود که روز خلق حضرت و

نشر همچنان از آن فرمود که روز حشر صف [illegible] بگذارند تا به [illegible] جمع

شود که گردد که طوله ستون ذراعا فی السماء و لسان اهل الجنة

عربی و فارسی دری و [illegible] با هم است گرد و لغت حضرت همین معنی

خوب بود که حق تعالی ساق از [illegible] فرو گذارد یعنی ساق حضرت آدم [illegible] که بر صورت

مخلوق شده است و از فلک بر زمین ظاهر گشته است

فی قوت ادم

اگر یک پاره موی مژه حضرت ابروی او را که افزوده است بصد هزار پاره

کنند بر طبق حق را بنده باشد که ازل و ابد و سموات و ارض و ما کان

و ما یکون مجموع مکونات را برهان در روی ببیند زهی قدرت و

زهی هدایت هر ذره از ذرایر اشیا همچنان از حضرت بر وطبق و علما

در گرفته از طبق حضرت به همه اشیا و [illegible] رفتن است که معنی اذا زلزلت

الارض زلزالها واخرجت الارض اثقالها ان زلزلة الساعة شیء

عظیم بدان از علم حضرت و کاف و نون به او از زلزلت می باید رفت

و قال الانسان ما لها و اشرقت الارض بنور ربها و وضع الکتاب

وجیء بالنبیین اقتربت الساعة وانشق القمر گاه که حق گوید الرحمن

علی العرش استوی یعنی مقر و محل استواء حق با خصص و علی الله حق
ملایکه سجده آدم برای آن کردند که حق داشت یعنی تجلی و ظهور
حق در وجه و بهجت است که حق به صورت حسن نماید که رأیت ربی فی احسن
صورة پس استوا بر عرش بآدم **فی سجود آدم** آن اسما این اسمات
که بعد دان اسما همه انبیاء حق در مقام خلق ذکر کردند و سجده میکنند و
تمامت ملایکه همچنان مگر ابلیس رجیم و حق تعالی با آدم گفت واسجد
واقترب واذا قرأت القرآن فاستعذ بالله من الشیطان الرجیم او سجده
دیگر و هر چه ویکه تجلی داشته بعض است که این همه متغیر و متبدل می‌شود
همچو انجم و افلاک و درجات و دقایق او و بعض است که از چهار طبایع
مخلوقند که چون ذات مثل استخوان خرما و گندم و نبات و هر چیزی که از
طبایع مخلوق می‌شود و برین تحقیق بعضی همچو خلق حق مخلوق با اگرچه طعمه
حیوان شود یا حیوان طعمه حیوان دیگر شود هر چند که شکل این
حیوان گردد و شکل استوای ظاهر خود بسبب اکل بگذارد اما طبیعت او همچو
گردد فی بیت مثلاً بر کتبا و ما تسقط من ورقة الا یعلمها ولا حبة
فی ظلمات الارض که بنیفتد و بپوسد ظاهر از مقام استوا و نادر حق
بدر رود اما آن نا بالقوة با موجود با از جهت آنکه پیدا از هر جا که
برآرد بتجلی طبیعت حق تشبیه کند یکی از آن جهت که مظهر همه بر طبیعت است
دوم آنکه استوائیه صفت قدیم اوست بلا نهایه و ترک حد اول
کردن و حد دیگر گرفتن فایده آنست که روشن شود بر طالبان که ما بقیت
هر دو یکیست و هر دو یکی اند و ظاهر ادوات نمایند چون کلام و کلیم اصل ایشان
یکیست یمحو الله ما یشاء و یثبت و عنده ام الکتاب قل کفی بالله

بر آن صورت تجلی کرده است

مخلوق

هر دو ......

شهیداً بینی

شهیداً بینی و بینکم و من عنده علم الکتاب باید که بخود مشاهده کند
و در یابد که از ذات قدیم مفیض الخیر والجود چگونه خالدین فیها ابداً
فیض در جنت بر ذات او و حور و غلمان فایض می‌تواند شد و شود
و وقتی که ستر مکونات و ما کان و ما یکون در حق او و ذات اشیا شود
کند **فی العرش والادم** طه ما انزلنا علیک القرآن لتشقی الی الرحمن
علی العرش استوی مراد از عرش یکی یکجا زمین است بدان نشان که گفت
آفتاب بزیر عرش میرود و با سجده کند و یکی یکجا حق است که آفتاب حق
با او دارد و او را سجده میکند و هیات رکوع و جود دارد حق بر وی
آدمی کرده و حق بر زمین کرده دانستن استواء حق بر عرش موقوف
دانستن طه است و بعد از آن خطاب انی انا الله واقم الصلوة
لذکری ان الساعة آتیة اکاد اخفیها الذین یحملون العرش اند است
که آن مطاف ملایکه است در زمین یکی کعبه و دوم بیت المقدس و در آسمان
بیت المعمور دو رازی کعبه و عرش که و تری الملایکة حافین من حول العرش
همه یکی اند بیت المقدس مقام صدر و ظهر آدم است و کعبه مقام رأس و جبهه و بیت المعمور
در مقابل کعبه مقام آدم در آسمان دنیا حق علما یکبار به بیت العزة
نزول کرد و برای آن بیت العزة خوانند که مسجود ملایکه است اکنون
چون عبارت از عرش آدم است و استواء حق بر عرش است که خصص عصمت
از آنکه معظم ملایکه است و مسجود ایشان پس الذین یحملون العرش و من
حوله بر و صادق باشد دوم از حق خلق که حق که ملبوق آدم و دیده آدم و جهت
همه این صفات مثل صفت آدم است و آدم بدان صفات مخلوق شده است و
در شب معراج در احسن صورة از ملکوت سؤال کرد که فیم یختصم الملاء الاعلی

اول

موضعات

قرآن

حذا

یا محمد او هم خود هم بیان کرد که فی الصلوة دوش آمده است ازان حق تعالی
به او که رأیت ربی فی صورة امرد قطط بر محمد علیه السلام تجلی کرد پس الرحمن علی
العرش استوی بر روی صادق باشد که مظهر صفت قدیم ذات است وان صفت
حق وید و رجل واصابع اوست که حق آمده ویداه واصابع الرحمن پس
الرحمن علی العرش استوی صادقست که له ما فی السموات وما فی
الارض اما انکه آسمان و زمین بر فطرة ذات مخلوق شد اما نه بتمام علیت
بلکه ببعض و مظهر تام ذات شد اگرچه گفت فاینما تولوا فثم وجه الله بوجهی که
مخلوق ببطش ذات شدند رأیت ربی فی احسن صورة لقد خلقنا الانسان
فی احسن تقویم بر تقسیم خلق ذات مجموع اشیا منقسم اند بدوازده برج
و سیصد و شصت درجه آسمان و هفت کواکب وانچه در زیر و بالای
آسمانست بر صورت ذات اند بواسطه انکه بر دوازده برج و هفت منزل
منقسم شوند **مسئله** اگر سؤال کنند که عرش عظیم حق که استوا بر عرش
دارد چه با جواب آنست که عرش سریر پادشاه است همچنان ورفع
ابویه علی العرش وانکم یأتینی بعرشها در تخت بلقیس وان اتخذی
من الجبال بیوتا ومن الشجر ومما یعرشون نیست که استوا حق و
[illegible] که والملائکة حافین من حول العرش ذات است استوای [illegible]
خدای در مظهر اوست وظاهر که رأیت ربی فی احسن صورة واحسن
تقویم و فی صورة امرد بدین دالست **فی حقیقة العرش** تا زمین راحت آب
نمی سازد از روی خلق بر آب قرار نمی دهد نطفه نمی شود که عرش و جای خدا
استوا حق شود **فی الرحمن علی العرش** بسم طه ما انزلنا علیک القران
لتشقی الی اکاد اخفیها رأیت ربی لیلة المعراج فی احسن صورة فیم یختصم

الملأ الاعلی

الملأ الاعلی یا محمد فی الصلوة المکتوبة ورأیت ربی فی صورة امرد قطط
ایاکم والنظر الی المرد فان لهم لونا کلون الله لقد خلقنا الانسان فی
احسن تقویم و حق آمده ویداه وجب آمده واصابع الرحمن اول معلوم
میباید کرد معنی طه را بعد ازان الرحمن علی العرش استوی واز آتش
آواز انی انا الله وله الاسماء الحسنی نام خود را که حق تعالی گفت به
ذات او ظاهر شد مقرر و معین است که مراد از عرش و [illegible] ذات است که حق تعالی
از مخلوقات در و تجلی کرد خصوص ولقد خلقنا الانسان فی احسن تقویم
ولقد خلقنا الانسان من صلصال من حمأ مسنون چون حق او را بصورت
خود آفریده باشد صادق باشد که الرحمن علی العرش استوی له ما فی السموات
و طه ما انزلنا علیک القران وعلمنا وکان عرشه علی الماء خمرت طینة باشد
آدم الحدیث وتخمیر گل با آب کرد پس کان عرشه علی الماء باشد از برای انکه
در اقم الصلوة آنست باصابع وید و حق می باید رسانید **فی سر**
في **الوضوء** اگر سؤال کنند از من عنده علم الکتاب و از کسی که کذلک
جعلناکم امة وسطا لتکونوا شهداء علی الناس که معنی الرحمن
علی العرش استوی را جمعی استولی گفته اند راست است یا نه جواب
آنست که استوی بمعنی استوا باشد و استولی باستوا تمام فرمود بعض
آیت مفسر ببعض پس فایده این آیت که فرمود الذین یحملون العرش
عرش ومن حوله چه با عبارت است از تخت اگر استوی حق تعالی بر عرش حقیقت نباشد فایده از
آوردن عرش چه باشد و ملائکه او را برای چه بر دارند و فرمود یحمل عرش
ربک فوقهم یومئذ ثمانیة اگر بر و غیر حق جای گیرد جای پیغمبران با یا
وجبرئیل ملائکه و جبرئیل را که بهترین ملائکه است عند ذی العرش مکین او بیش

صاحب نفس امینست وستوده می فرماید نسبتی باشد همچو حلقه در
بیابانی انداخته عرش نسبت در نزول میکند از اینجا نسبتی زبانی والملائكة او
حافین من حول العرش چه وضع اسماها و ملایکه که در اسما اند طوف
میکنند که در زمین که اسجدوا لآدم فسجدوا الا ابلیس فیصل اند
و امامت ستوده تم کرده و حق در عیب کرد که جسمه یمین الله فی الارض
و سجده با محمد با و کرد و در بعضی همچنان ستوده تم غاز کرد و ارواح
انبیا اقتدا با و کردند عیب تم جهه و راس دست و سر تراشیدن نجا
و جسد و بعضی تم صدر و ظهر و حکم نیست الا در این دو تم که انبیا و ملایکه
در دو نسبت گرده سجود گفتند از برای آنکه استوی حق بر عرش است و عرش دست پس
هرگاه که استوی بمعنی استولی باشد حق همچنانکه بر جمیع اشیا مستولی است
بر عرش نیز مستولی باشد ایده الذین یحملون العرش و یحمل عرش ربک
فوقهم یومئذ ثمانیة چه باشد ملایکه تحتی را که یستوون بعرش نباشد بر دو شیها
بر پشت گرفته چه معنی دارد و چه باشد پس یعنی بالضرورة الرحمن علی العرش
استوی باشد و حقیقی و عصی باشد قلب المؤمن بیت الله و عرش الله و
بیستر العرش یوم الجمعة دالت بر معنی الخلق الله ... یوم الجمعة عرش عبارت
است از ظاهر و باطن دیگر ملایکه بر داشته اند و بر گرد او طوف میکنند
و ثمانیة او عالم برج جدی است که در کشف صحیح او را ثمانیة او عالم مثالی
گردد که قایم دارد و از چهار طبایع مرکب است یعنی مثال است که
می آید که اول روح حیوانیست بعد از آن روح نفسی و از این فرمود که
الرحمن علی العرش استوی که حقیقی و عصی پس الرحمن علی العرش استوی
با ملایکه ساجد عرش و ... اند و حق است فرمود رأیت ربی لیلة المعراج

ساجد

فی صحه صره طط وفی احسن صورة فقال فیم یختصم الملأ الاعلی یا محمد
و دست بر کتف من نهاد و در تحقیق حق مخلوقست از ان حق تعالی
تعالی حقیقت در تجلی می کند و استوای حق بر حق و تا به ... ط و
و کلمه ازلی ابدی اوست و از آنجا نزول میکند به نسبتی زبان او
ثم اقوم عن یمین الله ولقد رآه نزلة اخری عند سدرة المنتهی
عندها جنة المأوی که در آسمان هشتم صورت در آراسته دید که بهر کس
در بهشت رود حقیقت در آنجا وطوله ستون و ذراعا فی السماء و ان
ستون ذراعا فی السماء سه چه فلک که هر چه صحت حق تعالی عنا است
فاتوا بعشر سور مثله مفتریات وادعوا من استطعتم من دون
الله ان کنتم صادقین و از برای آنکه عرش حق چه ظاهر است که کان
عرشه علی الماء آب بروی میباید رسانیدن وقت حق وجعلنا من
الماء کل شیء حی و از حق معنی همچنان زبان او مظهر است کلمه
اسرار خدا ایست و در آن است کلمه معلم همه ملایکه بود یا آدم
انبئهم باسمائهم مظهر است کلمه از حق خلق و تا به حق تمامی من و
و آخر و تا به حق ... و همچنان فلک صاحب نفس چه است و خداوند
نفس مفصلت و حق تعالی هر روزی نفس نظر است بر لوح آن
لوح که عبارت از وجود و حق است اگر سایل سوال کند که سبب چه
بود که حق تعالی فرمود ثم استوی الی السماء وهی دخان ای
فقضیهن سبع سموات فلک را در این مقام ذکر کرد و جواب از
دو حق است یکی آنکه چون ستوده تم صاحب نفس گردانید و هفت آسمان
بطن نفس او باشد که لولاک لما خلقت الافلاک که جرم تحت سبع

سموات کرد دوم آنکه سبع سموات با هفت کواکب ستاره
سیم نام و چون بر هر یک خرنگ ستاره هیئت خواست که فلک را
جدا گردانند و اگر کسی گوید که هفت کوکب نیز سیم اند بر مثال
طلس آری مسلم است همه اشیا بر طلس میباید معصوم شوند و دوم
آنکه در چنانچه فلک دوازده برج دارد و دوازده خط برق خود دارد
برای آنکه نفس جز فلک نفس منفصل دارد و از برای بیست منزل قمر
بیست خط برق دارد که لیلة البدر بیست لایح و ظاهر این معنی در هفت
فلک هیئت بروج و منازل و درجات و هفت فلک بفلج توان
دانست که ستارات این هفت فلک در کجا اند و بکجا رسیده اند
سبع سموات طباقا ما تری او لم یر الذین کفروا ان السموات
والارض کانتا رتقا چون یکبار خلل در ابر قه ارض ذکر کرده خواست
که مثال او وصفت او در آسمان و کواکب بازنماید فلک که مثال
نفس خود است و بیست درجات او غرفها اند و بر هر جزو
قه غرفه چنانچه در بهشت موعود است و از آنست که جبل میگوید که
در او در زمین که ارض است من یکچندین هزار سال سیر کردم و منتهیم بعد
آنکه در ازای کلمه مخلوق شد و چون متواتر است که سموات برخیزد
و زمین مبدل گردد و بغیر زمین مجموع نابخر خودی بر جز آن از همه ظاهر
گردد آنکه گفتند که بالای اشیا نفس نخ است و انگفته برای آنکه چون
اشیا از یک طرف نهایت ندارد و از یک طرف منتهی میشود
بوشش نخ و ستی نخ بعد از مانش و ستی عالم نخ بی و کلمات نخ
است عملائکه بمذهب همه انبیا مجسم اند بعضی نفس دارد و

بروج همچنان بعضی نفس و بعضی حیوان دارند مثل جوزا
و سرطان و اسد و عقرب و جدی و حوت و حمل و ثور از اینجا
فرمود که عرش نخ را ثمانیة او عال بر داشته است و چندان عرش با فلک
نخ خواست که صفت فلک را در شب معراج بنماید تا بقیه آن و جهات
چو عسل و شیر و خمر و آب نمود اذ یغشی السدرة ما یغشی ثم دنی
فتدلی فکان قاب قوسین او ادنی و جبرئیل گفت لو دنوت انملة
لاحترقت و در صفت آن که عبد ما جنة المأوی در آن در صفت
دید که مثل کلمة طیبة کشجرة طیبة اصلها ثابت و فرعها فی السماء
و حقیقه هر شئ ملکوت آن شئ با مجموع فیضها از بطن آن با این جهان
و جهانیان میرسد و او متوار ارواح پاکان است و صحن را عروج با او
و بعد و تقسیم درجات و دقایق اوست که بر گیر و بیت
منقسم میشود چنانکه ذکر رفته است و چون به درخت منتهی و باطن او
رسید نخ تعاص بر او واجب گردانید که فرض علی خمسون صلاة فی
کل یوم و لیلة و آفتاب در هر برج و جزو و دقیقه نماز باید گذارد
که هر جزو صفت وقت است که در ت و ستی نماز از این جهت بر همه امتان
واجب که اقم الصلوة لدلوک الشمس الی غسق اللیل که طول
ستون و در اعالی السماء فی ثمانیة او عال و عرش و سدرة المنتهی
والفلج و الجنة بستم عرش را که وقت استوا بدلیل ثمانیة
او عال و یحمل عرش ربک فوقهم یومئذ ثمانیة او عال برج جدی است
و لفظ جدی لفظ ظاهر انست که آن جیم و دال و یی جانب او را
جدی بر انگیخت در نظر اهل ظاهر و باطن قصه او جدی است که ثمانیة

او عالی که از استخوان تا استخوان او هفتاد هزار ساله راهست
خبر میکند از ظاهر و باطن نفس ظاهر انه یعقوب ع بشر داشت و
برادران یوسف ع بشر داشتند و در عالم مکاشفه یوسف ع شمس و
قمر و کواکب بر آمدند و سجده یوسف کردند پس آن حضرت جای
در عالم مثال ع ثمانیه او عالی دارد و بر دارنده عرش نزح ست
و آن بروج و منازل در حضرت ع و آن حور و قصور و جنات در می
آیند و آن جنت را گفت بهشت در با و یک مقام مقام ع فوق ست
کرست بر ارضه و پیکر دار دحت ست ازینست آسمان و هست کوکب
در گذشت و بجای هر کوکب بیچ خواب یوسف ع نبی از انبیا را
دید و به پیشوا رسید که در ازای عبه ع بودن و معلوم ست که
عبه موضع قدم ست چه موضع ست و چگونه صاحب دوازده و ست
ما ست بر ق و ست و چهار جو شیر و عسل و آب و خمر را مشاهده
کرد و بقاب قوسین او ادنی تو باز ماند کی جبرئیل که لو دنوت انمله
لاحترقت رسیدن این عالم او آن مقام حضرت ع ست ازینست آسمان
و هست کوکب جدا کرد اید و در حضرت ع نمود که طوله استون ذراعا
فی السماء و گفت هر کس که در بهشت در آید بر حضرت ع باشد و هر باشد
و صاحب هست کثر باشد که یدخلون الجنة علی صورة القمر لیلة البدر
و بر طس آن بهشتی هر بهشت ظاهر شود که آن بهشت ظاهر که بر
حضرت ع با بخواند و ح بدان حضرت تجلی کرده باشد که فی صورة ثمانیه
او عالی بر داشته با آن عرش ست که ح تعالی بر او استوا دارد و لفظ
ست در این عالم و در آن عالم بالا بلا تشبیه ست که حضرت ع و طول و دارد

که هرشکلی

که هرشکلی که در عالم خاکست در و با چه نفس و چه ملک و حیوان
و غیره که ما فرطنا فی الکتاب من شیء که حضرت ع از اینها خارج است
و در آنجا جامع که علما فی ملکوت السموات چون برق و بگذر ی آسم منقسم
یابی از دوازده طاکه دوازده برج ست و از ست منزل قمر که بر
طس بخوانی و لیلة البدر و طوله ستون ذراعا فی السماء که ست
و ست حق بود و آنچه در باطن اسمائها و اشیا بود و این حال بود
و اینست معنی و کذلک نری ابراهیم ملکوت السموات
والارض الی وما انا من المشرکین و همه اشیا فیض خود را
و حضرت خود را در آن آیه حق ع نمود که لفظ ح ست ما فرطنا فی الکتاب من
شیء ح علما و آن فیض از و بجانم و شهیدان رسید ح
علما لفظ ح بی و ح ست و ح ثم استوا علی العرش ح و ست که
الرحمن علی العرش استوی محقق و علی حضرت حق فاتحة الکتاب
ح ست و ست بواسطه علما که چهار جو در تحت او باشد فی رؤیة الله
تعالی عند سدرة ولقد رآه نزلة اخری یعنی ح را دید
نزلة عند سدرة که عبارت از ذات ست که اربعة انهار از و بیرون
می آید فوا جنت را اضافت بسدرة کرد از نهایت تعظیم سدرة
ح را همه که ذات ست و منشاء مخلوقات و جنة المأوی ست دیده
پس آنکس باشد که ح و جنة المأوی نزدیک او باشد در جنت که
یا آدم اسکن انت و زوجک الجنة و کاهی جنت در برای
توحید و تجلی عرش زنگ فوقهم یومئذ ثمانیة امکان دارد
که آن بهشت فرشته باشد که ستوده م در [illegible] ح دیده ست یا هشت

مراتب اشیا م
طس
نخ
اینجا نمود
آدمست م
اُخری م
عبارت از
المنتهی
عند
کما بنی آدم م

پیغمبر باشد در مصابیح آمده که عرش حق تعالی بر پشت هشت بز کوهی باشد که
خداوند است قایم اند پس عرش حق بر سر قایمه باشد که مثال سه
کرسی حق نیست و آن عرش معین است و سه موضع عرش بر سه موضع
بز کوهی نهاده باشد و ایشان خداوند سه مرده اند و سه سفیدی
و سیاهی چشم اند و معنی دیگر آنست که علت غایی عرش حق آن
سه قایمه است که مراد از وجود موجودات است که اگر ایشان
نبودندی عرش نبودی و قایم بر چه بودی **فی الثور والحوت**
اگر سایل سوال کند که چه معنی دارد که بر پشت گاو و ماهی است زمین چ
چنانکه شیخ بر تمامیه او عالی جواب آنست که آسمانها از اطراف
و جوانب زمین را جذب میکنند و مرکز زمین [illegible] بر طرفین افلاک
واقع شده است و حمل هر دو یکی است و کذلک جعلناکم امة
وسطا لتکونوا شهداء علی الناس چنانکه دو [illegible] و برج گاو و
ماهی دو برج اند که هر دو صحت [illegible] باشند هر چه صحت [illegible] و هر
صحت [illegible] و هر [illegible] صحت [illegible] الی [illegible] کرات و سه [illegible] بود
و گاهی این دو برج بر بالای زمین باشند و گاهی در زیر زمین و محمد
این قولست سبع بقرات سمان یاکلهن سبع عجاف و سبع
سنبلات خضر که حرکات فلک در صحت گاو آمده است بر این قیاس
و این دوازده برج را در مکاشفه بر این دوازده صحت پیغمبر مشاهده
کرده است و حق تعالی دوازده برج را [illegible] منزل قمر مقرر کرده که [illegible]
و ظاهر شده است و هر کوکب نسبت با یکدیگر شکلی دیگر دارند و فیض
تمام از فلک هشتم است که صحت دوازده صحت هر جزوی بر طرفی [illegible] باز

معادن و

معادن و نباتات و حیوان و غیره و هر یکی از کوکب سیار که
بدرجه از درجات فلک میرسند فیض دیگر با انسان و حیوان و نبات
و معادن و موجودات میرسانند چون موجودات مخلوق بعضی
آن باشند و آن [illegible] ایشان و خلق ایشان رسید بالضروره و آن
عالم مسخر امر آن باشند **فی الاکل و الشرب و فضلیتها و تسبیح [illegible]**
اگر سایل سوال کند که [illegible] الا ان تکونا ملکین
او تکونا من الخالدین و آدم میدانست که ملائکه سجده او کردند [illegible]
میدانست که مقام آدم ورای مقام ملائکه است که ملائکه را حق تعالی
چو آدم [illegible] و ملائکه نیز میدانستند پس [illegible] چگونه فریب آدم [illegible]
بقول الا ان تکونا ملکین جواب آنست که آدم میدانست که او از ملائکه داده باشد
فاضل تر است بدلیل انبئهم و اسجدوا لآدم اما تصور کرد که مقام
اکل و شرب که ملائکه ندارند بدان متصف شدن مگر بهتر باشند
بجهت آن میل کرد و عند الله مقام اکل و شرب فاضلتر است
از مقام ضد او چرا که جمیع اشیا [illegible] درخت و نبات و فواکه
در نیابند و طعمه و [illegible] و نطفه او نگردند پس از وجود آدم و [illegible]
او که [illegible] حق نتوانند برآوردن و انبیا و محمد علیهم السلام از و
متولد نتوانستند شد پس این مقام فاضلتر باشد و عده اهل بهشت
در بهشت با کل و شرب است و همه غذا و فواکه ایشان در
بهشت متکلم و مسبح و مسخر و فرمان و منقاد امر ایشان باشند
که انطقنا الله الذی انطق کل شیء چنانکه در خبر است که بهشتیان
بهشت جای را اشارت کنند که سر فرو آورد تا میوه آنرا

بخشید و عوض آن میوه دیگر مثل او بجای او موجود گردد بجهت آنکه آن
میوه‌ها بالقوه در درخت برای ایشان بالفعل حاضر میشود که در این حاصل
جهان بالقوه را بالفعل مشاهده کرده است و ناطق یافته است که یوم
تبدل الارض غیر الارض **فی ان الاشیاء متصلة بوجود آدم وحوا**
آدم و حوا سبب جهات ایشان متصل بوجود ایشانست و ایجاد
ایشانست و نشو همچنان از پس سپاهی دوده اصطلاح تا به
می درخشند از حق ایشان تا به تمام قدرت می درخشند و حق تعالی الهی
انما المسیح عیسی بن مریم رسول الله وکلمته و انا کتاب الله
الناطق و همه اشیا که متصل بوجود ایشانست همچنان تا به حق جهت
که نور علی نور حسب جمیع مسمیات را اعلم از آنکه عین او
باشند یا نه و از این است که نهاد و آورد و نسبت کرد ایجاد
ایشان گردانید و خلق و حق و ذات او را بعد از آن حکم کرد و در
حق و به تا به ید قدرة خود بنوشت و از همه بدان و زبان و
حق آنرا ظاهر گردانید **مسئله** وجود آدم و حوا کلی اند که همه اشیا
با یکدیگر بر طرف مقسوم گشته مظهر علم کلمه حق بی اند و آدم
و آدم هم یکی بتمام مظهر کلمه اند و وجود آدم و حوا متصل ۴
بهمه اشیا بجهت آنکه اشیا جزو ایشانست و ایشان کلی اند
سموات و سیارات با فیض خود همه حق در زمین دارند و ایشان
قبله ایشانند و آدم برای آنکه اصل است و اقست و در تلقین کرد
روز قیامت همه را باو باز خوانند که از خلق حق آدم و خلق حوا
تعلیمت است که ظاهر میشود و می خوانند چون ایشان بدگر

ام

حرام کنند بر حلال و بعکس یعنی در اربعه خمر زیرا که
بر حق آن ثلثه تفسیر و واحد فرد و راه هیچ خط قایم مقام
نمی تواند بود شد مخلوق آخر و حق است که جهت خطری بر حق دارد
و اگر نه کمال خطری بر حق را خواندن مشکل مشکل بودی
زیرا که اگر مرد و اگر زن از بطن ام که در وجود می آیند
خلق و آنکه اقست همراه دارند و کذلک نری ابراهیم
ملکوت السموات والارض ولیکون من الموقنین
یعنی هر کسی که بملکوت آسمان و زمین رسید از موقنان باشد
چون ستاره و ماه و آفتاب را دید گفت هذا ربی چون فرو
رفت گفت لا احب الافلین و بعد از آن گفت انی وجهت
وجهی للذی فطر السموات والارض یعنی اینها حق نیستند
از برای آنکه جای آن نیست که انسان توهم کند که ایشان را ابوا بسط
و در قفن زوکرد و حال آنکه ایشان فرو میروند پس ایشان از حق باشند
نفی ایشان نیز کرد از برای آنکه آسمان که متحرکست از دو حال
خالی نیست یا حرکت ایشان از خویشتن است یا از محرک اگر حرکت
و سکون از دیگریست بمرجح بی او اولی تا و سیارات بحرکت
افلاک در سیر اند و اگر حرکت او بنفس خود است همچنان از
از دو حال خالی نیست یا طالب است چیزی را که او را حاصل نیست
یا واری دارد از غیر پس هر دو وجه حق نمی باشد و واجب و
لازم است که حق تعالی ازین صفات منزه و مبرا و مقدس باشد گفت
انی وجهت وجهی للذی فطر السموات والارض حق را مقابل

او داشت آفتاب و ماهتاب بیان کننده و نماینده حق تعالی اند
که اگر نوری آفتاب و روشنی او نبودی خط حق تعالی را کسی کی توانستی
خواندن چنانکه در شب تاریک بی نور آن خط را نمی توان خواندن
بجهت این دو کرامت فرموده أقم الصلوة لدلوك الشمس
الی غسق اللیل و صوم و عید را برؤیة هلال نهاده فی کل الاشیاء انها
آدم والجمع فی بقیة وجوده بسم ای طالب اسرار حق تعالی حقیقت
و خلقت نیست بدانکه مقرر و معینست که کرهٔ خاک و باد و آب و آتش
بقیهٔ وجود آدم اند و هر جزوی از اجزای آدم عناصر استعداد و قابلیت
آن دارد که وجود آدم شود ملک یکتاره موی او شود و مشهود
پس عناصر وجود او با نجم و افلاک که قبض مجموع اشیا مرتبه اند
غیر وجود این چهار اند که بقیه وجود آدم اند پس بیش از وجود آدم همه
اشیا بالقوه یک آدم بوده باشد و همه اشیا یک وجود آدم بالحقیقة
و ام القری که موضع راس و جبهه آدم است قبله اجزاء اوست و در وجود
آدم و نظم اشیا نظر کن و ببین که در مظهر نطقست پس بالقوه در جمیع
اشیا نطق آدم موجود باشد انطقنا الله الذی انطق کل شیء و
باین معنی گفت که نطق مخصوص است به آدم و من الماء کل شیء حی
افلا یؤمنون و کان عرشه علی الماء آب و کل و همه اشیا معلوم
شد که ناطق اند و خواهند بود بوجود آدم است و بجهت آنکه خاک
بقیهٔ وجود آدم است باقی عناصر قابلیت این دارد که وجود ماری
یا موری یا حیوانی دیگر بشود و در ایشان قوت و صفات آن
حیوان ظاهر گردد اما چون نیست مظهر تمامی نطق و اسمائند و جمیع

خ بی مصوره و مکرم گشت حضرت رسالت علیه السلام فرمود که حق تعالی همه روی
زمین را بجهت امت من مسجد گردانید بقیه گویم خاک آدم خاک را در (است)
وقت تیمم بجای آب بر حق برسانند و بعد و تمامی اسجاد در مقابل (خاک)
خانهٔ کعبه که موضع خلق راس و جبهه آدم است سجده حق تعالی کنند
بمخالفت طاغی رجیم که سجده آدم نکرد و مردود ابد شد ببین بدیده
تحقیق که عبادت و طاعت مثل محمد ای علیه افضل الصلوات
و اکمل التحیات بی آنکه بعد و اصل کلام حق در کعبه کرده پرستش کند
مقبول نیست و هر حیوانی را که کشند حق در آن خانه باید کرد تا که
او بخورند و الا نه اگر سایل سؤال کند آدمی که هنوز ظاهر نبود چگونه
بمثال خانه سازند و حق در وی گرد خ را پرستش کنند جواب آنست
از غایت تعظیم که هنوز بظهور نیامده است حق مثال او کرده
پرستش میباید کرد چنانکه فرموده الآیه اذا سویته و نفخت فیه
من روحی فقعوا له ساجدین اگرچه بالقوه در وجود که معلم ملایکه
خود بود چنانکه رسالت علیه السلام هنوز بمقام علمتنی من تاویل الاحادیث
نبوت نرسیده بود رأیت احد عشر کوکبا و الشمس و القمر
در پیش اوست و ملایکه سبق بر گرفته اند در آن تعظیم او کرده اند (دیده که)
وقتی که حق تعالی بر عرش بنگه الرحمن علی العرش استوی و لله یسجد
من فی السموات و من فی الارض راست باکه همه حق در سجده
کرده سجده کنند خ را پس عرش و خانه هر دو یکی باشند انی
ذی العرش سبیلا و حرف کعبه را ام القری خوانند یعنی اصل همه
شهرها یعنی هر شهری در مقابل شخصی است و کعبه در مقابل انسان

که علت غائی موجودات وعبه اصل منیت که زمینهای
دیگر از و مخلوق شده اند چنانچه مجموع اوا و حق بکل خود دارند مجموع
خلق را واجبست که در مثال عبه آوردن و در مقابل عبه سجده
کردن و جمیع اشجار و نباتات و موجودات هر یک از حرکت
نشن مصلی که واجبست که در حق قیام نمایند چیزی دارند و بدان
هیات موضوع اند تا همه در مثال تسبیح بر هیات مصلی باشند
تسبیح ۰ الضحی ای حق ضحی یعنی بعض هیات رکوع دارند و بعضی
هیات جود و بعض هیات قیام **فی ان الوجود الموجود او وجود**
الحقیقی ان لا یتالم عن انفصال بعضها ما
بسم الله الرحمن الرحیم لفظ و خط اسوا و حق وحدت

مجموع بنی آدم که از مشرق تا مغرب اند بدین کلمه قایلند که
همه فرزندان آدم اند و آدم بر این شکل و هیات و خط بوده است
که آدم میان ام و زاهند و همه کتب آسمانی بر این سخن دالست که جمیع
اسما را حق تعالی تعلیم آدم کرد چنانچه در حق میفرماید و علم آدم الاسماء

مستمات

مسماست بهشت و آدم که ا ب ت ث ج ح خ د ذ ر ز
الی آخره همه اشیا وجود آدم است و دیگر همه اشیا یک وجود است
مثلا آدم چهار طبایعست آنچه در چهار طبایع بود بنطق از وجود او
ظاهر شده و همه انجم و افلاک متصل اند با فیض خود بوجود او از میان
این همه ذوات مختلفه ذات حق تعالی مخفی بماند از چشم نامحرم
چون حقیقت همه اشیا که وجود آدمست معلوم گردد که چیزست ذات
حق تعالی ظاهر شود و شک و شبهه مرتفع گردد اگر سایل سوال کند
که چون همه اشیا وجود آدمست اگر در یک تن الم ظاهر شود باید
که وجود آدم از آن متالم شود جواب آنست که دندان و ناخن
و موی از وجود آدم اند و ازالتی که بدیشان رسد متالم نمی شود **فی
الجنة والکعبة انها مثال آدم و فضله علی الملائکة**
قسم یا آدم اسکن انت و زوجک الجنة و آدم را از آن خطاب
کرد که وجود او مخلوق بود از ادیم ارض که خاک است او را از وجه
زمین فراهم آورده بودند از برای آنکه علم آدمست و خطاب
بکلمه است جنت یک درخت است و عبارت از آن یک آدمست
که کلمه طیبة کشجرة طیبة یعنی ای آدم بر یک آدم قرار گیر خطاب
میکند حق تعالی بدانکه عبارت است از شرک که توحید قرار
گیر و بدرخت خبیثه تقرب مجو که او از قرار گرفتن درخت واحده
نصیب ندارد که الآیة ما لها من قرار و از یک آدم از هر جا که خواهی
بخور یعنی همه را یکی دان و زن تو که نفس تست که زوجست
یعنی زوج آدمست یعنی از آدم جدا نمی توان بود او نیز باید که بر همین

اشیا

خاکست

مسئلة الکلمة فی الجنة

و بکلمة کلمه ...

و بر درخت خبیثه توقف مجوی که او از قرار گرفتن در خت واحده نصیب ندارد که مالها من قرار

معنی بر یک سنگ قرار گیرد و از برای آنکه وجود خاتم بکلمت است
وعجبه چون ام ارض ست آنکس که از اتم در وجود آید بر آن خود
هفت علامت دارد بعد و آن هفت آن بار طوف فرمود خانه عبده کردن
میکویند پیش از آفرینش آدم بکوه ست از آنکه او مثال آدم ست و
مطاف ملائکه بود یعنی ملائکه و افضل ملائکه که انبیا بودند و گفت
او را در مقابل بیت معمور که در آسمان چهارم ست نهاد یعنی آن بدان که
این مثال وست هنوز در چهارم آسمان بود از آن که پرورش ملائکه
طوف او میکردند یعنی بالقوه چون خانه گلین او را در جهان آورده
بر این مثال طوف کنند و ابراهیم عم در شرح آیت فرموده بیت معمور
داده الآیه والطور وکتاب مسطور فی رق منشور والبیت
المعمور والسقف المرفوع خانه معمور آن باشد که مردم نشین باشد
یعنی در اراده ست که باشد یعنی مظهر تمام باشد پیش از آنکه نفخه در آدم
و منه ترکیب خاکی او در میان ملکوت و لطایف افتاده بود و ملائکه
طوف میکردند بامر الله همچنانکه او ابو البشر بود و معلم ملائکه بود
مثال او را که مکرمت ست ام القری خوانده حق تعالی در حق در آدم او را
خلیفه خوانده و در حق اصحاب کهف گفت لیستخلفنکم فی الارض
کما استخلف الذین من قبلکم و آنکه گفت آخر الزمان این خانه را
باسمان برند آنست که چون بخر آسمانی برسند و شب معراج
معلوم شود که او مثال آدم ست که در آسمان ست همچنان با که او را
باسمان ست همچنان با که او را باسمان برده باشند و از جهان
برخاسته بود و آنکه گفت ملائکه فی رفتند و خاک آدم را

احتیاط میکردند

احتیاط میکردند آنست که انبیا اهل ملک اند و در آن خانه نظر میکردند
و انتظار روح و میدان و سعی می بردند یعنی آن مظهری که آن خانه
مثال وست آدم و در کوه عرفات بهم رسیدند اگر سایل گوید
که آدم بدان بزرگیست که حق اسمی چند معهود تعلیم او کرده
بود بدان دلیل که ملائکه پیش از وی گفتند قالوا اتجعل فیها
من یفسد فیها ویسفک الدماء ونحن نسبح بحمدک ونقدس
لک و او معلم ملائکه باسمی چندست و در اسمائی که پیش از او
متکلم بودند معلم ایشان نیست و با آنکه حق تعالی فرموده انی جاعل
فی الارض خلیفة ملائکه از وی فاضلتر جواب آنست که آن اسما
که حق تعالی تعلیم آدم کرد آن اسما اصل آن اسما بود که ملائکه خدای را
بدان میخواندند و بزرگی ملائکه بدان بود و چون اصل آن تعلیم باشان
کرد پس همچنان مرتبه آدم بر ملائکه و مسجود بود بواسطه این
مثال شد خانه عبه آدم ست که خلیفه حق ست و معلم اسما کلها و همه
انبیا در ظهر او بودند و اعاده همه ارواح بعد از خروج از ظهر
او با وی کرد و اگر حضرت او تعلیم اسما ننمودی هیچکس مظهر حق را بشناختن
نتوانستی کرد پس بر همه واجبست که در دو کردن و در اصل
او کردن الآیه واذا قیل لهم اسجدوا للرحمن قالوا وما الرحمن
حمعق و [illegible] حق و برای آن گفت اسجدوا لآدم و چون آدم
برحمت حق با اسم اعظم قل ادعوا الله او ادعوا الرحمن ایاما
تدعوا فله الاسماء الحسنی و گفت لسان اهل الجنة عربی و فارسی
دری و هر که در بهشت رود برحمت او باید که بلغت او با

که علما و کفت بنی عمه که حج نقابه و آب سقایه الی آخره
فرستاد یعنی کتاب و حقیقت محمدیه بود و **فی جمع الواح و صاحب**
الکتاب و ان الکعبة [illegible] ازان کلام
شنید که در مرتبه وحی در می آید که مرتبه او جمع [illegible] بل هو قرآن
مجید فی لوح و اظهار آن کلام می کرد و [illegible] کتاب جمع کرده او
کلام دیگر دو در وقت حق مرتبه امامت [illegible] کرد و دروی جمله
که مثال [illegible] آور و پس [illegible] جبرئیل چون مرتبه او
گرفت [illegible] و آنکه بموسی الواح فرستاد و در موضع
[illegible] الواح گرفت و او بشکست از برای اتمام مثال و اگر
گویند چرا باید که آن کس معین باشد و دیگری نباشد جواب آنست
که معلم اسما و خلیفه [illegible] و خلقت او [illegible] پس او
با مثال آن کس اگر چه [illegible] بعد [illegible] مخلوق شدند اما آن
اسما که خلق بعد و ایشان گرده شده است [illegible] ظاهر شد پس او
[illegible] او بوجهی دیگر فرزندان [illegible] ظهور او بودند [illegible] که حق درو
کنند همچنان [illegible] در همه انبیا کرده با او انبیا [illegible] و بشتن
گرده باشند و او [illegible] بدلیل و علمه [illegible] ولا یابس
الا فی کتاب مبین بل هو قرآن مجید فی لوح چون [illegible] در مثال
[illegible] در [illegible] گرده باشی که از پهلوی [illegible] آفریده شده
پس [illegible] جامع انبیا و اولیا [illegible] خلق او همچنین و اگر گویند چرا
[illegible] مثال صاحب [illegible] جواب آنست که او در مقابله
[illegible] و آن خانه چون خانه [illegible] نسبت بجا نهاد و دیگر

ولوح آلهی است که

منتهی با

منتهی با و من [illegible] کان آمنا امین کننده بروم و دیگر [illegible]
مثال آن کس است که خداوند جاره [illegible] و دیگر [illegible] ازان [illegible]
جار چو از زیر روی بیرون می آید و بوجهی [illegible] مثال خداوند
[illegible] که دران وقت او [illegible] متکلم بود و از جاره دیگر
و او این باب آمد و در مظهر تام بیان کرد **فی نزول الملائکة فی [illegible]**
آدم و سبب نزول الملائکة و [illegible] علیهم و امامة جبرائیل
[illegible] ولو جعلناه ملکا لجعلناه رجلا و للبسنا علیهم ما یلبسون در
وقتی که [illegible] تعلیم اسما ملائکه گرده [illegible] که یا آدم انبئهم باسمائهم [illegible]
ملائکه را او [illegible] رجل که فرزند [illegible] باید آمد تا کسب علم او
کنند و [illegible] شرف ایشان شود و ایشان را شرف علم حاصل
[illegible] در [illegible] بشر و [illegible] آدم [illegible] بشر احسن تقویم با و چون
ملائکه را [illegible] تعلیم آدم شرف و علم حاصل شد از واسطه [illegible]
فرزندان [illegible] همچنان واجب باشد که حق در [illegible] گرده سجده کنند
بواسطه آن شکل و پیکر تام که او علم [illegible] و آن علم تام [illegible]
حق در [illegible] ظاهر شده است و ملائکه را [illegible] که [illegible] جهت [illegible]
در [illegible] می آورد و بر [illegible] واجب است که طوف خانه که مثال
اوست که آن [illegible] در آسمان کنند و جبرئیل را در وقت امامت
[illegible] دران خانه [illegible] کرد و سجده [illegible] کرد و
ملائکه که با انبیا آیند در [illegible] آیند تا وحی حق با انبیا رسانند و ایشان را
دران [illegible] حاصل شود و آن بواسطه شکل بشر باشد پس شرف
[illegible] بر ملائکه با نواع حاصل آید مجموع اشیا بالفعل و بالقوه

پس [illegible]

آن

چون مظهر صفات خدایی اند لاجرم در عالم کشف و خواب همه را متکلم
می بینند والا تکلم از درخت و کوه و آتش ممکن نبودی اگرچه
حقیقت ملایکه نیز حقیقت آدم است اما مظهر نام آدم و علم او وی است
است و نفوس انبیا که متصف بنفس ملکیه میشوند بسبب آنست متنفس و
که آدم چند بیست که ایشان از خورد و خواب و شهوت و غضب
و مانند آن مستغنی اند چون آن صفات در آدم وی در آمده بود بخه ۲
او را مسخر خود گردانند در کشف بیند که ملک از پیش خدای در ان وقت
تعالی بر و نازل شده است در آدم او برای آن بچه خود می بیند که در
آن آدم حاکم و مسلط شده است و وقتی که تعلیم اسما کرد ملایکه را
میباید که لغت انبیا نیز او دانسته باشد و ملایکه همه لغت آدم دانسته باشد
که تا بدان لغت معلم ایشان شده بوده تا حق تعالی در آدم در یابند
امامت سجود نکردند از آنکه وی آدم و شکل آدم گرفت که معلم اسما بود هم خلق بمثال ۲ آدم
و هم ملایکه را پس در آن زمان ابو الملک بوده باشد بدلیل و لو جعلناه
ملکا لجعلناه رجلا جبرئیل آید در آدم بشریه که خاکست در می آورد
برای آنست که خبر از حق با وی میرساند و او نیز از حق بجهت علم
وحدانیت حق و فضل انبیا و مبداء و معاد بشنود و واجب آنرا در
یابد و این همه از برکت کسوت بشریت و رسانیدن باد وحی
و آدم بر حق علم سهو که اصل کلام خدایی از روی حق دانسته برای
آن قابلیت علم آدم داشته برای آن حق او را بصورت خویشتن آفرید یعنی
بصفت کلام جمیل و ملایکه برای آن قابلیت علم آدم داشتند چون از این جهت بصورت
بچه آدم و وحی را در آمدند آدم ایشان را تعلیم اسما کرد و ناچار ایشان را بشریت در می آیند

واجب شد

واجب شد سجده آدم کردن و چون ایشان قابلیت آن داشتند
از قبل حق تعالی که بچه وحی در آیند و تعلیم را فهم کنند و استعداد سجود
داشتند آنرا ضایع نکردند بخلاف ابلیس و آدم مقدمست در
اعلم شکل و صورت بر ملایکه در حقیقت قال الم اقل لکم انی اعلم غیب
السموات والارض قال انی اعلم ما لا تعلمون اسما چند که بر ایشان
تعلیم کرده بود در آن وقت که گفت فلما انبأهم باسمائهم قال الم
اقل لکم انی اعلم غیب السموات والارض یعنی اسما بودند غیب
سموات جمیع ملایکه را انبیا و اولیا در عالم ارواح مشاهده
کرده و میکنند در صورت آدم باشند و به صورت آدم اگر باشند و مجموع
نکه اهل بهشت همچنان پس آدم خلیفه حق و مسجود همه باشد از
احسن تقویم علم سهو که تمام در حق او ظاهر است و علت
غایی اوست جبرئیل هم که در وقت امامت به صورت آدم آمده در صورت
وجیه بود پس معلوم شد که در کسوت عالم خاک و آب و باد و
آتش در می آید تا مثال که دانسته باشد و بیان که و کلام را
می کنند و انه خداوند خاک و آب و باد و آتش کسب علم کنند
صورت یا آدم انبئهم باسمائهم و ان صورت ذاتی او نیست بلکه صورت کسبیست
که حق در وی پوشانیده است بلکه چون وی از نار دانسته باشد همچنان که
اما او سجده آدم کرد برای آن او امامت سجود کرد در خانه که
مثال آدم است کردند و در کسوت آدم آمده و سجده حق کرد و از آن کسوت
شناخت بخلاف ابلیس و آنکه سجود هم گفت که از صاحب حق
جبرئیل پیش من می آید و از حق می آید که گناهست از آنکه حق می آید

خلیفهٔ حق تعالی است ابو البشر است و او که می آید بشکل آدم می آید که
حق تعالی همچنان با او که حق … آمده تا که اگر از نسل حق … بیامدی حق
حق همراه او نبودی خبر از نسل … حق نبودی فی ان الکعبة مثال
آدم و النور الذی یتجلی فیه برای آن گفت که حق در خانهٔ
کعبه کن در وقت حق بود و همهٔ انبیا که خانهٔ کعبه عبارتست از وجود
شخص معین که آن آدم است و عبارت از کعبه آن نور ازلی و ابدیست
که در آن مظهر و در آن خانه ظاهر شده و بیان ذات و صفات خود
و بیان علم ازلی و ابدی و حقیقت ماهیت خود کرد و بیان عهدهای خود
که زبان انبیا داده بود میکند هر گاه که حق تعالی هم فرموده تا که
تا بر عهد دست … پرستش و حق نهاده تا بر خلاف پیغامهای …
از غایت تعظیم و اجلال است توان گفت که این شریعت
بوجهی همانست چنانچه فرمود هذا وضوء و وضوء الانبیاء من قبلی
فی خلق آدم من تراب و الانسان من نطفة آنکه فرمود که آدم را
از خاک بیافریدم و دیگران را از نطفهٔ او و هر کس که هست غیر از آدم
از نطفهٔ آدم در وجود آمده است و معنی او همچنان از مشیمه در تجلی کرد
الا از ان آدم مسئله نطفه از ظهر آدم ظاهر شد و بیرون رفت …
و آدم ظاهر انداخت چون از آدم در وجود آید بشکل آدم در وجود
آید و قیامت و بهشت اگرچه … خواهند بشکل آدم باشند و انحذت
بحقوی الرحمن عبارت ازین … بود که آدم خواست که … آید قال
هذا الا ترضین ان اصل من وصلک و اقطع من قطعک و آنکه گفتند
که او را از خاک اندازه کرد و برای آنکه یکبنه خاک برسید از همه آدم

پیغمبرهای

بروانا

زمین او را آفرید و کعبه را ام القری خوانند که همه آن زمین را
از و بدر آورد و یکی برای آنکه مثال آدم است و همه آدمیان از و
بدر آمدند و قوم آنکه همه پر بوده و چو بوده و ما من دابة فی الارض
و لا طایر یطیر بجناحیه الا امم امثالکم ما فرطنا فی الکتاب من شیء
که ان کتاب آدم است از و بر و همه اشیا فی مقام ابراهیم و منع
المشرکین عن الکعبة و شق الحجر الاسود حدیث وارد است که
آدم بر حسنه و ام القری طف میکرد یعنی بر مثال خود که من عرف
نفسه ان اول بیت وضع للناس للذی ببکة مبارکا و هدی
للعالمین آدم است که هادی عالمیانست و خلیفهٔ حق است ان الله
اصطفی آدم و نوحا و آل ابراهیم و آل عمران علی العالمین
و ما ارسلناک الا رحمة للعالمین حق تعالی آدم را بر عالمیان تفضیل نهاده
است مثل ملایکه با او و انبیا بغیر آدم از نسل آدم اند پس ایشان بالقوه
همه در آدم بوده باشند و آدم را بر همهٔ اولیا و غیر انبیا اند فوقیت باشد
بدلیل آنکه بر عالمیان او را برگزیده است چون او هادی بود مثال
خود که خانهٔ کعبه است میگوید هدی للعالمین چون مردم بواسطهٔ آدم راه
یافتند و در کسوت بشریت بواسطهٔ او در آمدند و ره
بکعبه بردند پس او هادی عالمیان باشد شکی نیست که هدایت
ذوی العقول را کنند و ان انبیا و ملایکه اند که سجدهٔ او
کردند و او معلم همه بود و از ان حق که ظاهر و باطن ابراهیم
از کعبه بود و گفت فیه آیات بینات مقام ابراهیم از حق
و بیت مقام جای برخواستن آن کس است چون ابراهیم از

چون در بهشت باشد

و ظاهر شد و درو بود و گفت فیه مقام ابراهیم و من دخله کان آمنا
هر کس که در حرم در شود از اهل بهشت باشد یعنی با خصوص چنانچه خدا
فرمود که خلیفه او را همه ملایکه سجده کنند بمثال او خانه ساخت و
فرمود که همه ملایکه روی در آن خانه کرده سجده کنند و چون خاک
و را از همه روی زمین آورد او حاصل همه روی زمین بود و وجود
او بعضی از زمین عرب بود بخلاف دیگران انکه کل شی یرجع
الی اصله فرمود عرب را که ام القری ای اصل القری همچنان و اهل
بشر است انما المشرکون نجس فلا یقربوا المسجد الحرام چون
مثال خلیفه [illegible] مشرک را منع کرد از طواف او که او مطاف ملایکه
و انبیاست و توابع ایشان و مسجد الحرام برای مبالغه [illegible] گفت
که [illegible] در و کنید و [illegible] کنند که معلم اسما [illegible] که یسفک الدماء [illegible]
[illegible] ان خواهد بود که مثال او بر روی [illegible] برای علمیت [illegible] شکافته
شود و گفت که [illegible] بدست راست نظر میکرد و میخندید که
اهل یمین مثال [illegible] یمین الله فی الارض یعنی روی با و داشتند
[illegible] طواف [illegible] میباید کردن و همچنان دست راست و ابتدای طواف
از و میباید گرفت که تا ابتدا از و [illegible] مثال او نکند [illegible]
و لیس البر بان تأتوا البیوت من ظهورها از [illegible] که [illegible]
جسد [illegible] مثال او [illegible] ابتدا از و میباید کردن فی خلق اعضاء آدم و
من المواضع و طلوع الشمس من مغربها کل شی هالک الا وجهه و الکعبة
و البیت المقدس و الاسم الاعظم و سجود الشمس تحت العرش
فاذا قرأت القرآن فاستعذ بالله من الشیطان الرجیم

یعنی آن جا

و گفت الحجر الاسود
زعینان یبصر بها
و لسان ینطق به

یعنی آن جا که سجده نکرد و بود و در حدیث است که جعل آدم خاک
و را از همه روی زمین آورد و بدلیل خلق الله تعالی آدم من تربة
الکعبة و گفت که حجر اسود چشم و زبان دارد [illegible] فی الکامل
ابراهیم گفت ان الله یأتی بالشمس من المشرق مراد او
بدلیل احد عشر کوکبا و الشمس [illegible] کاملست یعنی از انجا که گفت
الکلم شجرة اصلها ثابت و ثمرها [illegible] یعنی از مشرق که مراد
و آنجا خواهد بود از انجا بیا [illegible] انگوید از مغرب که ضد مشرق است
بیاور [illegible] مثل او و انکه گفت آفتاب از مغرب برآید انجام او مغرب
[illegible] است و آفتاب همان گشت و مظهر صدر او ما از نفس و دست
راست او از مشرق و دست چپ او را از مغرب پس تمامت
[illegible] زمین مظهر وجود آدم [illegible] اوست انکه گفت که ما بین المشرق و
المغرب قبلة معینست و بعض که مقام بل هو آیات بینات فی
صدور الذین اوتوا العلم مظهر همه انبیا و بنی آدم است منها خلقناکم و
فیها نعیدکم و منها نخرجکم تارة اخری [illegible] بدلیل [illegible] آدم که ذریة او [illegible]
بدست راست او بود اهل بهشت و رحمت بود که راست آدم مظهر لطف
و رحمت است و طرف چپ مظهر قهر و غضب و لله المشرق و المغرب
که عبارت است از یدین آدم فاینما تولوا فثم وجه الله ان [illegible]
و هر طرف که نظر میکنی از ان [illegible] چیزی موجود [illegible]
صادق [illegible] آفتاب که از طرف مشرق برآید از طرف لطف [illegible]
یمین [illegible] و از مغرب قهر است که [illegible] ان الله یأتی بالشمس
من المشرق فأت بها من المغرب پس [illegible] گاه آفریده نشده

[illegible] بیا ورد یعنی

ملامال

باز بواد او در همه حق زمین بوده باز مجموع وجود و عضو او بوده باز
هر گاه که آفتاب از مشرق بر آید از مکان دست راست او بر آمده
باز آن آفتاب که تاویل بهشتی صاحب کمال دارد و هر گاه که در آخر
الزمان از طرف مغرب بر آید از موضع دست چپ او بر آمده باز
که مکان قهر و غضب است ظهور اشراط الساعة بود «یملأ الارض
قسطاً و عدلاً کما ملئت ظلماً و جوراً» کل شیء یرجع الی اصله پس حق
او از مقام صدر و ظهر او از مقام صدر و ظهر و یدین از مقام یدین
رجوع کند همه زمین مسجد بود و یملأ الارض واقع شود «فمن اوتی
کتابه بیمینه» یمین آنکس که در شب حج بر یمین او بود و شمال بر یا
شمال آنکس که مردم را از مشرق بمغرب راند یعنی از شمال بیمین
او راند برای گرفتن نامه و از مشرق که بمغرب بر اند مقصور یمین — بر دست راست
کرده باشند به یسار ظاهر کردند و چون از جهت ان مقدار است
آخر آخر آن یمین را یسار کرده تا هر گاه که بحدیث ستوده هم خاک او
از همه روی زمین مجموع باهن زمین بقیه خاک او با پس باز [illegible]
[illegible] از همه حق زمین خاک او را جمع کند بالقوه و در ان خاکه
و حیات او بوده باز و در طبایع دیگر همچنین پس بر همه حق زمین همه
او بالقوه بوده باز تا گاه آن بالقوه به «خمرت طینة آدم بیدی
اربعین صباحاً» از حق خاک بر خواسته باز که [illegible] در جمعیت که
[illegible] و تا به [illegible] دارد از جهت که علت غائی آفرینش است و کمالات
[illegible] از جهت و سینه و ظهر که مظهر دل و علم که و ظهر که مظهر انبیا بعضی
بر خواسته است و یمین از مشرق و یسار از مغرب پس همه حق

ارض لا وجود

ارض لا وجود او باز که خلیفه است و بقیه حق است از صفت کلام و کی
پس حق او حق اوست «کل شیء هالک الا وجهه» که مثال کلام او است
و «کل من علیها فان و یبقی وجه ربک» و «اینما تولوا فثم وجه الله»
بجهت انکه هر شیء که رو باو کرد از حق اوست او آیینه خدا نماست
و هر چه او نظر کرد در حق حال و محل منقسم شد بر هیات حق او که
حق او است آسمان و کواکب و سیارات با ملایکه و کروبیان
طف مرکز خاک میگردند و بعید انستند که او روی در عالم خاک
وارند و همه اشباه او را بالوضع در میان گرفته اند چون ابو البشر
او بود و حوا از پهلوی او پیدا شد و از بطن ان هر دو انبیا و اولیا
و خلایق شدند بر ستش حق و فنی مقبول باز از انبیا و اولیا که باز — ظاهر
حق تعالی حق در ان مقام کرده پرستش کنند که مقام حق او است از
غایت شرف حق او در ان مقام حق کنند هم دل و صدر و ظهر او است
تا رستگار باشند و همه ارواح را از پشت او بیرون آورد و خطاب
کرد که «الست بربکم قالوا بلی» باز اعاده بظهر او کرد و در بهشت
بشکل و حتم او و زند پس هر کس که حق در پدر کرد فرزند حقیقی او است — سود او را نصیبی از خلافت
و هر کس که حق نکرد و پرستش حق نکرد فرزند حقیقی او نیست و — هست
او را نصیب از خلافت بهشت و زمین که ارث و میراث مانده است
حق او نیست بلکه حق فرزند حقیقی اوست «و لقد کتبنا فی الزبور
من بعد الذکر ان الارض یرثها عبادی الصالحون» چون حق او
تا به [illegible] دارد و بصحیح [illegible] آخر بده شده است که این [illegible] حقیقی
[illegible] است بعد و همان پرستش حق در روز جمع باید کرد

ستوده فرمود که جبل عه آدینه رابعه آیینه بشش من آورد که اینه
مظهر حق ذات است چون علت غایی حق ذات بوده در حق حق خود را فرمود
بشوی و بعد اعلام حق در حق ذات کن که مراتب نخ تمامست و پرستش
نخ کن • و اذ اخذ ربک من بنی آدم من ظهورهم ذریتهم و اشهدهم
علی انفسهم چون همه روی زمین بشکل ذات بود و آب و باد و آتش
همچنان و انچه در کره زمین در آمده است نخ اینها تواتوانستم حق اه
از انجا که عالم خاکست ماه نهایه وجود ذات است بالقوه تا بوقت
بالفعل خطابی همه حق بعالم خاک داشتند و کردم کرم خاک طلب
میکردند و میکنند تا حقیقت خود را در مظهر خاک به بینند زهی خطی حق
و دو حق زاده و دروغ ذات بحقیقت تا به نخ بجوان است که خاک و آب و
باد و آتش در اینجا منقسم ببین و از ایشان بفلکیات و اجرام
سموات برو که همه بدن اعضا و جوارح او اند هر که سجده او کرد
حقا ازل و ابد است همه روی زمین را مسجد مومنان گردانید تا هر جا
خانه نخ دانند حق در کعبه کنند هر گاه که انبیا زنده اند حق بو اجبی در کعبه
کنند و نخ را پرستند حیوان را که کشند حق بکعبه کنند که مقام سر
وجه ذات است بل که ابراهیم فرزند خود را اسماعیل حق در ان خانه کرد
تا قربان کنند و قربانی را در وقت ذبح حق رو کنند تا حقه او که دعا
حاصل شود و بگویند بسم الله الله اکبر اسم اعظم نخ بر ان حیوان نیز
که ذات نخ را اسم اعظم است و همه اشیا اسما اه اند هر که اسم اعظم بخواند همه اشیا
مسخر او شود یعنی بسته همه اشیا بر سد و مسخر خود گردانند و
هر کسی که در بهشت رود بقیه ذات و قد ذات وجل الله سال میباید که باشد

برای انکه ازان ذات معلوم میشود • جنت صفت ارشس بالا پس با لغزه
حق او را در مقام حق ذات باید کرد • کما تعیشون تموتون کما تموتون
تبعثون چون چون حسن است بر حق موسی ع ده سر ایات بنوشت
وجهت توحید یحمد بن اد له و براهین معلوم شد که هر آیتی ده ده است
پس ده در ده صد بار و سیم اگرچه در بیت و نه موضع آمده اما چون
بیش نیست برای ان قرآن را صد وجا سوره آورده • و لله یسجد
من فی السموات و من فی الارض طوعا و کرها و ظلالهم فیهما بالغدو
و الاصال چون جود حقیقی برای حق تعالی انست که حق در قبله خاک
کنند همه اشیا و زمین حق در عالم خاک دارند که وجود ذات و گرداو
طلب میکنند و در مقام جود ذات اند و حیله اتش همچنان گرد و شمس طلب میکنند
که عبارت از شمس ذات حق • خمرت طینة آدم الحدیث • و واعدنا موسی
ثلثین لیلة و اتممناها بعشر فتم میقات ربه اربعین لیلة ده است حق ذات که مرکب از چهار طبایع چهل
و آن سی بده خاک تمام شد هر گاه • ما بین المشرق و المغرب قبله
تا چون حق بکعبه کنی میانه بود و اهل حق باشی پس امة وسطا باشی
و کذالک جعلناکم امة وسطا قول و خطک شطر المسجد الحرام و حیث
ما کنتم فولوا وجوهکم شطره حق در حق ذات انکه در حدیث است که
افتاب در زیر عرش میرود و سجده نخ میکند اگر بر بالای زمین است اگر
در زیر زمین که کنایتست از انکه سجده خاک ذات میکند چون معلوم
شد که ذات خلیفه اوست همه انبیا و اولیا با حق در حق او میباید کردن و
و سجده و پرستش نخ کردن و از ینجهت گفت • و لله یسجد من فی
السموات و من فی الارض طوعا و کرها و ظلالهم بالغدو و

کو خدا را سجده کند

۲

کرده باشی

الاتصال والنجم والافلاک وطبایع یعنی آب و باد و آتش با ملایکه
آسمان همه گرد او و خاک او طوف میکنند و همه وی در وی او دارند
بدلیل حدیث نبوی که خاک در آن از همه وی زمین آورده اند و از آن
وجه او از تربه جبه ست افتاب که نیر اعظم ست و ظلمت زداینده عالم
کون و فساد ست و نوربخش وی قمر ست و مشاهده وی در آسمان
اوست و طواف کننده خاک او ست چنانکه علیه السلام فرموده که وقتی
که غایب میشود در زیر زمین میرود و وی در وی ارضی دارد که وجود
او از وجهی ست که خرجت طینته و فی الحدیث یسبح له ما فی السموات
ومن فی الارض یسبح در آب و زمین رفتن ست و افتاب چون
فرو میرود در زیر عرش تحت سجده میکند انبیا از جهت تعظیم افتاب
کرده اند و جمعی اول او را پرستیده اند و چون آفتاب بمیانه روز که
موضع سیم وی ست برسد شرعا در ان زمان نماز درست نیست
الا جمعه روز جمعه که روز فضل وی ست چون موضع بگذرد و طاق کرده
با وی ظهر و عصر بگذارند که از پی زمان تا رسیدن بهمان موضع شرف
دارد که افتاب بشرف طاق او در یافته ست الا در وقتی چنانچه
در مصابیح ست که هنگام طلوع و غروب که بعضی بر آمده ست و بعضی
بر نیامده ست و در وقت فرو رفتن همچنین و حضرت رسالت علیه السلام فرموده
در این دو وقت از میان دو شاخ شیطان بر می آید و فرو میرود و دیگر
آنکه مادام که بر آمده ست و فرو نرفته ست وی افتاب مواجهه زمینی
ست که مکان اجزاء وی ست الا در ان دو وقت که از مواجهه منحرف ست
پس درمیان دو قرن طاق آنکه روی در عالم خاک ندارد که طاق

از آن

بجای نه

بجانب دیگر و دران زمان نماز آنچه قضا ازان طاق تمام کرد و آنکه در حدیث آمده
که چون مقدار نیمی افتاب بر آید و دران زمان ترک نماز بکنید چون
افتاب برسد بر طاقی که جهنم را دران زمان گرم میکنند که بر جهنمی
سیم وی برسد کس دران زمان بپرستش بخواهد کرد و جهنم ابرای او
میتابند مسئله عدد سنین و حساب از افتاب ست و طفیل
افتاب قمر ست که نور از او میگیرد و روزه و حج و زکوة و حج و جهاد و مجموع
مبنی بر سیر افتاب ست که طوف کننده خاک وی ست و نماینده
شکل او ست پس جمیع فلک را در سالی قطع میکند و ان
درجات منقسم میشوند بر قد و قامت وی که طوله ستون ذراعا
فی السماء و افتاب را باین عظمت که دارد در دور زمان که روی در
وی زمین ندارد که مقام وی ست ان نماز از ان طاق میخوانند که طاق
با وی نگرد و اول شب که عبارت است از تمامی غروب هر چند که
وی بر پشت زمین دارد اما وی در وی زمین که اجزاء وی ست دارد
الا حالتی طلوع و الغروب پس شرف زمان افتاب بوسط
الشرق وی ست او پس ما بین المغرب قبله چون وی عالم کبیر ست دست
راست او را از مشرق آورد و دست چپ او را از مغرب
پس در میان مشرق و مغرب فوق او ست تا که قبله ست چون آن فوق
در فلک راست است تا در مقابل فوق او تا آسمان از جهت آن قبله
و عبادت ست و ملائکه در وار از برای آن برزگ کند که طوف کننده خاک
وی آمد بدلیل و اذ قلنا للملائکة اسجدوا لآدم و دران حدیث که
که افتاب بر زیر عرش تحت میرود که سجده کند کنایت ست از توجه

یعنی افتاب روز دیگر طی کند

کردن اگر کرد خاک آدم **فی الرحم و ما یتعلق بها** قال النبی عم
الرحم معلقة بالعرش تقول من وصلنی وصله الله ومن قطعنی قطعه
الله انا الله وانا الرحمن خلقت الرحم وشققت لها اسما من
اسمی فمن وصلها وصلته ومن قطعها قطعته و قال رسول الله
صلعم ان الله خلق الخلق حتی اذا فرغ منهم قامت الرحم فاخذت
بحقوی الرحمن فقال مه فقالت هذا مقام العائذ بک من القطیعة قال
نعم الا ترضین ان اصل من وصلک واقطع من قطعک قالت
بلی قال فذلک لک بوجهی که صاحب رحمت جهت آنکه امت
حق تعالی او را از اسم خویشتن که رحمن است مشتق کرد و حق خلق [illegible]
و [illegible] و رأیت ربی فی احسن صورة علت غائی این شکل
[illegible] رحم است و [illegible] است هم [illegible] و تعلق [illegible] — و حوا از و مشتق باشد
دارد که [illegible] که هر که با او بپیوست حق بپیوست که حق خود را بدان شکل
نماید که از او قطع [illegible] و آنکه گفت شققت لها من اسمی یعنی از
جهت آنکه [illegible] اسم [illegible] حق و [illegible] و نام رحمن است پس رحم
از و مشتق [illegible] در خلق بوجهی که [illegible] معلوم شود هر چیزی که مشتق
از ان اسم [illegible] عبارت از رحم [illegible] که مشتق از اسم [illegible] — آن اسم باشد
کرد [illegible] فمن وصلنی وصله الله قد جاءکم برهان من ربکم اشتقاق
[illegible] از [illegible] بود که [illegible] غار [illegible] مراد [illegible]
که [illegible] وارد [illegible] ام قل [illegible] ان کنتم صادقین [illegible] نام
باز خوانند یوم ندعوا کل اناس بامامهم الجنة تحت اقدام
الامهات مسیح بن مریم که کلمه [illegible] بیاید و رسول [illegible] گفت

قیامت هم

قیامت همه را بنام مادر خوانند برای آنکه خط مادر که اقرب [illegible] است
[illegible] که [illegible] برو [illegible] ظاهر است و بدان جهت اهل بهشت [illegible] — [illegible]
بحور عین گفت جفت شوند برای آنکه حور بشکل ام وارند اول ام
الکتاب ظاهر [illegible] و ثانی [illegible] ام [illegible] ام الکتاب [illegible]
از خط ام [illegible] معلوم میشود و از خط ام که [illegible]
[illegible] خلاف آنست که [illegible] تا که [illegible] را بر [illegible]
[illegible] و از خط ام [illegible] معلوم کنند **فی الحج وما یتعلق به**
قال عم [illegible] وقال رأیت ربی لیلة المعراج فی احسن صورة [illegible] پس ان
[illegible] وانظر الی [illegible] فان [illegible] الله [illegible] — الکتاب آن [illegible] است
از [illegible] تا [illegible] ذات حق همه اشیا پیدا شد از [illegible] خط همه
اشیا ظاهر شد پس [illegible] ام [illegible] حور عین [illegible] — آدم را بصورت خویش آفریده باشد
زوج [illegible] چون [illegible] مخلوق شده [illegible] واجب و لازم [illegible] بر
ملائکه سجده او کردن که اگر نکنند [illegible] الرجیم ملعون باشند و [illegible] — بصورت
[illegible] نکرده باشند چون [illegible] باشند [illegible] حق [illegible]
[illegible] فاینما تولوا فثم وجه الله یکی آنکه هر طرف که تو بگردی حق تو — باشد
[illegible] آن طرف [illegible] دوم آنکه همه اشیا در [illegible] حق و آمد و [illegible]
[illegible] وارد [illegible] رأیت ربی فی احسن صورة و احسن [illegible]
حق تعالی با حسن [illegible] خود را [illegible] که [illegible] خود را [illegible]
[illegible] بداند که ذات حق [illegible] بر آمده است [illegible]
خود را بدین شکل نمود **فی الکلام علی اللسان الحقیقی للهدایة**
[illegible] هر چیز خود نوشته ام کل شیء هالک الا وجهه هرگاه

که خود را دانی خود را بدانی حق را بدانی که من عرف نفسه
فقد عرف ربه برای آنکه بر حق خود است که نوشته ام که کلام
منت باشارت و نو کلام تا آیه یعنی جنا نمود که حق متمثل
شود و انا کتاب الله الناطق و کلمة الله بالی مریم آن زمان
که خود را بخوانی که کتب ربکم علی نفسه الرحمة مراتب شناسی
و الان شناسی ملایکه درین که و کسوة اند و خبری میرسند
با نبیا بوجهی بدین معنی از پیش من آمده باشند و بوجهی
از آنکه با وزن من آمده باشند و درین معنی که من وارث خلیفه
منت حق که بحقیقت آن که و که منت که رأیت ربی فی
[illegible] و فی احسن [illegible] خود را بدان تا مرا بدانی همه موجودات
در من محوست و مجموع انجم و افلاک و ما فیها و در من [illegible] من اند
دارند و هر یکی را چون بسته کل برسی بمنو داری از بعض [illegible] من
و طوف بر گرد کره خاک از جهت [illegible] و پیکر من میکنند و آن را
[illegible] دادم و در و پوشانیدم و عبه و جسته را و مقام و عرفات
انبات و ملایکه و کروبیان حق بعالم خاک از ینجهت بنهند و همه
اشیا را برای [illegible] خود در حرکت و سکون دارم که آیینه باطن
منت آن و انجم و افلاک چون بدان [illegible] تام بر نمی توانند آمدن
و از [illegible] من چیزی دارند ایشانرا در حرکت و سکون دارم از جهت
[illegible] جهان عاشق مجسم بر [illegible] گاهی بر جبره [illegible] او برمی آیم و گاهی
بر [illegible] خود بر می آورم فی تقدیم من بحث الرحم والعرش والکرسی
و حق الانسان والاقدم خلق السموات والارض وما بینهما فی ستة

ایام وکان

خود ... ادرا

ایام وکان عرشه علی الماء وسع کرسیه السموات والارض
ولا یؤده حفظهما یعنی عبارت است از راس و جهه من تربة العرش
و یعنی از زوج او که انا الله و انا الرحمن خلقت الرحم و شققت الحدیث
الرحم معلقة بالعرش یعنی او صاحب رحمت کرامت فاخذت
بحقوی الرحمن که حق و عرش ومن اللیل فتهجد به نافلة لک عسی ان یبعثک
ربک مقاما محمودا بعد از سوال حق لست عم کفت تنزیل الله علی
کرسیه یعنی از پیش [illegible] و [illegible] او [illegible] اتم که احسن خلقت که
عبارت از یعنی حق اوست و در خبرست که آیة الکرسی [illegible] مرد در آید
چون همه اهل بهشت [illegible] باشند برای آنکه نطفه [illegible] در رحم [illegible] دارد
بهشت [illegible] بر وجه نوشته بیرون می آید اول منزل فرزند [illegible] و در وی
زیست که نطفه [illegible] در رحم [illegible] گرفته می آید لاجرم چون
[illegible] بعالم معاد کنند از ام که شکل [illegible] گرفته است هم بشکل [illegible] او
بر آمده در بهشت رود در تلقین یا ابن [illegible] خطاب کنند یوم ندعوا
کل اناس بامامهم بوجهی ابن آیس همچنان که در رحم شکل [illegible]
[illegible] که ضعف [illegible] حاصل کرده بیرون می آید و آن ضعف که خاصیة
[illegible] بود که عبارت از [illegible] و سبلت و شارب است در بطن ام [illegible]
قدرت مانع شد تا درین جهان ظاهر شود لاجرم [illegible] در جنت همه
غلمان و حور و انبیا و اولیا بر سد [illegible] او بر آیند از انکه نطفه [illegible] با
ان [illegible] نداشت وان [illegible] حاصل کرد لاجرم گفت الجنة تحت
اقدام الامهات آخرین [illegible] و تا [illegible] غلمان و حورست
فی نسبة النساء والصلوة قال النبی عم حبب الی من دنیاکم

لفعل

ازخدا

تُحِبُّ طیبها و بنا بنها و قرة عینی فی الصلوة میباید دانست که چه
نسبت دارد حق بانسانست از حق خلایقست که هر که در وجود می اید
از ادم برصورت اوست یعنی علامت ادم بر حق او ظاهرست نه علامت انسیت
و در تعلقش و قبلیت همه را نام خواهند خواندن و در شب حج که حق و
ستم حق به سوی ادم منکشف شد گرستم است که گفت حق را ادیدم در صورت
حق که علامت ادم دارد و عیسی بن مریم که امتست از اسمان در وقت
حق خود امدن و اهل بهشت بصورت ادم اند بلکه حق **و الجان خلقناه من نار السموم**
و معرفت الله تعالی حقی و عصیانی چون تاسخ بوده تا صورت نقش و نبات
و حیوان بوده تا لم یزل و لا یزال آنکه نسخ گفت و الجان خلقناه من قبل
من نار السموم و گویند که جهار ابلیس را و آسیب داشت چه معنی
دارد و ازین سخن معلوم میشود که وقت او رین حق قریب آفریده باشد
و این صورت بشریت تاسخ بوده بود و تا با جواب آنست که غرض ازین صورت
اشیاء معرفت تعالی ره بردن بود بکیفیت ان صورت حق آنی که مظهر صفت و کلام
حق بیست آن در میان این صورت تامه صورت که راه بصورت خود که صورت حق است
برد برای آن معرفت تعالی آفرینش شد و از فرزندان او ره بصورت
اشیاء و صورت خود بردند و کسانی که ره بدین صورت نبردند اهل جنت
نیستند و بی صورت او بجنت نبرند مثلا حیوان که نفس او ظاهرا
بر حق علامت هست دارد چه او که ره بکل خود نبرده است و چه نفس که
ره بصورت خود می برد چون بیش از دو هیچ کس ره بحقیقت صورت و
ظاهر خود نبرده بوده همه در حکم حیوان باشند همچنان امروز که هر که ره
نبرد در حکم حیوانست اینست بحث نقل و بعد از و هر که در بهشت

من قبل

بصورت

ره و بهره

بلکه هم ازحیوان
او بلکه هم الانعام
بل هم اضل

ره و بهره صورت و تا و صورت تا که شکل وقت بهشت از و جان که مخلوق بود
از آتش قابلیت مثال صورت نداشتند بدین کیفیت که آدم داشت
که خلقه من تراب الکمس که این قابلیت نداشت با اصل خود باز گشت
تا که در صورت بهشت در می ایدانست که خود وا که آتش است هیچ خاک که هیچ صورت
نیست و در ضمن خاک در آمده است **فی تفضیل آدم الاکتابة و جهوا و**
الکرسی و ماتحلها است و انسان برای خواندن تا آیة ی و تا ملک حق
احتیاج بکل صورت دارد که ادمست و مقسم طرح آیتی حق وقت و نامه در
شکل تا آیة و صورت باشند و حق در شب حج خود را بدین صورت و شکل نمود و
از آن جهت که تمام بر حق نبود و احتیاج دارد و بکل صورت و کل نموده که نمود
حق دو وقت و جا همچون آن نمود تا معلوم شود که آن همه حق اوست
که اینجا تو لوا فثم وجه الله و آتش است و آب و خاک و باد چهار پایه است که عبارت
است از طبایع که در حدیث است که آنرا چهار حیوان بر داشته اند که هم
یک چهار صورت دارند که صورت چشم آب و گوش و مژه و ابرو و از آن
چهار یکی صورت دارد و صورت دیگر پرنده و چرنده و درنده اند و تا تک
همه حیوانات بر وجه است و چون برهان و دلایل بسیار همه بر صورت ملک
هر تا و همه مملوک او باشند **فی تقدیم التعلم علی آدم و جعله مظهر الکلام**
ان مثل عیسی عند الله کمثل آدم الایه همچنین عیسی کلمة الله است و کلمات
آدم اول او بود که آمد هیچ سنگ و نبات حج و رنگ اکرم الذی
بالقلم علم الانسان ما لم یعلم آدم اول کس که اسمای را نوشت و ظاهر شود
آدم نویسنده آن اسماست و هست و خوب است که حق تعالی تعلیم آدم کرد و
ان اسما شکل و پیکر نداشتند و ندار نقش آدم ایشان را شکل و صورت داد

[illegible]

علم

و بهاره

بحقیقت آدم در شکل وقت و پیکر او تمامی ما ... است ان اسما را از دهن آدم
و ازین ظاهر شد قرآن آنجا مظهر کلام و گرد وجود آیات را و
آیات را مظهر خود ساخت و کتاب گردانید • ما فرطنا فی الکتاب
من شیء آیات شد و عنده ام الکتاب آیات شد چون اسم آدم
ازو بوده با نقش ام الکتاب گرده با آنجا تمام **فی اعلام وجه آدم**
واستعداد الرکعات الصلوة حضرت آدم را که ... اوست بر صورت خود آفرید
و آدم را از آن جا آفرید و خود را ... در شب ... نمود و بیان
کرد فیم یختصم الملاء الاعلی و برقی آدم علامت ... ظاهر کرده که
حضرت ... که بدست خود نوشته است چنانکه گفت خمرت طینة آدم الحدیث
بجهت ان برقی آدم ... ظاهر کرد که کلام قدیم اوست و اسما که تعلیم
آدم کرده است و جمیع اسما و لغات که از دهان او ظاهر می شد ...
همچنان دندان او و مسواک و ... سنت و ... و غیر هم ...
برای آن میکرد او در محراب ایستاد ... کرده و ...
تا بعد و صفات ... که آدم بران فطرت مخلوق است • فطرة الله التی الایه
پرستش بکنند بمخالفت ... که آدم ... کرده سجده ... نکرد و ام
الکتاب را که ... خود را در شب ... بران ... نمود و بخوانند تا ... درست
باد ... است و ... امت ... بر ... و ... جمیع ... که بر ... آدم
واجب است که ... کرده بگذارند بعد و لغت و ... آمده است که
علما و آنچه از دهن و زبان آدم بدر آمد که انبیا خبر داده اند و آدم بر آن
... مخلوق است بر ... که ... او ... • ان مثل
عیسی عند الله کمثل آدم و کلمته القاها الی مریم کل شیء هالک الا وجهه

علیکم بالسواد

علیکم بالسواد الاعظم الفقر سواد الوجه فی الدارین ... و ید و جنب
و اصابع او استعاره و مجاز از آدم ... که ... جنب و اصابع
اوست ... او سجده است چنانکه • یوم یکشف عن ساق و یدعون
الی السجود استعاره از ساق ... و کشف حجاب از ساق آدم
کند از ... و ... او بیرون ... که ... طاق نشود از ...
... ان ... را باید خواندن باذن ... و ... **فی اخذ علم آدم**
من الله آدم در گرفتن علم از ... تعالی محتاج بملک نبود و از قرینه انعام
با سمائهم معلوم میشود که نبی و همه انبیا نیز بوده با ملائکه بدلیل
انبئهم باسمائهم محتاج او بودند و مسجود همه بود بجهت ...
همه ملائکه را گفت سجده آدم کنید و همه انبیا را گفت رو در خانه
... کنید **فی اعداد امر السجود والشیطان** در کلام قدیم ...
در هفت مواضع امر کردن ... سجده و سجده ناکردن او میکند و
حصر ... در هفت جا برای ... او ... اوست و در هیئة
یک رو ... کردن ... و در خطبه و حج المساکین و عید ...
و تمام شدن اعداد ... علامات • لا رطب و لا یابس الا فی کتاب
و کتاب ... ظاهر ... نیست ... از برای آنکه چهار ... از رطب
و یابس است و درین کتاب نیست ... اصل همه جز در و
باکر ان ... است پس مظهر ... آدم ... که بر ...
... **مسئله** و ... برقی آدم کرد خود را در شب ... در ان
... بر ... نمود که رأیت ربی فی لیلة المعراج الحدیث و ان ...
... که شکل ... امت و ان هر یک از ان ... چهار ...

ملائکه که حق تعالی
نه از ... آدم را بر صورت خود
و بر صورت رحمن آفریده است

اشاره

حکایت

... مبین

برج طبایع بعضی [illegible] اند و درین رو [illegible] معلوم میشود • لها سبعة ابواب
لکل باب منهم جزء مقسوم برای شکل است **فی کمال آدم و**
محمد علیهما فاقم وجهک للدین حنیفا فطرة الله التی [illegible] حال
است که [illegible] متکلم [illegible] هیجان [illegible] او [illegible] و [illegible]
پاره استخوان او و [illegible] زاده است که هر چند [illegible] او
[illegible] همچو [illegible] اما متکلم [illegible] همچو [illegible]
[illegible] متکلم [illegible] و چهار [illegible] بر زبان او جاری نبود
اما [illegible] فطرة الله التی فطر الناس علیها مخلوق [illegible] او در مقابل [illegible]
افتاده بود که [illegible] ارش بود که [illegible] بود هر [illegible]
شناسی که در مقابل [illegible] نه افتاده [illegible] مشکل [illegible] برای آن که
[illegible] اصل کلام [illegible] فرستاد که در مقابل [illegible] مخلوق
[illegible] بود و برابر آن افتاده بود و برابر [illegible] بخلاف [illegible] انبیا از آن
جهت که اول [illegible] آخر خاتم بود [illegible] که فرو آمدی [illegible]
و از [illegible] که [illegible] گردی [illegible] که روز [illegible] در [illegible]
لسان اهل الجنة الحدیث **فی تقسیمات الدرجات الافلاک**
علی اعلام [illegible] و از طبق [illegible] که اصل ارض و خلق ارض و جبال
و اقوات و برکات فی اربعة ایام بر طبق ایشان بگذرد [illegible]
[illegible] و از فقضیهن سبع سموات فی یومین چون بر طبق سبع
سموات بگذرد [illegible] و [illegible] و از [illegible] کوکب
سیاره و هشت فلک بر طبق [illegible] بگذرد [illegible] قمر
مقسوم میشود هر ماه [illegible] و از وجهی دیگر گفت که [illegible] فلک [illegible]

کوکب که باهم بر طبق منقسم شوند چون [illegible] که دو [illegible]
با هشت طبق هشت فلک و هفت ستاره و این هفت فلک را
از فلک [illegible] • والسماء ذات البروج از آن جدا کرد و بر هر یک فلک
یک کوکب [illegible] از جهت [illegible] و از طبق این هشت فلک [illegible]
کوکب بر [illegible] منزل قمر • والقمر قدرناه منازل همه [illegible]
قسمت یا یعنی دوازده برج منقسم شده [illegible] هر قسمی مظهر
[illegible] آن [illegible] منزل قمر دوازده برج [illegible] و [illegible] جه
هر [illegible] الی عاشره که طول ستون
[illegible] فی السماء و از تقسیم ایشان تقسیم هر چه در بالای ایشان و
در زیر ایشان [illegible] از طبایع و متولدات مجموع لازم اید و بر
ملائکه اولی اجنحة مثنی و ثلاث و رباع و [illegible] و جنات عدن و غلمان
و همه اشیا بطبق گذر کن و از [illegible] السبیل شو و ببین که هیچ
مخلوق [illegible] که بر طبق او [illegible] او [illegible] رسیده [illegible] و از [illegible]
کی موجود شده [illegible] خواه از شیاطین و مور و مار و جن و انس
همه بر طبق او اند • وما من دابة الا هو آخذ بناصیتها ان ربی علی
صراط مستقیم پس هیچ مخلوق [illegible] سبیل [illegible] و طبق [illegible]
ق پس اختلاف و [illegible] کم کردن این سبیل [illegible] و طریق [illegible] که الطرق
الی الله بعدد انفاس الخلایق از [illegible] چند [illegible] ظاهر شد که سجده
[illegible] و گفت • انا خیر منه خلقتنی من نار و خلقته من طین اگر
و مکان و دهر مجموع اشیا و صور ایشان و زمان مخلوقات و [illegible] و [illegible]
جن و [illegible] همه [illegible] بر حقیقت صانع که هر نقصان که شد [illegible]

ازین جهت است که این چند است که نشوی که نیکو و خوشبو ندارد و هر چه
طیبه است • الیه یصعد الکلم الطیب و همچنان که از طیبات و
و جمیع نبات و جماد و حیوان و طبایع و مظهر آن و نجم گشته است و هر
آن شده و چه آن است که خرابی شده که حمل و عصیان هفت
فلک و هفت ستاره و طبقات ایشان که جنت و هفت آسمان و منازل قمر
هر است قسمت شده است بر مثال اعداد و هفت آسمان دوازده
برج بعد و هر آن و شش جهت و آن که هفت و شش تا الی خامسه
بالوضع و ذات ایشان نزد او برابر اند بر شش جهت و منزل قمر ان شکل
و ان چه و ان وضع است که در آن دو اشیا که هر یک ایشان است
همچو ایشان که هر یک اند بر طبق هر همان شکل و پیکر دارند و هر چه
در باطن افلاک است در آن کلمات و هست نسبت ستارات و افلاک
بنمود و همین است انجم و جهت آن است که ایشان گرد و هر گره خاک ابر
و سیر میکنند و جوق ملایکه بر آن همین معنی است فی احراق
الشیطان و زینة السماء الدنیا و مقالیدها قسم و انکه جن نفاق و نجوم
که شیاطین قصد کلام ملاء الاعلی یعنی قصد استماع میکنند و استراق
سمع و شهاب ثاقب سوزانندهٔ ایشانست این معنی دارد که کوکب
سعد که موجب رسانیدن آن فیض با کسی بحسب تربیت او به آن
مقام رسد و تربیت از او یابد و کوکب نحس که موجب منع آن مقام
بالقوه و تنگی بحقیقت سوزانندهٔ او تا و از جهت تقسیم فلک نحو که
رفت حاجت میفرماید • و لقد زینا السماء الدنیا بمصابیح
که ایشان بان تقسیم و تزیین و منقسم شده اند انا ملئنا السماء

وافلاک

فوجدناها

فوجدناها ملئت حرسا شدیدا و شهبا تقسیم شش جهت
عما بجهت این گفت • لا یسمعون الی الملاء الاعلی و یقذفون من
کل جانب دحورا و دریافت این اقسام و خلق آن و طبقات جمیع
اشیا و هست فلک و فلک ستاره و برج و شش جهت و آن که طول
سبعون ذراعا فی السماء و فیض ایشان ابیت • له مقالید
السموات و الارض و عنده مفاتح الغیب لا یعلمها الا هو
خزاین السموات و الارض • و ان من شیء الا عندنا خزائنه
و عنده من شیء بمقدار و الی الله ترجع الامور فسبحان الذی
بیده ملکوت کل شیء فی تقسیم الدرجات علی الجهات و جهة
الانبیاء علی ثمانیة و عشرین کما که شش جهت جناب
شش بار است و شش شش بار است تا از هر جهت که ناظر نظر کنند
شش بار است که هر آن تا و شش شش بار است که هر آن و شش شش
بار است برای آنست که جمیع اشیا شش جهت دارد و آن
در هر شش جهت خویشتن که نظر کنند است و آن که هر آن و
نیز بر همین قسمت بود صد و بیست و چهار هزار پیغمبر که مثلی و
مثل آل انبیا و کمثل قصر است تا که یکبار است هزار آیند و هر هزار
بر بار بر است و است قسمت کنند و در فن کتاب که ظاهر اقرار
کرفت عمود است از بن معنی فی المعراج و الجنة و الجزاء و الدرجات
و ما یتعلق بها قسم سبحان الذی اسری بعبده لیلا الی البصیر سمیع
و بصیر از برای آن گفت که در شب معراج حاجت از حق سخن شنید
و لقا و ملکوت آسمانها را دید علمه شدید القوی ذو مرة

هزار

فاستوی یعنی بصورت بشریه وهو یعنی ح بالافق الاعلی ثم
دنی الی محمد یعنی ح فتدلی فکان قاب قوسین او ادنی بت
بدلیل قبضهٔ کمان تا جای جبل نبود لو دنوت انملة لاحترقت و
در وقت نزول کهیعص جبل گفت علمت ما لم اعلم ولقد راه
نزلة اخری عند سدرة المنتهی است [illegible] در کسوت [illegible] لی مع الله
وقت لا یسعنی فیه ملک مقرب ولا نبی مرسل فاوحی الی عبده
ما اوحی یعنی [illegible] کرد فرمود فرض علی خمسون صلوة چون علت
غایت شب ح [illegible] بود وحق [illegible] توجه بقبلتین درست نیست
ذکر مسجد حرام و مسجد اقصی کرده در اول و در آخر سوره بحث
[illegible] کرده که ولا تجهر بصلاتک وترک [illegible] و بحث مقام
محمود وابعثه مقام محمودا داد ازان واینجه تعلق دارد وما جعلنا
الرؤیا التی اریناک الا فتنة بعضی گفته اند که این ح در خواب
بوده است [illegible] خود را [illegible] بشریه [illegible] بر او ورد
در شب ح نزلة اخری [illegible] مثل کلمة طیبة کشجرة طیبة ومنتهی
عبارت است ازانچه [illegible] که در شب ح دید که چهار جوی از زیر [illegible] بیرون
می آید و بحث آن او را [illegible] گفت که مکان منتهی [illegible] احسن
تقویم است [illegible] اعمال
[illegible] از آن مکان منتهی است که احسن تقویم [illegible] بجهت
آن فرمود که رایت ربی لیلة المعراج فی احسن [illegible] و سوال کرد
از رسول ح فیم یختصم الملاء الاعلی یا محمد ان ملاء اعلی که [illegible]
قل هو نبأ عظیم انتم عنه معرضون ما کان لی من علم بالملاء

براک

الاعلی اذ

الاعلی اذ یختصمون [illegible] شیاطین فرمود لا یسمعون الی الملاء
الاعلی الایة تا آنجه که وجدت بردها بین ثدیی فعلمت ما فی السموات
والارض که همان قاب قوسین است [illegible] دست بر میان هر دو شانه
من نهاد وبعد ازان [illegible] گفت چون ح [illegible] رسید فیم یختصم الملاء
الاعلی یا محمد قلت فی الکفارات والدرجات ومشی الاقدام الی
الجماعات وانتظار الصلوة بعد الصلوة واسباغ الوضوء فی
السبرات [illegible] عرض کرد که مظهر [illegible] کتابه
[illegible] وقت اول [illegible] که مستقیم [illegible] نزلة اخری در [illegible]
[illegible] عارض واستوی که واشرقت الارض بنور ربها ووضع الکتاب
باین کسوت [illegible] بر آمد که ما زاغ البصر وما طغی ما کذب الفؤاد ما رای
بوحی که عبارت است ازان [illegible] کرد و بعد ازان گفت فرض علی خمسون
صلوة [illegible] بعد [illegible] کسوت [illegible] و کلام [illegible] عالم محسوسات [illegible] حقیقت
در گذشت و از مسجد حرام که موضع جهت است و مسجد اقصی که
موضع [illegible] ره [illegible] و بهدایت [illegible] جبل با آسمان اول
نرسید و [illegible] ابواب سموات تا معلوم نکردند تا از جبل در
نگذشت و به [illegible] نرسید [illegible] را در احسن کسوت احسن تقویم
واحسن [illegible] بر آمده مشاهده نکرد ونفرمود فرض علی خمسون
صلوة فی کل یوم ولیلة ح [illegible] وجست ازان فرمود الصلوة
معراج المؤمن هر گاه که بنده [illegible] حالا نسبت با نماز او دو اذان
[illegible] حاصل شد و هر گاه که بحقیقت حق رسید که [illegible] خمسون است
بلا زیاده ونقصان [illegible] فاوحی الی عبده ما اوحی وسایر

ل
اکه با امر آلهی امده است
درهای سماوات
بر جبرئیل واگشودند

مکونات رسیده تا با مرتی که حق بدلیل حفظاً من کل شیطان رجیم
ره ندارد و لاحترقت سبحات وجهه فی حدیث و فقط این محل گفت
لو دنوت انملة لاحترقت بحث قاب قوسین است والارض
جمیعاً قبضته والسموات مطویات بیمینه قبضتین قاب قوسین
ان القلوب بین الاصبعین من اصابع الرحمن آسمانها بر انگشتی
و زمین بر انگشتی **فی حکم الحج وتبدیل الارض وطی السماء**
بسم اگر سوال کنند که جواب حق تعالی را بر درهای بسته آسمانها بگذرانیده
و بسته رسانید بعد ان حق فاوحی الی عبده ما اوحی پنجاه نماز واجب
کرد بعد کم بست او جواب انست که از یک حق برای جلال و
عظمت است و حق است و دوم برای انکه کسی تا بر اطوار آسمانها و مقام
انبیا و گذر نکنند بایشان و حقیقت ایشان نتوانند رسید و سیوم
انکه آسمان که حرکت دارد بر وجهت و هر برجی بکشف او بسی و دو
سی و جهت دوازده برج است تا گاهی است جهت و است جهت
تا معلوم شود که آسمان و اجرام کواکب بست است و است حرکت بیت
که ملایکه اند که مقام انا لمسنا السماء فوجدناها ملئت فاوحی فی
کل سماء امرها پس چون آسمانها مقام ملایکه بود و محل منقسم
میشود که گاهی بست گاهی بست ناچار ملایکه که حال اند منقسم
شوند گاه بست گاه بست و جاء ربک والملک صفاً صفاً
و انبیا اند که صد و بیست و چهار هزار اند گاهی بست و گاهی است
هزار صف باشند پس آسمان تا حرکت است و از تقسیم آسمان پس حج
تقسیم زمین لازم اید و تقسیم هر چه در زمین است از شجر و

یوم القیامة

دواب و

دواب و عناصر اینست معنی یوم تبدل الارض غیر الارض و
السموات مطویات بیمینه انبیا و آنها صد و بیست و چهار هزار اند
گرسنه بار بگرسنه هزار بار آنها و یکبار [illegible] گرسنه بار صد هزار و
بار پنج هزار بود و گفته هزار و سه هزار بود و عدد حق بعد و آن صد و
بیست و چهار هزار پیغمبر و سی حجه و قبه برای انست که همه انبیا
[illegible] **فی المعراج بالنوم ودخان مبین** حج حرکت
بد و نوع بوده است یکی بیداری و یکی بخواب این که در خواب
بود انبیا و اولیا و ملایکه و پیغمبر و ابواب سموات و سمه را
دید برای ان بود که حقیقت ایشان در آسمان ظاهر شده است یعنی
حقیقت ایشان و حقیقت آسمان و درخت و اشیا و اجسام
همین است و آسمان ظاهراً و باطناً مظهر است و است آنها همچنان در
واجسام برای انکه علم حسین حق دخان شده است فارتقب یوم
تاتی السماء بدخان مبین یا بوجهی از برای مصاحبت است یعنی
آسمانها باید بمصاحبت دخان ثم استوی الی السماء وهی دخان
الی طائعین وان دخان را که پنجاه است سبع سموات کردانید که
حق است و هر طبقی هفت میشود تا است آنها و یک حج دیگر پیدا
بجسم بود که از بیت الحرام که موضع راس وجهت است و شکافتن
سینه که عبارت است از طبق بمقام صدر و ظهر و از طبق
گرسنه حرکت رفت و بحج سحه رسید طوله ستون ذراعا فی
السماء پس حج منقسم میشود بهفت و ده الی عاشره **فی یوم
کان مقداره خمسین الف سنة** بسم سال سائل بعذاب واقع

لکافرین لیس له دافع من الله ذی المعارج معارج جمع معراجست
و عروج [illegible] سوی عرش کرد حق آورد که الصلوة معراج المؤمن فی یوم
کان مقداره خمسین الف سنة پنجاه هزار سال پنجاه برای علت [illegible]
[illegible] فرمود که فارتقب یوم تأتی السماء بدخان مبین [illegible]
[illegible] برای [illegible] ملائکه [illegible] سوی عرش [illegible]
در آن روز باد رفیع الدرجات ذوالعرش یلقی الروح شب قدر
ان شب آن بوجهی که استوی شب و روز بود برای [illegible]
[illegible] فی کیفیة المعراج والرؤیا وفتح وسدرة المنتهی والجنة
والانهار لقد صدق الله رسوله الرؤیا بالحق انی رأیت احد عشر
کوکبا والشمس والقمر رأیتهم لی ساجدین الایة سبع بقرات
سمان اخر یابسات وتحمل فوق رأسی خبزا اگر سایل سوال کند
که عجب ظاهر بالای هفت آسمان درختی که شاخ او سر [illegible] خانه
کرده و چهار جوی از زیر او روان باشد و عمل صالح [illegible] آنجا
معقول نیست و صاحب [illegible] شرح [illegible] از قول [illegible]
اذ یغشی السدرة ما یغشی جواب اول آنست که او در مقام عبور
بر آسمانها گرد [illegible] رسید و چهار جوی [illegible] را در
احسن [illegible] دید [illegible] و سایر ارواح انبیا [illegible] کرده و
برین معنی دالست سبحان الذی اسری بعبده لیلا من المسجد
الحرام الی المسجد الاقصی که [illegible] و در آسمان اول
[illegible] و طایفه اهل اسلام بر آنند که این حال بعالم خواب
بود رب قد آتیتنی من الملک وعلمتنی من تأویل الاحادیث

لم یبق من

هست گشت جهای

[illegible] در مقام

لم یبق من النبوة الا المبشرات قالوا وما المبشرات قال الرؤیا
الصالحة جزء من ستة واربعین جزء من النبوة اگر سایل از من عمدة الکتاب ب
سوال کند که چرا از مسجد الحرام خود را بمسجد الاقصی [illegible] جواب
از انجهت که [illegible] عالم و جهه [illegible] و مسجود ملایکه است و قبله [illegible]
و مسجد اقصی که [illegible] و قبله انبیاست و از آنجا هفت
آسمان و مقام [illegible] کوکب سیاره که با محل خود [illegible] ولقد آتیناک
سبعا من المثانی والقرآن العظیم و چون بر [illegible] مقسوم شوند
باشند با حال و محل از این جهت بر هر آسمان پیغمبر [illegible] شکل [illegible]
کرد و از آنکه آسمان محل تقسیم است بر [illegible] انبیا که [illegible] و از آنجا
[illegible] که مطاف ملایکه است در ادای [illegible] رسید اگر سایل گوید
[illegible] خواب بالای هفت آسمان که [illegible] را دید اذ یغشی
السدرة ما یغشی [illegible] جواب گوید که حقیقت [illegible]
[illegible] کرد [illegible] از آسمانها [illegible] دانند و شکل
[illegible] حوت و حمل و ثور و سرطان [illegible] مثل جوزا و چهار جوی
که از تحت او بیرون می آید همچنان [illegible] موضع [illegible] ساخت و
[illegible] بر و نوشت آنرا دوازده برج ساخت و [illegible]
[illegible] و همچنان [illegible] الی عاشره و از تقسیم او تقسیم
مجموع افلاک لازم آید و اگر گوید که از چه جهت در عالم مثال و
کشف [illegible] را [illegible] جواب آنست که بعینه [illegible]
[illegible] زیرا که [illegible] که ظاهر است [illegible] و [illegible] او [illegible] و
ان سدره [illegible] و فیض [illegible] که [illegible] در ذات

برا

تعالی

واز رسیدن هر ستاره بدرجه معین که ان فیض وتربیت بدان سپرده
میرسد چو کوزه موجود است پس اینها میباید که در ذوات فلکی وسیارات
موجود باشند قصرها از لعل ویاقوت وزمرد وجویها از عسل وشیر
وآب وخمر همچنین تا دلالت کند که هر چهار یکجنس جای دیگر آب دید
ووضوء حق بی آب درست نیست الا آنچه در ایشان بالقوه است
در کشف خود انبیا بالفعل مشاهده کرده اند لاجرم جنة عرضها السموات
والارض مشاهده باید کرد وانچه در افلاک بالقوه هست در انبیا
بالفعل ظاهر میکرد وچنانکه سر غیب بر ایشان قبل الظهور منکشف میشود
ومیان رب ومربوب باید مناسبتی باشد وان مناسبت از علم معلوم
میشود واز منذرک وحنذرک که شیئی واحد اند روشن کرده واکنون
فرمود که هیچ خانه از اهل بهشت نباشد که از شجره طوبی شاخی در ان خانه
نکرده باشد در دنیا فیض وتاثیر فلکی وسیارات که بر درجات
ودقایق او دایر است بجمیع نفوس در حال حیوة وممات وسعود ونحوس
فایض ومؤثر است لاجرم چنان بینند که در هر خانه از اهل بهشت شاخی از و
سر بر کرده است ودر ازای او شجره زقوم است که صفات قهر و
غضب الهیت چنانکه شمس وقمر وکواکب را در درجه بدر وقمر
وبرادران دید فلکی در درجه سمه دیده که درجات ودقایق که مراد از
طول ستون در سنات وحبذا جنة المأوی که مقام وحدت اولیک
الذین یرثون الفردوس که اهل حق باشند وحق مقبول بدانجا رسد
انی رایت احد عشر کوکبا الآیه از آن سجده سبق کرده اند که جنة
حقیقی در درجه سبق تمام شود که کتاب وشناسای تاویل حرفی

اینجاست از این عجب که مقام جهنم است ومطاف سموات است سوم
در شب معراج ابراهیم را دید پشت به بیت المعمور باز داده بود برای آنست
که مجموع انبیا وملایکه او را مسجود کردند وبیت المعمور مثال وحدت سوم
هم گفت اخورمان عجب از میان هر جزو آنچه در باب معراج در خواب است
از این قبیل است وانچه ظاهر است گذر بر طبقات وارواح انبیا وتسبیحات
است وگفت است چون بر اینها بگذرد وبظاهر رفته تا

فی توحید الکل والمستمع ونیل الجنة بالعمل الصالح والخلود فیها

بسم الله چون سایل
گوید که خاک که چه چیز است گویی تراب گوید تراب چه چیز است
گویی خاک وقتی که بنهایت رسد علما همه یک وجود دانند السموات خلق یکی اند و
والارض وما بینهما درخت است که حق تعالی اول در وی بیافرید ودر او
نظر کرد بگداخت موجودات مجموع از و بیافرید که جای فی الجمله
آنچه در ان در بالقوه موجود بود از سموات وارض وبهشت
وحور وقصور واشجار وانهار وغیر آن بالفعل بظهور آمده الواحد
لا یصدر عنه الا الواحد لا یصدر عن الواحد الا الواحد بلکه از
واحد هیچ چیز موجود نشد که غیر او باشد از ان فرمود که اقرؤا القرآن
علی حرف که همه اشیا در یک حرف اند وهمه قرآن جایز است که
در یک لحظه تمام بخوانند زیرا که جمیع معانی وحقایق علم الله وعلم
اولین وآخرین حق تعالی در یک کلمه بلا تعین نهاده ودر یک آن درج
کرده چنانکه مبداء حساب یکیست اگر صد است واگر صد هزار بلا نهایه
چون مجموع از یک موجود است لاجرم نفس او ام الکتاب باشد و
جسم اشیا باشد وکسی که درین مقام رسید در بهشت جاوید بماند که

جنات عدن تجري من تحتها الانهار خالدين فيها ابدا والذين هم على صلوٰتهم يحافظون كه رسيده [illegible] اولئك هم الوارثون الذين يرثون الفردوس هم فيها خالدون تا وسعت آن [illegible] جنة عرضها السموات والارض رسيدن ممكن نيست الا بنفس وحى از آسمان آمد باز باسمان مى رود كه الكفن ج المؤمن [illegible] فلا اقسم بمواقع النجوم الاية الى مكنون مواقع هست كوكب ستاره [illegible] كه كتاب كريم بشكل آدم درست كه كلا ان كتاب الابرار لفي عليين بعمل صالح كه اليه يصعد الكلم الطيب والعمل الصالح يرفعه مبداء جميع اشيا يكيست كه ان [illegible] وحده لا شريك له مثلا انكه در [illegible] الف مبداء او يك [illegible] كه از مد آن يك [illegible] بانقاط موازنه مستقيم حاصل شد وجميع [illegible] بهجان از ان فرمود كه العلم نقطة كثرها الجاهلون انا نقطة تحت الباء و[illegible] طيبه اصل كلام [illegible] بر داشت وبدا ومنه ابن [illegible] بهشتي را كه اين عرض اسمان و زمين است در خواب مشاهده كند تا انجه بالقوة بوده آن [illegible] بالفعل بازو عايد من كان في هذه اعمى فهو في الاخرة اعمى وهر كه بظاهر بكنه اين حقايق رسيد بظاهر در بهشت آمد انبيا عليهم السلام كسانى را كه ايمان بغيب داشتند بدان بهشت وعده دادند و آن بهشت مخصوصيت بمؤمنى كه بايمان تقليدى و [illegible] بظاهر كه ادراك ان مقام كند و از جهل و ظلمت [illegible] لا يذوقون فيها الموت الا الموتة الاولى في اسباب الوصول الى الشفاء وشفاعة النبي عم هر گاه كه نفس [illegible]

دعب و [illegible] و از مركز زمين و [illegible] و [illegible] و بهمه اشيا رسيد و از مسجد الحرام بمسجد الاقصى رفت و بر همه آسمانها گذشت و [illegible] كه [illegible] خبر داد و رسيد و فرض على خمسون [illegible] و اقع شد هر گاه كه بعد [illegible] و خمسون [illegible] كه [illegible] و [illegible] متوجه [illegible] شود الكفن ج المؤمن [illegible] خود را باسمان رسانند فورا بهشت بخداى [illegible] بشفاعة [illegible] واصل شود كه رب هذه الدعوة التامة القايمة حلت له شفاعتي وما بين [illegible] بان وحدت تواند رسيد كل نفس بما كسبت رهينة الا اصحاب اليمين في جنات يتساءلون الى لم نك من المصلين والذين هم على صلوٰتهم يحافظون اولئك هم الوارثون و [illegible] و [illegible] باهم اند وجميع [illegible] كه اقراء القرآن على [illegible] عرض انكه مدار بر صلوٰة است كه اختلاف ملائكه با [illegible] و [illegible] از براى [illegible] واقع شد علما از ين [illegible] در ميان آمدن او [illegible] انا اب سجدا و اسجد و اقترب في الرويا و تبديل الارض لونها الجزاء بعد الموت سبحان الذي اسرى بعبده ليلا من المسجد الحرام لقد صدق الله رسوله الرؤيا اني رايت احد عشر كوكبا الى مما علمني ربي كه در سوره [illegible] آمده [illegible] لم يبق من النبوة الا المبشرات الصالحة يراها المؤمن او يرى له الرؤيا الصالحة جزء من ستة واربعين جزءا من النبوة چون [illegible] را در [illegible] [illegible] بر اسمانها و مشاهده عالم ملك وملكوت و [illegible] و جوى ها شير و عسل و آب و خمر و مقام قاب قوسين او ادنى ورأيت ربي في احسن صورة وفي [illegible] فيم يختصم الملأ الاعلى

منتزاهیم بن

با محمد و فرض علی خسون حق دست واو اگر از من عنده علم الکتاب
سوال کنند که یوم تبدل الارض غیر الارض والسموات مطویات
بیمینه چه چیز بود جواب انست که بدل کنند بتقسیم وجود و
بکلمه کن که موجود باو شدند باز بکلمه کن که معدوم باو شوند معلوم
شود که همه اشیا بیس تح ح تح انطقنا الله الذی انطق کل
شیئ و به طلس ق و انجم و افلاک و بروج سیارات و اشیا بگرد
مجموع بود شکلی شده ببیند و اگر سوال کنند که اسماها از نور و
زر و از نقره و یواقیت و لعل و فیروزه و زبرجد و مروارید و
بهشت جاودانی و حور و قصور و غلمان و لباسها من سندس
و استبرق و جویها انگبین و خمر و آب و امثال اینها صد هزاران ن
هزار بلا نهایه ابدالآبدین لا ینقطع و لا یزال روح را بعد از
فنای بدن حاصل شود و خود را مسجود همه ملایکه و وجود کلی
اشیا و موجودات مطیع و منقاد و فرمان بردار بهر امری از امور
که در خاطر او خطور کنند مشاهده کنند که اعددت لعبادی الصالحین
ما لا عین رأت و لا اذن سمعت و لا خطر علی قلب بشر و وارد است که
در بهشت قطره از کنگره کنگره او جمله عالم چندین هزار سال بر و از
نتوانند پریدن و مشاهده کردن که چرا صد هزاران هزار خانه ما لا
نهایه است و در هر خانه هزاران حور سیاه چشم تاج مرصع کج بر یک
طرف سر نهاده اند اینها همه کجا تا و چون تا و جواب کمال الاعتقاد
و ادراک و عمل صالح نتواند بود و شاید که خود را در صفات و
سلطنت پادشاهی لم یزل و لا یزال بلا انتقال مشاهده کنند

اسباب صعود

اسباب صعود و وصول بدین جنات اعلا و منازل کبری کدام
فیض از فیضها عالم جبروت تواند بود و چرا باید که چنین باشد
جواب انست که هر گاه که انکس در عالم جهت بستر شهد الله
انه لا اله الا هو و الملائکة قائما بالقسط و استوی الرحمن علی العرش
استوی له ما فی السموات و ما فی الارض و ما تحت الثری و
و احاطه حق جل و علا بر همه اشیا و ذرایر مکونات و ما سلککم
فی سقر قالوا لم نک من المصلین و الذین هم علی صلوتهم یحافظون
اولئک هم الوارثون الذین یرثون الفردوس هم فیها خالدون
و خلیفه آدم که و مسجود ملایکه است و انچه حق استحقاق
مسجودیه و آدم در یابد که چون حق جهه وارد و جست جو
و اهل بهشت در بهشت روند و قد ایشان همه ستون در انجا
و حقایق ایشان و حقایق اشیا در عالم خواب و بیداری و
تخیل و تصور بر طلس حق و مرکز جهان و هفت اسمان و هفت
سیاره و تقسیمات دوازده برج و سی درجه و دقایق ان و
منزل قمر کسترون ربکم القمر لیلة البدر چنانکه
مذکور است بدانند و بشناسد و این فیض که در اسماها و جمیع اشیا
و عقول و نفوس مقدسه نهاده است بروح او فایض کرده و ان
روح پاک ابدالآبدین لا ینقطع بدان مقامات عالیه واصل
شود چرا که اسماها و بروج منقسم اند بجهت و تح انطقنا الله
الذی انطق کل شیئ ناطق شوند در قیامت و تح و ان من شیئ
الا یسبح بحمده ناطق اند و از کلمه کن که نطق است موجود شده اند

هر چیزی که درین جهان و دران جهان وجود دارد و هر چیزی که در
عالم سفلی وجود میابد از معادن و نباتات و حیوانات از فیض
عالم علوی و اجرام سماویست تا آنچه بالقوه در عالم خاک مرکب
است بالفعل بظهور اید هر گاه که او تحقق این معانی و حالات کند
و سیر خلق اشیا و طبق او و تقسیم • طوله ستون ذراعا فی السماء
و سیر جنة [illegible] در بهشتی که عرضها السموات والارض بقدر
و درک حصول این فیض از سموات و قابلیت عالم خاک کند
ناچار لایزال این فیض بروح او فایض شود که مدرک و مدرک و
فاعل و مفعول و عاقل و معقول شیء واحد اند و اسم عین
مسماست و امثال این فیوض که ذکر رفت نفوس پاک در
عالم خواب مشاهده کنند و در رؤیای صالحه چنانچه [illegible] در شب
[illegible] که عندها جنة المأوی [illegible] را مشاهده کرد و از برای
این فرمود که • لم یبق من النبوة الا المبشرات و ارباب
ذوق [illegible] مقام بر خلاف این منازل و درجات با بواسطه
جهل و ادراکات عجز و [illegible] و قصور استعداد و فی بقاء المذکورات
و اسباب الدرجات و الدرکات و نیل النعیم هر گاه که بر طبق
[illegible] ابلیس و ملایکه و مخلوقات • و یوم تبدل الارض غیر الارض
و افلاک و تقسیمات او و حیوانات و عقارب و حیات
بگذری و ببینی که چگونه [illegible] اند و اصل ایشان چگونه [illegible] الهی است
وان [illegible] مار و مور که بر خلق [illegible] متشکل از ماده شده است
چگونه قابلیت [illegible] و حور دارد و شده است دوزخ را [illegible]

و اهل
گشنده راوران

گشنده راوران مقام و دران سلوک وجود کی ماند لاجرم
فرماید و جنة عرضها السموات والارض اعدت للمتقین و
ابواب دوزخ که در حدیث آمده است گشاده شود و یک
کس در دوزخ نماند و رحمن قدم در دوزخ نهد ان مقام
[illegible] ماخوذ بینند است که حیات و عقارب در اصل ذوات
خود قابلیت [illegible] و حور دارند پس همه بهشت شود هر گاه که گره
[illegible] خلق [illegible] و طبق اشیا و [illegible] بزند همه اشیا بر آن کس
زندان و دوزخ تا جاودانه لاجرم گاهی اصنام را آنچه [illegible] پرستند
عل و گاهی کواکب و گاهی طبایع و گاهی خود را و روزگار را فا
اشیا تصور کنند از غایت اعتقادات فاسده و جهل مرکب لاجرم
در عذاب جاوید و در دوزخ ابد گرفتار گردد همچنانکه حیات
و عقارب ره بجل اصل خود نبرده اند او نیز نبرده است از ان معلق
او شده اند و همه اشیا دوزخ او گشته • و ظلمات بعضها
فوق بعض الی قاله من نور عبارت از انست و ازین عذاب
وقتی خلاص یابد که قایل بکلمهٔ توحید گردد و حق بقبلهٔ انبیا و
حق و اطاعت [illegible] و انبیا او رو چنانچه پیشتر ذکر رفت چنانچه
است [illegible] که در ضرب و ترکیب مظهر لطف و قهر اند
مثلا خاک قابلیت [illegible] مار و برزخ دارد و قابلیت [illegible] دارد
و چشم مار قابلیت چشم حور العین و بالعکس لاجرم حق
جودات فرماید • کلما نضجت جلودهم بدلناهم جلودا غیرها پس مجموع مو
دارای یک [illegible] تا همچنان [illegible] طرق [illegible] و بر طبق [illegible] با

پس در تحت هر اسم قهری و لطفی موجود باز اینجا گفت اقرأ
القرآن علی ۷ حرف مجموع قرآن را بلا تعین ورثت و بست می‌توان
خواند خواه قل هو الله احد و خواه انا خیر منه خلقتنی من نار
وخلقته من طین و در ضمن یک حرف این معنی هست هر که بان جنة
عرضها السموات والارض کسی درآید در مشاهده حور و غلمان
و قصور و رضوان و نعمتهای بهشت خالدین فیها ابدا لا یذوقون
فیها الموت زیرا که هر که بستر حقیقت انجم و افلاک و اشیا که
از کن موجود شده اند فی ستة ایام برسید و این صفت هم
از آن صفات کن است بستر کن که آن رسیده است این
فیض علی الدوام لا ینقطع بروح او فایض خواهد پس خود را
دران کسوة وحدت بهشت خواهد دید چون دران انجم و افلاک و اشیا
و زمین بالقوة حور عین و قصور و انواع جواهر و لعل و یواقیت
و در وارید و هر چه طبیعتی که از دیدن آن روح متلذذ گردد
موجود است و بکلمه کن از قوت بفعل می آید بکلمه کن موجود
وان روح پاک ادراک آن ذات و صفات بالقوة و بالفعل
کرده است لاجرم آن فیض بروح او ابد الآبدین فایض خواهد
کرد ان لک ان لا تجوع فیها ولا تعری وانک لا تظمأ فیها و
لا تضحی انکه حضرت رسالت فرمود که در بهشت غرفه‌ها که اگر یک
کس بدانجا رسد امید دارم که آن کس من باشم ان شاء الله خواهد بگه
فرمود لناله رجال من الفرس الحدیث و آن فتح است که فتح و قد
[illegible] حور مقصورات

فی الخیام لم

فی الخیام لم یطمثهن انس قبلهم ولا جان متکئین فیها علی
الارائک هر یک از درجات بهشت جهت برای ایشان
ارکه و ارائک تا درجه نور بخش الخالدات فلا نبید و نحن
الناعمات فلا نبأس طوبی لمن کان لنا گویان هر که قابل بحشر
اجسام نشده ره بستر انبیا برد و بعالم نور و صفا نرسید
و گمراه بی بهره ماند حشر اجساد و روح بی جسد نیست فی عود
الارواح الی الاجساد و آنکه ارواح باز گردانند با جسد و
بوجهی دیگر آنست که هر گاه که کسی روح جست بیابد و در
مظهر خویشتن که هیچ اوست قرار گیرد تا غایت قرار نگرفته
و هیچ خویشتن باز آمده باشد فی الآخرت والحشر
هر گاه که اینجا هیچ علامت اینجا هیچ [illegible] آمد هر گاه که آن
اینجا هیچ آید برانگیزند یعنی ظاهر گردانند همچنان تا [illegible]
و هر که در حشر آید برانگیخته باشند برای آنکه او
مثال بشریت است فی اهل الجنة والحور
هر گاه که هیچ [illegible] مشاهده کنند هر مردی
در بهشت کمینه با یک حوری جفت خواهد بود مثال جفت
در [illegible] هر دو ظاهر شود و ایشان [illegible] ساله باشند
برای آنکه ایشان چیز دارند یعنی هیچ [illegible] گرانند
لوازم [illegible] نیست مثل [illegible] خوش [illegible]
[illegible] تا [illegible] سال و داشت ایشان [illegible] باشند و
و چهل ساله باشند و اهل بهشت باشند و اگر این علم

نادانسته باشند و در دین نرسیده باشند فاما الذین اسودت
وجوههم باشند بشکل حیوان و دران عالم برایند برای آنکه درین
عالم ره بکمال بشریه نبرده اند و ره بآیات … ومن احسن دینا
ممن اسلم وجهه لله وهو محسن نبرده اند و هم … او در بهشت
بهشتها و … برای آنکه در هر حوری یک … بیش … بهشت

فی ابواب الجنة چرا باید در بهشت هشت باب و هر دری بود
انچنانچه هشت پاره بود و بحسب آن … چون بر صراط بگذری …
در هشت باب در عالم مثال و دران مثال بینند مسئله بر هر دری از
بهشت چهار کلمه مکتوبست که … که و اسط بهشت
اوست در دوزخ که هست در … لها سبعة ابواب بر
هر دری … و یک … و همچنان که دوزخ
هست … و یک … الحمد که مثال … هست
است و هست و یک … که و اسط دوزخ تاریکی اوست
انا الله و انا الرحمن خلقت الرحم و شققت لها من اسمی فمن
وصلها وصلته و من قطعها قطعته الحدیث ان جهنم لموعدهم
اجمعین لها سبعة ابواب لکل باب منهم جزء مقسوم

فی المبداء والمعاد مبداء … بشریه … که روح … دمیده شد
و معاد آنست که … و از نجا … یعنی بلند شد

فی الجنة واهلها چرا تاویل … آفتاب و ماه و کواکب
بیان کرد و یعلمک من تاویل الاحادیث ازانکه ایشان …
اند و … و … میکنند و بشکل

دگر دارند و

دارند وجود و طبق عالم خاک میکنند اقم الصلوة لدلوک
الشمس الآیة چه نسبت دارد که جنة عرضها السموات والارض
موقوف … الذین هم علی صلوتهم یحافظون اولئک هم
الوارثون الذین یرثون الفردوس و جنة عرضها السموات
والارض اعدت للمتقین نعدی للمتقین ان جنت موقوف … است
بر چیزی نهاده … که … بدان چیز مخلوقست که طول ستون …
فی السماء و صفات قدیم … بعدد او … که ان … گاهی
… و گاهی … افلاک … و گاهی … کرگاهی
منقسم … چون … بر آسمان رود … از آسمان آمد این
چون برسد تحیت عرضها السموات و از اصحاب یمین گردد …
نشنید معلومست که کل نفس بما کسبت رهینة الا اصحاب الیمین
فی جنات یتساءلون عن المجرمین ما سلککم فی سقر قالوا لم نک
من المصلین و این … وقت … که اصل
… که بعد او … آسمانها و زمین و موجودات میکند
… منقسم … ایشان اند و همه اشیا را برای او بهشت
… در کشف و بعد از خرابی بدن عرضها السموات عالم
والارض اعدت للمتقین و انچه از فیوض آسمانها و کواکب
مثل یاقوت و مرجان لولو و فواکه ما تشتهی الانفس و ما تلذ
الاعین که ترتیب می یابند چون بشناسند و بدان حقیقت برسند در عالم
کشف و آن وقت که عالم خوابست و بعد از خرابی بدن چنانچه یوسف
صدیق … مشاهده کرد و … سجده کردن آفتاب و ماه

وستاره کاملاً همه مطیع و فرمانبر او خود ببیند چون حقیقت اشیا و وضع
خلق اشیا را چنانکه هست شناسد و فهم کند و بحقیقت او برسد فیضی که از دیدن هست
حور و غلمان و قصور و فواکه و ما تشتهی الانفس و تلذ الاعین و جهت
بشر که ملک در آن جنت می آید و خانه‌ها از جواهر و جامه‌ها از سندس و
استبرق و جویها از شیر و عسل و آب و خمر می یابند بر روح او
در آن عالم از سبب این درک و ادراک طلسم وجود به جنت و بهشتی
و بیعور ابداً الآباد فایض حق بود چون کماهی اینست راو اشیا را دانست
و بسبب درجات سر حقه و آنکه هر یک صفت که است و ثبت با
گرد بر آن حقه مخلوقست و همه اشیا همچنان نقطه که مخلوقست که کل شیء
احصیناه فی امام مبین که لفظ نقطه و ... و از طلسم ... باید خواندن
که انما قولنا لشیء ... و همه اشیا همچنان ... اند
از آنکه ... و ... دارند که حقه هدی للعالمین ... و بر این خلق او موجود
شده اند تا قوم انبیا که ... فرستاد و در ... هر نبی را در ...
بود صد و بیست و چهار هزار اند چنانکه ... و هر ... صفت منقسم است
... و ... صد و بیست و چهار هزار پیغامبر اند
... و یکبار ... هزار اند یکی که نبی امی بود ما دام که بیامد بود و آن
کم بود چون آمد محمد تمام شد و نبوت ختم گشت و فرمود خاتم النبی یکی ...
الرسل و تم بی البنیان اعظم از آنست که مخصوص خلق ... غیر خلق و لفظ بنیان
او در آن حدیث که مثلی و مثل الانبیاء کمثل القصر آفرینش ... و فرزندان
ن او بعد و درجات و دقایق افلاک الی ... اند از اینها آن
معلوم کن که جمیع اشیا با اسمائها و ماسوی ... و زمین همه مدرک

و در پاینده اند

و دور پاینده اند و مسبح که تسبح له السموات والارض و من فیهن
و ان من شیء الا یسبح بحمده وجود و ... و اجزا و وجود ... باشند
ذکر و از این جهت که ایشان ظاهرا او را کن ... ندارید و درک ایشان کنی
کلام ایشان را شنوی در عالم خواب ناطق و مدرک و ذکر و تسبیح
می یابی موجودات از جمادات و نباتات و حیوانات آسمان
و زمین در عالم خواب سخن گویند انطقنا الله الذی انطق کل
شیء از آن با که هر که آن ... را که از حق آمد بجای آورد و آن جود کند
... در عبث کرده و ... کرده توجه ... نماید و متابعت انبیا
نماید در عالم کشف ببیند که بهشتی که جنة عرضها السموات و ...
عندها جنة المأوی هو ... او برسد و نجات یابد آنجا در بهشت
وقتی گشوده که لا تقوم الساعة الا فی یوم الجمعة و لا تفتح لهم ابواب
السماء و لا یدخلون الجنة حتی یلج الجمل فی سم الخیاط تا با ...
... را با سمای ... آمده ... نرساند ... و چهار جو و حقیقت ...
و قبله و تبدل الارض و طی السموات در عالم ظاهر واقع نشود
بر آن کس و دری از بهشت باز نشود و دور نتواند رفتن و نفخ
صور در جسم و نامه بدست راست و عبور بر صراط و انطقنا الله
الذی انطق کل شیء و یوم تأتی السماء بدخان مبین واقع نشود
و اموات اولین و آخرین همه در ... که زمین حشر است جمع
نگردد و بروز ... و نزول ... از ... نشود و این کس
محقق نخواهد شد ایمان و از بغیب ... و ... ایمان او بغیب بود
و تم چون اینها واقع شود و اسمائها و بدل شود لمن الملک الیوم
المبین

السلام
لله الواحد القهار را ایمان غیب عیان نشود و ایمان بغیب نماند و
و اهل الجنة واستثناء خلودهم سبحانه فلا اقسم بمواقع النجوم وانه
لقسم لو تعلمون عظیم انه لقرآن کریم الا با آن همه کواکب سیاره
که دایر اند در دوازده برج و سیر هر یک بجهت و هر جهتی که
وسیر با که سعدی و نحسی و شرف و هبوط و مسعود و غیر که
از ایشان ظاهر میشود یا نسبت با تعلق هر جهتی بواسطه برو
و در عالم سفلی که عبارت از آن ارضست مؤثر میباید بواسطه
بتلخ است که هر جهتی دارد که حق از انجا آمده است که سیر و سیر است
و حق اتقیا و صلحا بدانجا برسد و در نعیم مقیم فیض از سیر
فلکست که سیر بجهت و سیر نظر حق هر روز بر قلب مؤمنان دارد
میشود و بجهت آنکه بدین اسمان ره یافت آن فیض منقطع شوند
نیست ان لك الا تجوع فیها ولا تعری وانك لا تظمؤ فیها
ولا تضحی خالدین فیها ما دامت السموات والارض الا ما شاء
ربك چه استثنا کرد چون تعقل آن بهشت و لقا حاصل کرد
و تعقل کردن ایشان از حق لقا و در آمدن بهشت میخوانند اما بدر
روند بواسطه بی تنهائی جنات که بیرون رفت و مدد همین که
نادی اصحاب النار اصحاب الجنة ان افیضوا علینا من الماء
او مما رزقکم الله و وجد الله عنده فوفیه حسابه واما الذین
سعدوا ففی الجنة خالدین فیها ما دامت السموات والارض
اگر کسی گوید استثنا چه اگر دوجواب است که گاه با که خویشتن را
مطلقا به بهشت و مظهر حق تعقل کنند و ببینند پس دران زمان

در بهشت مبوده

در بهشت مبوده با از انکه ظرف و مظروف نتوانند بودن و عین
غیر نگردد و دران واحد بواسطه ان که عین ان می بینند پس چون
دو نتوانند بودن از انکه مقامی هست که دران مقام مقدرکست و
مقدرک شیء واحد اند دوی مرتفع میشود پس این نفس بدلایل و
حجج قاطعه برین حال مستقیم گرددار جمیع خالدین با والا استثنا
صحیح است و هم بهشت آن مقام خوب بودن که در وجوی عسل و شیر
و خمر و آب همیشه با و حوران و غلمان و اینها حیات جاوید
خواهند داشت و بغیر از حق او هم کل شیء هالك الا وجهه همه
هلاک نخواهند شد اینها بجهت آن هلاک نخواهند شد که از حق
اوست و این معنی در ما فرطنا فی الکتاب من شیء والواح موسی
معلوم گردد و دو نسخ سیز همچنان با فی الجنة والکوثر وسعیم
بحدیث نبوی که اهل بهشت جرد مرد باشند مکحلین تمام
علامت است بر حق ایشان ظاهر با تا باید قدرت حق
است و حق صفت باشند حق رأیت ربی فی صورة قطط سترون
ربکم کما ترون القمر لیلة البدر یوم القیمة و هیچ اهل بهشت
کراهه خواهند کمتر از یک حور نخواهند بود که زوجاتهم حور عین
چون این امرد با یک حور جمع شود این حرف و اند سیم با از
حق خلق و تا باید حق بی فرزند در بهشت بچه آرد و در حق با
مثال سیم با زمین بهشت مقام و حق گران از مشک و زعفران
با ترتیب از در حق سیم باید خواند و چون حق و اند سیم با از روی
خلق و تا به حق کی و چون بر طبق ایشان بگذری است که ظاهر
خلق

تربت

شود و چون بهشت فوق هر کس اختیار دارد که چهار زن بخواهد ولذا واج
او در بهشت با او باشند روی خود را بهر یک از این چهار زن
که آورده جهان ستم است با هر یک را و باز بهر چار که در دنیا دارد
هر یک خوبتر اند و بر طبق هشت اند و اگر بهر یکی از آن هزار
ان بهشت صد هزار حور است بهر که آورد ستم بیند که صحیح
و حدیث الهی رأیت ربی فی صورة شاب قطط بیک است و در غایت
حسن و جمال بود و چون ستم بود و زلیخا در حد کمال بود که
ولقد همت به و هم بها و چون ستم است همچنان ستم شناخته شده
ستم است به ستم میل کرد که که است و ایشان هر یک نسبت با
با یک همین حال داشتند کتم حور مقصورات فی الخیام
فبای آلاء ربکما تکذبان لم یطمثهن انس قبلهم ولا جان چون
نفس کامل بحقیقت زنان سیاه چشم که درین جهانند که ایشان
بشکل که آفریده شده اند هم سد بدان سیاه چشمان این جهان
رسیده است که کس بیش از و بدان نرسیده است جاودان شکل
در آن جهان و درین جهان حق او است که عبارت از آن عالم مثال
است که آن اشکال را ببیند بجزای آن درک حق و مالک او است
و ولدان و غلمان که جاوید بر و طوف کنند از آن است که بستر
پیکر و شکل ایشان رسیده است چون ایشان بر فطرت جاوید
خوبست فرمود خالدین فیها فرزند که در بهشت بقا دارد
و کرامات امثال ستم است آخر او در حق صاحب ستم باید خواند
مسئله انکه فرمود حور قاصرات الطرف باشند که بغیر از

جهتان خود

ایشان

جفتان خود بر جای دیگر نظر نکنند همچنان است که وحدت مجاز است
بغیر است که مدلول ایشانست جای دیگر نظر نمیکنند حوریان که
چشم اند و شکل بغیر از مردان عبارت از آنست که سیاه اند
و بدان این معنی الکفت که با مردان جفت کنید که از شکل و حق
و مجاز و ظاهر و بدان شکل است و در حق ایشان ظاهر میشود که
اگر شکل ظاهر و نبودی از شکل ایشان حق است معلوم نشدی از انکه
در بهشت هم باشند حوریان که حق و وحدت باشند و ایشان
حق و وحدت باشند پس در عقد مرد و زن که در می اید در شریعت
از اینجاست و نفقه که عبارت از غذا و کسوة که شکل مرد است
برای آن فرمود بر مرد حق واجب گردانید بر زن و علم میگوید که نو
البته در عقد از مال خود چیزی با او دهد تا عقد واقع شود برای
انکه تا از شکل خود چیزی با او نمی دهد که ظاهر و مجاز است عقد شکل میان
او و او منعقد نمی شود و از اینجاست سو با حوب گفت که اگر
هیچ چیزی نداری او را الحمد بیاموز که بجای مهر است که الحمد
جار است و او و مرد او انست که حق جلی است و او و زن هر گاه که
او حق را تعلیم کنند همچنان است که ان حق شکل او را داده است و عقد بسته
و حور عین کامثال اللؤلؤ المکنون لم یطمثهن انس قبلهم ولا
جان چون بستر شکل ایشان کسی نرسیده است لم یطمثهن انس
قبلهم ولا جان است و هر گاه که برای شوهران ایشان ان ورک اینکه
مشکل شود انس قبلهم ولا جان دیگر است اهل بهشت را مجاز
نباهت ظاهر چشم و ابرو و غیره است و حور همچنان وحدت ظاهر است بابکید

حلق با پس جیوه ایشان حلق با بوجهی دیگر این هست موضع آن
این هست با هست تم حلق با و حلق او با حلق اوست با و چون این
مثال حلق وردی یعنی از لوازم سال و ماه تا آخر آنرا و در لباس حلق
سال نمود و آنکه گفت نگران باشند بشنو بهر آن خود از روی خلق آن یعنی خلق آن
نگرانست بجمال مردان تا ظاهر شود که اگر تجلی نشود وی مردم ایشان
معلوم نشدی عن علی کرم الله وجهه قال رسول الله صلعم ان فی الجنة
لمجتمعا للحور العین یرفعن باصوات لم یسمع الخلایق مثلها یقلن
نحن الخالدات فلا نبید و نحن الناعمات فلا نباس و نحن الراضیات
فلا نسخط طوبی لمن کان لنا وکنا له **فی رفع الاختلاف**
ظاهر همه خلایق نسبت باهم انبیا و کفار علی السویة اند وقتی که
باطن همه همچنان شود که ظاهر اختلاف از میان برخواسته تا آن
وقت ره بذات قدیم برده باشند چون یک ذات کل وحده
همه گرد هر گاه ره بدان ذات ببرند لازم آید که باطن همه از روی
اعتقاد و توحید یکسان تا همچنان که همه یکسان از روی خلق
فی ماده و میل الطبیعة بالحسن آن زمان که این حوری را
مستغرق کرد تا حق تعالی باطن او آن چشم ابروی او را در حرکت
می آورد و میگوید لا یکلمهم الله الا رمزا و رمز سخن گفتن بچشم و
ابرو و آن بردو نوعست یکی بکنایت حق و یکی بکلمه باطن این ترکیب
مستغرق حق بی را در حرکت آورد و بشکل آن شیوه می او ودر حق
یوسف زلیخا مستغرق صفت خود را دید و یوسف در زلیخا حسن خود را
دید بهم میل کردند از آن گفت ولقد همت به وهم بها و آن میل

دانی بود

دانی بود الیه بجنس و حقیقت خود میل کند و میل بحور و غلمان و
ولدان از این جهت است که بر حسن یکدیگر عاشق بودند **فی کتاب**
الوجه وانهار الجنة وما یضاف الیها بسم یلبسون ثیابا خضرا من
سندس الآیه ایشان سبز سیاه تمام مینماید که تحت وجه بی اند مدهامتان
و در اول دمیدن خط ایشان جبا از سیاهی سبزی می زنند عینا
یشرب بها عباد الله یفجرونها تفجیرا عینا فیها تسمی سلسبیلا هر
بحثی که در باب شراب و عینا که در قرآن میکنند آن جاری جوی
بهشت و حوض کوثر همان حکایت طس و تنگ خوب و مرج
البحرین که هر کس که از حوض کوثر آب خورد دیگر تشنه نشود و
اذا رأیت ثم رأیت نعیما وملکا کبیرا و سقیهم شرابا طهورا
کل شیء هالک الا وجهه ای حق آه رایت ربی فی احسن صوره
والیه ترجعون از جهت وحدانیت واو را که اشیا در هم
اشیا طا و نار او را نظر کن و ببین در وقت ظهور جاء ربک
والملک صفا صفا **فی الجهنم و ابا بالورود** بسم ولقد خلقناکم
ثم صورناکم ثم قلنا للملائکة اسجدوا لادم فسجدوا الا ابلیس
لم یکن من الساجدین الی قال رب فانظرنی الی یوم یبعثون
و ان جهنم لموعدهم اجمعین لها سبعة ابواب کلا انها لظی نزاعة
للشوی ان شجرت الزقوم طعام الاثیم چون [illegible] فهم نمود
نکرد و کتاب بدست راست نگرفت و بصراط مستقیم نرفت و
علم و عملی حاصل نکرد و تابع انبیا نگشت و از تقلید قید باز نرست
و بعالم تحقیق نرسید و متابعت شیطانی کرد که سجده

دیگر دور مرکز خاک طبیعت او مانند حق بر حق دیگر که حقی و عصیان بخوانند
و حق در قبله که ناس و جهه دل از ان مخلوقست نگردد مانع فرزندان
دل از جود شد أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَى عَبْدًا إِذَا صَلَّى لاجرم بخطاب إن
عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ مخصوص شد و چندانکه میخواهد باسمانها
که مظهر حق دانند و خوان سموات که ملائکه اند براید مقام دل و حقیقت حق
برسد و استماع کلام ملاء اعلی کند نتواند إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ
و حق مَا أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنْفُسِهِمْ نشناخت
خلق آسمان و زمین که او در شش روز مخلوق شده اند
و معرفت نفس خویش که مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ حاصل کرد
و از طبیعت دل بذی العرش العظیم نرسید و بدرجات و دقایق عالم
از سمه و قیبی … عبور نیافت و مشاهده عالم نور و صفا نکرد و در …… بالا که عبارت
ظلمات طبیعت ماند و بصفات رذیله و اخلاق ذمیمه قهر و غضب
موصوف شد جاوید در عذاب الیم و سلاسل و اغلال جحیم
که مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرَ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ
نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ
يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ
السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ خود دل چون
حق در غبه و بغض کرده نکرد و او با وجود آنکه فرزند دولت و صفا
دل دارد بواسطه متابعت دشمن پدر خود که طاعت حق و عده
او باتش داد که اصل طاعت و رجوع باتش گشت و آتش
حجت است اند در اوقتی که جزو بدن دل گردد و خاک آب

بهوا سیر

ابن مکسب است

بهوا سیر همچنان طاغی است که گفت أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ
وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ که او از ان دل مخلوق شده است و نار او که دل مظهر
ان دل اند و از ان دل ایجاد کرده شده اند که مظهر اوست و ایشان
و هو و کر مَا أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ و برای ان گفت
كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ او در وان جود و ادراک اشیاء
خلق داده و توحید نابوده است و در دوزخ إِلَّا الْمُصَلِّينَ حق است
حق و خلق دل ادراک نکرد یعنی جز مصلین بود و نامه بدست راست
نگرفت و بزرگی دل و اسماء دل نرسید يَوْمَ نَدْعُو كُلَّ أُنَاسٍ
بِإِمَامِهِمْ فَمَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ مسئله فی السجود و ابواب
الجنت چون طاعت از نار افزوده است هر که نماز
طاعت کرده و عده او نار جهنمست یعنی باصل طاعت و هر که سجده دل
کرد که يَوْمَ يُكْشَفُ عَنْ سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ و گفت
لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ و در روز قیامت در
بهشت لقای دل در آیند که حقیقت خاک حق باحقیقت و در حدیث
که لها سبعة لكل باب ملكا لكل باب منهم جزء مقسوم که
چهار که باب حق دولت و بعضی بهشت میشود و در حدیث گرد
بهشت بهشت است و انبیا در روز جحیم در بهشت روند و حق
حق تمام در ان روز ظاهر گردد و قیامت و نفخه صور در و باشد
سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلَانِ الآیه برای ان ایشان را ثقلان خواند
که بر حق زمین ثقیل اند و حق باسمان ندارند و از ین جهت گفت
يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ

و همه اشیا مظهر ا

اشیا و خلقت

کرد … خلقت آدم است

السموات والارض فانفذوا لا تنفذون الا بسلطان
في ابواب الجهنم لا يدخل المدينة رعب المسيح الدجال
لها يومئذ سبعة ابواب على كل باب ملكان و در مقابل ان جهنم
لموعدهم اجمعين لها سبعة ابواب الآيه ومن اوتي كتابه
بيمينه فاولئك يقرؤن كتابهم ولا يظلمون فتيلا الى سبيلا
ومن كان في هذه اعمى فهو في الآخرة اعمى واضل سبيلا و ازين
است که حیات و عقارب و کاو و خوک و جمادات را در عالم خواب
می بینی که متکلم اند زیرا که هر [illegible] مخلوقند همچنان که [illegible]
جنت بقیه [illegible] زبان دارد در رفته [illegible]
چون فرزندان آدم [illegible] اشیا و بشکل دیگر
است [illegible] را باور [illegible] و موقوف نفس
خود [illegible] نکردند لقد خلقنا الانسان في احسن تقويم ثم رددناه
اسفل السافلين [illegible] حیوان من قبل ان نطمس
وجوها فنردها على ادبارها [illegible] و
مشاهده آن خواهند بود اولئك كالانعام بل هم اضل
همچنان حیوانات [illegible] ایشان نیز غافلند
با وجود استعداد [illegible] یافته اند مسئله [illegible] خضر
برای آن در ظلال و عیون خویشتن را می بینند و در [illegible]
خضر که حقیقت خود [illegible] است بصفات رحمت
مجرد خود را مشاهده کرده است از آن جهت در آن عالم همچنان
[illegible] ستاره والبوين را ماه و

حاصل

آفتاب مشاهده

آفتاب مشاهده کرد في معنى ستة ايام وكان عرشه على الماء
[illegible] وهو الذي خلق السموات والارض في ستة ايام وكان
عرشه على الماء اى سوى العرش والماء پس [illegible] و آب و دخان
در غیر شش روز مخلوق باشند و آن روز بحدیث سوم
روز جمعه است که سید الایام است پس خلق شیء که بعظمت از
اشیا [illegible] در سید الایام مخلوق شده باشد
و دلیل برین معنی قول [illegible] است که [illegible] جمعه یوم
الجمعه لا تقوم الساعة الا في يوم الجمعة وفيه الصعقة وفيه
النفخة وفيه خلق آدم [illegible] عظمت در روز جمعه
و در روز جمعه [illegible] نماز واجب کرد [illegible]
است کرد و تمت کلمة ربك صدقا وعدلا وفيه صعقه و
نفخه و ظهور [illegible] و حشر در روز جمعه است پس اسرار قیامت و ظهور
[illegible] تجلی و حساب در روز جمعه که روز [illegible] و خطبه [illegible]
نماز است طلب باید کرد چون روز جمعه [illegible] شب گذشته باشد
[illegible] روز جمعه شش [illegible] تمام شده باشد پس قیامت
در روز جمعه [illegible] شب او در آن [illegible] في يوم كان مقداره
خمسين الف سنة والجمعة حج المساكين وعيد المؤمنين واتى
جبرائيل [illegible] الحديث [illegible] خلق السموات
والارض في ستة ايام وكان عرشه على الماء پس لازم آمد
[illegible] در یک هفته تمام
شود پس جمعه یوم المزید باشد چون مجملا گفت خلق السموات

که روز خلقت آدم است

روز

والارض بتفصیل خواست که بیان کند گفت فقضیهن سبع سموات
فی یومین الآیه یعنی آن دخان را که آسمان کرد سبع سموات
فی یومین و بدلیل خلق السموات والارض فی ستة ایام آب
و آتش در دو آیت خارج اند الّا آنکه خلق آتش و آب در یوم الجمعه
تا و بروز شنبه یوم الجمعه و تقسیم کرده بود دو روز بجهت آنکه
ایشان از کاف و نون کن که نعمت و شش است تا تمام جهان با آب
هفتاد و دو دو است و هم شش روز هفتاد و دو ساعت است و بقرینه
سواء للسائلین فقضیهن سبع سموات فی یومین یعنی هم سواء
اگر سایل گوید که در بیان او گفت سواء للسائلین جواب
برای شکر صحیح الله الذی خلق السموات الآیة خلق اشیا
در هفت روز و هفت شب که سال و ماه از ایشان و گفت و آنها
هفت شبانه روز صد و شصت و هشت ساعت است که شش بار
بیست و هشت است کاف و نون که شش است که هر یک
باستقلال در مقام توحید و وحدانیت است اند و چون
خلق آدم در روز جمعه است و علما در روز جمعه دو خطبه باید خواند و حق
پنج ساعت که از آن تا باقی است ایام سابقه است تا مدار
حساب سال و ماه بر هفته نهاد که هفت روز و هفت شب است
که چون تا آن تا سبعه است که سترون ربکم کما ترون القمر لیلة البدر
یوم القیمة چون مجموع خلق اشیا بهفت روز تمام شد بر تقدیری که
ذکر رفته است و از قوت بفعل آمده است و در هفته مدار حساب
و شهور و سنین بر هفته نهاد و بمذهب انبیا و کتب سماوی

ثم استوی الی السماء وهی دخان فقضیهن یعنی

موجود شده اند که آن دو شش گفته

کرده شده است

فی عتقاء النار لیلة الجمعة در حدیث است که هر شب جمعه
شش صد هزار آزاد کرده از دوزخ به بهشت میبرند بعدد شش روز
خلق اشیا و یک روز خلق آتش و آنکه هفت روز بود و ان یوما
عند ربک کالف سنة مما تعدون فی یوم کان مقداره خمسین
الف سنة هفت روز بر بنا قیاس است کاف اسم
است و اسم حق منتهاست پس هفتاد و دو و اسم عین منتهاست
و شش است که کن و شش عین هفتاد و دو تا بجهت آنکه خلق موجودات
یک هفته تمام شد حساب امور دینی و دنیوی و حیات و ممات
مجموع بر هفت روز نهاده است مثلا فلان در فلان روز برادر
در فلان روز وفات کرد و در فلان روز فلان چیزی واقع
شد علی هذا القیاس اگر از من عنده علم الکتاب سوال
کنند که چون سته ایام شامل جمیع اشیا و آتش هست جواب
بوجهی آنکه عبارت از سموات جمیع علویات و از ارض جمیع
سفلیات است و اشیا از این دو بیرون نیست بوجهی سته ایام
عدد تمام است که چهار بار است اگر گویند بغیر از خلق که
سبعه که حروف معلقات است الی سبعة ابطن و وجهی دیگر که
وجه است کدام است جواب آنست که شش روز خلق السموات
الی ایام و یوم الجمعه که تدعوه یوم القیمة یوم المزید که هفت شبانه
روز که خلق همه اشیا و ما کان و ما یکون که جف القلم بما هو کائن
در شان گرده شده است بتولد آدم و ظهور قیامت در جمعه
تا برای آنکه سبعه ظرف قرآن است تا جوم خاتم الانبیا تا و آدم

بیانه

و یکبار السبع ساعت

سبعه باشد یعنی این معرفت نباید

فی عتقاء النار

تحت لوائی

ومن دونه در تحت ستم زمان او بآ که خیر القرون اوست
بر خلاف اصحاب سبت که گفتند که حق در روز هفتم بیکارست
فرمود کل یوم هو فی شان دایم در کارست چرا که صفت عینی
ذاتست زایل نشود ولکن شئون حادثست نه قدیم پس اصحاب سبت
اهل سقر شدند برین معنی بخلاف اهل کل یوم هو فی شان اگر از من
علم الکتاب سوال کنند که گفته آیام چرا چهار بارست و یکبار
ساعتست جواب آنست که خلاصه آفرینش آدمست که مسجود ملائکه
و معلم ایشان از غیب و بیحس و توجه بدانجا وجه این معنی روشن
شود و وجود آدم مرکب است از چهار طبایع و در حق او بر حکس بیغراز
طا الف حق است بر بالای حق است که خوان کرده است او واین است که
که یکی است خاکست و یکی آب و یکی باد و یکی آتش همچنان پس
شش روز که ظرف زمانست چهار بار منقسم شود بهر ست و یکبار
به سه حج • ولقد آتیناک سبعا من المثانی که بهشت شبانه روز
به شش بارست است با و علم حق بی کم وکیف • لولاک لما خلقت
الافلاک بهم که استوا منست ظاهر خوب چهار بارست است با
و یکبار است ضبط کرده گفت • خلق السموات الی الملا
یوم الجمعة که یوم المزید است چون اضافت شود شش بارست
است با واسطه وجود آدم که خلاصه مکونات است تا انبیاء فرزندان
او با چهار است است و یکبار جمع کرد انبیا ختم ان است مانی
چهار است سوم که است بود در آدم موجود که • الولد سر ابیه
و است آدم دین است او و است او در شش است کاف و نون

و شش

و شش آن که کاف و نون در دو آن کاف و نون گفت و دو آن
کاف و نون در یک آن کاف و نون و پنج کرد پس زمان گفت
روز است که شهور و سنین مرکب از وست که شش بارست ساعت
و پنج مکررست الا یکبارست و چهار ساعت و یکبار ساعت اما
و چهار ساعت ختم چون ملحق شود یک ساعت نیز در شش ساعت
موجود است • ویوم نحشرهم جمیعا کان لم یلبثوا الا ساعة من نهار پس
شش بارست همچنان است که شش بار روز هفته و در شش
روز همچنان است که چهار بارست ساعت و چهار است روز و یک
روز ستم • حم والکتاب المبین وانه لعلم الساعة فلا تمترن
بها واتبعون هذا صراط مستقیم چون عیسی ختم است که کلمه
القاها الی مریم وخلق السموات الی الآیة که کلمه کن در وجود آمد
پس است او از انجاست ساعت هر و وازانجا درآمد انه لعلم للساعة
فی البقرة هو الذی خلق لکم ما فی الارض جمیعا ثم استوی
الی السماء فسویهن سبع سموات وهو بکل شیء علیم وسع
کرسیه السموات والارض فی الانعام خلق السموات
والارض بالحق ویوم یقول کن فیکون الله خالق کل شیء پس — ای قایما بالحق
خالق شب و روز نیز است یعنی اندازه کننده شب و روز در
چندین ساعت اگر از من عنده علم الکتاب سوال کنند که چرا
حق تعالی ساعت را به بیست و چهار ساعت قسمت کرد و هفت
روز خلق اشیا است • کل یوم هو فی شان بلا زیاده و نقصان
جواب آنست که تا شش بارست ساعت از این شش است

كاف ونون ظاهر كرد • ما لبثوا غير عشية كه كفت يعني جميع
يك عشيت بيش نبود ميكند كه ان قول حق ثبت • في الاعراف
ان ربكم الله الذي خلق السموات والارض في ستة ايام
ثم استوى على العرش يغشي الليل النهار يطلبه حثيثا والشمس و
القمر والنجوم مسخرات بامره الا له الخلق والامر تبارك الله
رب العالمين في التوبة وهو رب العرش العظيم في يونس
ان ربكم الله الذي خلق السموات والارض في ستة ايام
ثم استوى على العرش يدبر الامر ما من شفيع الا من بعد
اذنه ذلكم الله ربكم فاعبدوه ويوم نحشرهم جميعا كان لم
يلبثوا الا ساعة من نهار يتعارفون بينهم الى مهتدين
في الهود وهو الذي خلق السموات والارض في ستة
ايام وكان عرشه على الماء ليبلوكم ايكم احسن عملا فاستقم
كما امرت ومن تاب معك چون قوم او امت وسط اند بطريق او
او در استقامت بايد • في الرعد الله الذي رفع السموات بغير عمد
ترونها ثم استوى على العرش • في النحل وسخر لكم الليل والنهار والشمس
والقمر والنجوم مسخرات بامره ان في ذلك لايات لقوم يعقلون •
انما قولنا لشيء اذا اردناه ان نقول له كن فيكون • ولله غيب السموات
والارض وما امر الساعة الا كلمح البصر او هو اقرب ان الله على كل
شيء قدير والله اخرجكم من بطون امهاتكم الى لعلكم تشكرون اذا
جاء اجلهم لا يستاخرون ساعة ولا يستقدمون • في بني اسرائيل
سبحان الذي اسرى بعبده ليلا من المسجد الحرام الى المسجد

الاقصى الذي

الاقصى الذي باركنا حوله لنريه من اياتنا انه هو السميع البصير
صلوة چون علت غايي حج بود كه الكعبة حج المؤمن وحق بي قبله و قبلتين
درست نيست مسجد الحرام ومسجد الاقصى ياد كرد و در عقب مسجد
الاقصى حكايت موسى عم اغاز كرد كه واضع خيمه ميعاد بود كه مسجد
بر انجا بنا كرده شده است و محاكات در شب حج ميان رسول و موسى بوده
كم وبيش حق واوين سوره بحث حق وتوحيد است • وما جعلنا الرؤيا
فهم التي اريناك الا فتنة للناس والشجرة الملعونة • في القران ونخو
فما يزيدهم الا طغيانا كبيرا در ينجا ومقام محمود كه مقام شفاعت است
وجعلنا الليل والنهار ايتين فمحونا اية الليل وجعلنا اية النهار مبصرة
لتبتغوا فضلا من ربكم ولتعلموا عدد السنين والحساب وكل شيء
بوها فصلناه تفصيلا وان من قرية الا نحن مهلكوها قبل يوم القيمة او معذ
عذابا شديدا كان ذلك في الكتاب مسطورا واذ قلنا للملائكة اسجدوا
لادم ولقد كرمنا بني ادم يوم ندعوا كل اناس بامامهم فمن اوتي
كتابه بيمينه اقم الصلوة لدلوك الشمس اوقات حق وحق نافلة لك ولئن
شئنا لنذهبن بالذي اوحينا اليك ثم لا تجد لك به علينا وكيلا الا رحمة
من ربك ان فضله كان عليك كبيرا • قل لئن اجتمعت الانس والجن
الا ظهيرا • في طه بسم طه ما انزلنا عليك القران لتشقى الى قوله
كل نفس بما تسعى انكه موسى از اتش و درخت خطاب حق شنيد
كلمة طيبة كشجرة طيبة است و درخت منتهى كه رسول عم در شب حج
ديد مراد وي است و ان اتش اتش وجود است • وكان عرشه على الماء
چون عرش حق ديده آب بود تمام آب به كرسي و بر آب بود و اين آنجا

بقیه وجود دست که بدان آب تا خود را باید شست که از تن دیده در
آمده و تبعید و تقیس باید کرد و بعد و اسما انکلها جود باید کرد • فی بعد از آن رو
الانبیاء اولم یر الذین کفروا ان السموات والارض کانتا رتقاً
ففتقناهما وجعلنا من الماء کل شیء حی افلا یؤمنون وجعلنا فی
الارض رواسی الآیه رواسی هم آب است از خلق او ان تمید بهم و
جعلنا فیها فجاجا سبلا لعلهم یهتدون وجعلنا السماء سقفا محفوظا
وهم عن آیاتها معرضون وهو الذی خلق اللیل والنهار والشمس
والقمر کل فی فلک یسبحون آن آب خوب است وکان عرشه علی الماء وضو
با آب توان ساخت واگر آب نبا با تراب که عبارت از تن
دست که بر آب است از آن دو بعد و علما جود و رکوع کردن و قرائت
تن و تن عبه و قبله آورون • فی الحج بسم یا ایها الناس اتقوا ربکم
ان زلزلة الساعة شیء عظیم پس این حال در این جهان خوب است
فی الفرقان الذی خلق السموات والارض فی ستة ایام ثم استوی
علی العرش فاسئل به خبیرا • واذا قیل لهم اسجدوا للرحمن قالوا وما
الرحمن انسجد لما تأمرنا وزادهم نفورا تبارک الذی جعل فی السماء
بروجا وجعل فیها سراجا وقمرا منیرا الخ فی ستة ایام مستوفی
در کشف درین نام آمده انجا طلب کند • فی الروم ویوم تقوم
الساعة یقسم المجرمون ما لبثوا غیر ساعة کذلک کانوا یؤفکون
وقال الذین اوتوا العلم والایمان لقد لبثتم فی کتاب الله الی یوم
البعث فهذا یوم البعث ولکنکم کنتم لا تعلمون برزخ بینه اوتوا العلم
والایمان لقد لبثتم فی کتاب الله الی یوم البعث معلوم میشود

که واوایشان

که واوایشان نزدیک ساعت که اول ساعت باشد که عت از وقت
بلکه از آن عت اند که مراد و اربد • فی السجده الم تنزیل الکتاب لا ریب فیه
من رب العالمین الی عزیز الرحیم یدبر الامر من السماء الی الارض ثم
یعرج الیه فی یوم کان مقداره الف سنة مما تعدون اول خلق آسمانها
و زمین و ما بینهما فی ستة ایام گفت وصف قیامت در روی که
که ظاهر شود کالف سنة مما تعدون ساعة فی ان الله عنده علم الساعة
و ستة ایام و قیمه همچنان عت خوب است کالف سنة و بحث خلق آسمانها
و زمین و ما بینهما فی ستة ایام درین حضه طلب کنید اول سوره الم
تنزیل الکتاب بر سر بعد از آن بحل ستة ایام ثم استوی علی العرش و
بعد از آن یدبر الامر من السماء الی الارض ثم یعرج الیه فی یوم کان
مقداره الف سنة واحسن کل شیء خلقه وبدأ خلق الانسان من
طین ونفخ فیه من روحه و گفت ائنا لفی خلق جدید بل هم بلقاء ربهم
کافرون • قل یتوفیکم ملک الموت الذی وکل بکم الی قوله فلا تعلم
الآیه الی یقولون متی هذا الفتح ان کنتم صادقین الخ السوره • فی حم
السجده بسم حم تنزیل من الرحمن الرحیم الی قوله قل ائنکم لتکفرون با لذی
خلق الارض فی یومین الی ذلک تقدیر العزیز العلیم انطقنا الله
الذی انطق کل شیء • فی ق ولقد خلقنا السموات والارض
وما بینهما فی ستة ایام وما مسنا من لغوب الخ • فی الحدید هو
الذی خلق السموات والارض فی ستة ایام ثم استوی علی العرش
یعلم ما یلج فی الارض وما یخرج منها وما ینزل من السماء وما یعرج فیها
وهو معکم اینما کنتم والله بما تعملون بصیر • له ملک السموات والا

والی الله ترجع الامور **فی الزام النصاری السبت** بایة یجدونه
مکتوبا عندهم فی التوریة خلق السموات والارض فی ستة ایام
الی بنی اسرائیل باتفاق ارباب ملل هفته عبارتست از هفت روز و
هفت شب که شش بار [illegible] و شش روز بقول حق یکبار
[illegible] و چهار بار [illegible] داخل [illegible] و بتو گفت
که مادام که آسمان و زمین [illegible] شنبه باش که شنبه با شش روز دیگر
شش بار [illegible] ترا دعوت میکند بکسی که یجدونه مکتوبا
عندهم فی التوریة و [illegible] میعاد کرده موسی [illegible] عبادت کرد که
[illegible] از آن [illegible] ازین مراد هم از آن [illegible]
[illegible] اخر [illegible] بموسی که کلیم [illegible] با کلام
[illegible] با و بود [illegible] پس در قبله که مسجد الاقصی [illegible] و موضع صدر و
ظهر [illegible] ارش نهاد یجدونه مکتوبا عندهم فی
التوریة عمران [illegible] و چون [illegible] صدر و ظهر [illegible] زمین [illegible]
و زمین حساب و کتاب [illegible] وارض مقدسه [illegible] فاخلع نعلیک
انک بالواد المقدس طوی واقم الصلوة لذکری ان الساعة
آتیة اکاد اخفیها و همچنان که شش روز [illegible] قسمت کرده [illegible]
بسبب حرمت [illegible] والحدیة و واعدنا موسی ثلثین لیلة را
همچنین بساعة منقسم کن تا یجدونه مکتوبا عندهم فی التوریة
بدانی سبحان الذی اسری بعبده لیلا من المسجد الحرام الی المسجد
الاقصی بقول [illegible] موسوی [illegible] که در شش روز خلق
آسمانها و زمینها و جمیع اشیا کرد و هفتم که روز سبت است

روز فراغت

روز فراغت بود مادام که آسمان و زمین [illegible] سبت میباید [illegible]
[illegible] توریة [illegible] بدان خلق الانسان [illegible] وصور [illegible]
[illegible] جمیع [illegible] بعضی از آن موسی [illegible] از [illegible] شنبه بود [illegible]
[illegible] شش روز یکبار [illegible] و چهار بار [illegible]
[illegible] مخلوقست [illegible] و همه اشیا برای وجود [illegible] در کار [illegible] وخدای تعالی
فرماید خلق السموات والارض فی ستة ایام [illegible]
بدان عدد و آن کلام [illegible] پس مادام که آسمان [illegible] و زمین [illegible]
[illegible] میباید کرد [illegible] معنی [illegible]
[illegible] مواضع او که موضع ظهر و صدر [illegible] وارض مقدس [illegible]
و ملایکه [illegible] انجا [illegible] از آنجا با آسمان اول
رفت و اول [illegible] بقول موسی روز اول یکشنبه [illegible] اول
[illegible] کلیم [illegible] در اول خلق السموات والارض آن روز اختیار کرد
[illegible] در اول خلق اشیا به پرستش مشغول شده [illegible] علت غائی
[illegible] پرستش [illegible] سجده [illegible] هر گاه که حساب خلق السموات ملایکه
والارض فی ستة ایام از یکشنبه گیری لازم آید هفتم شنبه [illegible]
چون [illegible] شش [illegible] و آن شش [illegible] در حقیقت [illegible]
الهیت [illegible] که اصل خلق [illegible] وصفات قدیم [illegible] پرستش
از شنبه گرفت تا پنجشنبه که شش روز [illegible] پرستش کنند [illegible]
[illegible] که روز خلق [illegible] زیرا که [illegible] در خلق [illegible]
[illegible] برداری [illegible] در شش روز [illegible] روز [illegible] کرده [illegible]
ان پرستش بکند بمذهب انبیا کافر [illegible] **فی یوم الجمعة [illegible]**

بحم کان عرشه علی الماء و هر کاه که پرستش صاحب جمیع که حق است
و ... است ازاینجا امد که کل شیء هالک الا وجهه ابرابجهت خوش
برساند که جلال و لطافت و پاکی حق و خطا و جوهان کم ... و از آنست
ان الله کتب کتابا قبل ان یخلق الخلق وان رحمتی سبقت غضبی فهو مکتوب
عند العرش بحم کان عرشه علی الماء یعنی خلق السموات والارض
فی ستة ایام ثم علی العرش والماء و پس ایشان را در روز دیگر
آفریده تا و هر کاه که از نفس ... او ما وجود ... تا کفت روز جمعه روز خلق
ذات ... و روز عید ایشان است یوم نفخ و صعقه است و صور سرون
ان آن ... است که از دوست برای حضرت طینة ... الحدیث و دلیل ...
آنست که جاءنی جبرئیل و فی کفه مرآت بیضاء فقال یا محمد هذه الجمعة
یعرضها علیک ربک لتکون لک عیدا و لامتک من بعدک و هو
سید الایام عندنا و نحن ندعوه یوم القیمة یوم المزید عید از
... و ... و بحث عید در قرآن بغیر مسیح که ... است کسی دیگر
نکرد و از آنکه بدانست برای این کفت که آدینه را نقطه آینه معنی آورد و
کفت که یوم الجمعة که سایر ... شود بدان تا و آینه موضوع مخصوص
است با که ... و ... را و بنماید و خطا ی بر ... و ... را دوست در حق
او بخواند و از اینجاهمه اشیا بر ... و هر چه ... او غالبست از
آن خلق بنماینده ... و ... است انکه کفت خلق السموات یعنی انست
که عیسی علیه السلام کفت انی اخلق لکم من الطین کهیئة الطیر ...
در روز جمعه از ان ببینند که روز خلق ذات است و کفت آدینه ... آینه آور
و نحن ندعوه یوم القیمة یعنی پرستش که اسمان و زمین در و

آفریده شد

آفریده شده است و او را پرستش روز مزید کرد و از آنکه روز خلق ...
و ظهور ... است و دو خطبه خواندن و شمشیر بر منبر بردن ... ایستادن
الله ... و در روز خلق ... انکه کفت المؤمن مرآت المؤمن ...
خلق ... ی در ... یکدیکر ببینند و در شش روز آفرینش را تمام کرد
سوی العرش و الماء و روز هفتم که یوم المزید است خلق ... و ما کرد
که این هفت شبانه روز را هشت و چهار هفت شب و ... و
چهار هفت روز تا تا شش بار هفت تا تمام ظرف ... نظر
کنند ... و ... آن در آینه ببینند انکه عیسی علیه السلام کفت انی اخلق لکم
من الطین کهیئة الطیر فانفخ فیه فیکون طیرا و انکه ... خلق السموات
والارض اندازه آسمان و زمین ... کرد به چیزی که آسمان و زمین
با آن چیز آفریده است و آن ... است که شش ... است و هر ... است
... تا توحید و یکانکی ایشان را بدانند پس شش بار هفت
با او اندازه کرده تا آسمان و زمین و ما بینهما را از عرش و ... اید
عبارت از اندازه کردن آن خود ... چیز را بچیزی اندازه کنند تا
حقیقت آن چیز را بدانند و انکه کفت بحم سید الایام است و یوم
المزید و دو خطبه و شمشیر و منبر در وی است و روز خلق ذات و روز
قیامت است تا بر هفتاد و دو ... و دو ازده چون مزید کردند
ظهور ... تا ... و از اینجا کفت که بعثت بنفس فی الساعة
یعنی جمعه و هفته که هفت شبانه روز است چون بعدد ... او
علما شش روز جمعه که هفتم است عبادت کنند بواجبی ... در
شش روز ... عبادت ... تمام شود بدین بحم تا جمعه

هفته بگذرانش که اصل خلق طاعت خلاص میدهد برای آن شش
صد گفت ششصد هزار خوب که فی یوم کالف سنة مما تعدون
که شب جمع شب خلق وقت از آن میکند که مدة دنیا و اشیا هفت
هزار سال خوب و از خلق دو هزار سال ب یوم کالف سنة جمع و
هفته هفت روز است شش روز کار و عزو مخلوقست غیر جمع ست
و در حدیث است که سال چون ماه و ماه چون هفته و هفته چون
جمع و جمع چون ساعت و ساعت چون لهب النار یعنی همچنان که
ساعت هفته به شش بار بت کند یعنی بساعت سال و ماه و جمع
هر دو که منقسم بعدد که کرده **فی جهل الشیطان عن الخلقة** ما اشهدتهم
خلق السموات والارض ولا خلق انفسهم یعنی چرا به شش روز
آفریده شده است وقت که قیامت است در جمع است شیاطین
بجهل خود و خلق آسمانها و زمین در شش روز ره ببرد و اند از آنکه
شیاطین بیخبر اند از خلق آسمانها و زمین و شش و جمع و دو موضع
شش و آب که و کان عرشه علی الماء حدیث وارد است که کاش
خود را بر آب میزند **فی المرآة والعرش** لقد خلقنا الانسان
فی احسن تقویم رایت ربی فی احسن صورة و فی صورة [illegible] ایام
والنظر الی المرد فان لهم لونا کلون الله وجاء جبرئیل وکفه مرآة
بیضاء الحدیث جمع روز خلق وقت و ظهور شش و وقت است و مرآة
انیت [illegible] است که کل شیء هالک الا وجهه و شش و مرآت هر دو
یک معنی دارد که استوای [illegible] بر مرآت چنانچه شخص خود را
در مرآت مشاهده کرد استوای خود بر شش همچنان یافت

سیر انجم و افلاک باشد
تعلیست جمع
در صحرا در شب جمع
تعالی
نزار عاصی

نفس

فی فیض

فی فیض الدرجات والدقایق فلا اقسم بمواقع النجوم یک
درجه عبارت از قطع که هفت کوکب در دوازده برج و شش جهة [illegible]
دقیقه الی عاشره سیر میکنند و در هر جزوی از اجزاء فلک فیض
با روحت عت بعالم کون و فساد میرسانند و در لباس قهر و لطف
اگرچه قهر او عین لطفست و بر هر آسمان وجه بلکه بر جماد و نبات
و قطرهٔ باران حالت و فتوح ایشان بر زمین و زمینیان ملکی موکل است
ست و در سی روز از ماه و بر ماه که عبارت فر و در دین وارد بهشت
و خرداد و مرداد للها گفته اند که نام ملکیست از ملایکه و همه آسمانها
بدین معنی مملو اند ملائکه وانا لمسنا السماء فوجدناها ملئت حرسا
شدیدا و شهبا **فی تناسب الستة مع الصلوة وکاف ونون**
ان الله عنده علم الساعة وانه لعلم للساعة حق را چه مناسبت است
با عت مناسبت آنست که در شش روز مخلوقست هفتاد و دو وقت
و شب نیز همچنان و همچنان که شش است که اسم کاف و نون است متضمن
هفتاد و دو حرف است اگر سایل سوال کند که شب و روز متفاوت
و زاید نقصان می یابد جواب آنست که فی اربعة ایام سواء للسائلین
شهد الله انه لا اله الا هو الی بالقسط خلق الازواج کلها الا
ان ربی علی صراط مستقیم سه روز که عبارت از ایام ولیالیها
هفتاد و دو وقت است بر عدد اعلام [illegible] و این هفتاد و دو [illegible]
بر عت اربعة ایام ولیالیها اضافت کند شش بار [illegible] است با
بعد و شش [illegible] کاف و نون هر [illegible] از این شش [illegible] است
حقص و عصین قد استدار الزمان علی هیئته ای علی هیئة صاحب

الزمان که [illegible] که شش روز عبارت از چهار بار [illegible] و یکبار
[illegible] و هفته از شش بار [illegible] که پنجاه و [illegible] و شکل
و بر این بنیاد است از اینجاست [illegible] نمود لا تسبوا الدهر فان الدهر
در توریت [illegible] که [illegible] ان نخلق الانسان بشکلنا وصورتنا و [illegible] که
پادشاه [illegible] مرغان هوا و ماهیان دریا کرده [illegible] را آفریدیم همین معنا
که و لا طائر یطیر بجناحیه الا امم امثالکم از نقل [illegible] به همه اشیا و [illegible]
همچنان کنت العلم نقطة کثرها الجاهلون [illegible] بسیار
ساخت برای جهل جاهلان **فی فضیلت الحروف علی بعضها**
اگر سایل زمن عنده علم الکتاب سوال کند [illegible] از وجوه آن
[illegible] که در حروف [illegible] آمده [illegible] که از [illegible] ظاهر شد فضیلة [illegible]
که [illegible] و چهار دیگر که نیامده [illegible] جواب گوید آری [illegible] معنی
کاف و نون که شش [illegible] که [illegible] و شش [illegible] دیگر و چهار [illegible]
در ضمن خود دارد [illegible] تا که ماسوی الله از او موجود شده اگر
گوید [illegible] که [illegible] متضمن معنی کن میتواند شد کاف و نون بر دیگر
چه فضیلت دارد جواب آنست که بلی چنین [illegible] اما از ان [illegible] که ظهو
ر [illegible] در نعت خاتم الانبیا [illegible] لولاک لما خلقت الافلاک ولقد
آتیناک سبعا من المثانی والقرآن العظیم و [illegible] باین [illegible] کن که
شش [illegible] کاف و نون در حروف [illegible] آمده و در ان [illegible] نیامده و
ظهور [illegible] اشیا مبنی بر وست [illegible] کل شئ یرجع الی اصله فضیلت
دارد و [illegible] که [illegible] ام الکتاب از [illegible] شکل [illegible] و [illegible] متشابهات
ام الکتاب [illegible] و اگر گویند [illegible] از وجوه آن [illegible] و [illegible]

وارد بحجب

وارد بحجب صفات [illegible] بالتی جواب آنست که آدمی برای آنکه
لسان اهل الجنة عربی و فارسی دری و آن بواسطه تمام [illegible] و بواسطه
طسم تلک آیات الکتاب المبین [illegible] بالتی بعض آیات [illegible] بواسطه
آنکه [illegible] کم کرد تا قایم مقام [illegible] و [illegible] شش کم کرد تا [illegible] ماند
برای ظهور توحید و چندانکه [illegible] از کثرت بوحدت [illegible] شود
که العلم نقطة کثرها الجاهلون الذین جعلوا القرآن عضین [illegible] قرآ
[illegible] علما [illegible] گردانید و [illegible] و [illegible] گردانید و [illegible]
[illegible] گردانید علی هذا الترتیب [illegible] اقرا والقرآن علی [illegible] الذین جعلوا
القرآن عضین [illegible] ذات قدیم [illegible] خلق السموات والارض فی
ستة ایام وکان عرشه علی الماء [illegible] و هفته [illegible] شبانه روز
[illegible] و هر شبانه روزی بیست و چهار ساعت و [illegible] و کل
یوم [illegible] و جمیع ان عدة الشهور عند الله اثنی عشر
شهرا فی کتاب الله و عدد دوازده و یوم کالف سنة خمسین
کالف سنة **فی العوالم** میتواند [illegible] چون اشیا نهایت ندارد
و عبارت از فی ستة ایام شد [illegible] در ذات خود [illegible]
نهایت نیست که صفات قدیم [illegible] ازلی ابدی و از سموات
مراد علویات [illegible] چندانکه تصور و تعقل توان کرد و از ارض [illegible] ما بینهما
و ما تحت الثری سفلیات میتواند [illegible] این افلاک و عالم
و [illegible] ظاهر شد چندین هزار جهان بی نهایت [illegible]
همان [illegible] و توحید و [illegible] در وجود آمدن [illegible] و جهات و [illegible]
افلاک که اذا السماء انفطرت و اذا الکواکب انتثرت و [illegible]

و گاهی در صورت لطف و گاهی در صورت عجب و گاهی در صورت سمه و کسی و گاهی
در صورت جمیع اشیا در می آید و این عالم برین نهج بهم او بآ • وهو الذی
خلق السموات والارض فی ستة ایام وکان عرشه علی الماء •
لیبلوکم ایکم احسن عملا ما اشهدتهم خلق السموات والارض
نیز اوامر او شیئا ان یقول له کن فیکون از ظهور کاف و نون و ستة
ایام در میان آمدن که شش حرف کاف و نون باشد و سید الایام میباید
که جمعه باشد زیرا که گفت • وکان عرشه علی الماء ولا تقوم الساعة الا
فی یوم الجمعة والامر یومئذ لله لمن الملک الیوم لله الواحد القهار
و در روز الساعة که گفتن وعت در جمعه است و ظهور رسل و نفخ صور و
حل [illegible] است در وی آنا • انما امره اذا اراد شیئا ان یقول له کن فیکون
پس خلق اشیا به کاف و نون میکند و چون کلام او قدیمست کاف و
نون قدیم باشد و این شش حرف کاف و نون متضمن است که در
خود است پس از آن رو که همه یک حرف باشند مجموع متضمن معنی امر
باشند • ومن آیاته خلق السموات والارض واختلاف السنتکم
والوانکم و همه نیز علما و اختلاف لغات و ما ارسلنا من رسول
الا بلسان قومه قابلیت آن دارند که همه لغت باشند و از همه
این معنی لغات مختلف بوضع [illegible] از زبان بنی آدم واقع شود پس
همه کلمات [illegible] اند معنی امر کن باشند و چون این علم خلق اشیا
در روز [illegible] نیز [illegible] واقع خواست بودن در میان جعلناکم امة
وسطا لتکونوا شهداء علی الناس و در علم قدیم است که او [illegible] کاف
نون است واقع شود از شش حرف کاف و نون خلق السموات

والارض وما

والارض وما بینهما بود که • ان الله عنده علم الساعة که روز شش و
شش شب چهار بار است و یکبار است و چون جمعه که
یوم المزید است اضافت شود به شش روز نیز • کل یوم هو فی
شان و خلق استوا [illegible] در جمعه با تمام است شبانه روز شود که شش
بار است تا نیز شش جهت که جهات اشیاست پس نیز فی
ستة ایام که چهار بار است و یکبار است و چون چهار باشد
است و سه بار مکرر می شود پس نماند الا یک است و یک
است و چون است در سه موجود است در حکم تکرار
بود پس نماند الا سه است الا یوم در شش روز گاهی نیز تغلیب
سید الانبیا [illegible] گزارد و گاهی در جمعه [illegible] و همه یکی
بودند از آنکه کاف و نون که شش حرف است از آن جهت که متضمن
جمعیت که حق تعالی فرمود • خلق الارض فی یومین والاقوات فی
یومین سبع سموات فی یومین بجهت آنکه شش حرف کاف و
نون دو بار و دو بار و دو بار گفت آنکه موسی علیه السلام گفت روز
شنبه روز هفتم خدا برا هیچ کار نماند نیز جف القلم بما
هو کائن برای آن گفت اشیا را در شش روز آفریدم که چهار بار
است و یکبار است بود و چون زمان بدین نهج مخلوق شد
هیچ چیز نمانده بود و تا مبادا که کسی چنان تصور کند که بود آن
تصور کردند نیز تعالی بیکبار است فرمود • کما لعنا اصحاب السبت و کل
یوم هو فی شان نیز که هفتمت قیامت و نیز ذوات و صفات و
نفخ صور و غیره در وی ظهور کرد • واذکر فی الکتاب ادریس انه

عتیًّا ولقد زینا السماء الدنیا بمصابیح وجعلناها رجومًا للشیاطین
ولقد جعلنا فی السماء بروجًا وزیناها للناظرین وحفظناها من
کل شیطان رجیم چهار ده عروج و چهار ده و اینست حقیقت که
چهار عدد شهور اثنی عشر شهرًا در کتاب حق والسماء ذات
البروج چهار دوازده برجست و چهار روز و شب دوازده ساعت
با دو چهار فلک شش جهت و چهار برجی سی جهت و هر جهت صفت آیات
عاشوره و آفتاب در سال شش جهت را قطع کند و ماه بحساب
در یک ماه و دخل سی سال و در هر جهت و آیت که هستند از ایشان
فیض نوعی بجهان و جانها فایض شود میباید و انسان که چهار سی
و آیت بر نهج مذکور منقسم می شود بدانکه مقسوم اند بعدد کتاب حق
فلا اقسم بمواقع النجوم که بروج کواکب است مواقع آن حیرت
کرایشان که بروج بعد و ایشان منقسم شده اند سی و هود اقست
تن را شش مفصل ست و دوازده مفاصل گوشت پوست و
آن نیز منقسم شود و ساعت و شب و روز و زمان همچنین
منقسم گرد و بحساب ماه و این ماه خاک و آب و باد و آتش
ست چون در زمان معین مکتوب میشود زمان نیز همچنان منقسم
شود چنانچه خمود خمرت طینة آدم و واعدنا موسی ثلثین لیلة
الی اربعین لیلة لا تسبوا الدهر الحدیث وانا لمسنا السماء الا
و چون کواکب سیارات دور خود تمام میکنند باز ابتدای
دوری میکنند دیگر همچنین هفته چون تمام شود باز ابتدا از روز
یکشنبه کنند لولاک لما خلقت الافلاک چون نتیجه کلمة التقوی

سوکه چ

سوکه چ آیات و افلاک و انجم از کن فیکون موجود شد و افلاک
و ساعت از برای ان معنی منقسم شدند بشش جهت و روز و ساعت
وجعلنا اللیل والنهار آیتین فمحونا آیة اللیل وجعلنا آیة النهار
مبصرة لتبتغوا فضلا من ربکم ولتعلموا عدد السنین والحساب
وکل شیء فصلناه تفصیلا پس برین تقدیر تواند که روز را بدل
کند بروز دیگر بنا بر مصلحتی چند که ومن کان منکم مریضا او علی سفر
فعدة من ایام اخر ما ننسخ من آیة او ننسها نأت بخیر منها او مثلها
آیة مکان آیة ای یوم مکان یوم پس میتواند که روز شنبه
قایم مقام روز هفتم گرد و بنا بر مصلحتی چند که خود آمدن ولقد آتیناک
سبعًا من المثانی والقرآن العظیم سبع عبارتست از هفت
شبانه روز که ظرف قرآنست والقرآن العظیم کلمه است
جمیع حق از ان ست که ترکیبت و هفت شبانه روز شش جهت
دارد و هر جهت او حق بیست ساعت دارد که فثم وجه الله یعنی ان
هفت شبانه روز که سبع ست بنو و ادم یعنی جمیع زمان مرکب از
شب و روز ست خواهی یوم کان مقداره خمسین الف سنة
یعنی جمیع ازمنه را بنو و ادم ولا تسبوا الدهر فان الدهر پس برین
تقدیر نتیجه ان وجه که دهر را بنو و ادم نامن باشم و زمان باشد
تو باشی لولاک لما خلقت الافلاک از اندازه فلک که منقسم
بشش جهت و آیات عاشوره و منازل قمر والقمر قدرناه منازل و
لقد آتیناک سبعًا من المثانی یعنی جمله حق خود را که صفات قدیم
منست بنو و ادم و سبع که جمله شب و روز و ظرف حق شبا

دهر / ادهر

سک

شش شش ست ساعت باشد عنده علم الساعة هر شیء که مخلوق شد

خواهی یوم کالف سنة

مسن

ست

وظهور قیامت بنو آدم شرایع انبیا ایام دنیا بغیر از هفت
روز نیست نیست وایشان شش بار هفت اند و چون کل یوم
هو فی شان هر گاه که هفت شبانه روز سبع تا شش بار هفت
تا و من من المثانی بیانست وجمیع ایام بغیر از هفت روز نیست که
شنبه و یکشنبه الی جمعه و اسماء ایام آنست بر همین خوب بدانکه
نه عوده یوم القیمة یوم المزید ایام آنها اینها نند و جمیع شهور و
سنین و ازمنه مرکب ازینها نند ولقد اتیناک سبعا من المثانی
الآیه سبع هفت شبانه روز خوب چون لولاک لما خلقت الافلاک
هم داده که ظرف جمیع مخلوقاتست چون خلق السموات والارض فی ستة
ایام وکان عرشه علی الماء ای سوی الماء والعرش فی ستة ایام
چون کان عرشه علی الماء حال آنا سبع هفت روز است که او را هم
داده باشند جای عظیم که مظروف هم با او داده آنا و این هفت شبانه
روز تعلق بهفت کوکب سیاره دارد و همچنان دوازده برج بر ایشان
منسوب و هر برجی خاصیتی دارد و پس هم هم داده آنا مجموع را
لما خلقت الافلاک و هرچه در شش روز آفریده و یوم المزید هم را
که مرآت [illegible] آت با او داد لاتقوم الساعة الا فی یوم الجمعة
وجمیع ازمنه را که ظرف اشیاست با مظروف با او داد و هفت
شش شبانه روز شش بار هفت [illegible] تا هر مخلوقی که شش جهت
دارد و هر جهة او [illegible] درست داشته آنا فاینما تولوا فثم وجه الله
[illegible] بطرف [illegible] و [illegible] دارد و اصل شش بار
[illegible] تا بدان جهت گفت فی ستة ایام که کاف و نون

در مقام وحدانیت

در مقام وحدانیت واتحاد که شش [illegible] صفت و شش [illegible] در
ضمن خود دارد همچنانکه دوازده هفت روز اول پنج دوازده دیگر در
ضمن خود دارد و بوجهی شش شبانه روز عدد تا همت از برای
آنکه چهار بار هفت ع تا و یکبار [illegible] هفت و چون کل یوم هو فی شان
یوم هفتم که یوم المزید ست مرات و [illegible] که [illegible] در دست و [illegible]
در مرات توان دیدن و پس آنکه حق عز فرمود کل یوم هو
فی شان بمخالفت یهود گفت ایشان گفتند که [illegible] روز شنبه
هیچ کاری مشغول نیست پس برین تقدیر باید که روز شنبه بتجلی مشغول
بوده تا با پنج روز دیگر که خلق السموات والارض فی ستة ایام
وکان عرشه علی الماء و حمل عرش و ماه که [illegible] در روز جمعه بوده با آنکه
مرآت [illegible] که جاء فی جبرئیل و فی کفه مرآت بیضاء و ظهور عرش
در روز زیادت [illegible] یوم الجمعة و سید الایام جمعه
تا و فیه خلق آدم یعنی آدم که سید مخلوقاتست و لاتقوم الساعة
الا فی یوم الجمعة و نفخ صور و سقوط آدم از بهشت در وقت [illegible]
که وکان عرشه علی الماء و فیه خلق آدم و [illegible] و الست برین معنی
کل یوم هو فی شان و هفت روز شش بار هفت [illegible] تا چنانکه
شش [illegible] کاف و نون هر یک با ستقلال [illegible] تا هر امری که
حق از امور دینی و دنیوی بود در شش روز که عرشه علی الماء
و چون کل یوم هو فی شان در هفته ظاهر گردد در عالم کون و فساد
باز با سر شنبه رفت تا جمعه دیگر چون با سر شنبه رفت و آنچه
در هفته تقدیر کرده است در ازل باشد درین بظهور آورد و همچنانکه

نیز

تکرار نماز آمدن ساعت در روز جمعه که همه روایات وارد است پس
کاهی در شش روز هیچ تعقیب که خلق آسمان و زمین کرد و اوقات
و روز جمعه که دو تحمل دست و دو خطبه و ... تا بسیار تمام شود همچنان
پرستش کند تا انواقص و هم که در جمعه ساعت در آید «لا تقوم الساعة
ای علم الساعة الا فی یوم الجمعة» اما بدانستن جمعه و شش روز ساعت
دیگر که چرا این هفت روز که شش بار ساعت از برای
آنکه که کن شش است و هر یک با استقلال متضمن است هفت اند و آنکه
حق فرموده «خلق السموات والارض فی ستة ایام» یعنی در چهار
بار ساعت و یکبار ساعت «و کان عرشه علی الماء» در ستة
ایام ابتدا کرده و بیافرید جمعه را از برای آن روایات گفت که نمود از
حق دست «یوم تبیض وجوه و تسود وجوه» در جمعه و مراتب روشن
میشود از جهت زینت و شرف هر چند آخر آمد اما اول بود حق
علت غایی یعنی که آسمانها و زمین را در شش روز آفرید یعنی
در مقدار شش روز که چهار بار ساعت تا و یکبار ساعت
مقدار است و ... است که همه اشیا مخلوق اند «ما کان و ما یکون»
در مقدار دقیقه ایشان که شش روز و هفت روز است چون عقد آن
ایشان تمام شد میتوان گفت بوجهی «جف القلم بما هو کائن»
یعنی آسمانها و زمین را در مقدار دقیقه شش تمام کرد اگر سوال کنند
انکه «خلق السموات والارض وما بینهما فی ستة ایام» معلوم
میشود که آتش و آب در شش روز مخلوق نشده است و دیگر
بر این «خلق الارض فی یومین وجعل فیها رواسی وبارک فیها»

معلوم میشود

معلوم میشود که ذکر آب و آتش و سنگ و گل و آتش و دخان نکرده است بلکه
که اینها در روز دیگر که خلاف شش روز است آفریده با جواب
آنست که بیک ساعت آری شنبه که یهودان گفتند که حق تعالی بیکار است
حق «کل یوم هو فی شان» روز هفتم با قیاس آفریده که شش بار
ساعت تا و بوجهی دیگر اینها را میتوانند که هر چند ذکر ایشان بتفصیل
نرفته است اما بر سبیل اجمال داخل اند که عبارت از سموات جمیع
علویات و از زمین سفلیات و ایشان از دو بیرون نیستند
ستة ایام مثال تمامست که هم است هم ساعت شش شبانه روز
چهار بار ساعت و یکبار ساعت برای آنکه وجود دیگر بار
آب را بهشت قسمت کرد و یکبار خاک را و یکبار باد را و یکبار
آتش را و بازه بر طبق است قسمت کرد «فی تقسیم الافلاک والعناصر
مدرکة و تبدیل الارض» برای آن گفت «لا نبی بعدی» و خاتم
النبیین اگر پیغمبر دیگر بیاید چندان باید آمدن که بیست هزار و ...
بشود و این محالست بواسطه اشتراط ساعت چون از بیست پیغمبر
یکی را ادریس اسم صاحب علم آسمانی و کواکب و دقایق و [illegible]
... کرد «والسماء ذات البروج والقمر قدرناه منازل واذکر فی الکتاب
ادریس انه کان صدیقا نبیا ورفعناه مکانا علیا» او از علم عالم
کشف بروج را بدوازده قسمت کرد هر برجی که یک قسمت آن
آن بسی جهة نهاد بجهت آنکه کواکب بدان جهة میرسند فیض [illegible]
دیگر میدهد همچنان جمیع افلاک را شش جهة یافت که با ...
... قسمت کنند شش جهت با بعد و شش جهات

نانست و ست تا هر شخصی بوجهی دیگر دوازده با قسمت کرده است
گاهی است و گاهی است تا دوازده باره تا و منازل قمر را است قسمت
و دوازده برج را است قسمت کرد بسبب منازل ماه تا وایم جای
منزل قمر ظاهر تا و جای در زیر زمین مخفی و از تقسیم سی جزو و
الی عاشره همچنان حصه میدان و میر و واز سی جزو فلک تقسیم
جمیع افلاک لازم آید و همچنان تقسیم زمین لازم شود و همه افلاک
و اجرام سماوی مدرک اند و عضوی هی و بحدیث نبوی گرشتی را
سی جزو پاره استخوان است اگر از صد و بیست و چهار هزار یکی کم بود
عدد پاره است و یکبار بیست هزار نبودی ازین جهت فرموده
مثلی و مثل الانبیاء الحدیث پس بر تقدیر کشف نبی ادر یکی مجموع
آسمانها بحسب قسمت بروج و غیره و زمین و طبایع تا نه آلهی
دانابه باشند اینست معنی یوم تبدل الارض غیر الارض والسموات
و برزو لله الواحد القهار نام است پیغمبر در حق ظاهر آمد و چهار
نام مخفی آمد بواسطه آنکه چهار است مخفی آمده بود **فی وضع**
الافلاک کرهٔ عالم خاک که در میان آب و باد و آتش و افلاک
محل قرار اوست بهر جزوی از او قابلیت وجود یکی دارند
و ارامش دارد و انوار سیارات در جرم عالم ره ندارد و افلاک
و اجرام که هر یکی چو ند عقل و نفس و روح اند سایر ند بر گرد او
بهیچ طریق انوار ایشان ره در باطن کرهٔ خاک ندارد و انوار
ایشان را در خود ره نمید هد و قابلیت ره دادن ندارد بجهت
آنکه مظهر تجلیات حق نی دست اگر تصور کنی همه یک اند یا یک تار موی

یا یک تار موی ...و... است و قابلیت وجود هر حیوان که موجود
رهی کمال عالم خاک اگر کوبی که یک برگ درخت یا یک دانه نار
یا یک جوهر از اجرام است راست است و بهشت **فی ذات القوت الا**
زلیة وصفاتها قوتی ازلی که است کلام صفات ذاتیه
ملک اوست که اشیا را در تحت تصرف خود آورده که در وقت
خلق و ایجاد همه علم آن او اند بحسب ظاهر و باطن و مظهر تمامی علم را
در آدم نمود که احسن تقویم است و ازین جهت که آدمی را مظهر نطق کرد
کرسی و حق او از حق خلق علم است و نطق را در زبان او ظاهر
گردانید از خلق تا یابانی علم حق خویشتن کنند و برای آنست که بی حجاب
میل و عشق که بر حق محبوب دارد و بجای دیگر ندارد و این حدیث
همین معنی دارد که در بهشت بازاری باشد که در وی صورت و حسن فروشند
و او که عاشق میشود بحقیقت بر صورت خویشتن است و صورت بر حق عاشق
است یک ذات قدیم است که ذوالقوة المتین که مجموع موجودات را
لیکن در صورت عدل و راستی بداشت از برای علم خود و ظهور
قدرت و توانایی و عظمت و جلال خود اگر چه کلام او است
و است دارد اما چون بحقیقت یکی است یک صفت پس نباشد
فی رویة الله تعالی انبیا آن حق را دیدند که با ایشان سخن
گفت در صورت بدان سبب که این سخن حق تعالی بوحی حق خواست گفتن
یعنی باشارت حق با انکس که تا به او از شکل حقی خواست
خواندن آن خواندن در صورت کلام در آمد و بر انبیا جلوه کرد و همچنان
تو خطی نوشته می بینی او بزبان حال با تو سخن میگوید که من

چه چیزم آنچه چه چیزست همه سخن که هر دم شنوده‌اند در عالم مثال
از حق تعالی این کتاب که بزبان حال بر تو نقش تقریر میکنند صحیحه
واحده گفت تا شامل یک حقیقت باشد و خواندن این کلام خواندن
کلام حقیقی است باقی تا تلفظ مجازیست و هرکس که آن را بخواند حقیقه
آن خوانده و بزبان حال بیکلام و بی زبان بلا جهة سخن حق را شنوده
فی کلام الله تعالی ما کان لبشر ان یکلمه الله الا وحیا او من وراء
حجاب او یرسل رسولا فیوحی باذنه ما یشاء انه علی حکیم وحی اشارت
است و در همه جهة هرچه نظر کنی او من وراء حجاب همچنان از شجره و از آتش
و روایت رأیت ربی فی احسن صورة الحدیث که دست بر پشت من نهاد و با موسی
حق از شجره و از آتش سخن گفت و فرعون را در آب غرق کرد و کرد عصا
و حجر را بشکافت طریق یبسا پیدا شد همان آتش که سخن گفت
همان آبست که سخن گفت فی بیان صدور عن القوة الازلیة از قوة
ازلی یک چیز در وجود آمد تا آن عبارت که یک چیز روزی بوده تا
که نبوده باشد که آن است که بحقیقت یکی اند و از آن قوت پیدا
شدن نظام کل اشیا و کیفیة ایشان بر آن جهت که علم آن یکی با
که آن یکی بحسب حق و آن چهار عنصرست که ذات است و فرمود که
فاینما تولوا فثم وجه الله از ترتیب ذات حق هر طرف که نظر کنی به بینی
فی رؤیة الله یوم الجمعة شش روز که آسمان و زمین درو
آفریده شد عبارت است از هفتاد و دو ساعت و روز جمعه عبارت از
دوازده ساعت که مجموع هشتاد و چهار ساعت تا هر گاه که بذات
بس که با حق هفتاد هشتاد و چهار تا حق در روز جمعه که عبادت

ست از هشتاد و

از نکته الله که بود جهت و ترتیب ذات انسان نیست سخن میگوید که کلام حق

همان آب بود که در وجهت

ست از هشتاد و چهار بر نقش راست باشد و ستفترق امتی
علی ثلث و سبعین فرقة کلهم فی النار الا فرقة واحدة از هفتاد و دو
چونکه بگذری قدم در هفتاد و سیم که مقام توحید است بنهی فی صدور
الکلام عن الله تعالی بحقیقت سخن گفتن چنانست که ای محرم
شخص تا که دیده اند و در کتاب نظر میکنند و میخوانند سخن حق تعالی
حقیقت وحی است و وحی بوجهی اشارت کردن است چنانکه گویا اشارت
میکند که معنی من اینست پس در نخل و در نظر کن و بر طرز نخل و
بگذر و سه علم که مثال است مشاهده کن و بخوان و از
احاطه او بر همه اشیا هم ظاهر و باطن و تخیل ببین اگر بمثل در عالم
وضع لغت ترکیب نبودی نقش قابلیت داشت که در کون عالم
و راحت از رویة و تصور و فکر جنس و غیر جنس خود کردی
و حوش و طیور در عالم مثال اگر کلام عذاب و راحت
نشنیدی همچنان از رویة جنس و غیر جنس درک عذاب و راحت
کردی و آن جنس و غیر جنس است که اند و در تحت
پس همچنان معلوم است شود که ایشان یعنی کلام قایم بذات
حق است راحت رساننده و عذاب کننده است نقش که عبارت از
رجل چون از بطن ام متولد میشود جهت تا با خود همراه دارد و
دیگر که عبارت از محل و غیره است در دنیا بر او ظاهر میشود تا ظهور نصفی
در باطن ام بوده با ظهور نصفی در دنیا که عالم ظاهر است تا دلیل
که انکس که ترقی باطن است هم او ترقی ظاهر است فی الموجودات انها
من صفات الله تعالی صفت و اسم بحقیقت یک است بدان

معنی کلمه اسما آنکه ترکیب او از آن حرفست که قایم بذات خود است
و آن سخنیست که همه اسماء اشیا و حق از ایشان ترکیب میشود و آن
معنی میگوید که ایشان مخلوق‌اند و ملک الله بذات او اند و هر چه ترکیب
از ایشان میشود از آن ترکیب مخلوقست و حق بر ترکیب صادر قدرت
فی الاسم الاعظم سخن حق تعالی دوست که از اسم مسمی مر او اعظم
عصمتیه له الاسماء الحسنی و انا الرحمن خلقت الرحم و شققت لها من
اسمی چون ثابت است که خلیفه و اسم اعظم دوست گفت کل امر ذی بال لم
یبدأ فیه ببسم فهو الاجذم و معنی اجذم بینی بریده است بجهت آنکه روح
و کار هر دو یکی اند و حق تعالی روح و سر از بینی آدم درو دمیده است قال ارکبوا
فیها بسم الله مجریها و مرسیها انه من سلیمان و انه بسم الله الرحمن الرحیم
بلقیس که صفت اسم دارد او را تسلیم سلیمان میباید شدن که مر حق
تعالی دارد و چون فرمود رأیت ربی فی احسن صورة پس باید که کلام
از کسی شنیده باشد که او را در احسن تقویم آفریده و احسن تقویم دوست که نزد
کز آن سخنها بلغت علی و صوت علی شنید که از علی شنیده است و
قال الذی عنده علم من الکتاب انا آتیک به قبل ان یرتد الیک طرفک تا علم تا نبی
تواند آورد پس اول بسم بگوید اسم اعظم است و بعد از آن الم
بخواند ان علینا جمعه و قرآنه فاذا قرأناه فاتبع قرآنه ثم ان علینا بیانه آن
زمان که حق منطق را او باز کند و بگوید که حق چون نطق و جواب گو فرمان باذن
او باشد و هیچ طایفه از طوایف اهل ملل منکر اصل کلام نیستند
و در آن اختلاف ندارند الا در مرکبات هر که ابکر از اصل کلام در آیند
و صفت او که اصلست بدانند و از ایشان بنا حق تعالی که همه مرکب

او قایلند

او قایلند بر سخن و از آن اشیا حق بر سخن اختلاف بر خواسته
تا فی ما بخطر با القلب تا آنکه شنیده است و در خاطر در نمی آید فعل بود و
تنگ از کسی و در وجود نمی آید نه فعلی نه فکری و دلیل بر آن که همان
سخنست که شنیده است که در خاطر نمی آید نه آنکه دیگر است که در خاطر
فعلی و فکری و غیری نمی آید فی حقیقة کلام الله تعالی باجماع همه انبیا
حق تعالی متکلم با خلیفه او دو که علمی و تکلم او حقیقتست نه مجاز کرده و
بنا که باجماع همه انبیا سخن بمجاز گویند و حق تعالی متکلمست بحقیقت بکلامی که
آدم بدان ناطق است از آن در شب معراج در احسن صورة مر حق را دید که بعضی
و سخن گفت در باب صور و خصومت ملأ الاعلی که آدم بعینه کلام
ناطق است فی نزول الله تعالی الی السماء الدنیا بسم و لقد زینا السماء
الدنیا بمصابیح و لقد جعلنا فی السماء بروجا و زیناها للناظرین و
حفظناها من کل شیطان رجیم که حدیثست که حق تعالی هر شب تجلی باسمان
دنیا فرود می آید زیرا که و حفظناها که آسمان دنیا مقام دوست و شیاطین
در دو کار ندارند و آدم را که در شب معراج بر آسمان اول دید که بگرد
خاک آسمان اول نزدیکتر است و فرود آمدن حق تعالی عبارت از نزول
کردن در آدم که شخص و علامه حق فی توحید القوة الکاملة و فی افضل
ترکیب الکلام بهترین کلمات در وجود حق موحد ترکیب میشود آن حرف
الفست که در اشیا نظر عالی کند و ببیند که ست موده چون
بر همه اشیا محیطست و علم همه اشیا است و همه اشیا قوة ازلی الله
و لطف و قهر از قوة ازلی ظاهر میشود و در ذات خود همه یکی اند
و نظر کنند همه اشیا را ظاهر و باطن قوت ازلی ببینند و تا ببینند حق تعالی

نخ که قایم چ
حادث ست
سماه خلق الله آدم علی صورته
نخ عرشی

ومر آنرا عین او دانند از بنجا گفت که گویند ع توحید اسقاط الکث شد فی
اسباب الخلق همچنان صاحب این کثر ظاهر تا ح وند ط و کم نبود
وح وند تا علم ک را ظاهر نمیتواند کردن ذات قدیم نیز اگر
ح وند تا ان ک که بهیچ وجهی از وجوه از و منفک
نیست تا ذات ح ق و هم اشیا نمیتواند کردن همچنان که ماده آن
ظاهر آب تیره ت ماده خطی که او نقش می‌بیند و هم آبیست که از
نطفه خوب • ومن الماء کل شئ حی افلا یؤمنون حتی ان آب که خوش
بر دوست وار شناخت او همه را حیوت ظاهر شود چون از میان
مخلوقات علم تام و الفاظ و کلمات تام او دارد و مظهر ح ت و ح
فی الکلام انه من صفت المتکلم همچنانکه تعریف ماهیت ح نمیتوان
کرد تعریف ماهیت هیچ شئ از اشیا نمیتوان کردن از انکه همه
یکی اند همچنان سخن دانیست که کلام صفت حقیقت اوست از انجا
که کلام ظاهر شود صفت الکس ت السبع المثانی والقران العظیم
بسم الحمد لله رب العالمین را اگر گویند چرا ام الکتاب خوانند و چرا
اول او در نماز باید خواند • جواب انست که اول هفت آیت رحمت
که مثل رایت ربی فی ... و حکم منسوخ ندارد و سخن تشابه
و سخن کفار و نیست و طلب صراط مستقیم و انعمت علیهم
غیر المغضوب در دوست که • ان ربی علی صراط مستقیم قال ع م
رایت ربی لیلة المعراج فی ... از ان جهت سبع مثانیست
آیت و اول او بسم ت که الحمد لله رب العالمین سبع آیات
اولها بسم الله الرحمن الرحیم و سوره کنز است که • کنت کنزا مخفیا فاحببت

ان اوف

ان احرف خلقت الخلق لا حرف و اساس و تسمیم و فاتحة الکتاب
و وافیه و شافیه و کافیه و مثال انست که ح تعالی خود را در حسن
ت نمود و از سوره ت سوال کرد • فیم یختصم الملأ الاعلی یا محمد معلوم شد — و آخر
که در باب حق ت کافیه و وافیه برای ان گفت که بر عدد ت
ت کافی و وافی و شافی ت الکنز المجموع علیکم بالسواد الاعظم لا
صلوة الا بفاتحة الکتاب و در اصل تحت اول حل این هفت ت
فی دلالتها الکتابة علی الکتابة ن والقلم وما یسطرون علم بالقلم
علم الانسان ما لم یعلم قال علی کرم الله وجهه العلم نقطة کثرها الجاهلون
جمیع کتب اسمانی که ... ت علم یک ح علم بالقلم یک
ح مینوشتند ت و کم از ان محالست از انکه ح را کم و زیاده نمیتوان — یک
کردن کتابت که کم بر کاغذ نهاد بالضروره آن ظاهر گشت بحث
ت بایستی که ... ن بودی همچنانچه مبتدی ... ت را من کل الوجوه
بذات و صفات یکی می‌دیدند رسم ایشان که مغالطت بالوضع
یکی دانستی اما بواسطه جهل که تمیز کردن متعذر ت واضع کثرت
حروف و نقاط پیدا کرد پس بهمان ... اول از ان فرمود که العلم — که باز رجوع باید کردن
نقطة کثرها الجاهلون یعنی علم ... علم ت بایستی که یک ... — به محل نقطه اول
بودی چنانچه معلومات همه یکی اند اما بسبب جهال تا فهم کنند بسیار
شد حکمت حق چنان اقتضا کرد که کتب ایشان و حروف ایشان
هر یک به نوعی شکلی دیگر آمد چنانچه الف در خط عربی و توریة و انجیل — و غیرها
هر جا بنوعی دیگر نوشتند تا دلالت کنند که هر شکلی که خواهی علم ایشان
میتواند شد چنانچه ذات متفرق نمی‌شود قدرت او در نقاط صامت را

کتاب خوانند و ظاهر این لفظ صامت سخن گوینست و نمیگویند که این
کتاب نجح هم بلکه بزبان حال گویاست تا توجه اشیا را که کتاب نجح تفاوت نی
و از این صامت نجح رسمی چنانکه همه خاموش است و همه گویاست
و بیان حال کاتب میکنند بشکل و هیئات خود و همه اشیا کتاب نجح الهی اند
و همه گویا و همه خاموش و بیان حال کاتب که نجح است میکنند و وضوح
است حق و بعد و اصل کلام نماز گزاردن برین معنی گواه است
مسئله کتاب آسمانی برای آن کتاب انبیاست که آسمان
عبارت است از نفس نجح بعدد دوازده بار که وست اند که اینان
کتاب نجح اند و بعد و کتاب نجح اند یوم تبدل الارض غیر الارض الآیه
والسموات مطویات بیمینه **مسئله** سوره حم فرستاده گفت
ائتونی بکتاب من قبل هذا او اثارة من علم دیگر علما را **فی الکلام**
چون از جهت بعیز از کلام چیزی نیامد و نمیتوانست آمدن و مبتیان
علم ازل و ابد ایشان بود لا جرم مجموع شریعت را بر مثال اصل کلام
نهاد و مثل حج و نماز و زکوة وغیره **فی المسیح** اگر کسی از ترسا سوال
کند که سبب چیست که عیسی عم گفت که هر چه با شما گفته ام با شما است
و نتوانید این بار که بیایم همه را ظاهر کردانم یعنی این بار ظاهر نکنم
جواب .... از برای آنکه آن وقت ظاهر نمیتوانست کردن که همه است
و او مظهر همه دران وقت نبود میدانست که در وقت دیگر در مظهر
دیگر ظاهر شود که همه تلفظ کند و تمامی خلق و آفرینش است در و ظاهر
شود آن زمان ظاهر تواند کردن و اگر نه بیان خلق که در مقابل است
چون نست که بزبان او روان نیست چون ظاهر تواند کرد

فی ما یتعلق

فی فیما یتعلق بکشف الحواریون در انجیل آمده است که عیسی عم
در شکم عذرا او را آمد گوشتمند شد که نجح تیست که عبارت است
از کلمه او که گفته اند در مظهر نفس علم پیدا گرد و از کسوت است باز
گوشت تا علم است که آن پس کلمه گوشتمند شده تا و آنکه فرمود
وما قتلوه وما صلبوه ولکن شبه لهم چون بدن نشبه کلمه او است
و قایم مقام کلمه است همچنان که بجای نجح دوده و سیاهی قایم مقام
نجح است پس او را نکشتند آنچه عیسی است کلمه آن است او را نمیتوانند
کشتن تا دلالت کند که نجح نمیمیرد و نمرد و نجح فرمود و ما قتلوه وما
صلبوه و هم فرمود از آسمان فرود آید تا معلوم شود که بر نجح که
روا نیست آنکه میگوید که مسیح از مریم گوشتمند شد باید دانست
که چه معنی دارد مثلا نجح در قرآن میفرماید که عیسی ابن مریم است و آنه
وکلمته القاها الی مریم و روح منه و مسیح میگوید الاب قوت
الازلیه و روح القدس صوته وانا نطقه پس باید که بقول عیسی
عم پیش نصاری عیسی نطق آنها و دران وقت که از مریم بقول
ایشان گوشتمند شد او را است که تمام نبود ان است که تمام
عیسی عم و همه انبیا و کافر و مسلمان بان خلق و بان اندازه صورت و
پیکر و هیئات گرفته اند علامت آمدن مسیح آنست مصحف حواری
که هفت انگشتری مهر کرده اند باز کنند و پیش هر دو دست
پدر خود قربان شود و در همه بره هفت شاخ و همه ملایکه او را سجده
کنند و مردم را بملکوت آسمان برسانند و از لغتها مختلف
برهانند ایچنین آمده در کتاب کشف شمعون و در حدیث است

در وقت صبح ظهر از مناره بیضا دمشق شرقی عیسی از آسمان
فرود آید هر دو دست خویشتن را بر بال دو ملایکه انداخته باشد
مسئله ممکن رویه نیست همچنانکه حق تعالی علیها تسعة عشر
ظاهرا جلی است که هست چنانچه دارد و پنج تن دارد که نوزده باشد
فی الاسم والمسمی اقرا باسم ربک الذی خلق الایه
کهیعص حمعسق کما قال علی بن ابی طالب کرم الله وجهه یا کهیعص
اعوذ بک بجهت آن فرموده آن حق مبسوط را اسم خود کرده اند
که در هر الف نی و یعنی که اسم حق عین گفته حق شد ترکیب
از بیت ان و اناخوات ایشان خوب جنانا ماهیته مسما که ذات حق
است معلوم نیست خواست که اسم ذات خود است چند را اگر اوند
که موضوع نباید و راز او مسما تا اسم و مسمی از این قال علی السوء
باشند فرموده علم بالقلم ای علم الخط الانسان بالقلم علت عالی
و وضع کردن قلم نوشتن هر اسم حق و بیان کردن وحدانیت
او است و اول ماده مفرد است هر مبتدیرا و اسم حق و جمیع
امور جهت تقدیم اسم جهت تقدیم اسم است که کل امر ذی بال
لم یبدا فیه ببسم الله فهو ابتر بجهت آنکه اصل است و چون ابتدا
باصل نکند ابتر باید که معهود باشد فی عتق ام الولد و شهادة
الرجلین قال علیه السلام بعثت ببیان الشریعة لا لبیان
الحقیقة و قال ان للقران ظهرا و بطنا و لبطنه بطنا الی سبعة ابطن
در شریعت چنانست که ام ولد آزاد است و هر که اما در ازو
او آزاد است حقیقت این بحث آنست که ام اصل کلام است از جسم

تقییدان کتاب

وتقیید آن کتاب الفجار لفی سجین آزاد است او هم آزاد است چون
در مقام ترکیب است و او نیز بحقیقت همان امت است که اصل او است
مثلا دو گواه مرد در شریعت از آن فرموده که باید بر حق مبالغه
ظاهر است ایشان تا باهم برین منهج است فی لفظ الله چون الله را مفرد
جلی است شود چون بعضی حق قایم مقام بعضی میشود و او قایم
مقام جلی اصل است تا اسم ذات است و علم ذات گرد همچنان جلی
است اسم علم ذات است بحقیقت و از آن الله را جلی از برای این
الله واضع وضع کرده اسم ذات حق گردانید که جلی بوضع واضع
اسم ذات حق و کل حق است و از وره عبیتمی توان بر دیس بعکس
ورو اسم حق است برای آن او خانه حق است و عیبه مثال او است پدر
میباید کرد که بستر نه علم کل حق است و چون علم است قایم مقام
کل است پس او اسم عظم است برای آنکه است خلاف الف
مخلوقات فی الذبح باسم الله والاسم والمسمی حیوانرا بنام
از اعضای حق بکشی یعنی اسم حق که کل است ذبح و ظاهر کن که حق او و هر عضوی
او قایم مقام کل است و سرا او حق در عیب کرده از تن جدا کن
تا حلال باشد اشیا اسم الله اند بآن معنی که از اسم مسمی رسند
جدا از مصنوع بصانع و بدان معنی اسم اند که علم کلمات اند
و بوجهی علم قایم مقام کل است پس برین حق قسم معظم است که حفظ
نام کل است و آنکس است کرده بکلمه برده است فی تعظیم القرآن
هر کس که ظاهر اگر حرف یا یک حرف ظاهر قرآن را اهانت کند
یا انکار کند کافر شود در شریعت نبوی و آن ... حرف و

حق این تعظیم و جلالت دارد که علم آدم خط خدا شده است و این سیاهی
دوده چهار طبایع است خاک و آب و باد و آتش که مرکب شده
است و بند انگشتان دست آدم او را نوشت پس تعظیم
آن خاک و آب و باد و آتش باید کردن که وجود آدم تابع اوست
همچنان شکل دوده سیاهی که آن برای مصالح دینی و
اخروی روح است و همه اشیا دارد و همه اشیا از حق تابع رسیده است
بلکه حقایق اشیا با ایشان باید رسیدن **فی قرائة القرآن خارج الصلوة**
خاتم اقرء القرآن علی وقف جمیع الفاظ خدا را در ازای معانی
واضع وضع کرده است و جمیع خدا من حیث المجموع در ازای
ذات است بجهت آنکه واضع کلام که خدا است و نمود که در سبعة و
الست من واجبست هر آیتی از خدا بلا تعیین از ناسخ و منسوخ و
محکم و متشابه و بحث مبدا و معاد و ذات و صفات و ذکر
بد و نیک که بخوانی ممنوع نیست از آنکه جمیع معانی خدا در ازا
هر یک از ذات است و محکم و متشابه بکلام بحث
اینست که ظهور کلام در همه اشیا محکم و متشابه است و از
متشابه اشیا محکم است **فی ما یتعلق بالمسیح** انما المسیح عیسی ابن
مریم رسول الله و کلمته تابع خدا ولی را از خدا عیسی و آدم بخوان اگر
سخن و همه اشیا ساکت کردند و خدا از ایشان ظاهر میشود
از لفظی که خدا آدم و همه اشیاست ظاهر کرد انطقنا الله الذی
انطق کل شیء و ان من شیء الا یسبح بحمده **مسئله**
و حکمت اقتضا آن شد که همه اشیا تابع خدا ولی باشند اما

بیکبار

بیکبار در آواز نیایند تا بعضی فهم بعضی توانند کردن و بعضی
تجلی در بعضی توانند کردن انما المسیح عیسی ابن مریم مسیح
ذات است پس آدم را اسم اب الاب القوة الازلیة و روح
القدس صورة و انا نطقة خدا قوة ازلی است و متکلم بکلام ازلی
ابدی که صفت اوست که انا نطقة اب تقدم ذاتی دارد و برین
امام او را وقتی اسم ابوت رسد که ابنی باشد **فی حقیقة الرؤیة**
ذات ممکن رؤیة نیست همچنان خدا اگر این کتاب را ظاهر آدم میخوانند
و فهما و نطقهاء او را از میان برند هیچ چیز باقی نماند که دلالت
بر معنی کند پس او را عظیم باشد و قایم مقام لفظ و معنی باشد
از جهت آنکه در ذات خدا بر اعدا او نهاده شد ما فرطنا فی الکتاب
من شیء و کل شیء احصیناه فی امام مبین مراد از این حروف خط
است اگر او از میان برود از کتاب چیزی باقی نماند پس همه در
موجود باشد و او لفظ باشد فیما انزل الیه ای هر چه آدم بدید و هوای بعضی
خدا دو باهی یکی بخواب میدید و یکی بهار زن که لقد صدق الله رسوله
الرؤیا بالحق و اذ یریکهم الله فی المنام کم قلیلا و ما جعلنا الرؤیا
التی اریناک یک باره خدا است که تاویل دارد و یک
باره است که بدل برای خوبی هر چند که آن صفات خدا اند
نه عین که خدا مطلق است که تقسیم تابع اشیا میکند و تابع
بر چهره سخن و اشیا میکند و جمله دو آدم بیاید برای آن رو
بعد میباید کرد که او مظهر ذات شده است اسم خدا بغیر
مدلول است که نیست بحقیقت که ایشان از ذات هیچ چیز نبود

خدا اینه
مانند آدم

باقی که مرکب میشوند اصطلاحی اند چه خطی و چه ملکی و چه جهات
و همه از ان است مدلول و ربها اشیا نظر کنی بی تراکیب و همه
که خطی بیبین بیکدورت و غضب و شهوه ظاهر او دوده سیاهی
حروف خطی که علامت کلام الهی اند خطی است چون از معنی بر وجود
تعلق به شکل گیرد ان علامت نامه شکلی تعلق گیرد بنام خط
کویند این معنی که ظاهر اردم مینویسند و میخوانند معنی
مجازیست نه حقیقی از برای انکه ان علم است که خط است و علم
ایشان که گشته است بحسب وضع و اضع است اما بحقیقت
معنی حقیقی صورت بشریه شکل کامل است و ان نامه ایست که بر ان کرد اولین
همچنان نامه از انجا ازلی نسخ شود پس شکل کامل کتاب جامع
حقیقی و امام مبین است که کل شیء احصیناه فی امام مبین است از
برای انکه مجموع اشیا مظهر است شده است و او بتنها مظهر
شده است پس کتاب خدا و نامه خدا که بدست قدرت
خود نوشته است شکل کامل ادم است و موسی علیه السلام اینجا
گفت خدا تعالی توریه را بدست خود نوشته است ان الله
تبارک و تعالی کتب کتابا قبل ان یخلق الخلق ان رحمتی سبقت
غضبی خلق بمعنی اندازه است تا معنی راست اید تا نامه نیز
در خلق داخل شود انکه میگویند که بگو که القران امام
یعنی کل شیء احصیناه فی امام مبین و ان خط است و خط
امامت انکه و انک لعلی خلق عظیم فستبصر و یبصرون بایکم
المفتون بسبب مفتون که عبارتست از ن والقلم وما

یسطرون

وما یسطرون کنایت است فستبصرون و یبصرون از ظهور فلقه
القران امامی اگر دود و سیاهی و علم او امام است سبحانه دود و سیاهی باید که
و اگر مدلول دود و سیاهی است ان خط است باید امام خط با کلمته
القاها الی مریم و روح منه و انا کلام الله الناطق پس خط امام با
وهر که بمیرد و خط را امام نداند جاهل مرده باشد من مات و لم یعرف
امام زمانه فقد مات میتة جاهلیة یعنی خط زمان خویشتن نشناسند
کافر بود کل شیء احصیناه فی امام ای فی کلمة مبین انا کلام الله الناطق
در هر چه موجود است از ظاهر و باطن و ذهن بالقوه و بالفعل
همچنان قابلیت شکل گشته است وارد و هر گاه که خواهی از وضع
و هیات علم گشته خط ظاهر کردانی چنانچه خواهی که بر لوحی کنده کرده ظاهر کرد
کنی و شکل الف با تا و دیگر که خواهی از و پیدا کنی از دو طرف او
انچه زاید شکل الف تا بر داری خط الف محقق شود و الباقی
علی حد القیاس پس هر کاه که همه اشیا علم است تا هر چه خواهی از ایشان
ظاهر شود از انکه تا همچنان شخصی خط اصطلاحی را بخواند مروت
هر که ان خط را بر جای نویسد او ان خط را بخواند و ان خط را با او در سخن
اید و او باین خط از برای انکه قایم مقام ان خط است که شکل بر ان
تلفظ میکند همه اشیا نامه خطی است و اصل کتابت برای انکه همه
کتابها فرع اوست هر کس ان نامه خطی را بخواند ذکر و تسبیح
همه اشیا را بشنود و با همه اشیا در سخن اید یطاف علیهم ولدان
مخلدون باکواب و اباریق و کاس من معین بر اهل بهشت از انکه
حقیقت شکل در همه جا هست فی الکلمة و الصورة و لن تخرق الارض

یوم ینفخ في الصور جمیع صور ولن تخرق الارض تا آخر تعالی عبارتست از
انکه اگر شخصی گوید که او را موجد چیزی دیگر نیست اگر موجد آن
اوست جواب انست که عبارتست از یک است الف ان ذات
است که بالفعل وران واحد در مجموع موجودات وصور محکمات موجود
تا این که تو گوینده انی ومیگویی تو یک مظهر اولی واگر میگویند صور
یک آواز تا مراد انست که معین نباشد که ازین جمله کدام یکیست تعیین
نه محکم نه متشابه است چون یک است باشند ومتشابهات را حمل
کنی بر محکمات همه یک آواز باشند اعم ازانکه او را واشنیده باشند و
انکه گفتند اسرافیل پیشانی را چه کند یعنی بستر پیشانی رسیده تا انکه
انکه گفتند آواز صور را اول کس آن بشنود عمارت حوض شتر کند
شتر را لب شکافته در کل بر مثال عکس مراد ازان رسیدن
بحکمت آنست جنات تجری من تحتها الانهار اشعار کلمات آن
است من تحتها الانهار گفت واب مکشوف برای انکه همان حکایت
خلقتنی من نار وخلقته من طین است قابلیت علمیت کلمات می خاک
داشت یعنی انکه نهرست ثقیل تر است وقابلیت مثال علمیت دارد
در تحت فرمان است بطریق اولی ودیگران در تحت او باشند
في تعلق القرآن بالعرش انکه ستوده گفت که قرآن تعلق کرد به عرش
واو را آوازی با کدوی النحل هرگاه که جمع شود ودر صحه نتن در آید
که صحه است تعلق گرفته تا به عکس او ودران وقت نشان اوست
که او را آوازی همچو آواز نحل یعنی آواز او همچنان تا او [illegible] وند وجهت
وقرن گوید که مرا خواندند ومن عمل نکردند في دلالة الکتابة عن الکلام

همچنان که دماه

همچنان که دماه بر هیچ چیز دلالت نمیکند الا بر علمیت است و
کلام مانه خط حقیقی بر هیچ چیزی دلالت نمیکند که همه اشیا ووفق
طبقت الآبره وکلام حقیقی في کتابة الهی نامه ظاهر را معلم
که بیاموزاند که این الف است وان بی بر جای نوشته بدان خط اصطلاحی
نقش یعنی این شکل علم ان [illegible] وفت وان علم ان معلم حقیقی است
بر تخته وجود که حق تعالی بر رقم زده است برای خویشتن وبرای طالبان
بخواند که این علم ان [illegible] است وان علم این [illegible] في قراءة کلام الله تعالی
مجموع مخلوقات که هستند در ظاهر ودر باطن یعنی تا آنکه حق تعالی
ودر [illegible] فهم دارند بجز [illegible] هیچ آفریده نمیتواند
خواندن اگر بالفرض [illegible] از جان بیرون روند هیچ کس
دیگر نمیتواند خواند وبزبان حال ودرمز با هم در سخن اند وان خط را
بغیر حق نمیتواند خواندن قال آیتک ان لا تکلم الناس ثلاثة لیال
سویا وثلثة ایام الا رمزا رمز سخن گفتن است بچشم وابرو
واشارت لب ودهن وعبارت از کلام سخن گفتن است
هرگاه که او بلب ودهن وچشم وابرو گوید اینها را قایم مقام
نطق داشته تا ازانکه طاقت آنست که برق وبر همه اشیا نوشته
شده است وثلثة ایام وثلثة لیال است شبانه روز تا که هفتاد و دو
[illegible] است که مثال اصل کلام است اگر گویند صوت که است [illegible]
عرض قایمست بجوهر یعنی از جسم حاصل میشود ومستقل الذات
نیست یک جواب آنست که اجسام وابدان مظاهر اوست
ودیگر انکه تا بدن بود [illegible] از [illegible] خلق وبدن ایشانست وایشان

برآن
وآن
وعلم کلمه خدایی اند

بدنرا اورست علمیت خود در آورده اند و بعد خویشتن بر آورده اند

پس قایم است به بدن بحقیقت علم است که بدن نقش است و بجه

مثال بدن نقش است و همه نقش را خدا در و میباید کردن پس تو

ببین که بمثال کرا اولیتر است با آنکه خانه خدا آن و محل ظهور خدا او

او چه آن بدانجا کرد یعنی آن بخویشتن چون واجب گرکند و اگر گویند

جسمی بر جسمی باید که ظاهر نشود جواب آنست که اجسام از ان

آن که اجسام اند همه یکی اند و که از ان آن که ذات است همه یکی اند پس

جسم همه یکی است اگر چه بواسطه فرع اجسام کلمه ظاهر میشود و نتوان نیز

گفت که نه از ان است اگر در یشان چیزی بالقوه نبا بالفعل چون

تواند ظاهر شد همچنان و در است که خدا این همه علم و جهل بالقوه اگر

نبا بالفعل چون ظاهر شود **فی اسباب ظهور کلمة** و تصور که آن در

هر شئی از اشیا بالقوه موجود است چه در خارج و چه در باطن و

ذهن ظهور که یا بفرع است یا بکسر و در ذهن هر کس که اینها

موجود است با خوب حاصل ظهور ایشان در وقتیست که فرع است

یا کسر همچنان که ظهور نقش در آب و در آینه وقتیست که ایشان

صافی اند هر نقش در تصور آر دارند و پیکر بیرون نیست و هیچ

چیزی که پیکر و هیئات ممکن نیست که در تصور آید پس لازم است

که چون بتصور در آید جسم بود و تصور فرع و کسر در و تواند کرد

پس تصور و کلام توان کرد **فی الکلمة و الاشیا** از هر شئی

از اشیا که اسمی دارد ان که بالقوه در وست چون بالفعل ظاهر شود

بحقیقت آن چیز آن چیز است و اسم ان چیز اسم ان چیز است

وان چیز عین

۱۲۲

آن

وان چیز عین چیز است و از لفظ بخوان که علم ان چیز است که از و ظاهر

میشود نودی من شاطئ الواد الایمن فی البقعة المبارکة من

الشجرة ان یا موسی انی انا الله بوجهی از شجره برای ان شنود

تا بدانند که ان که از شجر گویاست همان خداست که از نقش و از

آتش گویاست **فی الکلمة والاسم الاعظم** همه اشیا علم است که

خدا است و بوجهی نازل و منزل است که اند و از ان آن که اسم عین

مسمی است همه اسما خدایی اند و آدم ظهور خدا است که بخصوص و عصیان

گفت انی جاعل فی الارض خلیفة و آنکه میگوید او قرات القرآن

فاستعذ بالله من الشیطان الرجیم من لم یبدا به کبیر فهو ابتر یعنی

بدلیل فاستعذ بالله من الشیطان الرجیم الله بجب ظاهر اسم

ذات خداست و از اسم ره بمسمی توان بردن و آدم ظهور خداست از ان

میگوید که خلیفه منست و معلم ملایکه و مسجود ملایکه است و مخلوق بر

صورت اوست از و ره بخدا توان بردن همچنان که از اسم بمسمی و از دال

بمدلول و از صفت بموصوف برای ان گفت که چون قرآن خوانی ابتدا

باسم الله کبیر از ظاهر جیم که ابتر است **فی نزول القرآن** قرآن یکبار خدا

نوشت بر لوح بدست خود است که علم اوست و آنکه از پیش خدا

باسمان دنیا آورد و از پیش خدا قرآن بل نمی آید از ذات قدیم تعلق

بصفت میکرد و لا رطب و لا یابس الا فی کتاب مبین و آنکه میگویند

توریة بیکبار نوشته بموسی علیه السلام آمده است و در قرآن است انا انزلناه

فی لیلة القدر انا انزلناه فی لیلة مبارکة انا کنا منذرین فیها یفرق

کل امر حکیم کنایت است از یکبار آمدن که خدا که بر حق است قایم مقام

حرفست بیکبار در خط آمده است پس چنان است که بیکبار خوانده
تا جف القلم بما هو کاین یعنی خشک شد قلم قدرت و عبارت از آن خط عظیم
حرفست که بر لوح نفس است هر چه که نوشته شده است و نفس میخوانند جامع
این خط که یک بیت حرف است انکس است که میخوانند باصطلاح وضع واضع
ملهم است از قبیل قوله تعالی علم الانسان ما لم یعلم و چون آن خط انکس
است هر چه درین جهان و دران جهان میخوانند مجموع حرف اوست و از آینه
خویش که جامع همه آیات نقش خویش و صورت خویشتن در همه اشیا
بخوانند و باز بینند پس همچنان که اینجا خطاط خط خویشتن را میخواند که
حرف اوست و با خود در سخن … عالم مکاشفه باشد و مثال خوش
در سخن خوبست این خط که میخوانند خبر میدهد از نویسنده خط که من
چه کسم و مراد ازین خط چه دارم و آن کسی که مجموع کاینات و موجودات
نوشته شده است همین خبر میدهد اما خواننده میباید که تا ازل اشیا
بخوانند ◦ اگر سایل سوال کند که چون حروف تهجی بیست و نه سوره است و
بوجهی هفتاد و هشت چو ا هفتاد و هشت حرف مقطع که آمده بعدد
ایشان در شان نه حرف نیست مکرر اترا قایم مقام نه ساخت
برای بیان توحید جواب اینست و در ترکیب او و برای آن

فی ذکر اسماء الحروف است که تا ایشان را بایستی که بیست و دو بودی
بیست و دو بحساب نماید است و بدان حساب که چهار و سه و دو
و یک علامت یک حرف است راست است اما بیک حساب بیست و
دو زیاده است برای الف که جایی میگوید که هر که دوازده الف نماز
بستی بگزارد چندین ثواب و جایی دیگر در روز ده رکعت زوات

بیست و دو

بیست و دو تمام باشد و بیک جا عدد نشب یازده است برای مثال و دیگر
یکجا بیست برای مثال و دیگر **فی الاشیاء و انها کتاب الله** همه اشیا
اگر چه کتاب الله اند اما از برای آن که زبان نفس است که تمام است
و اشیا که مکتوبات اند و کتاب حق اند چه اسمان و چه زمین
چون بر قسط و عدل و صراط بگذری بر هم تقدم ندارند مگر در وقت
ادراک همچنان حقیقت همه کس حرف است هر گاه که آن حرف مرکب از
هم خود نیز و آنرا بالحقیقت اطلاق کردن اولیتر تا بمظهر همه صفت
است که بیان ذات و اسمای حق میکند و در میان ایشان کدامین در
وقت ترکیب افضلست آن حرف که بیان توحید و احاطه او بر اشیا
میکند و بیان میکند که او حق اشیا چون میکند و چگونه و که تر صفت

فی اللفظ و الواسطة المعروفة بدانکه اگر لفظ نبودی شناخت
حق احد و انبیا را ممکن نگشتی از آنکه حق تعالی محسوس نیست که او را
بحس در توان یافت پس حق چون … که از خود خبر دهد واسطه
لفظ کرد و چنانکه اگر الف و لام و لام و هی تا ترکیب لفظ الله نتوان کرد
و اگر لفظ الله نباشد چگونه گویند من الله ام پس لازم آمدی شان
از ذات هیچ پیغمبر نتوانستی دادن پس بیش ما بودن و نابودن
او علی السویه بودی پس دانی که اگر واسطه او لفظ نبا بودن و نا
بودن و خبر حق پیش نفس علی السویه با واجب باد انستن آن
و شناخت و ماهیت آن و آن الفاظ شی است که هیچ ذره
از ذرات کاینات و جزوی از اجزاء موجودات بالفعل و بالذهن و
بالخارج بی آنکه مظهر او باشد موجود نیست پس اینچنین چیز نتواند بود

الا صفت ذات حق تعالی و تقدس **فی اشارات انها مکانة الکلمة**
هیچ چیز فی الفاظ نیست معلوم نمیشود و سبب اینست که هیچ چیز
نیست و ایشان از هیچ منفک نیستند پس دفاتر کاینات مکانات کلمات
باشد و اینان مالک و خلاصه همه آن است که رموزات حضرت
و هستی حق تعالی بر دو پس همه موجودات حق و ملک است اگر بر سبیل
فرض و تصور از همه کاینات خواهی اینها را خارج گردانی ممکن
نباشد جهت آنکه در آن واحد هر دو در یک محل نیست و اگر از یک شیئی
که خواهی بر سبیل فرض خارج گردانی و در آن حال از حدود که تصور ممکنی
خارج نتوانی کردن هر چیز را که بواسطه است که بدانی حق است
که ماو است … امید اند و مبادی و میشناسند اگر گویند که
و الحروف میخوانند جواب اینست که عبارت از نامه است که حق (آن حروف که)
علم بالقلم قایم مقام حرف حقیقت و آن حرف بر کنار کتاب حق
است **فی الحروف انها ظرف الکلمة** و از حق لغت حرف کناره است
بآن معنی که ظاهر همه کاینات که نامه حق است که حق بر ایشان نوشته است
و فرستاد و آن نامه بر کناره است پس آن نامه را نام حرف است سنریهم
آیاتنا فی الآفاق و فی انفسهم یعنی بنمایم آیات خود را بر کناره عالم
الر تلک آیات الکتاب هر مخلوقی که در ظاهر اشیا و باطن عالم
حق تعالی خویشتن را که حرف است در کناره های آن بازنموده است تا بدانند (آیتهای)
که حق تعالی بر همه اشیا محیط است **فی المفردات الحقیقة من القرآن**
اگر سایل سوال کند که چرا هیچ جا در کلام حق تعالی است مفرده
حقیقی نیامده است چنانکه … است جواب اینست که مظاهر ایشان

که علم ایشانست اینچنین نظام نیستند در ترکیب نشستن ظاهر شکل
عبارت است از مستما و این شکل در ذات خود هیچ فایده ندارد
الا آنکه علم است تا و این شکل وضع نشستن است و عبارت از معنی اشکال
اب ت ث است و غرض مستما و اینست از آن شکل ظاهر
قرآن میگوید این شکل سبب آن مستما که حق است که با وضو باشی و قرآن
… و اما علم حق بی کیف و ترکیب نشستن است که حق تعالی او کرده (باید)
و تنی خواهی که او را ببینی باید که با وضو باشی که حقیقت نشستن
… آن است که اصل حق است و هر که او را بخواند که معنی مجیدست (آن)
انه لقرآن کریم فی کتاب مکنون که آن قلم و آن حق مکنون است (صفت)
از چشم مردم لا یمسه الا المطهرون بل هو قرآن مجید فی لوح
و اما آن حق بی وضو درست نیست تا دلالت کند که نماز …
تو واجبست سبب آن موضع است که علم حق در آن … روشن …
و طفل … بی وضو درست نیست برای آنکه طفل بر تو واجب (برای آن مواضع)
شده است که مبتدی **فی تقدیم الاسم و المسمی** قال … ان … (الله)
و تعالی … طه و یس قبل ان یخلق السموات والارض بالفی
عام ای طالب اسرار کلام حق تصور کن و بدان که پیش از
آنکه از جن و ملک و اشیا که هیچ نبوده است و اصطلاح کلام
بحسب اصطلاح نبوده است و در ذات حق هر شیئی را از اشیا (احدیت)
اسمی بوده است حق تعالی آن شیئی را بدان اسم خوانده است و آن شیئی را
بدان اسم مناسب کرده است معنی برابری و غرض تصور کن که
… ملک و جن و انس و اهل کلام از جهت اصطلاح کلام بکرده اند

وبنهادند تعقل کن که حق در جمیع اشیا از حیوانات و نباتات
و جمادات بالقوه و بالفعل باصطلاح که ظاهر میشود و ایشان را این
معنی تعلیم کرده که وقتی که کلاغ او را کشت قابیل ازو دفن کرد و وقتی که
دو چیز بر یکدیگر اید که یک باچک یا غیره ازو ظاهر شود غرض
انکه این همه اصطلاح است. قال علی بن ابی طالب کرم الله وجهه انا
نقطه تحت الباء و پیش او که باء بسم الله است و معنی با وجود انکه بهیات
حرف ندارد و ازانکه همه را یکی میکرداند پس او در شب نوروزی
بعد و همه اسم الله که کتب سماوی کرده است و او را چه همه حاصل شد
و نیز انا نقطه تحت الباء و بعد خود حمل کرده است و بجهت ان همه که
او نقطه حقیقی حق تعالی است و ان نقطه ظاهر قایم مقام حق تعالی است
نیز انا النقطة و انا مدینة العلم و علی بابها لها یوم میند سبعة ابواب
والعلم نقطة و کل شیء احصیناه فی امام مبین من مات و لم یعرف
امام زمانه فقد مات میتة جاهلیة هر که قرآن را و باء بسم الله را نداند ٧
اگر سایل سوال کند که است که حق یکبار در تلفظ نمی اید و در تقدم
و تاخیر جواب انست که شاید در ان واحد علی الدوام
که در مظاهر در تکلم اید مثلا در اسم حق که میگوید ذات
اول حی درین وجود ظاهر شود و از ذات تجلی کرد و بعالم غیب
بعد از ان دال تجلی کرد و ان نیز غیب غایب شد بعد از ان الف
همچنین در مظاهر شد و تجلی کرد و بعالم غیب رفت همه یک که الله
که تجلی میکند و غایب میشود. انه لقرآن کریم فی کتاب مکنون
پس کتاب ظرف قرآنست و کتاب و قرآن بحقیقت هر دو یکی اند

ظاهر

عمل

علی راندند

چرا

پس کتاب

پس کتاب ظرف کتاب و قرآن ظرف قرآن است که نور علی نور یهدی
الله لنوره من یشاء و وضع ابا تا و اضع بجهت ان کرد تا ان شکل
علم الله که ا ب ت ث تا ح خ شکل این بجهت ان کرد که تا
علم است که او تا برای ان منحصر کرده در شکل ظاهر الشکل الف
ان کلمات که از دهن بیرون می اید و شکل اشتی علم الله ان که بر
وضع اشتی که ان شکل بان علم قایم است اسم همه اشیا
بان چیزیست که همه اشیا مظهر ان چیز اند چه جسمانی و چه روحانی
انبئونی باسماء هولاء ان کنتم صادقین اسما و انسان اعتبار
بسیار داشت پیش حق تعالی از ان گفت که علما الی صادقین
و در عقب فرمود یا ادم انبئهم باسمائهم الایه قرآن مفرد
که حم و الم است مرکب شده که بیان ذات و صفات خود میکند
بدلیل انکه قرآن بعضی مفسر بعضی انچنانکه ظاهر است قرآن وضع و اقع
است بدلیل محسوس که اشیا وضع و اضع حقیقت نطق محسوس
او پس حرف مخلوق تا مفردات قرآنست و اصل قرآن است بینک
مرکب مفسر مفرد میتواند شد بدون العکس که هیچ قرآن مفرد
مفسر نتواند شد **فی القرآن والقراءة** نزل القرآن علی سبعة
احرف نزل القرآن عبارتست از انکه برق قرآن حق تعالی نوشته
است بکل قدرت خود. والسموات مطویات بیمینه پس
یمین امد. و بین اصبعین من اصابع الرحمن امد و اصابع الله
و علم بالقلم امد و لکن. و کتبنا له فی الالواح من کل شیء موعظة
امد. و کلم الله موسی تکلیما امد بل هو قرآن مجید امد و در

شکل

کلمه است

قرآن بعض از

و تفصیلا

مجمع ظهرت بمستوی سمعت فیه صریف الاقلام اندپس
انکس که خط حق را بخواند بینا بکلام ازلی ابدی باشد الفرقان
امامی و من قبله کتاب موسی اماما و رحمة پس بالفاظ کلام
او ایمان باید آورد نباشد کسی که معتقد است نمیتواند بود که خارج
از طبایع اربعه باشد و نامه خدای خط هم چهار طبایعت و چون
غالبت اما نامه آسمانی و اجرام سماوی خارج چهار طبیعت
جدا نسبا کتاب الله اند و علم نامه او اند و همچنانکه جدا جدا
ظاهرست همه جدا جدا اند و همه عین قوت اند بدلیل محو الله
مایشاء و یثبت بعضی محو اند و بعضی ثابت • و عنده ام
الکتاب همچنان ظاهر شکل نقش علم نقشی دارد و خط حق و مظهر
است حق میشود و میتواند شد و ره بکلمه میتواند برد و ن
با وجود آنکه طوطی حرفی آموزد اما ره بکلمه نمیتواند برد و فرق
میان نقش و حیوان هیئت بجز نقش و ملک و جن استعداد
آن ندارند که ره بکلمه و کلام برند چون بر خط بگذری حق
علم است که خدا نیست و آن ترکیبت از چهار طبایع پس هر یک
از آن است که با جا مجموع صد و بیست گردد و چهارده هر
آمده است • بدلیل انا کلام الله الناطق و از آن چهار ظاهر شود
چون بر خط او بگذری چنانکه ذکر رفت و پس ظاهر کتاب
که حق است که مردم میخوانند صد و بیست است پس جمله بر سر
آمده است که • انا کلام الله الناطق • که حق و نقش و علم
تمامست که جمله بر سر آمده است • موسی از آتش انی انا الله

از لی

کلمه

بدلیل

شنید و در آب و بار باره خشک پیدا کرد و فرعون را غرق کرد و
وا از خاک وجود مرکب شد که قابلیت تصویر داشت و سلیمان را تخت
فرمان از باد بود که از زیر کرسی خدا برآید و صد و بیست و نه حرف مقطع
که در قرآن آمده است بعد از آن چیز معین است و آن معانی بعد از آن حرف است
که در تلفظ می آید یک اسم ملا آمده است مثل الم که سه اسم است
در از او الف که سه اسم است و در بیست و نه سوره که آمده است که
بیست و نه حرف در هر سوره آمده است و در آن سوره که یا و از بیست
و نه حرف مقطع یا آمده است در اول او ملحق بان سوره است که در قرآن
مقطع آمده است پس مجموع بیست و نه سوره باشد اگر شخصی گوید که
عدد بیست و نه مسلمست اما صد و چهارده چه است جواب آنست
که مکرر واقع شده است اما اگر یک چیز صد بار یاد کرده شود و معانی
یک چیز است همچنان الله و چهل و هم پس برین تقدیر جمله که ثبت
آمده با واو جمله روس کتابت و راس و حق جمله علامت دارد
و صد و متشابهات تفت هر طرف پنجاه فافهم صد و چهارده سوره است
که آمده و در یکی بسم الله نیست چنانکه صد و سیزده بسم الله آمده
جمله او برای مثال اصل کلام بیرون رود و نود و نه بمانند و بر آن مثال
جمله بیرون رود تا معلوم شود که ایشان صفات الله اند و صفت حق
دارند و قرآن که ظاهر خوانند جمله که جسم جداست و جمله دیگر جدا
حل و آن نیز همچنین است جمله شعر و جمله موضع شعر و چهار
چشم و همچنین کرات ظاهر جداست گاهی دندان است و گاهی
است پس دو کس در مقابل که از افتاده باشند • بل هو قرآن

همین معنی دارد

وجه آن وجداست

بجسد فی لقاء انه لقرآن کریم فی کتاب مکنون حق از لفظ قرآن را
میخوانند و نشنوانیده او بود که آن لفظ عبارت است از ذات که علما که در آن
معلم حق است بیکبار فرو آمدن قرآن باسمان دنیا کنایت است از ذات
که نشوا و راه در شب جمع در آسمان دنیا و بعد هر لحظه که در جهان واقع
جمع فالهمها فجورها وتقویها چه از قبل نفس خود و چه از قبل خدا الهام
وضع کرد برای علم که و کلام ممکن نیست از شکل و تاخر که در
کاینات نوشته است برای علم که و کلام خالی شود و که دکلام
در مظهر متجلی نقش و که لهو مختلف فی بعد بخلاف آن علم که تعارض
است و کلام در کاینات نهاده است علم بمنتوان نهاد و اگر تعدی فی
و اگر حق اگر کرد و اگر درباره خلاف ممکن نیست که حق است که سجد
و نکرد و همه اسما که تعلیم او کرده است پس هر گاه که قرآن خوانی بگو
اعوذ بالله من الشیطان الرجیم و اشیا که متمیات است همه مظهر اسمند از آن رو
که اسما و مسما هر دو یکیست وقتی که خواهند که قرآن خوانند پناه بالله
گیرند جهت آنکه قرآن بیان علم ازل و ابد شد پس پناه از آنکه بالیم کرد
و از آن کس پناه بجوی که اول که آنگاه کلام را بخوان قرآن از برای هر که
که خود زندان او آمده است و دلالت میکند بر خود و حق که حق در مثال
که کرده بجای آورند و که مانع بجود پس واجب است پناه از آنکه کر
و آنکه رسول گفت یا رب طه و یس رب یعنی مظهر است همچنانکه
کما ربیانی صغیرا و بدلیل آنکه علی امیر المومنین گفت یا کهیعص اعوذ
بک و گفت انصرنا یا رب علی من ظلمنا اول یا کهیعص گفت و آخر
یا رب گفت و آنکه گفت لن تخرق الارض و لن تبلغ الجبال طولا

والسلام

خدا میگوید که از شیطان
که سجده آدم نکرد

فافهم

گفت برای

گفت طول برای آن میگوید که میخواهد مظهر است شود تا چون کوه پیدا
بشکافد بدر رازی برسد همچنان تا که مظهر است که شده باشد همچنانکه
ظاهر اسما همه اشیا ظاهر او باطن رسیده است بحسب اسمیت نیز در
باطن همه اشیا رسیده و تجلی کرده است و همه اشیا مظاهر ایشانست
همچنان پنجاه حرف و بیست حرف است که است همه اشیا
است که اند و که اند

فی توحید الکلام بلا تقدم و تاخر

اگر سائل سوال کند بسبب جیم و جیم که تو گفتی بعضی حرف را بر بعضی
تقدم واقع شد پس نتیجه آن دید که مرکب است و مرکب حادث است
جواب آنست که بقول رسول اصحابی کالنجوم بایهم اقتدیتم
اهتدیتم امیر المومنین علی بن ابی طالب کرم الله وجهه میفرماید العلم نقطة
کثرها الجاهلون و کل اسرار الله تعالی فی الباء و کل فی الباء فی النقطة
نقطة الباء و انا النقطة پس همه علوم در ضمن یک حق موجود است
و یک حق است که پس تقدم و تاخر درین مقام تصور نتوان
کرد و تو کرشمری در آن واحد که کن کاف و نون است که شش
که اند هر یکی متضمن است که اند که شش بار است که از شش جهت
شش تو با تو در سخن آینه فهم است که و است که در شش
جهت در آن واحد نتوانی کرد عجب ببینند و فهم از انبیا و اولیا
مرکب و متعاقب کلام و حروف ظاهر شد بیش حق کلام اورا
تاخر و تقدم نیست چنانکه مجموع محسوسات و معقولات و ما کان
و ما یکون در علم او در آن واحد علی السویه است یعنی زمانی نبوده
است که علم او بوجود رسول بیش حق بوده است که در آن

زمان علم بوجود ابوجهل بنوده با **فی تکلم الاشیاء و بالامانة**
در همه اشیا نظر کن همه گویا و خاموش اند و گویا از آنرو که ناطقه
حق اند و نطق در میان ز حق آن کتاب و مکتوب قال النبی علیه السلام لا
تکلم الناس ثلثة ایام الا رمزا از انجم در گیر که بعض هستند که
نفس دارند و از نبات که هم نفس دارند و از حیوان هستند
که هم نفس دارند مثل یوز بنه تا نفس بداند که همه اشیاء ز او ثنا گویند
فی و حملها الانسان و ان امانت که علمیت حق و نطقیت
نفس قبول کرد و ایشان را قابلیت کردن از جهت علم استعداد
بنود چنانچه در وقت ناله چراغ کاتب می شنود سمعت فی خریر
الاقلام عبارتست از شنیدن ناله کل نفس و چوپان ناله
نی و بتحلیل رفتن و ماندن بر آن خاک بر آن خاک و آب و باد و
آتش **فی الاشیاء انها کتاب الله** و جاء رنگ و الملک
صفا صفا در همه اشیا ظاهر و باطن و خواب و خیال نظر کن
که ناله اند صف صف و کل حق که از جمیع مظاهر ظاهر
میشود و همه صف صف اند انگه و نمود که دجال نمونه زنده
است و موقوف نبی ای و کلمة الله که عیسی است دم مینا
که او را بکشند ان خواب دیدم که درخت چنار کاخ
آخر بید فتن در و کنده است از جهت چه بود اول انکه بیخ دارد
و دیگر انکه او ناله حق است همچنان گفت و انکس که بیننده است
ان کتاب بنده را بخواند برای انکه می بیند که خط حق است و فتن است
و درخت نارنج همچنان و اگر بغیر بیننده آن خط و خواننده

ان ط کی

ان ط کسی دیگر ان خواب را بیند یا مانند ان مجاز دیده باشد پنده و
بحقیقت خوانند خوب است که حق تعالی تعلیم آدم کرد که او را ز
همه انبیا و هر که بشریه دارند و ملایکه سخن میگویند و گفتند
و از حق تعالی کلامی که میشنوند از سه خ حرکت و ان
سمت و ایشان را حق تعالی اسم خواند و ملایکه گفتند نحن
نسبح بحمدک و نقدس لک از و حرکت میکردند و حق را میخوانند
و باتفاق نحو ان است که اسم او مسمی را حق تعالی بر ملایکه عرضه کرد
و گفت انبئونی باسماء هؤلاء ان کنتم صادقین و مراد ان است
که غیبدانستند که اسم ایشان هم ایشانست همچنان که اسم بی با
الف اسم آن است و مسمی در اول موجود است تا معلوم شود که
اسم عین مسماست **فی اصل الاسم الاعظم** انکه گفتند که سلطان
ظلم بر نگین سلیمان هم است همه دیو و پری و ادمی مسخر او بود
و ان ظلم حق است بیک ان ظلم حرکت ازین اصل کلام خوب است و
انکه گفته اند که هر که ظلم حق را و خواص حروف را بداند همه اشیا مسخر
او شوند راست است از انکه بداند همه اشیا قایم بحروف اند و همه
مسخر علم انکس شوند بخلاف خوف و و انستن حروف همه اشیا
مسخر کس نشود **فی القوة الازلیة والکلمة والاصوات**
عیسی ع چون گفته است گفت قوة ازلی پذیرست و من نطق اویم
و روح القدس صوت اوست و ما هر سه یکیم پس پیش او
و صوت یکی است و اصل پذیرست و خشعت الاصوات للرحمن
حق از انجا که ظاهر میشود و ان ذات اوست و او صفت اوست

وعین اوست وانچه منشا بهات ست بخ خ ازان ذات برمیخیزد و
منشا منشا بوان … پس ان نیز عین ایشان باشد و این ذات عبارت
از همه اشیا براتی ان همه اشیا بشکل علم خ براورد و لفظ را که
او عین … ست **في فوايد مكررة الحروف** اگر سایل سوال کند که مکرر
در حروف تهجی و اسما و حروف مقطعه واست جواب انست که
بنا بر اصل … ست که بعد … خط خدای … تمام شد باز از سر
بدو دست میبایدگرفت * وقد خلقکم اطوارا این همه اجتماع نمیشود
بر … نمیشد و دست برای … در کارست و باجهت رفتن کلی
هذا او از هر یکی و از هر یکی فعلی دیگر صادر میشود و مغایر هم تا باز هم
دلالت کند بر توحید **في نقطة والحروف وتوحيد والاسم والمسمى** ست که
… را که علم کاتب خود نهاد اول هر یک یک … و یک … کافی ست
علتیت … نفس … ممیز و همچنانست یکی … نیز که علم … ست
یکی ست و زیاده بر ان برای تمیز … مثلا نطفه از پشت پدر در رحم مادر
رفت او را در ذات خود ظاهرا بشکل … دیگر بالفعل نبود و چون
در رحم مادر قرار گرفت اگر مرد خواهد بود و اگر زن بشکل ام …
… بشکل ام گرفته … از بطن ام ظاهر میشود و در وجود میاید
بوجهی و زبان حال بیان میکند که وحی عبارت از انست و سخن
پنهانست که … را از … ام معلوم کن و بخوان و از ام
… و همچنان نویسنده و خواننده مکتوبی از جایی بجایی دو
بنویسنده و خواننده … نویسد چون ان مکتوب بدو رسد
و در و نظر کند ان مکتوب با و در … سخن خواهد بر … که انکس …

ام الکتاب

ام الکتاب خط خدای را بخوانند و از انجا … اشیا بر و … بخوانند پس
انطقنا الله الذی انطق کل شیء بر و ظاهر کرد و خواننده … ی
شود و کاتب اول … که بکاغذ … وجود … ظاهر میشود و … علم بالقلم
چون همه در … بسم … باو … او اسم … وبیان
کفت … و … و برای اینست که … خال بر رخسار حوری
نهادن قایم مقام … و … خوبست و در مقابله … ظاهر
في الاسم والمسمى مسمیات اند که اسما … اند از جهت
مسمیات اسم مسمیات نمیتوانند شد پس اسما و مسمیات بحقیقت
یکی باشند و در اصل میان الف اسم … از ان او اسم سه …
و مسما یکی یعنی ان … همین یکیست که … خوبست و در توحید چو اول
ذات را اسم … خود کرد … از جهت انکه ایشان از ذات منفک نیستند
في تقديم الالف على الحروف بدلیل ان حدیث که قال ابو ذر ما کتاب
المعجم قال اب ت ث الخ اگر گویند ابتدا از الف على الترتيب چرا
کرد جواب انست که چون ایشان مرکب میشوند معنی انست که ذات
از ایشان ظاهر میشود و باد اول … که احد الف ب و اول اسم
او الف … والف در حساب جمل اول عدد است چنانکه الف
در اول انسان **في سجدة التلاوة** در … حکمت سجده
کنند … اسم ادم است برای این واجب شد بر ملائکه سجده او کردن
و هر شی که هست اسمی دارد و صفتی و ذاتی … ست … آ
آدم ست و … کلمة القاها الى مريم وعلّم آدم … پس …
انا … و انا … خلقت الرحم وشققت لها من اسمي … ذیل

لم يبدا فيه بسم الله فهو ابتر و لهذا گفته عالم بذکر اسم الله علیه
یعنی اسم الله کتاب است بر او بپرند و برای او تبرک شدند و واجب است
کردن و رغبت کنند که مقام سر و جهه و است **فی توحید الکلام النوم و آثاره**
همچنان در مفردات کلام همچو الف که جمع عشق و در ازای معنی موضوع
نیست باصطلاح خلق ان کلمات که از جمادات و نباتات و حیوانات
بیرون می اید موضوع در ازای معنی نیست مجموع ترکیبات وقتی که
در عالم خواب از مظهر ایشان ترکیب ظاهر میشود در ازای معنی است
که بیننده فهم کند صعوه که در خواب میگفت بو بنیش چشم من بنیش
سلیمان همچو برف بگداز و اگر من علم از حکماء یونان گیرم چون مظهر فوا
ذات حق بیست و کل ذرات او بنده شده است و بر عکس علم است که حق نیست
و ظاهر او از که میکند از ذات خالی نیست و ان ذات که از او ظاهر میشود اگر
یکیست و اگر دو عین است ذات است از آن توحید لاجرم در عالم خواب
ذات است مسلسل و متعاقب معانی فهم کرده میگوید تا شنونده بداند
که او مظهر کلام حق بیست و نبات و جماد و اشیا که بر عکس ایشان
بگذری همچنان علم ذات اند و همچنان ایشان بر ابینی که در سخن در اینده
بجهت انکه مظهر ذات اند ظاهر تا نسخ فهم کنند ایشان ذات حق اند و ان ذات
ظاهر او در نسخ است بالقوه و در ایشان نیست عین ان همه ذات است که در
خواب میگوید انطقنا الله الذی انطق کل شیء **فی توحید الاسم** ست و فدا
والمسمی واضع اسما حق خوب است هر کس که چیزی را نام میکند ان
جا بیش حق است نام میکند مثلا فرزندی را بنام حسن میخوانند و او
حسن است راست است برای انکه او حی و سین و نون خوب علی

اگر اسم

اگر اسم عین مسمی نباشد تو چون اسم حق را بخوانی بمسمی اسم ذات
حق تعالی رسیده است که همه اسما از او ترکیب میشود و از ذات حق جدا آن
نیست میان علت و معلول و عاقل و معقول البته مناسبت شرط است
میان مسببات و اسما مناسبت چیست انکه اسم عین مسمیات
بیش از انکه حق تعالی علما ذات ادم را تعلیم اسما کرده علم اسم همه اشیا
در ذات او بوده است پس ان اسم و مسمی عین یکدیگر باشند چو ا
و او ان مسمیات را بدان اسم خوانده باشد
اسم اشیا از ذات بیرون نیست و بغیر از ایشان اسم اشیا چیزی
دیگر نیست از انکه ایشان عین اشیا و مسمی اند همچنانکه اسم الف با
و تمامی حروف تهجی ظاهر از حق از ادم علم ظاهر شد و ایشان که کاتبان نو همچنین
در نامه می آورند بغیر از او آن چیز که از او ظاهر میشد و بیان نسبت
نسبت او و جهان ذات حق است و نامه حق است و او ان نامه کریم عبارت
از او است بخوانند انا مدینة العلم و علی بابها لها بو فتند سبعة ابواب
علی کل باب ملکان فی حقه تر حظه دعاء رسولست که اللهم اجعل فی
قلبی نورا و فی سمعی نورا الحدیث و اشرقت الارض بنور ربها
انا انزلنا الیکم نورا مبینا ربنا اتمم لنا نورنا تمام است ذات است قال الامام
الحسن العسکری لتمام الرسوم و طواسین همه نور بوده اند و در دعا
الرسول گفت چشم و گوش و دست و پای مرا همه نور کردان
پس او و امت او همه نور اند پس ایشان نور باشند و جدای
ایشان همه نور بود پس این جهان که بدل بغیر اسمان و زمین شود و
انهارا با هدی للمتقین و العاقبة للمتقین **فی الکلمة انها لا تنفک عن
الله تعالی** نسخ مظهر ذات و کلامست و ذات مظهر حق است و از و

منفک نیست همچنانکه ﷺ وکلام از نفس کامل منفک نیست باین معنی
ﷺ گفته نیست که اگر احاطه ایشان بر ایشان نبودی حق معلوم
نشدی و بیان ذات و صفات حق ظاهر نشدی پس ایشان مظهر
حق اند **فی ذکر بعض الحروف التهجی** اگر گویند سبب چیست که حروف
تهجی در اول سورها بیاورده و چگونه آورده و آن را فهم کردانید جواب
حکمت درینها بسیارست اول برای اعجاز و اظهار او رونق
کسی دیگر را اگر بجمیع عالم ندی نماندی چون میگفت فاتوا بعشر سور مثله
مفتریات وادعوا من استطعتم من دون الله ان کنتم صادقین
پس باید که چیزی بشمس حق باقی ماند تا با تحدی بچیزی ممکن کند
و یوم یاتی بعض آیات ربک لا ینفع بر ین معنی دالست و وجهی
دیگر آنست که از این قسمت ششی را کم کند تا بر وحدت دلالت کند
و دیگر برای تکرار توحید که این عدد هیست و نه بوجهی همان هست
نه نیست که ا ب ت ث الخ **فی بیان لام الف و معانیها** الف اسم
است و لی اسم نیست لام الف چیست اسمیت با مسمی انکه
ﷺ فرمود که لام الف را بیاورد و بند هفتاد و هزار معانیکه همراه ب
یعنی ظهور سر لام الف و فتنی که هفتاد و ﷺ با و با چون بتوانت
پس با حقیقت ندا با هشتاد و چهار حرف و حق بابند چنین برای
بر دو هفتاد و بابند هر یک قایم مقام هزار تا هفتاد و هزار ملک با و
این شکل حرف را بجای شکل حج ملفوظ نهاد و تحقیق علم این
شکل ﷺ و ملک دره و شکل قدس می آید معنی این چیز او در
که لام الف قایم مقام انچیزست و ﷺ گفت لام الف یک ﷺ

باشد

دو اوان

چهار

دو اوان ب که قایم مقام ﷺ باچنانکه انا البنیه که چهار گوشه دارد و
فی اعداد الصلوت لام بی تکرار چهار حرفست قایم مقام چهار ﷺ
که در حق مذکور نیست ﷺ گفت که لام الف یک حرف واحدست
احد و قایم مقام ان چهار ﷺ همچنانکه در حق اعتبار جزو کرده در
کتب ﷺ و در حق قرآن ﷺ لت را بیه کرده تا معلوم شود که این را
کم کرده بیه احد و بیه قایم مقام ﷺ برای انکه همه یکی اند و اگر گفته
بودی که در قرآن نمازی بیه تکرار آید بلفظ فقره و جمع بیه کرده تا بدل ان بیه با
پس روشن شد که بعضی قایم مقام بعضی اند پس چهار ﷺ لام الف
قایم مقام ان چهارست که ﷺ گفت که بیه غیر از این هیست و نه
با احد و چون بزبان او ان چهار نگذاشت ان چهار را در کشف قایم
مقام ان چهار بدو نمود و چهار را یک ﷺ خواند برای توحید و بدلیل
حق و ترک یک لت جایزست برای بیه یک لت قایم مقام
شده تا بطریق اولی که قایم مقام چهار با و بوجهی حق استغراق را
چهار لت یا بنی آدم ارکع لی اربع رکعت فی اول النهار اکفک
فی آخره چون بیه احد گفت یا ابن آدم **فی حق ولد علی حق الممیت
والاشراق و العجمیة** چنانکه الف اسم است و کلام اسم ل
لام الف مسمی ندارد بدلیل لا اقول الم حرف الف حرف لام حرف
میم حرف پس معلوم شد که ﷺ در حدیث لا فرمود لام الف
یک حرفست که در صحیفه آدم آمده ﷺ دانسته تا که یک حرف
نیست بلکه قایم مقام چهار حرفست برای اثبات توحید او را یک
حرف خواند بجهت انکه کاهی ششش لت حق فرمود که ز اردن
ان

الف که

و احد بل

باسم سنت وگاهی بحدیث قدسی ارکع لی اربع رکعات که
مکرر لام الف چهار حرفست وگاهی دو رکعتست که رکعتا الضحی
علی فرض واز ان گفته که هر که بلام الف کافر شود هم ستم کافر بود و چهار
تکبیر بر میت بعد داو واجبست وعلی بن ابی طالب اختیار توحید
کرده است ویک رکعتست ودر شبانه روزی پنجاه ویک نماز
گزارده برای اثبات توحید وگفت من علمنی حرفا فقد صیرنی عبدا فی
دلالة الکلمة الوبیة ودلالتها علی التجمی همچنان قایم بیل فیل وکلام بکلام و
چنین صین شده لام الف قایم مقام چهار حرفست که علمنا امده است
قال هم ما انزل الله قلنا علی ... الا تسعة وعشرین حرفا قال الله ما ننسخ
من ایة او ننسها نات بخیر منها او مثلها وقال الله ... واذا بدلنا ایة مکان ایة — منها
اوتیت القران ومثله معه وقال بعثت بجوامع الکلم دالست بر انکه
جمیع اسما که ... تعلیم ... است که در روز جمع کرد ونحل ... — ادم
حق ... است لسان اهل الجنة عربی وفارسی دری بر این دالست
وبدان دلیل ایشان بعض قایم مقام بعض میشوند که در قرآن ... اختصار میکنند
اگر گویند این چهار داخل اسماست یا نه جواب انست که ظاهر انست ایشان
همه اسما اند ودر کتب انبیا که قرانست بصدق ان ناطق اگر وضع — است است
اسما ادمست وکسی دیگر وضع میتوانند کرد که یک اسم دیگر وضع
کن مسجود ملایکه ادمست بواسطه ان شد که مظهر تام ... قابلیت علم
تام داشت مخصوص وعصیان در شان اوست خطا برای ان ابلیس
شد که سجده ادم نکرد واو از اتش بست که قابلیت مظهر تام نداشت
لا جرم مردود شد واز جنت واز اسمان واز مقام ملاء الاعلی

ملایکه الحکمی

ملایکه اعلی افتاد واستماع کلام حق نمیکند وچون استماع کند محو
زد ومبهوت اند سخن وگفت که نماز واجب هفده رکعتست بهر از نو وسنت
دوازده اعتبار لام الف کرد برای انست که اگر سنت نگزارد ایشان
گزارد واجب باید والا کافر نشود وبرای انست که به تمام در فرض بگذارد و اعتبار
لام الف نکرد برای انکه مکرر است ودر ... وقته هست ودران اعتبار
که اگر بجد وابجد ان نکند کافر است وبعد ومثله معه اگر گویند که
ان چهار مثل حرفست جواب انست مثل کتاب اسمانی ... حرف — غیر کتب اسمانی
هیچ وصفت همه یکی اند وانکه فرمود فاتوا بسورة من مثله و...
اوتیت القران ومثله معه بیت ... بسوره اورد وهر که لام الف
حرف واحد نداند در توریة وانجیل وزبور امده باشد ودر قرآن ظاهرا — وصحف
نیامده باید بدلیل لام الف حرفست امده باشد وبوجهی مثل قرآن باجمع ... — وصلوت
دالست اگر گویند به چه دلیل قرینه معلوم شود که در حرف هیچ لام الف
کرمیخواند معنی انست که لام الف است جواب ظاهرا قول ... ادم
گفت حرف واحد من لم یؤمن بلام الف اگر گویند این حدیث ...
جواب انست که ... فرمود حدیث را بقرآن موازنه کنید اگر
موافق باشد قبول کنید وازین جریح ترجیح باید که سوره حرف ... بعد ... ثابت
امده است اگر گویند شاید که حدیث را به قرآن موازنه کنید حدیث — والارد کنید
... جواب انست که وما ینطق عن الهوی اگر گویند که اینها در — لغزه
توریة وانجیل ظاهر امده اند ومکرر اند ظاهر او در قرآن نیامده است
جواب انست که گفت اوتیت القران ومثله معه چون هیچ یک — لام الف را
حرف گرفت اگر واحد واگر زیاده همه یکی اند ومثل معه باشد

وارانست کرحق جم در روز کل وقت حق اوست یعنی ای آدم اگر
کویند سبب چه بود که علی کرم اللّه لام الف را در پنجاه و یک یک
گرفته است جواب قایم مقام ان چهارست در وقت ظهور ان چهار
همه یکی خواهند شد پس او را یکی گرفتن اولی تر است الوتر و کعنه فی الاقبل
گرافتن حق است تا بعد و کلمات حق پرستش کرده تا و از ین حال او او را
خبر داده بودند در ان مظهر و در ین مظهر آمده بیان کرد در ان وقت
گران کرده بود برای این است و اگر گویند لام الف که چهار دارد
چون قایم ان چهار میشود جواب همچنانکه در آیه میاید تا قایم مقام
ان آیه تا اذا بدلنا آیه مکان آیه **فی کسوة الحروف الاربعه**
در حدیث مساوی وارد است که من از کسوة برهنه بودم
مرا چه جامه بپوشانید یعنی انست که چهار حق من لباس جسمی
نداشت در کل حق چهار حق او را جامه بپوشانید یعنی چهار
حق علم ان چهار حق پیدا گردید • یوم ندعو کل اناس باامامهم ای
باقیامتهم فمن اوتی کتابه بیمینه ای الرکتاب انزلناه الیک بیمینه
فاولئک یقرؤن کتابهم و لا یظلمون فتیلا و من کان فی هذه
اعمی ای فی اقهات اعمی بوجهی اقهات چهار حق که قرة میشود
هرگاه که قرة بدست چپ و یک انگشت دست راست بدهد
همچنان تا که قرة را بدست راست داده تا و به حق دیگر را بجای
انگشت دست راست داده تا • من هذه فی فهو فی الاقوة
اعمی ای دار الاقوة که چهار حق است قال انا دار الحکمة و علی بابها
و قال الحمد لله الذی احلنا دار المقامة من فضله لا یمسنا فیها

انگشت کر

مقام

نصف و لا یمسنا فیها لغوب الذین یؤمنون بما انزل الیک
و ما انزل من قبلک انزل علیک الکتاب بالحق مصدقا لما
بین یدیه و انزل التوریة و الانجیل امن الرسول بما انزل الیه
من ربه و المؤمنون کل آمن بالله و ملائکته و کتبه و رسله کتاب
ایشان مظهر چهار حق است تا کسی مظهر حق است نمیشود دست خلق
خویشتن که هر یک در ان آداب حق اند واقف و ناطق میکردد هر گاه
که روح جسمی علی در حرکت می اید ارواح همه انبیا بر طرف
راست او بجهت حق او در حرکت می امدند و هر گاه که ساکن می شد
مجموع ساکن می شدند بجهت انکه او مظهر اصل است چون اصل
در حرکت اید فرع بتبعیة در حرکت آید **فی اسمیة الم**
بعض از مفسران گفته اند در باب الم که الف آه است و لام
جبرئیل و میم محمد اگر سائل سوال کند که بدان و لیل که در اول آه
الف آمده است چه او تا جواب انست که کلام از حق است بلا
و انبیا رسید پس اولی ان تا که الف گویند در اول و مراد آه
با علی **فی الاستعاذه و بسم الله و فاتحه و اعداد الرکعات**
بسم آه فاذا قرأت القرآن فاستعذ بالله من الشیطان الرجیم بسم آه
از حق است پس در خواندن بسم و غیره پناه بحق باید گرفتن از طاکر
سجده و ذکر اسم آه است تا والحمد با بسم بحقیقت بیت
از حق است بعد و بیت و نه حرف حق علما تعلیم ذکر و چهار
از سی و سه از کتاب آن سوال کرد و اب ث ث جواب شنید
در عقب الحمد بسم بر سبیل تبرک نوشته اند و الا الم ذلک

بهترین کلمات که در وجود
آدمی موجود مرکب می شود
آن ترکیبست که در اشیا نظر
عالی کنند و ببینند که سر کلمه
مفرده چون بر همه اشیا محیط
و علم همه اشیاست و همه اشیا
قوة ازلی اند و لطفه و قهر از
قوة ازلی ظاهر میشود و همه
یکی اند که اگر قوة ازلی بیرون
رود بتصور کلمه و صوت
موجود نباشد و اگر کلمه و
صوت موجود نباشد قوة
ازلی موجود نباشد و در
خود همه یکی اند و نظر کنند

نکته

یعنی ... در اول آدم
هم الف آمده ...

انسی را ... ظاهر و باطن
قوة ازلی ... و کلمه ...
... میشود ...
یعنی ...
و ...
نکته فی ...

الکتاب است تا سوره مبارکه ویکریس فاتحة الکتاب مثال آن است
بدان معنی که او بیت و نه کتب بعد از اصل کلام حق دلالت
میکند ان بیت و نه آیه بدانکه بیت و نه اصل کلام و معنی
اسم الله و انبیا و غیره و مثل این در هیچ کتاب نیامده
و مجموع قرآن بیت و نه سورت و بیت و نه قسمت است
و حق ده کت فرض و بحدیث دوازده بعد و ایشان و بوجهی
که لام الف مکرر تا آنکه فرضست و آنچه بعد و ایشان مسئله
در حدیث است که قرآن را در صورت رجل در قیامت ممثل کردانند
با تحرک به لسانک همین معنیست و وضوح خاتن در قرآن خواندن
و مثل او برای اینست به آنکه ان موضع را شوبی و قرآن تحوانی و بعد
از الحمد سوره الم آمد که تو علم دست و مجمل و مفصل ذکر دست در والذین
یؤمنون بما انزل الیک و ما انزل من قبلک و بتفصیل اول ذکر دست چون
ملایکه و تعلیم اسما و خلافت و ظهور کار و ظهور جد و اعتقاد ملایکه و
مطیع که سجده کردند و کار کرد و شد و تفصیل جنس او بر آورد و کر
حق سبع سموات و مبدا و معاد و باکردن خانه کعبه و دیگر باکه گفته
شود و شتر و نمود که دری کشود و ملکی آمد و چیزی آورد و هیچ پیغمبر نیامده
و ان فواتح سوره بقره است و خواتیم ان ستعم که پیش از هیچ
پیغمبری نیامده با وجود این همه سوره یا سوره بقره خواند بیشتر علما برانند
که سبب خوب که در آن وقت و علم آنکه اول از ان بوده که در جلت
و اسفلت معلوم کرد و سر امری که حق تعالی نمود و در صورت بچه او
نمود اولم یروا انه لا یکلمهم و لا یهدیهم سبیلا همه دلالت بر آن علم

خو گروه است گفت که قرآن در قیامت در صورت رجل در آید و تمامی قرآن بر
عدد بیت و نه کت نهاد و بیت و نه کت حقیقی و ما ته حق تعالی آن و در
وقت ممثل شدن بصورت رجل در قیامت معلوم شود و گفت که سوره
زهراوین در کسوه از سیاه و مرغان در آید که مالک یا قرآن ولد
وی که دی النحل قرآن مدرک و ذی عقلست و موسوم سوره البقره
در صورت مرغان بیاید و حق و ند جسم و هیاه و بیکر خوبست و حق کلمة الفاظ
اسام یهم و اما کتاب آنه الناطق و ذوی العقل است گفته که حق را دید و در
خط حق و ند ستعم است و کل شیء هالک الا وجهه که کتاب و قرآن
حقیقی آن صورت حق بیت که صورت بشر بیت و حق جود و اهل بهشت
خواهند بشکل حور و غلام که یوم ندعوا کل اناس بامامهم خوا
ستعم از بهشت ظاهر قرآن جل مقوم اصل وارد و تا مثال کت حق تعالی
نامه حق تعالی که حق او در هیچ ست که آنه آیه است و یوم ندعوا کل اناس
بامامهم حق حور است و ایت زنی که خط و صورت وجه و جمیل باکر
هر کاه که در صورت خط نکاه کند ستعم حق تعالی بیند که ستعم ظاهر نمود
اوست هر کاه که بهشتی در صورت او آید جاهم حور عین اهل
جنت او یکی با ستعم او و ستعم حور کاهی است او و کاهی بر طرفست
کل شیء هالک الا وجهه و از اهل ایشان که فانی بوده اند مثل هیچ
بنا ایم یعنی فانی بر اهل همه اشیا بظاهر و باطن و خیال و تصور بکند
همه را کتاب و کت حق تعالی ببین موحد شو برای آنکه کتاب و الفاظ
نسبت خوبست و وحدت همه اشیا را در ایشان طلب کن و تمامه همه
اشیا از ایشان بخوان برای آنست که ستاره و ماه و آفتاب کتاب

درخت و دوزخ و هوا و ابر و هر چه ممکن است و در خواب بینی و تاویل بر نیکی
دارد و مثل اینچنانکه یعقوب دید که یازده ستاره و ماه و آفتاب او را سجده
کردند و چنانکه شخصی بیند که درختی افتاد تاویل بنفس است پس این
درخت این نفس است و ان نفس را که نشسته است که بامر حق تعالی ثابت و ان
درخت در اینجا است و همه بامر حق سبحانه و تعالی **فی لفظ و انزل القرآن علیه**
فی ما اجمل بحکم انه لقول رسول کریم ذی قوة عند ذی العرش مکین مطاع
در نظم می آورد که القرآن المجید الایه نقل است تا امر او بخود کردن ممکن
نبود پس او را جبریل از قبل وحی حق تعالی که بر آن است میخوانند و ان مفهوم
بر رسول می آورد تا ان زمان که آن ظاهر شود و در آیه دیگر فرمود انه لقرآن باشد
کریم فی کتاب مکنون لا یمسه الا المطهرون پس کتاب مکنون
از ما پاکان قل هو نبأ عظیم ای القرآن لکل نبأ مستقر بوجهی اسم
مکان و بوجهی اسم زمان و بوجهی اسم مصدر است بمعنی استقرار
فی التبیان انه واقع الاسم یس والقرآن حق تعالی را ساجین خوانند
یعنی ای سید بحق القرآن حکیم که تو از فرستادگانی چون او سید است از
پیش حق او جبریل آمده است و باز جبریل او را بدو عرضه کرده است پس او بود
حق از مرسلین است یکی انکه سید است که از پیش حق آمده بخلق و ملائکه
و دوم انکه از پیش حق بجبریل آمده والزمهم کلمة التقوی او سید
تقوی است که مردم از شرک و سید عذاب و جهنم خلاص میداده
گاه که او از مرسلین بوده است یعنی از حق آمده است تا سید نیز آمده و چون
شرف و مرتبه علما است یعنی سید است احد اگر کسی گوید که ان سید
حقیقت محمد است پس او شرف و بعلم معلما است یعنی سید است

احد اگر

احد اگر کسی گوید ان سید حقیقت محمد است پس او شرف بحرف یافته
است که ان چه حقیقت محمد بوده است جواب انست که در آنکه گفت
کلمها و تمت کلمة ربک صدقا و عدلا و الرسول النبی الامی الذی یؤمن
بالله و کلماته واقع شده است چون در حضرت حق تعالی تغلیب بجای آرد و در
آیه و در حجت آیه بالله و بکلماته واقع شده است چون اضافت کلمات بخود
کرد میباید که هر او تمام است از قبل جمع کرد است بازیاده آمن الرسول
بما انزل الیه من ربه والمؤمنون کل آمن بالله و ملائکته و کتبه و در
کتب ایشان این چهار آمده است و عنده ام الکتاب و عندنا
کتاب حفیظ و عندنا کتاب ینطق بالحق همه دلالت بر ام الکتاب
کنز و یک او است چون حق تعالی ظاهر شود بر خلایق صادق است که
ینطق بالحق پس ینطق دلالت میکند بر مستقبل محمد است **فی السجدة**
نص فتنه ایام حم سی یک قرائت بود خواندند تا هشتاد و
شش حق است و ان برای انکه در قرآن و حضرت جم هشتاد و شش سجده
واجب است و ان صفت حق کسی است که حرف قرآن آیه و حرفه و حجت آیه
گردانیده است انک فرمود و ادخلوا الباب سجدا اگر کسی گوید که چرا
عین را در حم عسق کم کرد جواب انست که اگر حرف عین در وی کم
کرد هشتاد و شش نمی ماند قال محمد ان الله تبارک و تعالی قرأ طه
و یس قبل ان یخلق السموات والارض الحدیث و قال محمد لکل
شیء قلب و قلب القرآن یس ای لکل شیء اصل پس او اصل انبیا
است و در سوره یس آمده است الم اعهد الیکم یا بنی آدم الایه پس
پیش از آسمان و زمین حق تعالی بحث داده وعهد فرزندان آدم گرفته

ایشان کرده است از بهجت و سرور و سوم کل شیٔ قلب و قلب
القرآن یس و قال علیه السلام اقرأوا علی موتاکم یس تا زنده باشند تا در
حالت نزع باستماع ان ازین جهان جدا شوند و نشاط و بهجت
وی در حق معتقد فن امده است که یس با پنج حس ظاهر و معنوی و
او هشتاد و هشت است یکی زیاده است تا مثال بوجهی راست باشد
[illegible] مثال با طرح کن و حق دوم را بکیه درین بحث نظر کاهت حالا
جهت نشان نوشته شد **فی اختلاف القرآن و اشتماله علی الکل**
قال الله تعالی لو کان من عند غیر الله لوجدوا فیه اختلافا کثیرا پس معلوم
شد که اندک اختلاف هست و اختلاف کمتر از یک نمیتواند بودن
وان یکی بواسطه مخرجات در اصوات در وقت ظهور است که اگر امکان فهم کردن معلومات نبودی
ان یک خلاف نبودی بسبب انکه همه اگر ابودی اسما اشیا
متمایز نگشتی علی حده و لا رطب و لا یابس الا فی کتاب مبین چون
لفظ [illegible] باید که چهار [illegible] ان شکل شیٔ که مظهر است [illegible] او
لفظ [illegible] و اگر نه بنظا هر درین فن ان چهار نیست تا لفظ کردد پس
بوجهی اما چون گفت مصدقا لما بین یدیه و انزل التوریة و الانجیل من
قبل در انجا یعنی در فن **فی دلالة الکلام علی المعانی و توحیدها**
هر کس در وجود امد در باب ذات و صفات حق تعالی و حل
و حرمت هیچ چیز بکلام معلوم نکرد و مامور کلام بود هرگاه معنی
کران نبی و ولی و مومن و کافر خواستند تا درک کنند تا اول
اسرار وجود ایشان بر نیاورد درک معنی نتوانستند کردن
و ایشان خود ان که بودند و کلمته القاها الی مریم و ان اسرار

وجود ایشان

وجود ایشان بر می آورد و برای معنی معین است تا درک ان معنی
بواسطه ان کنند و ان که مرکب است از بعض که سبب انکار
کرد که مفرد است از مظهر معین بر آورد و معانی ذات و صفات
و ماهیت خود ظاهر کرد و اند که در مظهری مرکبات از و بر چه هیچ بوده است
و بوحی و الهام و کشف حسی در باب ماهیت که چه گفته است
پس مجموع انبیا و اولیا و مومنان و کفار و غیرهم جمع امده باز
بهجت انکه [illegible] را که [illegible] مظهر مرکب بود از [illegible] و مرکب در تحت
مفرد است پس همه را مظهر با **فی الحل و الحرمة و الکلمة** قال علیه السلام اول ما خلق
الله نوری و حق نور بیت و [illegible] مفرد و در حق امده است و جاز [illegible] بر است
و حال انست که حل و حرمت اشیا بنده کان هیچ از هیچ معلوم کردند
تا سبب نجات و عقاب شد بسبب [illegible] اگر ایشان خلاف
لفظ انبیا و [illegible] کنند همه حال کافر باشند و اگر متابعت کنند
اند و سنت جاری [illegible] شده است که مجموع [illegible] اعم از انکه کافر باشند
یا مسلمان در میان خود بیع و شرا دارند و عقد و نکاح و حل
و حرمت وان بواسطه کلام [illegible] دارند مثلا چیزی را که بیع کنند لفظی
میکویند بایع چون ان لفظ گفت از ملکیت او خارج شد و چون
مشتری لفظی گفت در ملک او داخل شد در جمیع امور علی حده
القیاس و کفر و اسلام بر [illegible] نهاده است اگر [illegible] توحید
میکوید بلفظ فقط حکم کشتن از و بر خاست و اگر
باطن او با لفظ او موافق است ناجیست غرض انکه
حل و حرمت اشیا بواسطه لفظ انبیا و کلام الهیست

باب المیراث و ما یتعلق بها

انکه پسر دو بهره و دختر یکی ازانست که دختر نصف ان دارد

که پسر بر حق دارد تا معلوم شود که عندالله آن موی را چه اعتبارست

که اگر ان موی نباشد ره علم حقیقی کلام نتوان بردن و گوشت حس

نقوم بواسطه اوست و ازانست که هرگز زن بکمال دعوت نرسد

که در محل علم حق ناقص افتاده است و دو زن در گواهی مقابل یک

مرد ازانکه هر یک نصف مرد دارند و پس هر دو را تمام حاصل آید

و ملک بان حد می اید که تربیت و حق در نطق است و برای انست که دو

عقد مرد و زن شرطست که مرد چیزی بزن دهد تا عقد درست

باشد و الا درست نیست از علم حق معلوم میشود که رسته علم

حق زن ازان سست تر مود که اگر مرد را چیزی نباشد که بزن دهد باید

که الحمد زن را تعلیم کند و زن چون حقیقت ان الحمد که علم حقیقی ان

حقیقت ایت اوست هر کاه که حق او همچو ماه شب چهارده تا ان باکم

بر طمس گذشته باشی هر سیاهی حق هشت پاره نصف کبرد از

آن محل چه ابرو و چه مژه و چه ریش و چه سبلت زن کاهی نیمه

می برد برای انکه در محل نیمه ان دارد که شوی بر حق دارد و کاهی

هشت یک میبرد برای انکه شوی او انچه بر حق دارد که در مقابله انست

که زن دارد و جواب صراط مستقیم که البته که زن نباید که و که ان هشت

قسمت میشود و اگر چهار زن باهم باشد ان هشت یک برند و نهایت

زن خواستن چهارست همه را هشت یک رسد و ان را بچهار قسمت

کنند و تم

باب الحج والعمرة و ما یضاف الیها

پسر دو

و پسر حقیقت او نشوان رسیده

حکم یک مرد است

نصف آنست

بجای مهر که

و حقیقت هفت او هفت شاقی فاتحة الکتاب

ودر روز هفتادم حجست و سه روز پس از حج ایام تشریق که

روز جمره اندا ختنست پس از طواف مکه چون هفتادو سه بیرون

رود چنانچه بمانند برای طواف و سعی بوجهی دیگر هفتاد و جمره بینداند و

که بمانند حساب ایام تشریقست و چنانچه بمانند برای طواف و سعی

مسئله بر هر کسی که استطاعت دارد و در مدت عمر او بر و

واجبست که چهار بار بر گرد حجره طواف کند بعد و چنانچه سیاه خود

که بر حق دارد و چنانچه برای انکس که حجره مثال اوست و چنانچه بار

او را ببوسد و چهره و دست بر و بمالد و دلیل برانکه او مثال انکس است

آنست که رسول فرموده دم لهعینان یبصر بهما و لسان ینطق بها مسئله

ولیطوفوا بالبیت العتیق و او را بیت العتیق خوانند برای انکه

او قایم مقام ان کس است که مردم را از او خلق کرد و از جهل و حقیقت هم

که کلامست در سخنست بسبب اواز استخبث خلاص یافت و نیز

ان عهد نامه از و بیرون خواهد آمد مسئله و چه اچه دو بار طواف میان

کرد و بعد و ان چیز که بر حق اوست و ان و جود انکس که حجره

مثال اوست همه اشیا از اسمان و زمین و غیره حق بکعبه وارد

شد و او ورده اند بجهت لفظ احرام و احرام کرم گردن است یعنی چیزها

که پیش از احرام مباح بود حرام است احرام کرم بابد که بهم

دوخته باشند تا آنانکه اگر الف با چنان بابد که بر هم دوخته

و در وقتی که جامه احرام بپوشند همه چیزها بر و حرام شود تا وقتی

که طواف خانه حج بکند انکاه حلال شود و مخلص انست که جامه نادوخته

بپوشند تا نوک ازخیاطت که ره بحقایق و کتابت و حل نشر ره

خلاص

جهت انکه علت غائی آن چیزست که بر وجه انست

علم آن که مفرد است میباید بردن و در طواف باید که آن پوشیده
باشد برای آنکه آن در آن آن دارد و در غار همچنان باید که آن از برای عرصه
و قبله نگردانند و چشم بر زمین هم نیفکند که در ان هم آن گردانیده
باشد بر عرفات هر کسی که احرام حج بسته است او را توقف نباید کرد
و هر موضعی از عرفات عرفات است و ان اصل پنجاه حرف و آن است که
مثال ان چیز است که او را آن و آن میگویند که عرفات حقیقی اوست
هر گاه که از عرفات فرود آیند که پنجاه اصلست احرام پوشیده کرن
جامه است که کسی او را بر هم بند و خته است که عبارتست از کل معدودات
به رب العالمین بگذرد که عبارتست از دو تا ابرو و پیشانی و فو
برای صراط مستقیم چون هر دو عرفات عرفاتست اعتبار
وارد از فرو آید و رب العالمین بگذرد و بعد از ان بحروف مقطعه که در
قرآن آمده است نظر کند چون یاء سین یک آن حرف مداست بی
بای آن از حروف مقطعه با پس هشت آن تا آخر حروف مقطعه و هفتاد و
حرف هشت آن او را بجمرة العقبه بیندازد و انجا بماند هفتاد و هشت حرف
چهل حرف مقطعه با که مکرر نیست بعد و ایشان هشت بار طواف کند
و هشت بار سعی کند انجا بماند و صفا و مروه حرف مکرر حرف مقطعه
بعد از عید برود و هشت و سنگ بیندازد و نام حج ببرد تا
اشکال حروف مقطعه تمام شده باشد هر گاه که هشت جمره عقبه بیندازد
بماند هفتاد و هشت حرف مقطعه پس از آنکه رود تا برای چهل اصل حرف
طواف و سعی کند بر و بمزدلفه و مشعر و منی آما بوجهی که یاد نیست از
حرف مقطعات باشد حرف و آن با عبارت تا از هشتاد و هشت

حرف ون

حرف و ان سه بجای سه ماه حج هشتاد و چهار بماند هشت را بجمره
عقبه که هشت تا هشت بیندازد و بماند هفتاد و هشت چهل برای حروف مقطعه
بگذاری جهت طواف و سعی صفا و مروه بماند در ایام تشریق ان
صفا و مروه بماند در ایام تشریق ان صفا و مروه را برای جمره بیندازد
احرام حج در سه ماهست و زیارت چون از مرکبات مجرد شود و حاجی
احرام که کسی چیز بر و بند و خته باو در و پوشیده تا بجای معدود تا برای
زیارت کردن خانه حج همه چیز بر و حرام شود و از مباشرت حلال
و صید و بوی خوش بعد از ان برود طواف خانه حج هشت بار بکند
انرا طواف قدوم خوانند در باب آنکه همه زمین از آنکه تا چون ثابت
شد که اول زمینی که حج بیاید زمین عجب است و انرا برای [illegible] حلال
میگویند که برای انگشت که مثال اوست و همه زمینها و دیگر را از
زیر او بیرون آورد و پس او یعنی زمین تعلق داشته تا بعقبه
و حق عقبه هر گاه که در روز حج تمام شود و سه روز ایام تشریق تا
که جمرات ثلثه باید انداخت بماند از ماه عید شده روز دیگر
دار دیگر شده گوسفند که فدیه است کشتن برای قوت ان روز
باشد تا تمام ماه شود ده روز حج و سه روز دیگر بعد از حج روز
چهاردهم خلاصی یافته از فرض سنن حج از جده حرف [illegible] او دیگر حال
میشود سه حرف و یک آن و امکان دارد که یک آن بجای یک
فدیه بود که برای او باید کشتن بان دلیل که سوم فدیه گفت که
بکشند و پای یا دست او را چون او سرخ کنند و بره او [illegible]
و ان سه دیگر که بماند معین شود که چه چیز بغیر از سه روز [illegible]

حروف مقطعه
چهار حرف و نقطه

و در مصابیح آمده است که سر موی حجت و سر گوسفند بدست خویشتن
قربان کرد بجانب حجت و سنه جمره ایام تشریق و دیگر گوسفندانرا
بعلی کرم الله وجهه فرمود کشتن او بدست خویشتن آن مثالرا راست
داشت بعد از آن رفت بطواف کردن و آن وقت که ستم فرمود
که کشته قدیه بکشتند نماز ظهر گزارند بدلیل آنکه فرمود حجر ودعین
الله فی الارض معلوم میشود که حج و عمره هردو واجبست بجهت
بدرکه مثال چند چند طواف دیگر آن سنه است عبارتست از عود و بعوده
یعنی مشعر و جای قدم و جمره آنکه گفت وادی و داخل حرمت
در وی دخل میکنند آن حرمت است که از هر که هر چیز و بغیر از آنکه در
انها مدخل نکنند و آره و در عرفات بهم رسیدند و سنت است
که بر سر کوه عرفات توقف کنند و چهل کس را از کسان خود
یاد کنند و نام ببرد که از هفتاد و دو چون است بیرون بود و چهل عدد
و از بهشت عندلیب اهل سنت چهل کس میباید تا نماز جمعه منعقد
گردد عرفات مثال پنجاه علمست از انجا بمشعر برو که عبارت از حق
دست یعنی چنده حق که ان پنجاه علمست از انجا بمنی برو که جای انداختن
ست جمره است و بعد از ان حجت و سر گوسفند بکشند بعد چند چند
طواف و سعی بکنند چو ایست سنگ می اندازد و چون ایشان بعد تمثال
ایشان شد برای آنکه حجت و سر میباید که در راه حج قربان کنند بعد
زان سر بتراشند تا ان تراشیدن دلالت کند که بعد و هست چنانچه
که بر روموئیت طواف خانه حج باید کردن که غرض از آفریدن این هست
ایشان این هست که خانه حج دارد و اتموا الحج والعمرة لله بعد از ان

شافعی

قدرموی

قدر موی که از شکم مادر آورد و طواف خانه حج کند و بان قدر که هم
آن موی است و بان قدر که ان موی است که از بطن مادر اورد و طواف
خانه و صفا و مروه که عبارتست از مثال ابراهیم و اسمعیل یکبار
برای حج و یکبار برای صفا و مروه همچنان تا که چهار بار طواف کرده
تا بعد و هفت حروف مقطعه و چند بار کرده تا بعد و حروف مقطعه برای
صفا و مروه که مثال ابراهیم و اسمعیل است که مقام موی است برای
این گفت که لیس علیکم جناح ان یطوف بهما برای آنکه ایشان
مظهر و بانی کعبه بودند فاذا افضتم من عرفات علمها حروف حروف
تهجی با انجا غیر سواد ان نمیشود همچنان سبیل همه جا و هر که بحج که
خانه حق است حق رفت برو واجبست که انجا توقف کند چون از
انجا باید بمین العالمین بگذرد و که بوجهی عبارتست از دو چشم و دو
عبارتست از دو ابرو و مژه و چون از عرفات بگذرد و که ان لعلا
معین است • فاذکروا الله عند المشعر الحرام که مثال حق است که حقیقت
علامت بیت حق است حج را انجا یاد کند یعنی حق او را انجا یاد کند
که بیت علامت که چنده سیاه هست و چنده سم که حقیقت مشعر
الحرام است که معلم جای است و بجام از برای ان صفت کرد که موی
کرده است که نقش بشره است و جای دیگر ان مثال بغیت ثم افیضوا
من حیث افاض الناس یعنی به حکم او روان شد که ناس است که
عبارت از ان بیت حق است از انجا روان میشود و پنجاه مثال حق
حقا و ششش دیگر مثال چشم و سفیدی و هست و دو گوش و
بینی چشم و دهن است چهار حق است و سنه تا بعد و ایشان سی و دو موی

تا گوسفند کشند و بعد و اصل جده طوف کرد فصل لزنیک فاتریع
حق بان خانه کن و حج کن و شتر بکش بجای انکه اسمعیل را میخواست
که حق دران کرده بکشد از عظمت ان خانه یعنی بجای خویشتن اشتر
بکش جده طوف میباید کرد در حج و عمره و قتی که خواهی طوف کرد
از حجر دور تر استادن برای بینی و زیر بینی که بر وت و سبلت
و دایره سیاهی حوالی چشم و ابرو و مژه کنایا ان جده که محل اند طوف حج
میباید کرد برای انکه ان حجر و مثال انکس است که حج و ند حق است
همان جده که طوف کنند دوار و طوف کننده بعد و جده خویشتن را
که بر ان جده طوف کنند برای انکه عرض از آفریدن طایفه او بوده است
و برای انست که مثال حج وند جده چشم و مژه و تابه دیگر اوست
که ستوده فرمود حجر دیده و چشم و زبان خواهد بود یعنی او
مثال کسی است که حج وند چشم و زبان و ابرو و مژه و غیره با
وانکه علی کرم الله وجهه گفت که عهدنامه خلایق که الست بربکم گفت
ان عهدنامه بدو سپرده است یعنی او بر حقیقت انست یعنی
ستر وحدانیت ابدی از ازل ازان کس که او مثال اوست ظاهر
خواهد شد وانکه گفت که بدو سپرده انست که در علم قدیم او چنان
است که مظهر او ان تا و مکه که ام القری است بان معنی که مثال اوست
و دیگران تبع او اند برای انکه علت غایی محل وجود اوست و اصل
مکه زمین حج است و مثال انکس است که او اصل و حج وند کلامست
انکه فرموده است نزل الحجر الاسود من الجنة وهو اشد بیاضا من
اللبن فسوده خطایا بنی آدم یعنی فرزندان که مخطی باشند

و سپس او سیاه شود
و بعد و جده سیاهی سپهر
از ز[illegible] که
ایشان نقش اند

که در روز قیامت
ظاهر گردد

بوجهی از وجوه

بوجهی از وجوه که او از دیده ایشان پنهان بماند و قال حجر
الاسود یمین الله فی الارض و در حج یک حیوان کشتن سنت است
از انکه یک حیوان چون نشان دارد و واجبست که طوف حجره
حج وند دو چشم خوب است چده بار بکند حج و عمره اگر کسی زیاده
بکند حساب دیگر ابراهیم هم برای پسر یکی کشت که مثالست
انی اری فی المنام انی اذبحک الا به حق تعالی بخشید و گفت و فدیناه
بذبح عظیم یعنی بعوض فرزند ابراهیم گوسفند قربان کند یا حیوان
دیگر یک حج دلیل انست که بحقیقت انکس که نفس خود را خواهد
کشتن بجون بهادان ستر علم ازل و ابد بر و ظاهر خواهد شد از پشت
اوست که اسمعیلست چون او ندید ان کس خواست که حج از کشتن
او نهی کرد و بوجهی دیگر انست که حج با ابراهیم نمود که پسر را
بکش حق در قبله کرده که ان خانه حج است که سنت حق چنین است که او
فرزند خود را از بزرگی و عظمت حج و خانه او بکشد تا حق تعالی همچو
اسمعیل را که الحال انا فدیه داد که ان کس از پشت او خواست
است اگر او را بکشتی انکس ظاهر نشدی از نسل او بقاعده سنت
ابراهیم سنت انکه هر کس که به حج رود واجبست که حیوانی بعوض
خود بکشد که نفس ایشان مستحق ان انست پیش حج که خود
در راه حج حق بجا نکرده بکشند برای انکه علت غایی و در محل ان نفس
کامل است اما چون ایشان همه متعقدان کس اند که خانه مثال اوست
حق تعالی از ایشان بفدیه راضی شد همچنان که از اسمعیل اگر گویند که
حج وند مثال چرا حق در ان خانه میکند جواب انست که حق بمثال

دیگر

باشد

از نسل او

نفس

معتقد

وجود خود میکند اگر گویند که ابراهیم اسمعیل را بکشت حق در خانه
کرده امکان دارد که بکشتی برای آنکه خانه حج را ایشان هر دو ساختند
جواب آنست که خانه را ایشان کردند عمارت کما قال الله تعالی و اذ
یرفع ابراهیم القواعد من البیت و اسمعیل پس هرگاه که جای آن
بود که اسمعیل و ابراهیم و مومنان حق در آن خانه کرده خود را بکشند
و بعوض خود بحق تعالی فدیه دهند هر کس که حج ازین خانه بکرده اند
بمذهب انبیا خون او حلال است و سنت است که حیوانی را که قربان او قربانی کنند
کننده خود است برای آنکه مثال نفس خود میکشد که هرگاه نفس را در
راه حج بکشد اول منفعت آن با و عاید خود شد بعد از آن بدیگران
که انبیا اول معرفت نفس خود و حج برای خود حاصل کرده اند
و بعد از آن بمردم دیگر رسانیده اند عبارت از مسجد حرام وجود
کسی است که عبه مثال سر اوست و آنکه سنت است هم فرموده که در
آخر الزمان حج او را از میان برطرف دارد و با آسمان برد بوجهی
آن خوب است که بهشت ستی او که مسجد حرام است ظاهر شود و قرینه
است که فرموده در قیامت حجر الاسود را چشم و زبان باشد و آنکه عهد
الست بر نگین با و سپرده است بمظهری خوب است که او آنکس است
و متصل مسجد حرام معلوم است که مقام ابراهیم و سر اوست
بعد و هفت پیکر خویشتن برابر آنجا طواف کند بزه نباشد از آنکه ایشان
پدر صاحب عبت بودند و مقام خود را در وجود او تعین کرد
که حق در حرم کند و پرستش حج کند فی بیوت اذن الله ان
ترفع و یذکر فیها اسمه و آب زمزم آنست که آواز میکنند و زمزمه

وارد در مقابل

وارد در مقابل حجر الاسود است عبارت از حق که در حج بسته
قسمت میشود تا معلوم شود که او در بحث حج است از حق بوجهی آواز
میکند اول مکه تمام مثال اوست بعد از آن جدا کرد بیت الحرام را
که عبارت از مسجد الحرام است مثال تن اوست باز عبه را جدا کرد
که مثال حق اوست و عبه بوجهی مثال سر اوست خانه گل
ساخت و گفت که خانه حج است همچنان که موسی عم از آتش شنود
که منم حج یوم الحج الاشهر معلومات مراد از اشهر سه ماه است
سایل و آن آنست که بالا هشتاد و چهار است اگر سوال کنند که ماه حج است
که در دهم او حجت چون یکی بجای ده واقع شود یک جواب
آنست که یک روز بجای بعض از روز آمده است همچنان سه تر موی
که روزی عمر است با آنکس بجای ده است من جاء بالحسنة فله عشر
موی امثالها تراشیدن سر برای آنست که ان شش دیگر که
هست یعنی هردو موی مژگان و ابرو و بعد و ایشان بر حجر
هست طواف کند از برای آنکه علت عالی از اخذیدن ان هفت
های صاحب حجر است بر حاجی واجب است که خط خویشتن را در روی
طواف کردن بر آن خانه گم کرده اند همچنانکه اسمعیل را حج با ابراهیم
فرموده که قربان کنند حق در آن خانه کرده که تعظیم آن خانه در آن باشد
بیت که پیش او همه حاجیان را از آن ترک خط خود باید کردن نقصان
در خط پیدا کردن با وجود کمال او و بوجهی دیگر سر تراشیدن
و موی سر بجهت آنست تا جدا کنند میان موی روی او و بوجهی دیگر برای هفت
تا دلالت کند که بان هفت عدد هفت طواف میباید کرد و فی اعدا

الطواف اگر سایل گوید که این خبر معلوم شود ولیطوفوا بالبیت
العتیق و در قرآن هست طواف از کجا معلوم میشود جواب آنست که
از ولقد آتیناک سبعا من المثانی و نیز که در طواف و سعی و قرائت
سبع مثانی واجبست **باب الجهاد وما یتعلق بهما**
مجاهد را در روز جنگ نشاید که پشت بر کافران کند و چون از ایشان
گریزد بواسطه آنکه مجاهد ظاهرا مظهر حق تعالی است و ره
بحقیقت خود برده است و اظهار حقیقت خود میکند بحق و چون کافر
ره بکل حقیقت خود نبرده است و آن حقیقت بر او مخفیست
و مظهر باطل شده است و منکر حق است پس حق اولی نشاید [illegible]
[illegible] که باطل بر حق غالب آید و حق مغلوب گردد و چون
بگریزد در عقب او برود که حق او را گریزانید و بر او غالب
آمد ولا تحسبن الذین قتلوا فی سبیل الله امواتا بل احیاء عند
ربهم یرزقون اما معنی سبیل [illegible] کسانی که در ره [illegible] کشته
بیند [illegible] خدایند برای آنکه [illegible] منفک [illegible] و چنان
سبیل [illegible] اند که [illegible] رسند چون [illegible] شمشیر و سعی
تمام دین را بر مردم ثابت کرده اند تا آن [illegible] و در [illegible]
[illegible] اعظم [illegible] در جهاد [illegible] اگر سایل سوال کند که چون [illegible]
در احسن تقویم [illegible] که حضرت انبیا از چه جهت با وجود [illegible]
انجم و افلاک [illegible] را [illegible] میکنند و [illegible] در آن
خود بگشتن [illegible] جواب از دو وجه است یکی آنکه غرض از بین
ظهور معنی است چون [illegible] بعضی [illegible] معدوم کردن [illegible]

دین

انشاید

او

او ما انست

اولی تر است دوم آنکه هم از تعظیم آن [illegible] که آن [illegible]
[illegible] و تعظیم او کنند [illegible] حضرت چون نمیکنند خواب کردن
او اولی تا **باب الزکوة والخمس وما یضاف الیها**
فویل للمشرکین الذین لا یؤتون الزکوة زکات [illegible] است
گروه یک از مال بیرون کنی و مشرک [illegible] کسی [illegible] که یک
انگشت از ده انگشت بیرون میکند بتحقیق این عبارتست از یک
انگشت تشهد در وقت تشهد که مقصود [illegible] دیگر [illegible] از
هم جدا کند [illegible] چه جدا [illegible] واجبست او را چنین کردن [illegible] شرک
[illegible] و چهار تکبیر نماز [illegible] مگذارد که عبارتست از چهار معلوم و بعد
[illegible] و در همه اشیا که حق [illegible] شریک ندارد واعلموا
انما غنمتم من شیء فان لله خمسه وللرسول ولذی القربی و
الیتامی والمساکین وابن السبیل انما الصدقات للفقراء والمساکین
الآیة مستحقان [illegible] اگر اول [illegible] را حساب میکنی پس مستحقان
[illegible] تمام میشود و اگر از مستحقان حساب میکنی [illegible] عدد تمام
میشود در اول و آخر یک مستحق جدا کردن [illegible]
[illegible] که مادر و پدر و برادران او را سجده کردند ان لله
عبادا لیسوا بانبیاء ولا شهداء یغبطهم النبیون والشهداء
بمقعدهم ومنزلهم الی الله یوم القیمة وقال [illegible] لکل شیء مفتاح
ومفتاح الجنة حب الفقراء والمساکین هم جلساء الله یوم القیمة
اگر جلساء [illegible] چون [illegible] خویشتن را چهار و هم ایشان [illegible]
بدین معنی جلساء الله اند برای این فقرا اند که کسب نمیتوانند

همه

مستحقان زکوة هشتند
ومستحقان خمس شش
و هر دو چهارده
[illegible] چهارده
از [illegible]
ح

حق

گردن و مسکین اند که از همه بگذشته اند تا فتح چهار و هم ایشان
شده است بحسب ظاهر آن چهار و هم چون ثلث فقرا و مساکین است
گروه پنجم آورده است خمس و پنج یک میباید دادن برای آنکه از
پنج انگشت یک انگشت است برای شکر توحید بیرون میباید کرد و همچنان
تا آنکه از پنجه آن سه بدر کرده و آن پنج یک را به پنج یک قسمت میباید
کردن که پنج انگشت دست چپ است تا چنان است که سه را قسمت
کرده تا هر پنجه آن پنجاه درست شده است و بوجهی دیگر که بشش قسمت
میکنند آنست که تا اهل خمس و زکوة همه با یک دیگر پنجه کسی
با آن چون خمس و زکوة و حج و غیرهم را بر عدد پنجاه نهاد برای آنکه
او مثال پنجه دست که خط و مظهر سته حکمت است و این همه تکلیف از
برای اثبات است **باب الحدود و ما یتعلق بها**
فصل فی الدیة چون معلوم هست که از هشتاد و هفت و نه
و آن چهل بی حق مثال آن چهل است که بر حق است مردان را و هشت آن
که بر حق است زنان را پس زن انگشت تا که او را هست بر حق تا او
هرگاه که کسی صاحب هشت را بنا حق رمی کند او را هشتاد
باید زدن برای آنکه هشت برای حق او بر دو هشتاد و جلد
الخمر شارب الخمر را چهل تازیانه بزنند از برای آنکه نه هفتاد و دو
چون سه بیرون رود چهل بماند و آزاد را هشتاد و که دو چهل
تا تمام این جلد اقل جمع دو است چنانچه در کلام مجید میفرماید فقد
صغت قلوبکما چون از هشتاد دو بیرون رود و هشتاد و دو ماند
اگر کسی حقی را بکشد میراث خود او اگر کشنده را ببخشند نه تا

جا بز نیست وحج دینه

جا بز نیست و حج و نه مال دزد را که ربع دینار دزدیده تا ببخشد چهار
بسبب آنکه گفت در ربع دینار دست ببرند که مثال چیز نیست
که آن چیز داخل خداست ربع دینار است **باب الصوم**
و ما یتعلق بها صوم عبارتست از باز ایستادن از طعام و
شراب و سخن گفتن بدلیل انی نذرت للرحمن صوما فلن اکلم الیوم
انسیا و لا تاکلوا لحم اخیه میتا پس زبان را صوم است از غیبت نه
از ذکر الله و این که گفت انی نذرت للرحمن صوما فلن اکلم الیوم انسیا
شامل ذکر الله نیست بجهت آنکه کسی روزه بجهت حق تعالی دارد و او را
ذکر حق باید کرد و نهایت روزه را که حق در کلام مجید یاد کرده شهرین
متتابعین فرموده که دو ماه تا که او از آن شصت روز تا که عدد شصت
فقیر است عدد الله اول بدلیل ستون ذرلنا و ثانی بدلیل ستون مسکینا
ستون را نصف سی آیت و سی صحت با دلیل کتب علیکم الصیام
کما کتب علی الذین من قبلکم و صیام باز ایستادن خوب است از کلام که غیر
کلام حق تا کما کتب گفت پس ماه دوازده است و علم حق دوازده
است و یکی از آن همه است اقل روزه ماه در ماه رمضان بیست و نه روز است
یکی برای یک حکمت انبیا و دیگر تا مرتبه و کفایت بودن یک حکمت
معلوم شود همچنان در فضل صیام سی است تا نصف صحت تا او
یک روز عید و یک روز نوروز صوم همچنان عید قربان شهر رمضان
الذی انزل فیه القرآن انا انزلناه فی لیلة القدر حم والکتاب المبین
انا انزلناه فی لیلة مبارکة انا کنا منذرین فیها یفرق کل امر حکیم الفرق سو او
الوجه فی الدارین حدیث که شب قدر در عشر آخر است برای آنکه

که آن

الله

این چهار در عشر اوسط و شب قدر است که آن شبی که همه شب
برای عظمت آن بیکرانه است میکنند از آن خلق از او می باید گرفت تنزل
الملائکة والروح فیها باذن ربهم من کل امر سلام هرگاه که در نماز
بیک آیه که دست بر تربت آن ظاهر میشود و در روزه هم بیک آیه
که بیست و نه است تمام شد که اقل آنست از سی پس در سی منافات
نیست که نصف صحت آن روزه داشتن بوجهی سی روز است
و روز دیگر عید است و روز دیگر وجه است از عید و روزه
و عید قربان در دهم است که دو آیه است و سه روز تشریق و چهارم
فوجت و اگر سایل گوید در نماز بیک آیه تربت یافت که
فوت است که اگر شده تا منا صف تا پس بنیمی عمل کرده تا او بنیمی کرده
بیک تا چو نیست که صحت آن را که است و سالک بنیمه روزه
دارد و همچنان بنیم تا آنکه تا جواب آنست که اگر چندین آیه تربت
می یافت در تنصیف دو آیه پیش نمی ماند و در حق بعد از
تنصیف شده آیه می ماند سی روز روزه می باید داشت و ساکت
بودن این که رویت ماه در بیست و نه روز حاصل شود و معلوم شد
که قطع است منزل کرده است دالست بر آن که شرف او در قطع
کردن است منزلست نه در بیست و نه روز اگر در سی روز رویت
حاصل شود و بر همین مثال شرف در قطع است منزل یافته تا نه در
سی روز که درین معنی مراد بیست و نه روز و سی نیست لستم
این حدیث را در مصابیح طلب کنند که حق تعالی گوید با جمیع مردمان که
هر کس این حق را که پرستید پس او رود آنچه نوبت

بمحققان

بمحققان و مؤیدان رسد که حق تعالی خود را بجه بر ایشان تجلی کند او چه
گوید میان ما و شما از زبان انبیاتشان نبود که مرا بیان نشان بشناسید
گویند بلی نشان ما آنست از زبان انبیا که حق تعالی ساق خود را از
کشف کرده و کذار و مؤمنین سجده کنند آن ساق را که حق تعالی فرموده
است یوم یکشف عن ساق و یدعون روزی که حجاب از ساق اعظم واو
پرده شود و خلق را بسجده خوانند انها که حق را بتحقیق دانسته باشند
چون آن ساق را از کشف ببینند سجده کنند و آنها که حق را بتقلید و
آوازه پرستیده باشند استخوان پشت ایشان یکباره شود و سجده
نتوانند کرد و ساق ساق انگشت که خاک حق او از عتبه است و اسم
عتبه که بر عتبه افتاد از کعب آن افتاد و در حقی که رو در مقام حق که عتبه
است کعبین را غسل باید کرد و اگر بیت الله مقام حق است اما اسم
عتبه بر و اطلاق کرد که هر جا که حق باشد عتبه نیز باشد یعنی استحقاق دارد
که رو در عتبه او کرده پرستش حق کنند واتخذوا من مقام
ابراهیم مصلی و در مقام ابراهیم نشان دو پاد در سنگ موجود است
یوم یکشف عن ساق حجاب که از ساق واکنند متصلست بکعب
از کعب نیز حجاب مرتفع شود و حجاب در روز نرخ و نهند از زمین
معنیست این بیان را از نسخه خواجه بایزید تبریزی بنده که از آن
نوشته که بخط یدحت مولانا بوده است و دو اعمی نیز از ایشان که
نوشته ایم لسم افضل تراکیب الکلام بهترین کلمات انست که
در وجود و آن موحد مرکب میشود ان ترکیب است که در اشیا نظر
عالی کند و ببیند که است معود و چون بر همه اشیا محیط است

و علم همه اشیاست و همه اشیا قوت ازلی اند و لطف و قهر
از قوت ازلی ظاهر میشود و همه یک کس اند اگر قوت ازلی بیرون
رود بتصور کس وحده موجود نباد و اگر کس وحده نباد قوت نا ودر ذات
خود همه یک اند و نظر کنند همه اشیا را ظاهر و باطن قوت ازلی
بینند و نا وحده هیچ نبیند و نا وحده را عین او دانند از آن فرمود که گوینده کس
توحید را انگشت شد این بیان را و نحو پارسی حق مولانا یافته اند
ما میگوییم که بهتریم از آنها که پیشتر از ما آمده اند اما میگوییم
که هم ایشانند که در ما ظاهر شده اند و آن چیز که در آن وقت بلباس
دانسته اند امروز بی لباس میگویند بدلیل یا علی کنت مع الانبیاء
سرا و مرت معی جهرا **في المسايل المتفرقة و في استواء القامة**
بجهت آن آدمی مستوی القامة است از جمیع حیوانات که علم کلام آدم
و علم استوا دارد و دیگر آنکه صراط مستقیم است که آن دین علی
صراط مستقیم برای آنکه او علم است آیت است و کلام از متکلم
جدا نیست اگر شخصی از تو سوال کنند که چه سبب است که عیسی
دم که گفت منا هر چه باشد گفتم باشارت و تاویل است این بار
بیاییم همه را ظاهر کردانم و این زمان ظاهر نمیکنم از برای آنکه آن وقت
ظاهر نمیتوانست کردن که همه کس است و او مظهر همه در آن وقت
شود میدانست که در وقت دیگر در مظهر دیگر ظاهر شود که همه
تلفظ کنند و بتمامی خلق او را بینش است در وظاهر شود آن زمان ظاهر تواند
کرد و اگر نه بیان آنجا که در مقابل کس نیست چون کس بزبان او ظاهر
نیست چون ظاهر تواند کرد **في الاسماء الحسنى** قال علي کرم الله

قی باکهیعص معلوم شد که اسماء الهیت حال اینست که هر اسم
که در دو جهان هست و بود و خواهد بود مرکب از حرف هجی است برای
آنکه هیچ تعالی اسم ذات خود حرف هجی کردانید تا همه اسما در ضمن
اسما حسنی و الحق با وحده ننگ و حیوان علامت اسم الله دارد
که آن اسم عبارت از حرف مقطعات است هر گاه که خواهی که ایشان را اسم حسنی
نام هیچ باید بیرون از آنکه ایشان هیچ که هیچ اند هر گاه که حقیقت ایشان را
کسی چون که از غیر ایشان نکشند تا هیچ ایشان را ظاهر نکرد واند که اجزاء ایشان
علم اسم الله است بحقیقت کشته گشته اند فله الاسماء الحسنى حرف مقطعه
کهیعص حروف است بدلیل یا کهیعص برای آنکه هر اسمی که حسنی اند از زبان
مرکب حروف است از لفظ هم آمد بل هو قرآن مجید في لوح و لفظ شکل آن
کس است که همه چیز دو موجود است و همه چیز در کلام اوست بل هو
قرآن مجید انه لقرآن کریم في کتاب مکنون لا یمسه الا المطهرون
هیچ شکلی او ندید در عالم مثال که او شکل آن دارد و علامت است
که همه کتاب انسانی مرکب از ایشانست و درین انکس
نمود از جهت خلق که حبه مثال اوست و اسما نهان از جهت وضع
هیچ در زمین کرده در که خدا از برای آنکه آن شکل در عالم خاک
ظاهر بوده شد **في المحکمات و المتشابهات** هو الذي انزل علیک
الکتاب منه آیات محکمات هن ام الکتاب و اخر متشابهات
برای آن بعضی را متشابهات و بعضی محکمات گفت که آنچه از همه اشیا
ظاهر میشود بعضی محکمات است و بعضی متشابهات با آن محکم
چنانکه هیچ تصور کند که ممکن نباشد یاد است و شش وزغ و مانند

آن و بعضی محکمست تا متشابه را بدو محکم کند چون متشابهات را
باز گشت بمحکمات است تا همه کلام محکم باشد و ما یعلم تأویله الا الله فاما الذین
فی قلوبهم زیغ فیتبعون ما تشابه منه ابتغاء الفتنة یعنی متابعت
متشابهات میکنند از جهت ابتغاء زیغ و متابعت محکمات
که ام الکتاب است الر کتاب احکمت آیاته محکم و مبینست از حیث و
عدد رکعات تا معلوم شود و اگر سوال کنند از آنکه چیست علم الکتاب
است که چرا بعضی متشابهست جواب آنست تا همه کس ره به
مراد آن نبرند الا آنکه او بحث و تعلیم او کند دوم آنکه اختلاف با یکدیگر
و از مذ ظاهر آنست که اختلاف امت رحمت که اگر این اختلاف
نبودی معرفت آن از یک حاصل نشدی چنانچه برهان حق ثابت شده
است که است یک حجت دو که متشابه چنانچه هم تشبیه باشند
که شنونده آن که فهم نتواند کردن که آن که زبان باطنست از تشده کند
اتصال تاویل بر توحید و اتحاد ایشان و بوجهی دیگر جواب آنست
تا فرق تا میان داننده و نه داننده که دانستن آن موقوفست
بالهامات حق تعالی دوم سند راه و مانع حقست که صفت غضب و قهرست
سیوم تا دلالت کند که آنچه در خواب می بیند از ماه و آفتاب
و ستاره غیر از نفس نیست پس بوجهی مجاز باشد آن و بوجهی حقیقت
و آن مجاز نمودن برای حجاب و توحیدست تا معلوم شود که آن
ماه و آفتاب و نان و خمر عین نفس است و مظهر که است فی هذه
المعنی و اشتماله علی الصلوة بوجهی ام الکتاب فاتحه است تعمیم
بدان معنی است که آیه دیگر داخل حق سعی است بشکل ایشانست

یعنی این آیه

یعنی این آیه را از ایشان بطلب چون این قصه بآن معنی ام بآمدن آیات
محکماتست ام الکتاب و بوجهی او متشابهات این آیه دیگر اند و
نتوانستند باز گردانیدن از او یعنی تاویل او که متشابهاتست بام الکتاب
و ما یعلم تاویله و الراسخون فی العلم و بوجهی دیگر معنی ام الکتاب
الم است در اول این سوره آمده است آنست که حق تعالی در جای دیگر
میفرماید حق بعضی مبین بعضیست که الر کتاب احکمت آیاته ثم
فصلت الایه همچنان شکل این آیه را خواج میباید کرد از شکل آن
معنی این آیه را طلب میباید کردن از شکل این آیه اگر گویند تنوین
آیات محکمات چه تنوینست جواب تنوین تعظیمست بجهت تعیین
ام الکتاب از آنکه چیزی که اصل باشد متضمن معنی تعظیم باشد و تنوین متشابهات
هم تنوین تعظیمست که و ما یعلم تاویله الا الله و الراسخون فی العلم
اگر سایل گویند که آن کدام است که او متشابهاتست جواب ید الله و
قل آیه و اصابع الرحمن و مانند آن فی نزول القرآن جملة واحدة
الی السماء الدنیا بسم حم والکتاب المبین انا انزلناه فی لیلة مبارکة
الایه انا انزلناه فی لیلة القدر چون در شب حق حکم من بعده و
حم و جمیع حق تعالی نزول کرد و جمیع قرآن در ... خواندن جایزست
پس چنان باشد که همه قرآن در شب قدر که لیلة المعراجست نزول
کرده باشد با سماء الدنیا که مکان و مرتبه است علما پرستش و حق با کرد
وانکه گفته است که بیت العزة در آسمان دنیاست کنایتست از
و آن برای این بیت العزة خوانند که از عزتی که و پیش حق داشت
مسجود ملایکه شد فی من القرآن و فضله علی القدسیه

لا یمسه الا المطهرون چه ابی وضو مس قرآن ومطالعهٔ قرآن جایز نیست
وحدیث قدسی را مانع نه زانکه وضو تعلق بقرآن دارد وان چیزی که عدد
حق بر وست در مقف ست نه در احادیث قدسی وحیل هم آورده
قرآن نه حدیث قدسی وازین کلام بکلام حق آبروی وضو وطهارت
مطالعهٔ ان عنداه ممنوع است که ایاکم والنظر الی المرد فان لهم لونا
کلون الله عیسی مسیح کذابست وجها فی الدنیا زیرا که وجهت که
مسیحت ومسیح دجال را سوده ... ممسوح العین خوانده ودر عقب
هر نمازی گفت اعوذ بک من فتنة المسیح الدجال وهر وقت
که در عقب ... خواندی والمهدی من اهتدیت فی حروف بسم الله
عشر آیات بسم چون در وقت قرأت قرآن در تلفظ در آید
ده است که عبارتست از وما بلغوا معشار ما آتیناهم قل فأتوا بعشر
سور مثله مفتریات واز عشر آیات که بر آل موسی نوشته بود
وکتبنا له فی الالواح من کل شیء موعظة که در وقت کسر آن الواح
معنی معلوم شود که انکه بسم ... فاذا سویته
جهت علمیت ... خود ونفخت فیه من روحی از راه الف ...
است وجهت ان ... کاینات ... شد مخلوقات خلاصهٔ موجودات
... کل امر ذی بال الحدیث ودر اول سورهٔ برات ظاهر انا مدینة
جواب انست که ... انا مدینة العلم وعلی بابها وعلی گفته
العلم نقطة کثرها الجاهلون وجای دیگر ... جمیع اسرار ... فی
الکتب السماویة وجمیع ما فی الکتب السماویة فی القرآن وجمیع
ما فی القرآن فی فاتحة الکتاب وجمیع ما فی الفاتحة فی بسم وجمیع ما فی

بسم فی باء بسم وجمیع ما فی باء بسم فی نقطة تحت الباء وانا النقطة
واز تحت بوده که وقتی که این سوره آمد ... ابا بکر را بخواند
وگفت که این را تو ببر و بر مشرکان مکه بخوان که انما المشرکون نجس
فلا یقربوا المسجد الحرام بعد عامهم هذا امر حق شد که امیر المؤمنین علی
برود این سوره را بر مشرکان بخواند رجل منی که انا مدینة العلم و
علی بابها کتاب که مدینه علم است در اول آن باء بسم است که کل امر ذی
بال لم یبدأ ... ودر هر سوره بسم ... نوشتن ودر برات
حکم کرد که ننویسند که آن باء برات با وجود آنکه ... عذابست
دلالت میکند وقایم مقام بسم است وقتی که از ... وعلما
... صلوات ... ن والقلم وما یسطرون ... ودر حرف
... کنند ... ن والقلم وما یسطرون ما انت بنعمة ربک
بمجنون وان لک لاجرا غیر ممنون وانک لعلی خلق عظیم فستبصر
ویبصرون در باید آمدن که نصف ... کاف ونون است ...
... ومبدأ جمیع ... از الف ... الی آخر ... است وهمان
معنی که در بسم موجودست ... که در ضمن باء برات من الله
ورسوله بسم موجودست ... مستجمع جمیع اسمائست اول بسم
... وآخر میم اول برات با آمده وآخر میم که رب العرش العظیم
... رب العرش العظیم وموقوف ...
... عظیم است وتری الملائکة حافین من حول العرش الرحمن علی
العرش استوی ... ابتدا ... جمل
... خلقکم من نفس واحدة وخلق منها زوجها ...

از آدم و تکرار کرد
و تکرار ... چنانکه خدای تعالی

تح تم و من عنده علم الکتاب اما رجل او امرا تن همچنان الف
و با نیز وقیقه و در ضمن اول برات مند رجست که برآءة من الله
و رسوله الی الذین عاهدتم من المشرکین تا انما المشرکون نجس
فلا تقربوا المسجد الحرام بعد عامهم هذا یعنی ایشان طواف بیت یکنند که
علما است نکنند که خانه خدا است و با دلالت بر دو میکند
مشرکان و آنچه دلالت بر دوی کند غیر دلیل حجی بی ب ابتدای
اینست که در اول هیچ سوره با نیامده است الا در این سوره
و بسم در همه آمده است در همه سوره آمده است و این با قایم بسم است
و در آخر میم آمد چنانچه در آخر بسم و این سوره سوره توبه میخوانند و
اسم الله و خمسون حرف این را بدانند فان تابوا و اقاموا الصلوة
و آتوا الزکوة فخلوا سبیلهم فلا یقربوا المسجد الحرام که مقام راس و جبهه
و دست و شش که خمسون حرف است که بعد و در اینجا با پیش از برآءت
من الله و رسوله این آیت و اولوا الارحام بعضهم اولی ببعض
فی کتاب الله ان الله بکل شیء علیم دالست بر آنکه با برآءت
قایم مقام بسم است که ان الله بکل شیء علیم که در عقب گفت
ان برآءة من الله است پس باید که حج و ما ینطق عن الهوی که ... او
ستولست و انه ... بسم در این سوره نیامده که انه بکل شیء محیط
بواسطه با برآءت که قایم مقام بسم است که العلم نقطة ان سوره
که در دو آیت عذابست سوره مطهر نیست و در هر سوره
که حرف مط آمده است در اول بسم آمده است بعد از آن دو حرف
مط بوجهی او مرکب است که بسم است بعد از آن حرف حوف مط و

آنکس که وقتی باز میکرد و به بی

بعد از آن

بعد از آن مرکبات و دیگر خیر الامور اوسطها الله نزل احسن الحدیث
کتابا متشابها مثانی صد و چهارده سوره است که آمده است و در یکی بسم
نیست پس همچنان تا صد و سیزده بسم آمده و چهارده او برای مثانی
اصل کلام که بیرون رود و نود و نه باشند و از آن مثال چهارده برود و تا
معلوم شود که ایشان صفة الله اند و صفة حق دارند و از آن در
سوره برات بسم نیامد که آیت غضب بود دوم آنکه در شان
مشرکان است و ایشان را نهی کرد حق از طواف بیت الله الحرام پس
ذکر اسم الله باید که با طواف کعبه باشد و مشرکان را از طواف منع کرد و
علی با کرم الله وجهه فرستاد تا سوره برات بر ایشان خواند که بسم نداشت و
و ایشان را از خانه حج منع کند و گفت که کسی خواستم که در شان
این سوره بخواند که از من باشد زانکه در وقت ظهور حقیقت خانه
منع مشرکان از آن خانه کسی هیچ کرد که از نسل ستوا آتا مثال راست با
چون خانه طاهر مشرکان از اسم حج خالی شد این سوره را که مخصوصست
بایشان از بسم خالی گردانید و کل شیء احصیناه فی امام مبین لا
رطب و لا یابس الا فی کتاب مبین ما فرطنا فی الکتاب من شیء
انه لقرآن کریم فی کتاب مکنون الایه بل هو قرآن مجید فی لوح پس
حرف حج که در او ابل ستور است در لوح منبت است و حج احصیناه باید
که معین باشد که چندست حج علمها همه اشیا اثبات است ما لا کلام
وقتی حرف تعلیم اسما بدکرده با آن اسما که چند با پی شکل و پیکر
و تعلیم با آنکه علم بالقلم و چه و دون آن اسما بعد از آن بود و با سخن
همه انبیا و ملایکه با بنی گفته اند و اصل ان اسما و ... که آن اسما

بعد ازان بحسب اصطلاح ظاهر کسی شکل و صورت داده اند و مظهر حقیقة
ان حقیقت و اسما بوده اند البته که ام الکتاب بیک قال علیه السلام انا افصح من
تکلم بالضاد و یک معنی آنست که غیر حروف مظهر آنها و دوم انست که ضاد
بحسب جمل هشتصد است سیوم انکه اسم صاحب تاویل ایست همه اگر
یک تاست بناه هرچه در الف است در بی است چنانچه گویند که همه در
باء بسم الله است و ازانست که ظاهر در پارسی میگویند که شراب مخور
که عمل شیطان است و در عرب میگویند انما الخمر والمیسر والانصاب والازلام
رجس من عمل الشیطان فاجتنبوه پس در پارسی ان که بسم الله میگوید
مخور همین است تا آنکه در عربی میگوید مخور باقی برین قیاس و در اول هر مفرد
بوضع واضع الف حرفست و لام حرفست و میم حرفست با وجود انکه الف
سه و فست تا تو ایشان را یکی دانی و در موضع دیگر گفت لام
الف حرفست واحد با وجود انکه دو است تا تو ایشان را یکی دانی
و اذان و قامت همچنان و آنچه زیاده کرد و همچنان بر و تا آنکه مفردات
کلام اول که مرکب میشود اولی انست که اسم حق تعالی است و لحاظ
انبیا که با اسم حق کسی را نخوانند و اسم کسی دیگر وانند اما اسم ملایکه
و انبیا غیرها بر غیر جایز نیست وجود و قتی تا آنکه حق بیت و چده بر سر
آمده است ازین تا آنکه مقام مشترک و محل قسمت و متکلم اوست
برای ان ظاهر او در کتاب ظاهر که قرآن است چده هم سجده است که خواننده
قرآن چون بدانجا رسد سجده حق بکند و هر که این چده علامت را بخوانند
حق در هم چینه و گرده سجده حق بکند هر گاه که این خط و تا آنکه ظاهر علم
تا آنکه حق بی خط نقل حق بی تا هر کسی که در حق نظر کرده تا پس او گوید

وکتابت در اخبار

که من کتاب

که من کتاب حق بی ام پس هر یک در حق او قایم مقام خط صوری است
فی الکلمة و مظهر الکلمة کلام و مظهر هر دو قدیم اند اما قدرت حق
دارد که چنانکه آن خود برای مثال خود مظهری راست کند همچنان کن حق را برای
مثال خود راست داشت و حق نمیتواند که راست نباشد که نسبت
بهترین موجوداتست پس بطریق اولی که غیر حق خلاف نتواند کرد
پس معلوم شد که حق غالبست بر مظهر برای انکه مظهر در تحت حکم
حق است خلاف العکس که او را به هر صفت که خود خواهد بر او در آن
حق با نتواند چون سه کار را علامت وقف حق شد مظهر کلام تام حق
با چون دیگران مظهر تام نیستند از انست که حق و ند علامت تام
نیست انه خلقکم من نفس واحدة و خلق منها زوجها یعنی حق او را
و بث منهما رجالا کثیرا و نساء برای آن گفت که علت خارجی
ایشان بوده پس همچنان تا اگر از ایشان آفریده با فی قدم القرآن
مفرد و مرکب قرآن قدیمست به چه معنی با آنکه در وقتی که در تلفظ می آید
اگر مفرد است و اگر مرکبات در زبان و در ذهن بغیر از یک حرف
مفرد نمی آید و بوجهی هیچ کسی قرآن و کلام مفرد نیامده است همچنان
الف و بی و تی و ثی فی اعلم بالقلم و سواد الاعظم مسئله ن
والقلم وما یسطرون چه مناسبت دارد ن بالقلم وما یسطرون
چه الف والقلم بگفت ازانکه ما فرطنا فی الکتاب من شیء بحسب
جمل پنجاه است مسئله اقرأ باسم ربک الذی خلق الخ بدانکه اصل حق
و رب چه وقتست ازانکه مجموع اسما از حروف مرکب اند و علم
ایشان بحکمت و حق است بود از ظهور و صفت خود باری تعالی خبر کرد

وربک الاکرم الذی علم بالقلم ظاهر آنکه نویسنده حق و آن ست آن
بواسطه قلم ره بدان حق میتوان برد و از حق و آن کلام قدیم ازلی بدان
ابدی غیر مجزی قایم بذات قدیم حق سبحانه و تعالی و سر ابرکت انبیا
وحقایق آن و سر ازل و ابد میتوان رسید علیکم بالسواد الاعظم
وعلیکم بحسن الخط فانه من مفاتیح الرزق ومکان مستوی سمعت
فیه صریف الاقلام و درین سوره که حق تعالی منت می نهد که علم
بالقلم ذکر میکند و اکرم و از آنکه در شب معراج در اول وحی ذکر میکند پنجاه
ت واجب کرد بر آدم و امتان بر عدد علم [illegible] پس اگر
کسی که چو بستر حق قرة عینی فی الصلوة برسد اول سر حرف
آن باید رسید قل لو کان البحر مدادا لکلمات ربی لنفد البحر قبل ان
تنفد کلمات ربی ولو ان ما فی الارض من شجرة اقلام والبحر یمده
سبعة ابحر ما نفدت کلمات الله میان علت و معلول و فاعل و
مفعول مناسبت شرطست میان اسم و مسمی مناسبت جهت
مناسبت آنکه اسم عین مسماست همچو بی هفتاد و دو حرف و آن را
برای تعظیم که دلالت کرده بر مدلول خود قایم مقام حرف گرفت
آن حدیث [illegible] فرمود که [illegible] بیت و نه [illegible] دست و
وحال آنست که [illegible] وضع [illegible] نیست و اصبع ان [illegible] و
علما [illegible] تلفیق [illegible] و بیت و نه چون خوب چون بر زبان او آن
چهار نیامده بت لام الف را زیاده کرد که هرگاه که مکرر لام الف
خارج کرد چهار حرف بماند پس همچنان [illegible] تا همچنان که در جدول
[illegible] دیگر [illegible] بعضی [illegible] قایم مقام بعضی

میشود چنانچه

میشود چنانچه فضلت و در سفر [illegible] آید و از الذان کم کرد تا آن
به قایم مقام آن یه باشد که در حروف مقطعه ذکر آن نکرده است و چنانکه در بعض
[illegible] و در جم [illegible] آید تا آن به قایم مقام آن به و چهار دیگر که باو نیامده است
سوم آدم در عالم کشف دید که [illegible] بغیر از بیت و نه نیامده است
او آن لام الف را نیز باو نمود و قایم مقام آن چهار با آنکه لام الف
چهار [illegible] بلا مکرر آنست که [illegible] در حدیث قدسی فرمود یا
ابن آدم ارکع لی اربع رکعات چون بر زبان او آن چهار حرف
جاری نشد این دو [illegible] را چهار [illegible] ساخت و بر زبان جاری کرد تا نشد
تا عوض آن چهار [illegible] گاهی یک [illegible] و [illegible] قایم مقام [illegible] ادق
شود از آنست تا دلالت کند که همه یکی اند پس لام الف نیز
یک حرف با و چهار بدین دلیل اگر چه در پنجاه حرف و آن ان مثال هست
که چهار و دیگر هست اما از برای توضیح لام الف او [illegible] لا رطب ولا
یابس الا فی کتاب مبین این چهار [illegible] از رطب یابس [illegible] و
ظاهر او کتاب که [illegible] نیست و کتاب نقطه است و نقطه آنست
که اصل همه چیز در وبا آن [illegible] پس مظهر [illegible] نقطه با و آن
کتابیست که [illegible] قال [illegible] بل یداه مبسوطتان فمن اوتی
کتابه بیمینه مراد از دست معینست که [illegible] دست و اهل هند میگویند
ناریست که انتظار او میکشند چون ظاهر شود [illegible] و نه چهار دست [illegible]
ست مراد آن چهار [illegible] عن ابی ذر الغفاری قال سالت النبی
کل نبی [illegible] قال بکتاب منزل قلت یا رسول الله ای کتاب
انزل الله علی آدم قال کتاب المعجم قلت ای کتاب المعجم قال اب

ث ث الجم قلت کم حرف قال تسعة وعشرون حرفا قلت
عددت ثمان وعشرين حرفا فغضب رسول الله حتى احمرت
عيناه ثم قال يا اباذر والذي بعثني بالحق نبيا ما انزل الله على آدم الا
تسعة وعشرين حرفا قلت يا رسول الله أليس فيه لام الف
قال لام الف حرف واحد قد نزل الله على آدم في صحيفة واحدة
ومعه سبعون الف ملك من خالف لام الف فقد كفر بما انزل الله
على آدم ومن خالف لام الف هو بري مني وانا بري منه من لم
يؤمن بالحروف وهي تسعة وعشرون حرفا لا يخرج من النار ابدا
صدق رسول الله مصدقا لما بين يديه اي توريت وانجيل وكتب
السماويه که چهار ست در شان آمده است و در جای دیگر گفت
فبهداهم اقتده انبیا و ماضیه هدایت کردند بدانست کردند و کل
شیء بر فطرة آفریده شده مراد از فطره … ست پس کاهی — کلمه
او … وکاهی … فرموده هر چیز را سنام ست و سنام قرآن
سورة البقره است بجهت دو وجه که او را نخوانند … که سجده …
نکرد در خانه او نزود و سنام بجهت انست که در اول سوره بحث — نجیب نسخ
اصل کلام است قال عم ان الله تبارک وتعالى قراء طه ویس
ان یخلق السموات والارض بالفی عام و … آمده است الم — قبر
اعهد الیکم یا بنی آدم الی مستقیم پس یس از نخل … است
بحث … وعهد فرزندان آدم و مخالفت … کرده است بجهة
این فرموده عم لکل شیء قلب وقلب القرآن یس پس لفظ
آنست قرآن و سایر کتب وهمه اشیا در و مثبت ست و مظهر

جمیع علوم

جمیع علوم … ست کل شیء احصیناه في امام مبین ولا رطب
ولا یابس الا في کتاب مبین مجموع … علما … را از لفظ
میخوانند برسول می آورده آن لفظ … بی واسطه از حق … تعلیم
گرفت یا آدم انبئهم باسمائهم فاما الذین في قلوبهم زیغ
فیتبعون ما تشابه منه ابتغاء الفتنة یعنی متابعت متشابهات
میکنند از جهت ابتغاء زیغ و متابعت محکمات که ام الکتاب است
الر کتاب احکمت آیاته محکم است از حق و عدد رکعات نامعلوم شود
انا انزلناه في لیلة القدر وانا انزلناه في لیلة مبارکة ملائکه در زمین
می آیند که شب قدر ست قدر همه چیزها فرود آیند ملائکه بدو معنی
یا یکی در شب اندازه کردن که اندازه همه اشیا در آن شب
میکنند و یکی فرود آمدن یعنی که ایشان در … شب قدر در
می آیند و بوجهی دیگر کلام حق … که در همه اشیا ست بالقوة در شب
قدر باسمان دنیا که مفرد ست فرود فرستاد حق لفظ و معنا انا
انزلناه في لیلة القدر شب ست که از برای قدر ست که …
و گفت روبهای ایشان همچو ماه شب چهارده یا که ام الکتاب ست در آن
شب فرود آید که … ست ممن اسلم وجهه الی الله ای
لکلمات الله یعنی آن … که بمثال او … فرود آمد بهتر ست از
هزار بدر کنایت ست از هزار ماه که در هر هزار ماه شب چهارده …
در هر ماه یک بار قرا شب چهارده حاصل ست و قید هزار برای
آنست که منتهای عدد ست چنانکه … فرموده ان اول قوم
یدخلون الجنة علی صورة القمر لیلة البدر یوم القیمة و شب قدر

درماه رمضان تا آنکه تنزل الملایکه الخ تنزل خبر مستقبل است
یعنی دران شب که حق بشریت بان معنی قدرست که انداز بکلام خدا
بایشان کرد و من احسن دینا ممن اسلم وجهه لله یعنی تمام ملایکه
وروح دران شب که آن مظهر ست فرو ایند من کل امر یعنی نازل
شود که بهمه امری ایشان میروند و چون [illegible] فرمود که رو بها ایشان
مثل قمرها در شب چهارده است پس [illegible] گفت و [illegible] خواست که حق
[illegible] است یعنی حق آنکس که فرق فرو اید و نزل به الروح الامین
علی قلبک اگر فرق در شبهای دیگر آمده تا آنها دران شب بدل و
دماغ او فرو آمده تا نه در شب دیگر گمان میبرم که در حدیث وارد است
که در هر ماهی شب قدری هست شب بوجهی ان شب تا [illegible] استوا
شب [illegible] برای [illegible] است **فی فضل الفاتحة و ما یتعلق بها**
[illegible] لا [illegible] الا بفاتحة الکتاب [illegible] حق فاتحة الکتاب [illegible]
که همه اشیا کتاب [illegible] اند و [illegible] فاتحة الکتاب است از [illegible] اشیا
برسند و ازان فاتحه را بعد [illegible] اسما [illegible] علما [illegible] ام القوی کرده
باید خواندن و بوجهی فاتحه اسم فاعلست و معنی کشاینده
کتابست و همه اشیا کتاب [illegible] است و [illegible] کشاینده ان کتابست
مسئله [illegible] برای آن ام الکتابست که [illegible] همه معانیست
وهمه در بطن اوست و از و بیرون می آید فاذا قرات القرآن
الی رجیم [illegible] که تعلیم اسما از صاحب علم [illegible] نیابت [illegible]
دیگر [illegible] گفت انا خیر منه [illegible] و [illegible] بعد [illegible] پناه
[illegible] باید گرفتن و سوره کنز را باید خواندن که [illegible] کفن گشت

کنزا مخفیا

کنزا مخفیا فاحببت الحدیث لا یخرج کنز الکعبة الا ذو سویقتین من
الحبشة بمناسبت یوم تاتی السماء بدخان مبین که [illegible] است
مؤذن بلال حبشی است ظاهر است و دخان مبین وارد و علامت حج
و [illegible] اگر گویند چرا اول سوره الحمد نوشته شد و بعد ازان الم
بعد و علما رکوع و سجود واجب گشت جواب بواسطه ملایکه
[illegible] که مبدا منازعت ازیشان است و از انباء هم باسمائهم
ازین معنی ظاهر [illegible] که اول او فاتحة الکتابست و [illegible]
[illegible] که [illegible] ابتست و قبله و کلمات ابراهیم [illegible] بر و [illegible]
کران [illegible] و [illegible] ترتیب نهاده است **مسئله** حق
[illegible] ام الکتابست و فاتحة الکتاب و سوره الحمد و سوره الصلوة
و اساس و وافیه و شافیه و کافیه و سوره الکنز [illegible] و در گرفتن
علم [illegible] محتاج ملک نیست [illegible] علما انباهم باسمائهم [illegible] رایت ربی فی
[illegible] الحمد که سوره [illegible] بیست و یک [illegible] قال لا لمن
[illegible] لم یقرأ بفاتحة الکتاب او بام القرآن فصاعدا [illegible]
اسما مختلفه خواندم هر یک [illegible] بر جهت تعظیم او و [illegible] که
اول سوره که آمده است الحمدست و چنان است اول [illegible]
فاتحة الکتاب خواندن و دوم آنکه ام خوانند و ام اصل هر شی
تا آنکه بیست و یک [illegible] و مجموع اهل بهشت بدین [illegible]
در بهشت باشند که [illegible] قسمت [illegible] و ازان ام الکتاب
است و او را تفضیل باقی نهاد و [illegible] انبیا سیوم آنکه [illegible]
ابتست باتفاق [illegible] که و چهارم آنکه بیست و یک

و یا آدم

...... وجه [illegible] است که ام [illegible]
[illegible] اول این
[illegible]

حق تعالی دست اول ناته او حق تعالی بر آن دمی میکند و بعد از آن
از شکم مادر بیرون می آید و در بهشت مجموع حور و غلمان جاودانی
بر شکل ام اند و بر آن این هفت آیت فاتحه سه آیت نوشته دارند
و حق تعالی در شب معراج مصطفی را با آسمان برد و خود را در صورت [illegible]
نمود خط این هفت آیت بر حق خود بنمود که سبع مثانی است و فاتحة
الکتاب [illegible] و سورة الحمد است و جای دیگر فرمود در شب معراج
دیدم او را فی احسن صورت و خود بیان کرد فی صورت [illegible] خط و [illegible]
فرمود ایاکم و النظر الی المرد فان لهم لونا کلون الله و جمیع حور
بر صورت فاتحه که هفت آیت است که در حور مقصورات فی الخیام لم یطمثهن
انس قبلهم و لا جان آواز بر دارند که لم یسمع الخلایق بمثلها
که بجز الخالدات و قال الله تعالی قسمت الصلوة بینی و بین
عبدی نصفین و لعبدی ما سأله و اذا قال العبد الحمد لله رب
العالمین قال الله تعالی حمدنی عبدی و اذا قال الرحمن الرحیم
قال الله تعالی اثنی علی عبدی و اذا قال مالک یوم الدین قال
الله مجدنی عبدی و اذا قال ایاک نعبد و ایاک نستعین
قال الله هذا بینی و بین عبدی و لعبدی ما سأل فاذا قال
اهدنا الصراط المستقیم صراط الذین انعمت علیهم غیر
المغضوب علیهم و لا الضالین قال هذا لعبدی و لعبدی
ما سأل خود را بصورت خط نمود که ان الله جمیل یحب الجمال (صورت)
و گفت احسن صورت که [illegible] بدید در سید فیم یختصم الملأ الاعلی
یا محمد الحدیث فرمود که در بهشتی که رفتی [illegible] در مساجد

در باب سجود کردن حق [illegible] در ام القری کرده و در حق آدم و غیر آدم در قرآن [illegible]
بار خواندن فاتحة الکتاب واجب است پس هفت آیت را هفت بار
باید خواندن پس با بسم الله و هر حرفی که درین سورت سه بار باید
خواندن فصاعدا هم بتوانست چون حق بی فاتحة الکتاب مقبول نیست
اول در سه [illegible] حق سه بار بسم الله سه بار الحمد لله رب
العالمین الخ باید خواندن سه بار چون اسمای که تعلیم آدم کرد (خدای تعالی)
و او را مظهر اسم خود کرد [illegible] سه بار باید خواند که کتاب حق در [illegible] (علی هذا)
که هفت آیت است گاهی [illegible] و گاهی بعکس [illegible] و این حق و این
قرائت الحمد را که هفت آیت بی [illegible] حق خود که مثال [illegible] خواندن
درست نیست فاقم وجهک للدین حنیفا فطرة الله التی فطر الناس
علیها و من احسن [illegible] الآیة قول وجهک که تمام رأس و جبهه [illegible]
رأیت ربی لیلة المعراج فی احسن صورت خط [illegible] در شب معراج واجب شده و (و صلوة)
[illegible] در حق آدم در آید که هفت خط الحمد که هفت آیت است [illegible]
سبع مثانی است و ام الکتاب و سورة الحمد و سورة الکنز است و جهت
آن [illegible] گاهی [illegible] و گاهی [illegible] (سبع المثانی)
بر عکس کرده [illegible] و سید الایام [illegible] اتانی جبرئیل و فی کفه مرآة بیضاء
[illegible] از [illegible] تا سه [illegible] سورة الحمد سه بار
در حق خواندن امریست [illegible] بار الحمد باید خواند بعد و ام الکتاب
یعنی که درین الحمد است و در آن [illegible] هفت و گاهی سه بار
بخواند یعنی که در الحمد است در سه [illegible] هفت فصاعدا گفت (بهر معنی)
تا هر سوره [illegible] عشری که از قرائت خوانی بعد هر حرفی همان معنی [illegible] (بهر معنی)

امیر المؤمنین علی کرم الله وجهه گفت انا النقطة تحت الباء و چون پنجاه
یک حق بیکبار دو پنجاه و یک الحمد باید خواندن بجهت آن فرموده است
که هر چه در الحمد است الحمد را در بای بسم است الحمد را که ام الکتاب است
با تمامی قرآن در یک لت بعد و یکبار اگر بخواند بلا تعین که ظهور عالم
همچنان توحید است و باز در لت دیگر بعد و [illegible] دیگر اگر بخواند و [illegible]
نیست برین طریقه میرود و نماز که اقرأ القرآن علی حرف که رسول [illegible]
الحمد را از آن سبع خواند و فاتحة الکتاب و ام الکتاب خواند که
وسه باره بیان و معانی سبع فاتحة الکتاب و ام الکتاب اول میکند
در اوایل سور آمده اند قل کفی بالله شهیدا بینی و بینکم و من عنده
ام الکتاب لا صلوة الا بفاتحة الکتاب الر کتاب پس از الر
باید گرفت که فاتحة الکتاب است و ازو که فاتحة الکتاب است لا صلوة
لمن لم یقرأ بفاتحة الکتاب و ام القرآن فصاعدا ام القرآن و اجل
[illegible] که بیست و یک حرف است و هفت [illegible] حایض با [illegible] ازو
بیفتد سوره الحمد و ام الکتاب و ام القرآن و فاتحة الکتاب سبعه [illegible]
که چون [illegible] در [illegible] راس وجهه [illegible] کنی بخوانی و سجده کنی قال [illegible] الحمد
لله رب العالمین سبع آیات احدیهن بسم الله باتفاق هفت آیت است
بعد هفت آیت تا [illegible] در رکعت و راس [illegible] گردد گاهی
[illegible] بار و گاهی به گرت باید خواندن بعد [illegible] و بعد از
قد رکوع راست ایستاده هر دو دست برآورد و اشارت
بدان [illegible] کند و تکبیر بگوید و بعد از آن بسجود رود و در جمع
فریضه لت [illegible] به گرت همچنان باید کرد و در روز جمع روز [illegible] است

به گرت بر

به گرت بر همین منوال و [illegible] الحمد لله رب العالمین زیرا که
کسی که [illegible] بخواند و حمد [illegible] دانست و سوره کنز [illegible] کرده است
که حمد از آن [illegible] که رب العالمین است ولقد آتیناک سبعا الآیه
که فاتحة الکتاب و هی سبع و القرآن العظیم هم سبع آیت [illegible]
است و بوجهی دیگر چون سبع ام الکتاب است تمامی قرآن سبع المثانی
با تحت [illegible] هفت [illegible] اگر سایل
سوال کند که هفت آیت [illegible] مسلم سبع و ام الکتاب است و [illegible] باین
معنی است [illegible] گوید که سوره کنز و حمد است و این معنی الحمد که
هفت آیت است این هفت آیت [illegible] و چون معلوم کردی جواب
آنست که چون بکنه و کیفیت آن هفت [illegible] که [illegible] خود را
او نمود و [illegible] اهل بهشت و حور و غلمان بر آن [illegible] اند برین معنی من
عرف نفسه فقد عرف ربه حاصل شود و آن بشناخت این
کتاب موقوفست پس او سوره الحمد و سوره الکنز [illegible] حاصل
آنست که هفت آیت [illegible] که فاتحة الکتاب حقیقت [illegible]
آیتی چهار آیتست [illegible] بار باید خواندن [illegible] در [illegible] راس وجهه [illegible]
کرده سجده [illegible] کردن و ازین حکمت بود که در [illegible] بحث [illegible]
[illegible] در هفت [illegible] کرده است پس این الحمد بحقیقت [illegible] و سوره
و او را در [illegible] فریضه به بار و در [illegible] بار و در روز جمع که مصر جامع باید
بار [illegible] علما میباید خواندن و مخالفت این امر کافرست قال [illegible] من
ترک صلوة متعمدا فقد کفر از برای آنکه او را میباید کشتن که بعد
همه [illegible] نمیکند و آنکس که [illegible] کند نباید کشتن از آنکه

وضو

موحدست و این اسرار از وضو ساختن و مواضع باید دانستن
و بعد از ان در کعبه کردن که مقام محل راس وجهه دست که اذ بوا
نا ابراهیم مکان البیت الآیه و از طرف آن خانه گو اهست
و ام القرا است و اهل بهشت که بر شکل آدم اند که ان شکل هست
دارد و اعداد ایام که بر هفت نهاده است و روز هفتم که جمعه است
روز محل و دست و در آن روز تا اهل حق و در روز های دیگر ...
با بعد و است اصل نهاد نام معنی کو از ... الحمد فهم کنی از ...
اصل فهم کنی **فی تقسیم سبعه علی اثنین و ثلثین**
این هست را اگر فاتحه الکتاب خواند ... و در ... حضرت باید
در حق بخوانید بعد و اصل کلام که فاتحه الکتاب حقیقی آنست و گاهی
... باریک آنکه هست آیت که حست در ... نوشته
هر آیتی چهار ... اند همچنان مجموع ... و بر عکس فوق موی
که بست ابراهیم ... و در ... بعد از رکوع
واجبست ... دست بطرف روی و کوشش بر آورد
بار باز ... گنبد بعد و ... پرستش
باید کرد و هر کس که در دین اوست و هر آیت که بخواند محکم
و متشابه و حشر و نشر و ناسخ و منسوخ و امثال و وعده
و وعید و صفت بهشت و دوزخ و ثواب و عقاب بعد
هر که بخواند از آنکه ... محل و ظرف و مظهر ان همه هست
که حقیقت ایشان ظاهر شود پس ظهور قیامت ظهور ایشان
با واز بهجت گفت فارتقب یوم تاتی السماء بدخان مبین

کو از اشراط

کو از اشراط الساعت و علم ایشان هر گاه که دخان مبین
که علم ایشانست بیاید و الست و دخان مبین بر وجود ایشان
بالضروره ایشان بیایند و قیامت بشود و ظهور کلمه که مسیح
بشود و کلمته القاها الی مریم و روح منه و ظهور خلق اولین و آخرین
بشود قل ان الاولین و الآخرین لمجموعون الی میقات یوم معلوم
حاصل کلام آنست که در ... بعد ... و هر آیتی
از آیات کلام که ... بلا تعیین باید خواندن و معنی آن آیت را
در ذات ... بلا تعیین فهم کردن تا موحد باشد اگر کسی سوال
کند که چرا مقدمه قرآن فاتحه الکتاب آمده و او را ام الکتاب خوانند
و ام بحقیقت مادر است و چرا ظاهر است آیتست و بیت و
یک ... بایستی ... بوده جواب آنست که
... او را سوره حق خوانند و بخلاف سوره های دیگر و صلوت
موقوفست ... که وارد اما بواسطه
آنست که آدمی زاد از ام در وجود می آید بشکل ... و
و ... در بهشت مجموع ... ام خواهند بود و تقسیم این هست
دیگر ... ام که ... ظاهر بشود ... که
... ظاهر گردد که اگر ... بودی که ... قدرت
... از هم جدا گردد امکان ره بردن به ...
بنودی ... خود را ... از بهجت ... ام
الکتاب ... از ... بخوانند و از عقب
آن سوره الم آمده تا بعد و ایشان الحمد بخوانند در جمع و غیره یعنی

آدمی زاد

امت

صورة و ن و را [illegible] بار بعد ولادت [illegible] بخوانند تا بر سنش قبول
با وره بحث برده تا سن و در اول خلق بچه آدم در وجود می اید و چون
ببلوغ میرسد واجب تا بر روزی پنج بار خواندن ام الکتاب روی در
قبله کرده و چون از دنیا برون رود و همچنان [illegible] قبله در قبر نهند و
هنگام تلقین یا ابن [illegible] خطاب کنند یعنی یا ابن آدم و در قیامت او را
با نام بارخوانند که «یوم ندعوا کل اناس بامامهم الحمد را او [illegible]
و [illegible] بعد [illegible] [illegible] بار میباید خواندن و از بخت در عقب
او سوره الم کرحست جمع [illegible] آمد که در وی ذکر علماست «یؤمنون بما انزل
الیک است و در روز جمعه [illegible] بار میباید خواند تا [illegible] در [illegible]
جو [illegible] بعد الحمد برای آن فرمود که «و اذ قلنا للملئکة اسجدوا لآدم
و در این سوره اول ذکر دیگر چون [illegible] و در [illegible] دین ملة ابراهیم بود
قل اننی هدانی ربی الی صراط مستقیم دینا قیما ملة ابراهیم حنیفا
و اذ ابتلی ابراهیم ربه بکلمات فاتمهن انی [جاعلک للناس] اماما و امام [illegible] شرح در
امامت [illegible] اما بگوید نه رسول بجهت آنکه برا و زند [illegible] قاعدهٔ
قبله و کعبه [illegible] او را امام خواند که این [illegible] این قبله مقبول نیست
حلق [illegible] راس [illegible] وجهته من تربة الکعبة و بعد از ذکر الم من تربة
الکعبة و بعد از ذکر الم یؤمنون بالغیب بحث [illegible] کرده و یقیمون
الصلوة و ما انزل من قبلک شامل علماست و همه کتب [illegible]
چون ابراهیم را هم گفت و اذ ابتلی ابراهیم ربه بکلمات فاتمهن
امام این [illegible] بجهت این در حجم [illegible] شد که این ملة ابراهیم است
و بعد از الحمد الم از ان مذکور است که ذکر [illegible] و [illegible] امام و کلمات

سه کلمه

ابراهیم و قبله

ابراهیم و قبله و تحویل قبله در [illegible] «بسم الم ذلک الکتاب
الی الصلوة که عبارت [illegible] ایمان واعتقاد و باطن اول از [illegible] و ذکر
و ما انزل من قبلک که شامل [illegible] و انبیاست و بعد از ان بحث [illegible]
و اسما و شیاطین و ملایکه و حوا و قبلتین که [illegible] و کعبه [illegible] و اذ
ابتلی ابراهیم ربه بکلمات فاتمهن سبحان الذی اسری بعبده
لیلا و من اللیل فتهجد به نافلة لک عسی ان یبعثک ربک مقاما
محمودا و لا تجهر بصلوتک سوره [illegible] را که الحمد [illegible] فاتحة
الکتاب کردانید و [illegible] فرمود فاتحة الکتاب و خواتیم سورة البقرة
[illegible] بمن داد و پس جای دیگر فرمود بعد از ابراهیم و [illegible] بمن داد
و [illegible] افتتاح کتاب بسوره [illegible] کرد و چون [illegible] از حج واجب
کرد و پنجاه [illegible] با پنج آمد از راه تخفیف و التماس [illegible]
کرد و ملکوت السموات که الصلوة معراج المؤمن و قرة عینی
فی الصلوة از ام الکتاب در گرفت «هو الذی انزل علیک
الکتاب منه آیات محکمات هن ام الکتاب و در اول کتاب
بجهت آن ام الکتاب نوشته تا بزرگی و رتبت [illegible] کتاب
[illegible] دلالت کند بما قدمت ایدیهم گفت و تمام اعضا و جوارح
خواست و لا تلقوا بایدیکم اگر سوال کند ای آنکه علم کتاب
پیش توست سبب چیست که [illegible] در [illegible] نیست
که [illegible] و [illegible] [illegible] نتوان خواندن برای آنکه همه ایشان مرکب
از اصل کلام و از دانستن ایشان دانستن همه ظاهر شود چنانکه
[illegible] میتوان «فارتقب یوم تاتی السماء بدخان مبین حتی

یقیمون

جواب

[illegible]

يا بني الله يا بره يسالونك عن الساعة تنها از ساعت طلب
کن **في بيان الله نور السموات و ذكر حقيقة** الله نور السموات
والارض انا انزلنا اليك نورا ربنا اتمم لنا نورنا اللهم اجعل في
قلبي نورا و في سمعي نورا الحديث چون نور حقيقت را نور خوانده
نور را به دوره توان يافت لا شرقية و لا غربية ان عبارت
از قبله جنوب که قبله جنوب نه شرقی و نه غربی با ايت يا آنه وقت
آدو دست راست او از مشرق و دست چپ او از
مغرب است که حق او کعبه است ان نور را ازان درخت
گرفت که نه شرقی است و نه غربی است که در تحقیق ان حکم
حق بداد و حقيقت آن بود که رايت ربي في احسن صورة في بيوت
اذن الله ان ترفع و يذكر فيها اسمه که وقت يعني در ان خانه
اسم حق تعالى را که وقت بخوانند و جسد که از بهشت اورده
وقت لو عينان يبصر بهما و لسان ينطق بهاله اوست بدليل ان
حديث خلق آدم راس آدم و وجهه من تربة الكعبة و صدره و ظهره
من بيت المقدس حق خود در سينه کرد که مظهر علم است بل هو آيات
بينات في صدور الذين اوتوا العلم و صدر هم حق و بدان علم صدر
وقت ابراهيم حق در سينه وجهه کرد که آدم و حق خود را به
احسن تقويم بنمود که تحقق و علامه حق الحديث و رايت
ربي في احسن صورة و آيات بينات علامت در حق ست که فول
وجهك شطر المسجد الحرام و حيثما و من احسن دينا ممن
اسلم وجهه لله و موسی علم حق در مقام صدر کرد ازان گفت

رب اشرح

رب اشرح لي صدري و يسر لي امري و الواح را که عشر
آيات برو نوشته بود که مراد ازان همه وجهست در خيمه ميعاد
نهاد تا همچنان دلالت بر حق کند سوال آنکه را ام خوانند جواب اول
از انکه آنکه حوا را از و بيافريد در مرتبه ثانيه خلق نشنه او ظاهر ترست چرا
وجه حق شکل ستبعم و دوم آنکه نطفه که از آدم هم که خروج کرد و کمال
شکل شتی در و پيدا گرد از اينجهت ام الوری خوانند **مسئله**
بهشت مقاميست که هر که در و رود جاويد بماند و دوزخ همچنان
يعنی خود را بينند که ايشان جاودانی اند بجهت آنکه ايشان دوزخ و
بهشت همه حقيقی اند و بغير حق چيزی جاودانی نيست و نميتوانند
چو اگسی بماهيت هيچ شئ نميرسد از انکه ماهيت همه شئ کلام
اوست گفت که در بهشت درختستان و گفت که ان ست لا اله الا
الله با درخت منتهی که عبارت از درختست که در شب معراج ديد که
چهار جو از زير آن بيرون می آيد که علمست و منتهی برای آن گفت
خصوص که کسی ديگر بران حد نيست برای انکه صفت حق بيست
هرگاه که نفس در بهشت رود که جهان جاودانيست جاويد بماند
و همه بقای حق شد گردد از انکه بحق جاودانی رسيد و خود را حق
جاودانی ديد اتجعل فيها من يفسد فيها و يسفك الدماء الايه يعنی
تغيير خلق تو کنند که کشتن و فساد ندانستند که برای آن
کنند تا بقه حقيقی گردد و دارد و ره برند و قتل هر کس که ره برد
و حد او دار و دوامست و يسفك الدماء کشتن حيوان برای آنکه ميکنند
که سرا زنده حقيقی برآورد و ندا انی اعلم ما لا تعلمون يوم حج که

چرا

بود

سفك الدماء کنند

ادم و

کرو نخل دست بی حق فرمود تا معنی الالسماء کلها تمام شود
پس لام الف که چهار دست برای او تا آخر بجودی خود گفت
یا ابن آدم ارکع لی اربع رکعات اول النهار اکفک آخره که
آدم مبعوث بهمه کلمات بود که کلمهاست چهار دیگر جمیع حواست
بعضی مشایخ کبار بیان این آیت سنریهم آیاتنا فی الآفاق وفی
انفسهم افلا یبصرون چنین کرده اند یعنی هرچه در آفاق هست در
نفس موجود است مثلا قوة محمدی دم و قوة ابوجهل و قوة موسی
و قوت عیسی و قوت دجال هرگاه که صفات عیسوی که روح
الله غلبه کرد بر دجال غالب شد و اهل باطن چنین توجیه میکنند که قال
عم لا یدخل المدینة رعب المسیح الدجال لها یومئذ سبعة
ابواب علی کل باب ملکان چنده قوت ملکی چون در وجود ظاهر
شود دجال نفس را در وجود ره نباشد و آنچه حاجت آن باشد تابع نفس
باشد دم فرمود که هرکه از سوره کهف سه آیت بخواند از شر
دجال امین باشد چه دجال نفس و چه آخر الزمان پس بقرآن از دجال
صوری و معنوی خلاص توان یافت کل و حاله بمصطلح انبیاست
علم اینشان [illegible] آمده است که مثال [illegible] دست بطریق اولی که
خلق [illegible] که [illegible] بجود کردن شکل [illegible] خود را نمود و می نماید
اولا ازینشان [illegible] آمده تا جنت مقام دست که توبه کرد
باز گشت که یا آدم اسکن انت وزوجک الجنة گروهی
بنار باز گشتند انی انا الله لا اله الا انا فاتقون انی انا الله رب
العالمین چون از آتش آواز آمد و رعقب اقم الصلوة لذکری

یعنی حق در

حق در اصل آتش است انا عرضنا الامانة علی السموات
والارض الایه امانت [illegible] دست بدلیل الرحم والامانة
یقولون علی جنبی الصراط امانت را که عرضه کرد سخن اوست
و علم سخن او که مطلق [illegible] بر گرفته و تسلیم [illegible] نکرده انکار
فرمود لیعذب المنافقین والمنافقات الایه برای آنست عذاب
بیکلام ثبت مسئله و ما من دابة الا هو آخذ بناصیتها ای الکلمة السخن
گوید در مظهر بوجهی عبارت از اشارت سخن مثال الا نشان
والحیة والابل ونحوها و کذلک البیان والمسجد ولبثوا فی کهفهم
ثلث مائة سنین وازدادوا تسعا سیصد گفت و نه شین را
خواست کما قال الله کمثل حبة انبتت سبع سنابل فی کل سنبلة مائة
حبة والله یضاعف لمن یشاء پس یک هست صد میشود و ضعفا
میشود که چند صد باشد که یکی چند صد بوده باشد و از داود تعالی علم شیئی
است بدین بحثی موقوفست و ما من دابة فی الارض ولا طائر یطیر
بجناحیه الی ربهم یحشرون شامل حیوة داراست درین چه حیوة دار
دارد و چه غیر حیوة دار قالوا انطقنا الله الذی انطق کل شیء
این که گفت ما فرطنا فی الکتاب من شیء ام الکتاب است
که گفت وعنده ام الکتاب وعندنا کتاب ینطق بالحق چون
کتاب حیوة را بکشایند همه ناطق شوند و از کتاب حیوة
و گشودن آن گشودن جمیع اشیا که عبارتست از جماد و
نبات و حیوان لازم آید که از حق علمیت گشاده شوند
حبل المتین و عروة الوثقی حبل الله و رسمان متوقی است

میگوید او

عف

که هر آیتی لا انفصام لها از حق ظهور و از کسی که علم اوست و از
حق انست که هر آیتی آورده است برای آن گفت انچه در کشف
ارند و ایت سوره یس که ان لکل شیء قلب وان قلب القران یس
من قرا یس یرید بها وجه الله غفر الله له واعطاه من الاجر کانما
قرا القرآن اثنتین وعشرین مرة والله یدعوا الی دار السلام ای
دار الله یعنی سلامت هو السلام المؤمن برای خویشتن و یهدی من
یشاء الی صراط مستقیم استقامة که نشستند صراطست و الملائکة
یدخلون علیهم من کل باب سلام علیکم بما صبرتم اگر مراد از سلام
پرستش بودی سوره یس چون گفتی سلام میکند که او سلامت
ص والقرآن ذی الذکر بل الذین کفروا فی عزة وشقاق ام عندهم خزائن
رحمة ربک العزیز الوهاب ام لهم ملک السموات والارض
وما بینهما فلیرتقوا فی الاسباب ام لهم سلم یستمعون فیه فلیأت
مستمعهم بسلطان مبین یا معشر الجن والانس ان استطعتم
ان تنفذوا من اقطار السموات والارض الآیه ولقد زینا السماء
الدنیا بمصابیح وجعلناها رجوما للشیاطین ولقد جعلنا فی السماء
بروجا وزیناها للناظرین وحفظناها من کل شیطان رجیم الآیه
لا یسمعون الی الملاء الاعلی و هرچه مانند این آیتست له مقالید
السموات والارض واما ملکم الحدیث بحث حق میان عیسی
[illegible] و مهدی وان من شیء الا عندنا خزائنه فاستفتح قیل من
انت قیل جبرئیل و من معک قال محمد انا لمسنا السماء فرض علی
خمسون صلوة فی کل یوم ولیلة ما کان لی من علم قال فیم یختصم الملأ

اللهم انت السلام ومنک السلام والیک یرجع السلام

الاعلی ای الکفارات

الاعلی ای الکفارات که حق در عجبه که هم راس وجهه دست زهی عظمت
و لا یسمعون الی الملاء الاعلی ویقذفون من کل جانب دحورا ولهم
عذاب واصب الا من خطف الخطفة پس کجا بر آسمان عالم
توان رسید هرچند قصد آسمانها کنند و خواهند که خبر از علم سماوی
دهند بتخصیص فرض علی خمسون حق که دانند که چه است لا یاتون
بمثله چون بسر حق نرسیدند از آنست فی فضل القرآن
علی القدسی قرآن بر حدیث قدسی از آن فضیلت دارد که
اصل کلام در وست و در [illegible] احسن تقویم که [illegible] جبرئیل [illegible]
وحی را آورد بخلاف احادیث قدسیه وحی دیگر [illegible]
بحث [illegible] که اصل کلامست و در حدیث قدسی [illegible] و [illegible] قرآن
کرد تا سبب فضل قرآن [illegible] خواندن قرآن مخصوص شد [illegible] که اعظم [illegible]
اسلامست [illegible] وحیه که [illegible] است و [illegible] چون اصل کلام
وحی نازل شد و فضیلت قرآن بر حدیث قدسی از آنست
که بیان [illegible] را از کسی شنود که او [illegible] در محل علم آن خبر کرد
بهتر و فاضلتر باشد از آنکه بیان کسی شنود که آن حق اوست فیؤخذ
بالنواصی والاقدام فاعل حقیقی [illegible] و ما من دابة الا هو آخذ
بناصیتها همچنان [illegible] نواصی والاقدام او کرد اخذ نواصی و اقدام هم
با [illegible] لا یدخل المدینة رعب المسیح الدجال الحدیث در مدینه خوف
دجال در نرود که [illegible] ملک که در مقابل جده است ام الکتاب [illegible]
و جای دیگر گفت که دجال در مکه در نرود برای آنکه ام القری است
در مدینه جده ام الکتاب و در مکه ام القری هر دو بحقیقت یکی اند

نیده با
آخذ

دو ... ادهد

آن جده که بر حق نوشته مدینة ام القری است که زمینهای دیگر
از آنجا پیدا شده اند همچنان که کتاب از ام و بغیر مکه و مدینه دجال در هیچ
جا در نشود • ان جهنم لموعدهم اجمعین جهنم عبارت از آتش است
بدلیل النقوة فی جهنم یعنی ابراهیم وعده ایشان آتش است که بر حق است
ایشان را تمام • لها سبعة ابواب همان حساب در حدیث است و تعذیب
وجوههم النار سبب آن در عالم ارواح انبیا مشاهده کرده اند که روبهای
جمعی را از آتش پوشانیده است که ظا مخلوق از آتش است سر مثال
است که در روح دست و قابلیت آن علم حق خاک داشت
در دنیا در پیش آتش آن واجب که در آن عالم که روی او را بپوشاند
و در حیوان و جماد و نبات در آن عالم در آید که درین عالم آتش بشریت
او را آتش پوشانیده است بدلیل ما اشهدتهم خلق السموات
والارض و لا خلق انفسهم با وجود آنکه پس از لباس حیوان
و نبات و تن در آورند بر قاعده تکلیف تن ظاهر کردند چنانکه تکلیف حیوان
و نبات و جماد تا در تکلیف تسویه تا ایشان را از حق تکلیف • انی لاجد نفس
الرحمن من قبل الیمن عبارت از یمین دست راست او را باعتبار
عقبه یمین نام کرده اند یعنی آن جده که یمین آمده است لو کان فیهما الا
الهة ما ورد و تا یعنی بدوزخ که عبارت از آتش است که قابلیت
تکلیف علم کلام ندارد آتش در عنبر و دیگر حق تعالی در بهشت است
که جنة عرضها السموات و درخت است و مقام است
و هر کسی در شکل بشر تا همچنان تا که ظا از آتش است که خلقتنی
من نار و تغشی وجوههم النار علمه شدید القوی یعنی بوجهی بی واسطه

یعنی

جبرئیل اگر سوال

جبرئیل اگر سوال کنند که حق تعالی با موسی بخودی خود سخن گفت و کلم الله
موسی تکلیما و بی واسطه جبرئیل و ملک و علما سخن گفت و با
تو هم در شب معراج • فیم یختصم الملأ الاعلی سخن گفت و حق تعالی علمنا
من لدنا علما سخن گفت در قرآن بگیست که با سوی حق سخن گفت
جواب درین آنست که علمه شدید القوی ذو مرة فاستوی والله
ذو القوة المتین و لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم و این کلام بواسطه
که در قرآن است بر حدیث قدسی که بی واسطه است ترجیت داد از آن
جهت که اصل کلام که حق تعالی است در وارد است که جبرئیل گفت در باب
کهیعص عالم اعلم و تفصیل آن بر ملائکه هم بی واسطه ملک از حق تعالی علما
بواسطه اصل کلام است که آن معلم ملائکه در باب اسما که اصل کلام است بود
همچنان قرآن بواسطه اصل کلام است تفصیل دارد بر حدیث قدسی بسبب آنکه اصل
کلام در حدیث قدسی نیست و قرآن تفصیل دارد بر تورات و انجیل
و سایر کتب که اصل کلام در ایشان نیست علی کل باب المکان
جان ما که جده ملک در مقابل جده است از آنکه همیشه در وجود
هر یک ملک بغیر از یک آن نیست پس همیشه جده ملک با در مظهر
همیشه در مظهر هر یک ملک بغیر از یک آن نمیتواند است همچنان جده
معصوم که در مظهر تن هم بیش از یک آن نمیتواند است بجواه ما
بشاء و یثبت و عنده ام الکتاب ای اصل الکتاب هر گاه که بابا سبعین
با حق تعالی ما حق معود کتاب که جده است حق است بی کم زیاد
هست آن دارد ما مثال هست باب ما وجده است اگر گویند چون است که
منکرات حق را حذف کردی و منکرات تن را حذف نمی کنی

سماوی

و چهارده ملک بود
السماء ده باشند
بود چهارده کلمه

جواب یمحو الله ما یشاء و یثبت و عنده ام الکتاب **فی وجوب**
الصلوة بالاحادیث القدسیة قال هم فرض علی خمسون حج معلوم
شد که از حج و فرض شده است بدلیل تخفیف کردن و بهشتن حج رفتن بر
پس بکلام قدسی واجب شده است لاجرم برای چهار است دیگر که مثل
چهار جوی است که از زیر درخت منتهی بیرون می آید علم او درخت منتهی بهشت گو
حق و است چهار دیگر هم بحدیث قدسی واجب کرد که یا ابن آدم
ارکع لی الحدیث و هم هی من اتبع الهدی تا نقص فمن لیس علیکم جناح
ان تقصروا من الصلوة و فی الجمعة و من اللیل فتهجد به نافلة لک عسی
ان یبعثک ربک مقاما محمودا چون از حج آمد همچنان چهار جو دید ارکع لی
اربع رکعات شنید فان استقر مکانه اسم مکان نیست اصله
یکون چون قائم مقوم و مقام یعنی اگر کوه بجا برقرار گیرد در مکانی نیکو نیست که آن
ما کان لی من علم بالملاء الاعلی و کلمة الله هی العلیا برای آنکه از علم
چیزی ندارد که ملاء الاعلی عبارت اند از کلمة الله در میان جسمها
دارند یعنی هر یک کو بند هر صفتی هست که تر از آن صفت نیست
پس وحده لازم نباید بلکه صفتی دارد که دیگری آن ندارد و همچنان
وحدت نیست الیه یصعد الکلم الطیب و العمل الصالح یرفعه حق تعالی صفات بلکه
حق تعالی و الذین حق از آسمان آمد که موصف حق او مقبول حق
ملایکه حق او را باسمان بردند او کان لی که رافع حق اوست
باسمان که وحی باسمان نرسد لا بقی حت نسبت هم
هم با مرجع ثم از آسمان آورد و آنکس با مرجع باسمان رسانید
هر کاه که حج گفته باد که تو پنجاه حق بگذار و پنج ختم کرده باد و چیل آمده باد

آنکس
ملایکه است
صلوترا

وکیفیت کی

وکیفیت حق را تعلیم کرده باد و چیل آمده باد و کیفیت حق بتعلیم کرده
و هم هم بیان نکرده باد که پنجاه حق چو پنج آمد آنکس که بر حکمت مطلع
شود بینک که مؤید من عندالله است و او معلم او شده است و بر آسمانها
که از خطا و بدنگاه میدارند و از ملایکه مقرب در گذشته است بوضع
و حکمت و علت آن رسیده و دانسته لاجرم گوید اعددت
لعبادی الصالحین ما لا عین رأت و لا اذن سمعت شامل حال
نیست الذی فرض علیک القرآن لرادک الی معاد مبداء و حج تو
و معاد هم اوست که هر که در بهشت رود بقیه او تا آن پس مبداء او
معاد تو و برای آن گفت که پنجاه حق بعدد علم است که بد تعلیم کرده تو
واجب شد **فی تکرار الصلوات** چون مثال است که آمد چه انکار است
آید برای آنکه آن عضوهای تنی که در مقابل است بدر آمده اند باز عضو
دیگر حل میکنند تا چار باز مثال او را از سر میگیرد و بجز آن تکرار می آید از آنکه تو
بر حق پنجاه مثال داری و است داری و زیاده از پنجاه واری که علم است
اصلست چون است اصل تمام شود باز مثال را از سر باید
گرفت الله نزل احسن الحدیث کتابا متشابها مثانی
تقشعر و الایة فکیف اذا جئنا لا یکتمون الله حدیثا لیس کتاب
متشابه حدیث باد و ان روز از حج ما حدیث پنهان نیست و ما یعلم تاویله
الا الله و الراسخون فی العلم و شهید حقیقی خوب و یقول
الذین کفروا لست مرسلا قل کفی بالله شهیدا بینی و بینکم و من
عنده علم الکتاب **فی المسائل المتفرقة** بدانکه عالم سه است
یکی عالم ظاهر و دوم عالم خیال و سیوم عالم خواب چنانکه در

در شب معراج
صلوة

عالم ظاهر اسلم و احسن تقویم و مسجود ملایکه و [illegible] را میباید
دانست که لطایف و [illegible] از ایشان نطق [illegible] و حل [illegible] اشیا
میباید رفت در عالم خواب و خیال همچنان میباید رفت و فهم کرد
[illegible] و لطف [illegible] و علم [illegible] نظر کن که همه اشیا بزبان حال و حال
و قال و نظام چون روی به [illegible] دارند در خواب و خیال همچنان

فی العشق و میلان الطبیعة ایاکم والنظر الی المرد فان لهم لونا کلون
الله [illegible] خود در [illegible] شب معراج که رایت ربی لیلة المعراج
از برای انکه حور و غلمان و اهل بهشت جا [illegible] خواهند [illegible] مجموع بر
شکل ادم اند و حسن و کمال ایشان از برای انست بالفعل و بالقوه
بر جمیع اوجه میل [illegible] از این جهت که [illegible] ادم اند اگرچه سبب میل [illegible]
دانند جمیع طبعهای سلیم و غیر سلیم و ادم [illegible] حور [illegible] ظاهر
کرده است که هر کس که در بهشت رود [illegible] ادم [illegible] همچنان حور و
غلمان بر [illegible] شکل ادم اند و بر [illegible] نوشته دارند و
و انکه در مقدمه [illegible] پیدا میکند و ان [illegible] او ظاهر کرده است
و اثار ان ظاهر میشود و مینویسد چهره اش حسن و جمال دیگر
دارد [illegible] تمام میشود چون ان [illegible] تمام شد [illegible] تمت کلمة ربک
صدقا و عدلا ظاهر گشت [illegible] یمحو الله ما یشاء و یثبت و عنده ام
الکتاب در حکم [illegible] انکه اهل الجنة جرد مرد اند و [illegible]
[illegible] میل [illegible] اشیا از هم [illegible] است میل [illegible]
انکه عین هم اند [illegible] از هم [illegible] میطلبد قال [illegible] اذا
کان الغالب علی عبدی الاشتغال بی جعلت نعیمی فی [illegible]

و باطن

و مناجاتی

و مناجاتی فاذا فعل ذلک عشقنی و عشقته و کنت له مثلا بین
عینیه اولئک یعرفون ابدال حقا شعبه عشق و عاشق از اینجا بر خاسته
که مجنون و لیلی میل یوسف و زلیخا و [illegible] ستاره و ماه و افتاب [illegible]
[illegible] علیهن [illegible] و جهره [illegible] و لقد همت به و هم بها
بحث [illegible] و دیگر انکه [illegible] اختیار میل
طبیعت پیدا میشود [illegible] که نطفه را [illegible] بدن اوست میخواهد
که از ان زندان خلاص [illegible] اگر در موضعی که [illegible] ادم نه دارند قرار گیرد
ضایع شود و از ان [illegible] که نزدیک شده [illegible] باز ماند و چندین هزار
حجاب ظلمت پیدا کند تا باز در کسوت [illegible] اید از ان [illegible] شود
انا تون الرجال شهوة من دون النساء و انکه علما و حکما گفته اند
از مصنوع بصانع ره توان برد [illegible] هر مصنوعی را صانع باید و صانع را
بدان مصنوع توان دانست اما این [illegible] میباید دانست که صانع
صنعتی کرد [illegible] رفت [illegible] تخلقوا باخلاق الله
بصانع از این راه برسی **فی کمال التوجه** ای نفس انسانی
هر گاه خواهی که توجه تام بذات [illegible] کنی که [illegible] ورای ان توجهی [illegible]
شکل اشیا که در ظاهر و باطن و تصور در اید ورای [illegible] بنظر علمی ببینی
که چگونه شکل اشیا کرده [illegible] و چگونه علم [illegible] اند همچنان که نقش
و شکل [illegible] و از ایشان [illegible] ورای [illegible] بدان [illegible]
برس که صفت اوست [illegible] که شکل همه اشیا ظاهر و باطن
تصور [illegible] علم است اما اول [illegible] در مجموع اشیا [illegible]
[illegible] اوست که احسن تقویمست ورای و من احسن [illegible]

اسلم وجهه لله الایه ومنها ای نفس بدان که حق فرموده است
که ان اکرمکم عند الله اتقیکم وتقوی لفظ عامست باید که همه بعضی
تو متقی باشی بلکه اتقی نسبت بمتقی تواند بود سالک میباید که در یهفته
البته البته قصه حج ستور ابخواند ومطالعه کند ودر حق سعی بسیار کند
که القصه حج من نماز شرطا بسیار ایمن باشد وبحق نزدیک کرده انکه
ستو فرموده اطلبوا العلم ولو بالصین صاد یعنی جای چین نهاده یعنی طلب
کنند اگر علم بو چینم باشد فی سلیمان ~~هدهد سلیمان بود فرمان او~~
بر گوش وچشم احطت بما لم تحط به که هدهد گفت بوجهی علامت
سر او ست که تاج دو پاره دارد وبرای نامه ای که سلیمان را ان
خلق نسبت ظاهر است پس او گوید که احطت بما لم تحط به وجئتک
من سبا بنبا یقین وسبا شهریست وشهر عبارتست
از مصر ومدینه مصر ومدینه عبارتست از تن وبرای آنست
نامه با او داد انه من سلیمان وانه بسم الله اسم الله واسم خود را
همراه او کردانید وان لا تعلوا علی واتونی مسلمین این نامه را که تو
همراه داری برایشان انداز وتو بیا یعنی اسم الله را که انه من
سلیمان وانه بسم الله است سلیمان هر غافل نام میدانست که هم
هدهد کردنار وشن شود که سلیمان میداند که ایشان با اسم الله
خلق یافته اند ولا تقربا هذه الشجرة یعنی شیطان لباس شما را
از شما درکشد از آنکه او از نارست وان لباس که علم ومظهر
ـگـ ندارد هرگاه بشجره خبیثه نزدیک شود که از نارست
آن لباس که علم ومظهر است ازو بکند درخت خیر وشر

کو در توریت

کو در توریت مذکور است آنست که میگوید که در وسط جنت
فردوس است آنست که بزیر لب است که اگر بتقسیم استوی حق
بر او بگذشت وبخیر وشر است وعلم او بر سید واگر نکند
بر سید پس او درخت خیر وشر است یا بان معنی که واسطه خیر وشر است
فی سلیمان سلیمان در آدم که باد در فرمان او بود وآنست که پی بیند
کرست است که همه اشیا محکوم او اند خصوصا باد وبتخت میکوید
که برو ببر دو سلیمان هدهد را گفت که نامه مرا ببر وبر تخت بلقیس
انداز معنی آن مکتوب که مرا از هدهد دست حق او در کیر بید وبخوانید
که فتح وانه نامه سلیمان هدهد است واز انجا بلقیس رو بدیار
مجازی اعلام علم است شده است مجاز شده است وفرعست الا حق
نفی ما ان حقیقت وآن مجازی از این اصل در وجود آمده است
پس وتش ام الکتاب است فی الشجرة اگر گویند که شجره
در وسط جنت ~~بیابجب~~ است آن هم که است وقایم مقام است
نیما او وقایم مقام یک است چون تواند شد جواب آنست
که ایشان مجموع قایم مقام یک است اند بر سبیل حقیقت اما
بر سبیل مجاز متعدد اند همچنانکه شخصی است خود را ابنا ودر حقیقت
آن است زنده است نخواهد بود بلکه قایم مقام او خواهد بود و
فی القواعد الشرعیة انها معقولات صحیح قاعده است میان تن نیست
قاعده معقولات نیست وصحیح قاعده نیست که مبدأ
ثبات او بر معقول مثلا شریعت بعضی معقول وبعضی منقول
است اما منقول او اگر از صاحب شرع یعنی که حقیقت او برهان

عقل ثابت نشده باشد مروی است هیچ کس آنرا قبول نکند هر که او
عاقل است پس قاعده حق شناسی و حق اشیا میباید که از قاعده
معقول خارج نباشد **فی ترکیب الکلام** چند کلام ترکیب است که ترکیب
ایشان از همه است و بخلاف آن ترکیب کردن موجب کفر مطلق
است و فی دکاینات است کلام حق عبارت است از حق که بیان و علم
علم ازل و ابد کرد و دیگر که آن است که چنان ترکیب شود که احاطه و یکی
خود و تسلط خود و در همه اشیا مشاهده کند و یکی دیگر آن ترکیب
که ضبط معاش و عدل و انصاف بنوعی منجر شود و مسایل کشته
فی الموسیقی همه ذرات کاینات در اصول و نغمه و پرده خود کرند
و هر یک در مقام خویشتن ذاکر اند خارج نیستند و در مقام خود
خارج نیستند ~~[illegible]~~ و ذوالنار و دوایر و هر گاه که باتفاق ذاکر اند
حرکت کردن همه در معرض نغمه و صوت است پس همه اشیا از
روی حق با صول در وجود آمده اند و شکل و حرکت ایشان از
اصول صوت ایشان همه با صول است و بر نهجی که صوت خارج میکند
یعنی بظهور می آید اصول از و بیرون نیست **فی حرمة دم المذبوح**
خون حیوان چرا حرام است با آنکه حق تعالی کرده و بنام حق کشته
شده است برای آنکه چون اسم حق گفته شد بر حیوان بر روی وارد
کشتن و او وقتی کشته میشود که آن خون از و جدا میشود و چون آن
خون واسطه حیوة اوست و مراد آنست که او را حیوة نباشد پس آن
خون حرام است و آن چه مراد است آنست که حیوة او را بنام حق از
جدا کرد و حق تعالی برو خوانده **فی اخراج ذبیحة ادم عن ظهره**

در حدیث

در حدیث است که حق تعالی چون دست بر پشت آدم مالید جمعی را از
پشت او بر صفت مورچه بدر آورد و پس مبداء پشت آدم و معاد
هم او باشد هر که در بهشت رود بر صفت آدم باشد پس ایشان را وقتی که حق
تعالی از پشت آدم بدر آورد بر شکل مور بوده باشند پس لازم
آید که اول بغیر از آدم مجموع بشکل مورچه بوده باشد خواه نبی و خواه ولی
تا دلیل دیگر پیدا شدن **فی الم نشرح لک صدرک** ستوه هم دیده
شب معراج که خوش آمد و سینهٔ مبارک او را شکافت از
مقام معین تا مقام معین ملک بود در آن عالم و آن شکافتن یعنی
عبور بر عکس ازل خوب است هر گاه که آنرا در عالم ظاهر بیرمان کسی
بشکافد آن ملک که او در کشف دیده باشد آن کس باشد
فی الکلام الکامل کلام صاحب کمال که بیان است کلمه همه اشیا
میکند و سخن توحید میکند در وقتی که سر از مظهر مخاطب بر
آورد با خود نتیجه خود همراه دارد و مخاطب تصور نکند که من آن درکم
او آن درکست او آن درک نیست که تسلیم آن درک میشود آن تجلی حق است
که در و تجلی کرده است **فی سواد الاعظم** قال عم انا مدینة العلم
و علی بابها لا یدخل المدینة رعب المسیح الدجال لها یومئذ
سبعة ابواب علی کل باب ملکان علیکم بالسواد الاعظم
همان خوب که سواد اعظم همان مدینه است بخلاف آن که بوجهی روشن
تر است سواد اعظم برای آنکه بر حق است اگرچه جده ملک هم ولایت
بر آنچه بر حق است میکند مصر جامع مصر است که صفت او است
که جامع است علم حق سواد اعظم و قایم مقام علم حق شدن است

ازان فرمود که علیکم بالسواد الاعظم و نماز جمع در سواد اعظم است و در
مصر جامع باید که واقع شود و حق بواسطه آن است فی عین
الحیوة چشمهٔ حیوان که در تاریکی است آن تاریکی شعر است
که بهره است هر که بخورد تشنه نشود و همان مثال حوض کوثر است
که هر که بخورد تشنه نگردد و آن سبیل است که گوشه رو علی الکا
فی سدرة المنتهی سمه برای آن فرمود که بوجهی است طیبه کشجرة
طیبه و بوجهی مثال حصه نسل است و بان معنی سمه است که مثال علم است
که در و ظاهر شده است و علم حصه بشریه دارد و بیش او منتهاها
فی سبب معرفة الله و معرفة النفس همچنان حکمت حق اقتضا کرد که تا
شخصی حق تعالی را شناسد بهیچ معنی و مدلول حق بنده تا کسی
شناسای وجود خود نشود و بخ ما اشهدتهم خلق السموات
والارض ولا خلق انفسهم احسن تقویم است و ماهیت اوست
تا ماهیت خویشتن را نتواند خواند و ره بماهیت اشیا نتواند برد
و بعضی الطرق الی الله بعدد انفاس الخلائق نتواند رسید و
حقیقت کلام حق و علم او نداند آن کلام که ایشان از ملایکه شنیدند
که علم آن کلام و حق همه اشیاست و هست و خواهد بود
فی عذاب المعنی همچنان لذت و کتابت و خانه است و انسان که
مشهور است هم اوست نسبت مخلوقات که بوجهی هم
اسمیت برای آنکه علم اسما خیر اند و بان معنی او انسان
است که قابلیت علم است که دارد خانه بدان دلیل که مثال او است
که همچنین واجب است که حق در خانه کنند بوقت ذبح و نماز و

انبیا تا از خدای تعالی
کلام نشنود ره بخدا
و معرفت نتوانند برد
چنانکه

و از خدا
شنیده اند

وجود

طفل من کل

طفل من کل فج عمیق او اتم النوبت و اصل و ابو البشر است
و آنکس است که همچون پدر اگر گناهی کند توبه کند و حق باز گردد
همچنان خطا نار بی و انابت نکرد تا اهل نار شد فی فضیلة المدی والتوبی
علی سایر اللغات زبان فارسی و عربی بهترین همه زبانهاست از
روی وضع از آنکه معانی موقوفست بر وضع لفظ و تلفظ آن
هر گاه که در مظهری سبب درک معلومات گردد که غرض از
آفرینش موجودات آن معلوم بوده تا بعضی در آن مظهر ظاهر
شود که بهترین معانی تا پس آن لغات بهترین لغت تا آن فارسی
و عربیست فی رفع الکعبة فی آخر الزمان چون حصه همه آدمیان
و پیدا شد همه را حق در خانه باید کرد که مثال اوست آنکه ستون هم
او ماند در آخر الزمان با آسمان بر بند آنست که آدم او در آسمان
اول دید چون ظاهر شود که تعظیم مثال او بوده است با آسمان رفته باد
و حق گر از آسمان که حق بخانه کعبه کرده بعد و محل علم حق او مباید
که از او آن بستر با آسمان رود فی حکمة التکلیف حق و حج بر
بالغ واجب است برای آنکه آن زمان از نطفه او نفسی دیگر پیدا شود
و آن مشکل بکبیر که علم سلسله است فی حاصل العبادة
غرض از عبادت و پرستش حق مشاهده لقا و حضرت سبحان او و
حور و غلمان و ادراک حقایق اشیا و حیوة جاوید و بهشتی
بنج آنست که رسول علیه السلام فرمود رأیت ربی فی احسن صورة و فی حمه
قطط و بکند آن رسید و دانستن جا حور و غلمان همه امردند فی
التحقیق والتقلید اگر گویند که کسی نماز کرد و گذشت و نماز

لفظ

نداشت که غرض حق در قبله کردن چیست تا آنکس که داند
میان این دو تفاوت چیست جواب از تحقیق تا بتقلید و دیگر
معلوم کردن جلالت و عظمت آن چیز از شریعت است و حق تعالی
که مخلوق است بعد دست حق در رحم مادر سخن نمیکند و بعضی اشیا که
به صفت بعض از صفات او مخلوق اند متکلم نیستند و گنگ مادرزاد
که علم دارد که آواز و ظاهر نمیشود عن علی کرم الله وجهه ویل لکل عالم لا یعرف
تفسیر ابجد الالف من الله والباء من الباری والجیم من
الجلیل که ظاهر الف از الله و بی از باری جدا نمیتوان کرد اگر
جدا کنی نبا یعنی الف را از الله جدا نتوان کرد فی العرش والروح
قال علیه السلام ان الروح خلق عظیم لم یخلق الله شیئا اعظم منه خلقا الا العرش
علی صورة شخص له اثنان وسبعون وجها فی کل وجه اثنان وسبعون فما
فی کل فم اثنان وسبعون لسانا ینطق باثنتی وسبعون لغة یستتر
الملائکة دونه باجنحة مخافة ان یحترقوا من نوره خلق الانسان
من صلصال پس شخص به شکل آفریده با کاف و نون فی ستة
ایام مقدمه این نوشتن در دو آن خواب در آسمان
کشودن روح و ملک و حور از ترکیبات بی بسم و از معوذات الم
که الف بی تا و اثا ای علم اب آنت الم الم المص الر
الر الر المر الر الر کهیعص طه طسم طس طسم الم
الم الم یس ص الم حم حم حمعسق حم حم حم حم ق ن اول
حرف مقطع در قرآن الف آمد و آخر نون بحساب جمل پنجاه و یک با
و در بیست و نه آمد بحساب بیست و نه حرف و یاسین بود

ولا سماء ولا ارضا
ولا جبالا ولا بحرا
لیس شیء اعظم منه

کالفخار

قرائت آمده است

قرائت آمده است و وقتی که یاسین خوانند یا حرف ندا است و سین
منادی درین وقت مجموع حروف مقطعه هفتاد و هشت است [illegible]
وکل شیء احصیناه فی امام مبین هفتاد و هشت است که با نکه حق بعدد
این آیه قامت بعد و آن به که نیامده است از بهر شهر و ده که در
شبانه روزی هفتاد و هشت بار است بانگ نماز نباید اهل آن جای
و مقام واجب القتل و کافر اند ظاهر ابجد و هفتاد و هشت حرف مقطع
و از بهر مظهری که هفتاد و هشت بار آواز است هفتاد و هشت برنیاید کافر
حقیقی با حدیث است فرموده لکل شیء قلب و قلب القرآن یس
و گفت اقرؤا علی موتاکم یس برای آنکه سین مر است و مخاطب
او است گفت نزل به الروح الامین علی قلبک حدیث اصحاب
کالنجوم بایهم اقتدیتم اهتدیتم از ابوتراب روایت که یا یعنی
اعلو یک یا بر سر حرف مقطع میرود و او منادی میشود
کما قال الله یس والقرآن الحکیم و قرآن منادی میشوند عند الله
چنانچه فرموده مالک یا قرآن و چنانچه آیة الکرسی در معالم التنزیل آمده است
که با حق تعالی سخن گوید روح با او سخن گوید و در رجل
در آید و سخن گوید علی هذا ٢٤ الف لام میم الف لام
میم الف لام میم صاد الف لام را الف لام را الف
لام را الف لام میم را الف لام را الف لام را کاف
ها یا عین صاد طا ها طا سین میم طا سین طا سین میم
الف لام میم الف لام میم الف لام میم
یاسین صاد حامیم حامیم حامیم عین سین قاف حامیم

حامیم حامیم حامیم قاف نون ۲۹ اب ت ث ج
ح خ د ذ ر ز س ش ص ض ط ظ ع غ ف ق ک
ل م ن و ه لا ی ۲۹ الف با تا ثا جیم حا خا دال
ذال را زا سین شین صاد ضاد طا ظا عین غین فا قاف کا
ف لام میم نون واو ها لام الف یا ۲۹ فی باب
الکعبة والحجر الاسود وما یتعلق بهما قوله تعالی و اذا ابتلی
ابراهیم ربه بکلمات فاتمهن قال انی جاعلک للناس اماما الی
الظالمین والی الناس واذ جعلنا البیت مثابة للناس الا الذین
ینقضون عهد الله من بعد میثاقه ولقد عهدنا الی آدم من قبل الم اعهد
الیکم یا بنی آدم این که گفت لا ینال عهدی الظالمین امامت وتمام
کردن کلمات و عهد نامه حجر الاسود سپردن با هم باب او فوا بعهدی
اوف بعهدکم واذ اخذ ربک من بنی آدم من ظهورهم الآیة وقال
علیه السلام مسح یده علی ظهر آدم واخرج منه ذریته بقول علی بن
ابی طالب که [illegible] آن عهد نامه را با امانت بحجر الاسود سپرده شد
که روز قیامت شکافته شود و آن عهد نامه ظاهر کرد و لها عینان
یبصر بهما ولسان ینطق بهما و آغاز هست طواف حج و عمره از انجا که
حجر الاسود [illegible] میباید کردن و عهد حج را از آنجا آوردن آن هست طواف [illegible]
[illegible] وجهه و خلق و [illegible] و سر تراشیدن برای آنست
که آن خانه [illegible] وجهه دست وجهه خود را در هر مقام و موضع
کرباد روقت حق [illegible] باید کرد [illegible] اگر [illegible]
دست و دست کوه عرفات مقام بهم رسیدن [illegible] لا تخرج

کنز الکعبة الآدو

کنز الکعبة الآدو سو یقتین من الحبشة گفت کنز المخفیا فاحببت
ان اعرف فخلقت الخلق لاعرف بجای ذبح و کشتن اسمعیل جوانی
بکشند و سر تراشیدند و زینت خود ناقص کردند بجهت آنکه تا
معلوم شود که [illegible] حد سر که مسحوا برؤسکم [illegible] طرف [illegible] که طرح
داخل سر نیست واز خلق [illegible] این معنی مستفاد است [illegible]
[illegible] مکان بیت را ملائکه [illegible] میکردند و طواف
وجمیع اشیا واجرام سماوی همه بر [illegible] بجهت آنکه [illegible] جهه [illegible]
دست تا وقت ظهور [illegible] از لفظ [illegible] بنیان اعظم از انست که مخصوص
[illegible] با غیر [illegible] قالوا ابنوا له بنیانا [illegible] سنگ [illegible] و ابراهیم
[illegible] سنگ کردند و [illegible] دو یکی اند قال الحجر الاسود
یمین الله فی الارض والسموات مطویات بیمینه معنی چنان
که اشیا نهاسوده شود و حجر الاسود مثال آن چیز است که له عینان
یبصر بهما ولسان ینطق بهما دست راست بر پشت آدم
سوده اهل بهشت بیرون آمدند و دست چپ سوده اهل
دوزخ بیرون آمدند [illegible] از انجهت گفت اول خلق ست
وعلت [illegible] از خلق اوست حجر الاسود میباید که مثال آن چیز باشد که او
بقه خود آفریده است و حجر الاسود را که درو پنهان کرده است دست
راست خود خوانده او وقتی دست راست باشد که خداوند
چشم و زبان با او [illegible] چشم [illegible] و ان زبان [illegible] باشد
اگر سایل سوال کند که چون عدد [illegible] را [illegible] و [illegible] نهاد
که صفات قدیم [illegible] سبب چه بود که در وقت ادا کردن [illegible]

موسی علیه السلام خدا را بر طور دید

زبان

حق تعالی بقبله میباید جواب آنست که همچنانست که ام الکتاب است
کعبه ام القریست وچون آنست که حج علما آمده است که حج را اصل و
جهتی من تربة الکعبة وصده وظهره من ارض بیت المقدس ان پرستش
پرستیدن حق بجا در شش روز که نیست وورا روز هفتم پیشه کرد روز
خلق و * لا تقوم الساعة الا فیه وسید الایام است و در هفته ایام
پس عبادة دوم هم باتفاق در شش روز و هفتم جمعه تمام شد
و باز روز شنبه پرستش از سر گرفت تا شش روز
هفتم آدینه تمام شد علی هذا زمان طاعات و عبادة هفت شبانه
روز با که شش بار است ساعت است تا حج * کل یوم هو فی شان
باب فی توجه الکعبة من بیت المقدس مسئله سوم روی از
بیت المقدس در ازای خیمهٔ میعاد است که آن خیمه در مقابل است معلوم
از آن گردانید و متوجه کعبه شد که کعبه مثال است برای آن ب
که واضع کعبه ابراهیم و اسمعیل اند بمثال آنکس ساخته اند که اول
نسل ایشان خوب نه از نسل آنکس که خیمهٔ میعاد ساخت پس
واجب است حق با آنکس کردن و زمین کعبه را بیع نمیتوان کرد
که ام القری خانه خداست **فی مناسبة الکعبة والصلوة** مسئله چهارم است
میان کعبه و حق که بی او درست نیست برای آنکه گزارندهٔ نماز
و داننده او را مثالست که خانهٔ خداست هر گاه که خود بعد درک پرستش
او کند بعد و خلق آنکس که ابو البشر است خلق است او را بواسطه
کرد که حق با او کند و چون او حق خواهد کرد حق خود را بشوید یعنی بمثال
او که بشر نیز بین مواضع است پرستش میکنم حق و حق ابو

البشر میکنم

البشر میکنم اگر او نبودی مثال موجود نبودی چون حق برعد | و بمعنی استعاره بنزدیکی
است فرمود * ولا تقربوا الصلوة وانتم سکاری حتی تعلموا | تعلمون
و او معلم همه بود پس واجب است حق با او کردن که خلیفه و ابو البشر است
و واجب است سجده حق کردن تا صفت ملایکه داشته باو گر
نه ابلیس باشی از اینجا بیشتر بروم که محمد رسول الله والذین معه اشداء
علی الکفار رحماء بینهم تراهم رکعا سجدا یبتغون فضلا من الله و
رضوانا چون کسانی که با آدم هم بودند یبتغون بودند پس او نیز
همچنان است و نماز درست نیست تا حق بقبله نکنند برای آن یبتغون
گفت که قبله عبارت از دوست **فی فضل التراب علی باقی العناصر
وشرف الکعبة** انا خیر منه خلقتنی من نار وخلقته من طین از
عناصر اربعه بحسب پذیرفتن شکل وحدت که آن شکل وحدت
اعلام کلمة الله است خاک اقربست و نار ابعد اما از روی لطافت
نار الطف است از آن گفت * انا خیر منه وحدت قابلیت این
شکل وحدت خاک را داد و مظهر اعلام است خود او را گردانیده
و بتبعیت خاک باقی عناصر را در مثال اعلام کلمة الله در آورد تا
بواسطه آن اختلاط اعلام کلمة الله را بر سایر موجودات مشاهد
ارباب نظر کرد پس عند الله جوهر خاک اشرف و الطف است و اصحاب
اعراف آنهای اند که بر تل خوش عارف باشند بجهت اعلام
خاک و اصحاب النار که گویند ان افیضوا علینا من الماء آنهایند
که ایشان نیز قابلیت شکل وحدت نبوده باشند و نبود چنانکه
میگویند * خلقتنی من نار پس کسانی که درین عالم محسوس | وخلقته من طین

شکل بشریت دارند زره باعلام که نمی برند کر ایشان
از آنجا کوشت ست از خاک که اصل آن از نار ست واهل نار
تا هم دران عالم عذاب ایشان بنار آب باب جحیم از نار و
حت وعده ایشان بنار داد وچون عالم خاک بدین معنی آن
طبایع آب و مقصد ومعبد وقبله بعضی از انبیا عالم خاک با جهت
تغلیب اجزاء خاکی در ترکیب وجود شی وقابلیت اعلام
مثال کلمه آدم است او وارد *فی ام القری ومبداء الارض* لتنذر ام
القری ومن حولها خلق آدم را سر آدم وجهته من تربت
الکعبة هر زمین که وجود از ان اصل یافت حق آدم وحق انکس است
که حق دروی کرده حق بعد وعلما بگزارد و مسجد خویشتن را
بحقیقت بشناسد وهر چه ترابی خاک آدم تا همچنان حق آدم بود و
چو آدم تات مل همه فیض آسمان واشیا کردو وگفت همه زمین
امت مرا مسجد با یعنی جای سجود با ان الارض یرثها عبادی
الصالحون اگر زمین را مصلی ازان بنده کان نگیرد وغارت در
در ملک غضب غاز گزارده با درست نبا *فی ام القری*
وتعوید الیها لتنذر ام القری ومن حولها وتنذر یوم الجمعة چون او
که با اصل زمین با وکعبه اصل مکه ومقام کعبه جای خلق راس و جبهه
آدم وبعکس هم صدر وظهر آدم همچنان همه روی زمین حق بود آن
ام القری دارند وهمه ملائکه وانبیا حق در ام القری کرده
جو آدم میکنند همچنان مجموع فرزندان آدم آدم دارند و حق در هم راس
جبهه وصدر کرده مسجد حق میباید کردن از خاک کوینده

اما خبر منزلت

اما خبر منزلت باشند ودر وقت تعبد وپرستش ام الکتاب
میباید خواندن تا مظهر ایشان وانم کرده واگر غائب کلام حق را خوانند
جایز است ودر قیام وقعود ودر رکوع وسجود باشند وباطن
ایشان نیز باید که دران جهت موافق باشد که لا صلوة الا بحضور القلب
ان اول بیت وضع للناس للذی ببکة مبارکا وهدی للعالمین ولا تخطه
بیمینک اذا الی اولوا العلم وصدره وظهره من بعکس عیسی کلمة
است حق وکلمته القاها الی مریم ونفخنا فیه من روحنا *مسئله* اگر گویند که
چون حق آدم را از مکه مخلوق است چرا او را ام القری خوانند جواب
وجه بحث انکه کل شیء هالک الا وجهه که ظهور ماده حق آدم داشت
فی قضیة الکعبة ووجه آدم جعل الله الکعبة البیت الحرام ان
اول بیت وضع الی العالمین خلق آدم راس آدم وجهته من تربة
الحدیث بدلیل حدیث دیگر که خاک آدم از همه روی زمینست که
یک قبضه خاک برگرفت چهل ارش بر زمین فرو رفت
والا چهل ارش که براورد وبچهل صباح خمیر کرده و وعدنا موسی
ثلثین لیلة واتممناها بعشر پس خاک وجود آدم را از همه روی زمین
نید جمع کرده است این دوم آدم را که هم جبهه وصدر است قبله انبیا کرد
وقبله ومطاف انبیا ساخت ونام کعبه آدم بر و نهاد وگفت
وگفت کعبه یعنی آن چیز را که اسم کعبه آدم دارد و مستحق
توجه وعبادت وجود است یوم یکشف عن ساق ویدعون
الی السجود تا از جمیع اطراف زمین حق را شسته متوجه
آن آدم گردند وجود کنند ونمود فضلت علی الانبیاء است

چو اکثر زمین را مسجد او گردانید از آنکه خاک که از همه تر زمین
آورده شده است پس همه تمام سجده کردن با فضیلت چون
تر ارض داشت تا از تر ارض بهجه تر زمین برسید تر ذات
ط و نامه و فضیلت را ظاهر گردانید و چون چهار طبایع وجود
مخمر میکرد و بچهل صباح کرد برای آنکه چهل گفت که عدد تمام چهل
رو نیست از آنکه سه بار است و سه عقد و قابلیت تمامه
خ بی خاک داشت تا علم که ازلی ابدی کرده و بعد از آن آب
باد و آتش بتبعیت خاک طی حاصل کرد و همچنان تمامی تر زمین
مسجد است تمامی وجود آدم پس باره مفصل است کر ششی
بارهست تا و البالغ معلوم **فی اعداد الانبیاء و تقسیمهم**
آدم با فرزندان نبی ختم صد و بیست و چهار هزار ظاهر شدند چون فرزندان
ترکیب تب وجود آدم از چهار طبایع که تو بار چهار جمع تمام کرد او با فرزندان
او را سه بار است و یکبار ربت و سه ... مود نبی و مثل الانبیاء
کمثل القصر احسن بنیانه ترک منه موضع لبنة فطاف به
النظار یتعجبون من حسن بنیانه الا موضع اللبنة فانا سددت
موضع تلک اللبنة ختم بی البنیان و ختم بی الرسل تا شمار
عدد ایشان حجت تمام با همچنان است که حجت تمام اول
جمع در کلام عرب سه است که سه بار سه هزار جمع کرد و چون
لغت خاتم بوت خواسته تب بوت ختم کرد و بیش از
آمدن سوم تمام صد و بیست و سه هزار و نهصد و نود و نه آمدند
تم لبنه خالی بود تا و ختم شد و همچنو تر اربعه باره سه و یکبار

ت تمام کرد

ت تمام کرد تا شرف جلالت و عظمت وی
که ظاهر کرد و چنانکه طینت انبیا از چهار عنصر بود و چهار بار ایشان را
جمع کرد پس معلوم شد که ایشان هم که تی بودند و همه
متفق بر که وحدانیت و معاد و عالم و ابودند و ما نرسل
المرسلین الا مبشرین و منذرین مبشرین بوحدانیت
ظهور آن و منذرین از زجر او هر علمی که در جهان آور و چهل است
از توحید و نبوت و ولایت و دیانات و نجوم مجموع از ثبات
و گواهان حق آیت نند هرگاه که عقیده و تاویل سخن
ایشان معلوم شود همه مشکلات و اختلافات جهان مرتفع
شود **فی میراث الارض** ولقد کتبنا فی الزبور من بعد الذکر
ان الارض یرثها عبادی الصالحون و ما ارسلناک الا رحمة
للعالمین ان الارض لله یورثها من یشاء من عباده تلک الجنة
التی نورث من عبادنا من کان تقیا انا نحن نرث الارض
و من علیها انا لنحن نحیی و نمیت و نحن الوارثون و جنة عرضها
کعرض السماء و الارض اعدت للمتقین اگر سایل سوال
کند که ان متقیان که زمین بارث و میراث با ایشان میرسد
که امند جواب الم ذلک الکتاب لا ریب فیه هدی للمتقین
ان کسانی که الم حاوی الف لا با بدان دلیل که الم و سایر اصل
کلام که علما بدا امند انی جاعل فی الارض خلیفة میراث علما
که انبئونی باسماء هولاء ان کنتم صادقین بهر که برسد زمین
که و بدن ذات وجود خود او آخر انکس است که میراث

پدر به فرزند رسد وقتی که فرزند مسلمان باشد و بر دین و قانون پدر باشد
و نه پسر کافر میراث پدر باجماع انبیا و چنین رسد ارض با
حق تعالی فرموده کرد الجبار نزل اهل الجنة و در توریت آمده است که
ان نخلق الانسان بشکلنا وهیاتنا وصورتنا زمین حق ملائکه
نیست و حق فرزندان کافر نیست و حق جن و انس نیست
زمین حق آدم است و چو فرزندان او است میراث پدر پسری که در
دین و ملت و علم پدر باشد پس لازم فرماید ذلک الکتاب
لاریب فیه هدی للمتقین و نورث من عبادنا من کان تقیا
فی التراب و حق آدم بالای فلک نهم بر تقدیر آنکه اشیا با
با تصور چنین کن که فلک نهم صندوقیست که در درون او
صندوقی دیگر است همچنان تا آخر خاک در میان همه صندوقها
که عرض پادشاه آن صندوقست که در میان است و امانت
انا عرضنا الامانة در میان است چنانکه مخلوقات تیره تر و
بسته تر قابلیت او تر و نیکتر پس بدانکه از همه اشیا خاک
چو خاک است بباید دانست که چو است شکل آن خاک بدین
شکل بر آمده است خلاصه خاک وجود آدم است و خلاصه
آدم او و خلاصه آدم آن پوستی که والطور و کتاب مسطور
فی رق منشور و آن حدیث که اگر فتن ورا با بنا باها منه
النار آن پوست بشریست موسی عم آتش که بتبعیت
خاک منقسم شد که از او آواز شنید و هوا نیز همچنین و آب
که در آتش است همچنین و به تبعیت خاک بر سر منقسم

منشو و پس آن

منشود پس آن به خاک کردن اولی و انسب است اگر خاک را قابلیت
قسمت نبودی کسی را ظهور ممکن نبودی فی التقسیم
وتبدیل الارض و حق آدم ان الله فالق الحب والنوی چنانچه وجود
آدم بحسن منقسم بر آب و باد و آتش ترکیبست و لطافت همه اشیا را
بر این قیاس کن بتخصیص چیزی که از چهار طبایع که بقیه خاک
است چنانچه گفت اگر موا عاتکم النخیل بعد از آنکه نخح والتوابت
البروج والقمر قدرناه منازل منکشف دریش ام تقسیمات افلاک
و بروج کمتر کن و لیالی و ایام وقت ماست و حدت ورود
از اربعین لیله حاصل روشن شود که ما فرطنا فی الکتاب
من شیء و لا تسبوا الدهر و هر عاشقی در تصور و خیال و
نقل و خواب در آید این محسوسات خوب که همچنین بر کمال
منقسم خواهد شد بحث یوم تبدل الارض غیر الارض و
السموات چنانکه سال دوازده ماه است و هر ماه در ثبت
منزل سیر میکند تا انقراض جهان سال و ماه حرکت اندازه
هفته و هفته از یک روز هفته عبارتست از شش بار
است که مخلوقات را خلق کرده شش جهت اند و هر جهتی را
حق در است است که فاینما تولوا فثم وجه الله و آیه آن
است ان عدة الشهور عند الله اثنی عشر شهرا فی
کتاب الله یوم خلق السموات والارض منها اربعة حرم
یمحوا الله ما یشاء و یثبت و عنده ام الکتاب فی عدد السنین
و فضل ذی الفضل و تسمیة القمة و جعلنا اللیل والنهار آیتین فمحونا

فانا الدهر

مثال

و چون سیر با تمام رسد باز آغاز میکند

آیة اللیل وجعلنا آیة النهار مبصرة لتبتغوا فضلا من ربکم ولتعلموا
عدد السنین والحساب یعنی بدانید کیفیت عدد سنین [illegible] و
وکل شیء فصلناه تفصیلا وکل انسان الزمناه طائره فی عنقه ونخرج
له یوم القیمة کتابا یلقیه منشورا در سبحان الذی اسری [illegible]
[illegible] آوردن [illegible] و ذکر یوم الجمع و اوقات [illegible]
عجب تر و بزرگتر از این چه باشد که همه مخلوقات و محسوسات
و انجم و افلاک و بروج و لیالی و ایام [illegible] بر ظهور حقیقت
وحدانیت و صاحب تنزیل و تاویل گواهی دهد انطقنا الله
الذی انطق کل شیء قیمة [illegible] بغیر زبان [illegible] وعده کرده
از ان قیمة [illegible] خوانده که [illegible] عن
تعبیر کرده است که وقتی که ظهور آن [illegible] اگر سوال
کند که [illegible] تضرع و خشوع و پرستش [illegible] ت
چه مناسبت دارد با آنکه [illegible] درست نیست جواب — وبدان حدد
آنست که چون پرستش [illegible] بعد و آنست
که علما [illegible] چار [illegible] وجهه در آنجا باید کرد که راس وجهه
[illegible] از انجا آفریده است [illegible] مخالف [illegible] کرده [illegible] و این [illegible]
مقبول نیست [illegible] بعد و علما
[illegible] وجهه [illegible] صدر و ظهر [illegible]
ام القری مخلوق شدند واجب است که هر سجدی [illegible]
[illegible] در آنجا کنند و بعد علما پرستش وجود خدا
کنند و در وقت وضو [illegible] وجه و دست تا مرفقین و پا تا کعبین

ومن حولها ام [illegible] زمین است بدلیل انکه ام القری است [illegible] همه زمین [illegible] مخلوقست

بشوید مسئله

بشوید مسئله منه [illegible] وجهه [illegible] از کعبه آفریده شد و صدر و ظهر
[illegible] از برای آن [illegible] زمین [illegible] است که [illegible]
کل شیء یرجع الی اصله اصل همه [illegible] کن فیکون آیت [illegible] که هو الاول
والآخر والظاهر والباطن [illegible] ظهر [illegible] پس بحقیقت
[illegible] همه از ظهر [illegible] آمدند و ظهر [illegible] مخلوق از ارض [illegible]
[illegible] زمین [illegible] از آسمان [illegible] خواهد [illegible]
هم [illegible] که هر که در بهشت رود [illegible] ابو البشر [illegible] و جهه او
[illegible] از ام القری آفریده شده است از برای آن در
[illegible] بعد ام الکتاب که مظهر حقایق [illegible] شدند خلایق در وقت
ظهور [illegible] طالب حقایق و اسرار [illegible] و کلام حق
و متابعت کنند بعثت بجوامع الکلم اللهم ارنا الاشیاء کما هی
بانکه معلوم [illegible] بود که واضع [illegible] علم بالقلم
علم الانسان ما لم یعلم ملهم بود [illegible] و چون [illegible]
علم [illegible] معین کرد [illegible] پنجاه [illegible] علم [illegible]
معین ملفوظ شد [illegible] مصطفی [illegible] بوده [illegible]
از برای تعظیم [illegible] و علم [illegible] باستقلال [illegible] نازل شد
علم گرفت پنجاه [illegible] روزی بعد [illegible] علما
اصل کلام [illegible] اند [illegible] سایر بنده گان خود واجب کرد
با وجود تاکید لا تخطه بیمینک اذا لارتاب المبطلون و از
برای رد قول مشرکان و معاندان که قایل [illegible] یا ایها الذی
نزل علیه الذکر انک لمجنون بودند باری سبحانه قسم یاد

کرد باصل کلام خود و به آلم که الف نوشتن اصل کلام است و بوجهی
اصل کلام کرد ن والقلم وما یسطرون ما انت بنعمة ربک بمجنون وان
لک لاجرا غیر ممنون **فی المسجد والمحراب والمنبر والامام**
مسجد مثال حقیقت نشستن است و محراب آن و جای امامت پیش که را مثال
در مقابل امام و پا در برابر دست راست و چپ او حکم نسبت
نیست که باشند امام حقیقی که این امام ظاهری تابع مقام اوست است
آن در مثال خویشتن کند که علیه السلام پیش کسی در پهلوی او نباید و دیگر نه ایستند
در پس او همه سجده کنند تا بوجهی او را سجده کرده باشند و
او مثال خود دانکه آن حقیقت حق است که در وی تجلی کرده است محراب را
چنان وضع کرده که جای یک وجود امام است پس امام که در محراب
استاده است عبده که در برابر عبده انت فاقول وجهک شطر المسجد الحرام محکم
و کسی که نهایت دست راست و دست چپ او دست است
در برابر عبده ندارند چون از حق او آنست که او اقتدا بامام کرده است و
امام آن در عبد دارد و دیگران تابع او اند نزل الحجر الاسود من الجنة
وله عینان یبصر بهما ولسان ینطق بها چون از بهشت آمده است
حقیقت حق را نگاه داشت اگر گویند محراب چرا محراب میگویند که
محراب آلت حرب است جواب آنست که چون حق را مخالفت
کرد در سجده کردن همچنان است که حرب میکند از مخالفت و
هر کس که آن بقبله وعبده میکنند همچنانست که با حق در محاربه و ظهور
حرب است در و قهر در روز جمعه که خطیب شمشیر بر منبر میبرد و
همچنین دار و سنت است که چون در مسجد درآیی سلام کنی که سلام

بیت الاذن

نبست الأبر انسان و ملائکه و تا بعان او برای آنکه
علم انسانست ان محراب به برهانیات نشستن و اضع
وضع کرده است و در محراب چون امام باشد و
تابعان باز میان مسجد مسجدی دیگر خواهد بود و قال
علیه السلام امنی جبرائیل عند باب البیت یومین
وصلی بی الظهر حین زالت الشمس وصلی بی العصر حین
صار ظل کل شیء مثله وصلی بی المغرب حین افطر
الصائم وصلی بی العشاء حین غاب الشفق وصلی بی
الصبح حین حرم الطعام والشراب علی الصائم
ثم عاد وصلی بی الظهر حین صار کل شیء مثله وصلی
العصر حین صار کل شیء مثله وصلی بی المغرب کصلوته
بالامس وصلی بی العشاء حین ذهب ثلث اللیل
وصلی بی الصبح کاد حاجب الشمس تطلع چون جبرائیل
پنج آمد وقت نماز را امامت کرد و حق در عبده کرده بر وقت باید کرد
حق تعلیم جبرئیل کرده با که چنین بگذارید وقال ثم رایت ربی تبارک وتعالی فی
احسن صورة فقال فیم یختصم الملاء الاعلی یا آدم قلت انت اعلم ای ربی مرتین
ت فوضع کفه بین کتفی فوجدت بردها بین ثدیی فعلمت علم الاولین والسموات
علی والارض ثم تلی هذه الایة وکذلک نری ابراهیم ملکوت السموات والارض
یا محمد فقلت ولیکون من الموقنین ثم قال فیم یختصم الملاء الاعلی فی الدرجات والکفارات قال
وما هی قلت المشی علی الاقدام الی الجماعات والجلوس فی المساجد خلف
الصلوة وابلاغ الوضوء اماکن فی المکان من یفعل ذلک یعیش بخیر ویموت بخیر و

یکون من خطیئته کیوم ولدته امه وقتی که قیام در حسن جماعت پنجاه حق بر آدم
واجب کرده باو به پنج قرار گرفت وحق تعالی در تمام القوی که تمام راس وجهه
دست باستاد و بعد یا آدم انبئهم باسمائهم سجده کردم
باو بمخالفت شیطان سجده کرد

انبیا و اولیا و جبابره
وکفار حقیقت جن وانس وملائکه
وهرچه بود وهست ایشانند هرگاه که
ست وحقیقت ست در مظهر شخصی معین
درآید حقیقت همه سرازان وجود برآورده تا و آثار
وران مظهر محو کرده تا و ابرار گذشته مقام لمن الملک
تا با خود گوید که من جمع همه حقیقتم هرگاه که او بیان
حقیقت ست بکند چنان تا که بیان کتاب آسمانی کرده
تا حقیقت مجموع پیش او آمده تا والسلام
صح صح صح
س ش ص ض ط ظ ع غ ف

هر علمی وخبری که در باب قیامت ومبدا ومعاد وازل وابد ست
ای طالب از سر حق طلب کن وعده حق و فاتحه و قرات در
حق بعد وست وست نهاده ست یعنی بعد وایشان بخوان که جمع
در قرات ترکیب ست در عدد وایشانست و بحث آنست

که هیچ آیتی از

که هیچ آیتی از آیات قرآن پیش صاحب شریعت بهتر نیست
که در نماز بخوانند از توحید و ناسخ ومنسوخ وقصص شیاطین و
کفار و سحره وانرا خوانند باید که وضو کرده روی در قبله کنند
وخوانند واین معنی درا واکردن زکوة وجهاد وروزه شرط
نیست پس ای طالب حقیقی هر که حقیقت فضلو وادانست
حقیقت هر آیتی که خوانند در حق منهی نیست بدانکه چو جمیع آیات
قرآن را در نماز میتوان خواندن و در حق حمد ده بار و در قربه بار
روی در تمام القوی کرده ام الکتاب میباید خواندن و بوجهی که
باره و سه بار که ست با همچنین روی در بیت کرده که مقام صدر
وظهرست سوره که فرمود فضلت علی الانبیاء بست تامی
زمین را از برای امت من مسجد کردانید بجهت انکه روی در تمام
القوی کنند که اصل زمینست پس زمین حق ایشان تا چندانکه
شیاطین خواستند که کلام ملاء الاعلی وخصومت ایشان را
با صل زمین برسانند تا انا لا ندری اشر ارید بمن فی الارض
میسر نشد وبسوختند و باختصام ملاء اعلا که در باب حق
وکفارات ست ره نبردند حفظنا من کل شیطان رجیم
ما کان لی من علم بالملاء الاعلی اذ یختصمون الی فیم یختصم الملاء
الاعلی با محمد الحدیث فی الصلوة بعد وعلمت و توجه بیت الحرام
تا وانا کنا نقعد منها مقاعد للسمع فمن یستمع الآن یجد له شهابا
رصدا انا لا ندری اشر ارید بمن فی الارض ام اراد بهم
ربهم رشدا باب الصلوة الجمعه بسم تمام و در قرآن مجید خدا

وبدانند

دو روز عید بود یکی از جمعه که اذا نودی للصلوة من یوم الجمعة فاسعوا الی
ذکر الله وذروا البیع واوحینا الی موسی واخیه ان تبوءا لی
قومکما بمصر بیوتا واجعلوا بیوتکم قبلة واقیموا الصلوة وبشر
المؤمنین کنایتست از مصر جامع مصر و مدینه هر دو یکی اند و یکی از
روز شنبه کما لعنا اصحاب السبت و جای دیگر فرموده و لا تعدوا
فی السبت معنی آنست که ایشان در روز شنبه صید نکنند که امر
از حق تعالی با موسی ع هم چنین بود و همچنان که وذروا البیع [illegible] در روز
جمعه بنی اسرائیل خلاف کردند و اهل لعنت شدند که حق تعالی [illegible] باید
کل یوم هو فی شأن از برای آن در حق جمعه و غیر جمعه [illegible] و در حضر
واقع میشود و آن سورة الحمد و جمیع قرآن را میتوان
خواند بعد و سوره که همه اسرار قرآن و احکام و تمام قیامت
و مبداء و معاد و هر چه از ازل تا ابد بوده باشد همه در قرآن درج شده و
ذات سوره فاتحه [illegible] که حق بعد از ایشان موجود است پس امری
از آن معتبر تر نیست قال ع اول ما یحاسب به العبد الصلوة
پس این جمیع آیات قرآن را در حق که بعد از ایشانست باید خواندن
لا تقوم الساعة الا فی یوم الجمعة که روز حق تعالی و علما اذا نودی
للصلوة من یوم الجمعة الایه انا نحن نرث الارض و کنا نحن الوارثین
ولقد کتبنا فی الزبور من بعد الذکر ان الارض یرثها عبادی الصالحون
ان الارض یورثها من یشاء الایه و خطبه آنست که گفت
لسان اهل الجنة عربی و فارسی دری یعنی اهل بهشت انکس باشد که
متکلم باشند بزبان عربی و فارسی [illegible] حق جمعه که هر دم در روز

[illegible]

برای آنست که

برای

جمعه در بهشت

جمعه در بهشت روند و خلق فیه آدم و فیه الصعقة و فیه النفخة **فی
الخطبة و التشهد** در روز جمعه بواسطه [illegible] و یک تشهد از
نماز کم شد و دو رکعت حق و دو خطبه بجای دو رکعت نشست و دیگر
قیامت بجای تشهد تا معلوم شود که آن چیزی که قایم مقام تشهد
ت قیمت و علم قیامت در دوست و سه تشهد در [illegible] شد
و ظرف حق قرآن شد با آن دلیل که ظرف حق قرآنست [illegible] باز شدنی
شود که ظرف حق که [illegible] در ایشانست **فی عتق اهل النار** سفر
لیلة الجمعة در حدیث است که نبی ع در شب جمعه شش صد هزار
عاصی را از آتش که اصل جهل آنست خلاص میدهد این شش صد
هزار که گفت شش صد هزار آن شش بود که فی یوم کان مقداره ... از برای
الف سنة مما تعدون که شب جمعه [illegible] از برای آن میگوید روز خواهد بود
که مدة استیفای [illegible] هزار سال [illegible] و از [illegible] هزار سال بود
کالف سنة جمعه و هفته هشت روزست آن شش روز که [illegible]
غیر مخلوق شدند جز جمعه آمده است در حدیث آنست که سال چون
ماه و ماه چون هفته و هفته چون جمعه و جمعه چون ساعت و ساعت چون
لهب یعنی همچنان که از ساعت هفته بر شش بار است [illegible] رفتی به
ساعت سال و ماه و جمعه بر [illegible] منقسم میشود بعد [illegible]
مسئله در حدیث است که نبی ع با جبرئیل گفت شش هزار
سال عبادت [illegible] کردی هر یکی روز کالف سنة بود و مقابل
دولت حق جمعه نبود که روز [illegible] **فی الصلوة الوسطی** و چرا مبالغه
در حق وسطی کرد و الصلوة الوسطی جواب آنست برای آنکه [illegible]

و وسطی قد و آیت و ظهور انکه مردم دست از بیع بدارند و درست
که در نمازهای دیگر دست از بیع نباید داشتن برای انکه قیامت
در و واقع شود که در و بیع نیست که مبیع همه حق خدای است حق خوب
و هر که حق جمعه را ترک کند خدای او معیشت چون در روز جمعه خوب که
مردم در بهشت روند حق تعالی سوم از بین خال جبر کرد که ظهور علم ازل
واید در روز جمعه خوب و کفت لسان اهل الجنة عربی و فارسی دری
و خطبه ازانجهت روا است اما چو انکه گفت عربی و یونانی و ترکی
اگرچه و مان کلام آن چهار امده است چون ظهور روز فارسی خواب
بودن مزین علم یا ازان در جمعه و نمود و بعد از حق بهر روز جمعه خوب هرکه
که رحمن برحق با که مراد وی است بطرف او لی که چون حق صفت
متکلم است متکلم برحق باشد و بحث آن هر دو یکی اند و انکه گفت که
حق برحق راست استاده است یعنی آن حق نزد دیکتر از همه کلما تنها
باکه برحق مساوی و راست نشنید تا بغیر از حق همه جا رح
کرد اند **فی وقوع الجمعة و فی سواد الاعظم** و واجب است که امام
در روز جمعه بر منبر که بنیاد قصه نبی است دارد برايد شمشیر و پیش از
خطبه اذان بگویند یک رکعت برای یک عرب و چهار برای عجم و دو خطبه
بخواند که آن دو خطبه بوجهی مثال عرب و عجم است و در
مصر جامع باکه مصر عبارت از سواد اعظم است که حکم بالسواد
الاعظم کرده است و جهت واعظم است که بحث حق
میکند و خبر میدهد از ابتدا و آخر یکی باشارت و مراد از
خطبه ذکر حق و ستو و قیامت باد و خطبه قایم مقام دو رکعت

جهت انکه روا

جهت انکه روا نیست که در هیچ جای کسی یک رکعت برعکس کند
بلکه قایم مقام است عرب و عجم است و کلمات انبیاء بنی اسرائیل
و ستو عجم بمحراب است که بنیاد نبی است دارد و وقتی که امام در محراب
بنشیند پس امام باقتدا کنند که آن بنیاد مسجد داشته باشد
بوجهی و منبر قایم مقام حق خوب و راست باد و خطبه بخواند حق
برحق خود راست باد و خطبه بخواند حق برحق ایستاده ظهور
است خوب و شمشیر دلالت میکند برانکه یک است ظهور
بشمشیر خوب بر خلاف دیگران که گفته اند لیعنک الدعاء در
روز جمعه بیع درست نیست و نکاح هم بیع است تا دانی که قیامت
در روست و در قیامت بیع و نکاح نباشد لا بیع فیه ولا خلة ولا
شفاعة عن جابر ابن عبدالله قال قال عم مضت السنة ان
فی کل اربعین فما فوقها جمعة وقال عم من کان یؤمن بالله والیوم
الآخر فعلیه الجمعة قال الله تعالی وذروا البیع برای انکه بیان
روز قیامت است که نفخ و صور در روست که هیچ کس مالک
هیچ چیز نباشد اذا قضیت الصلوة یعنی حق جمعه که سه و ده بگذارید
بعد ازان منتشر شوید در زمین یعنی مالک زمین شوید و
فضل او را طلب کنید و بوجهی دیگر در زمین وجود که بعلم و
مثال نخل برسید و در انجا فضل حق را طلب کنید و بوجه دیگر در
زمین وجود که تعلم و مثال نخل برسید و در انجا فضل حق را طلب
وارند مسئله اگر سایل سوال کند چون است که در شش
روز حق را قدرت است میباید گزارد و در روز جمعه یک است جواب

سکه

یازده
درست نیست

احل الله البیع و
حرم الربا

آنست که حج مه قبل استیابنش روز کرد و قولست حج تغلیب
است داردو در روز هفتم استوا آخرت برکش ورو و ظهور حج و
ظهور ست حج بیست حق حجم چون افتاب بمقام استوا رسد
بگذارند تا انکه روز هفتم روز استوای حجت عصر است بر
کشی خود در مصر جامع یعنی بجا مصری که جامع جمیع است بیاید چنانچه سو
هم فرمود انا مدینه علم و علی بابها **فی اعداد عشر و احدی**
عشر فاتو بعشر سور مثله مفتریات وادعوا من استطعتم
من دون الله و در مقام دیگر فرمود فاتوا بسورة مثله ای بحدیث
یعنی بجهاردة دیگر ده سوره طلب کرد یکبار و یکی از برای
آن جدا کرد و یکی از آن جدا ساخت تا یکی برای و بیت باو متعلق
شود که حق یکی یکست و ده برای ده دیگر حم والکتاب
المبین الایه ایتونی بکتاب من قبل هذا او اثارة ای الحروف
المقطعة او اثارة من علم دلالت میکند بر تحدی سوره
کرد که حم در و آمده است و گفت حم لا ینصرون قرآن در باب
آوردن مثل قرآن بحث میکند علی ان یاتوا بمثل هذا القرآن لا یاتون
بمثله کلام صامت علم است این کلام ناطقست و علم کلام
صامت علم کلام ناطقست هر گاه که مصلی ابعد کلام ناطق
عمل کرده باشد پس چون شکل بشریت علم کلام ناطقست بعد
علم خود عمل کرده باشد و چون از آن در آید و صراط مستقیم
بگذرد بعد عمل کرده باشد که همه تا بعد علم است که الله
پس بعد حقیقت خود و شکل و پیکر خود عمل کرده باشد برای

من

بعد کلام صامت پرستش میکنند بعلم کلام امام ناطق عمل میکنند و چو علم کلام ناطق قایم مقام کلام ناطق است چون بعد ایشان عمل میکنند

ان گفت لا یکلف الله

ان گفت لا یکلف الله نفسا الا وسعها و واجبست که
حق یکی قرآن که کلام ناطقست درست بنا انکه نطق مبین کلام
حق و ذات و صفات و توحید و مبداء و معاد و غیره است برای
آن می خواندن او عبادت درست نیست انکه سوم گفت
که حمل قرآن را از لفظ بمن آورد و دل آنست که ما کان و ما یکون درو
مثبت باشد لا رطب ولا یابس الا فی کتاب مبین بل هو
قرآن مجید فی لفظ و الا فی کتاب مبین ان جهار است و اخلت
پس آن ان کس باشد **فی اعداد الرکعات الصلوة علی اعداد الکلمة**
اگر گویند چرا عدد رکعات حق بر عدد است نهاد جواب آنست
که هر گاه که عبادت کنند بعدد است عبادت کنند همچنان
باشد که هر علمی که از آن کلمها داشته باشند از ازل تا ابد او همه
شریک باشند و در فرایر ابد و ازلی که ایشان باشند
و مظهر رفیق ایشان باشد مظهر رحمت او بینند و عمل بعد
است که برای آنست که سبب عذاب و رحمت ابد خواهد شد
پرستش کرده باشد رحمت که شریک باشند یافته باشد رفیق
مسئله اگر گویند که نماز چرا برقرار گرفت جواب از
برای عظمت و جلالت که اگر سجده بودی عظمت یک است و
یک است ظاهر نمی شدی و اگر شرکت بودی مناصفه بودی و از
یکی برای همه تغلیب ظاهر شد و آن یک برای وحدت بود
بی تعین **فی فضل الاذان و صلوة الفجر** اقم الصلوة
لدلوک الشمس الی غسق اللیل و قرآن الفجر ان قرآن الفجر

قرآن

خواهد شدن و شده باشد برای رحمت و فیض رحمت و

از حضرت عترت ایشانند
چون بعد ایشان
او شریک و بعد ایشان
از عذاب خلاص

کمان مشهود از لوازم حق نخر خو بود که ذات او ان است که در
هیچ حق دیگر الصلوة خیر من النوم نیست و آیه دیگر در ظهر
چون با ایشان جمع شود مشهود گردد تا است باشند و آیه عصر و
آیه شام و آیه عشا و آخر وقت است صبح که الصلوة خیر من النوم و ذات
چون آیه که بوجهی در وقت مطلع که اوایل سوره است نیامده است آیه
قد قامت الصلوة با ایشان جمع شود است که با اگر سوال
کنند که تفصیل حق تا صبح برسد بر حق چرا باید که [illegible] جواب آنست
که آفتاب که طلوع میکند بر کره خاک که اصل وجود ذات که خاک را
وجود ذات را از همه روی زمین [illegible] جمع کرده و در اول صبح منقطع
فیض و محو ظلمت و در آن وقت میکند از [illegible] و تربیت [illegible] آدمی
میکند و [illegible] را [illegible] مشاهده میکند پس او یوم مشهود وقت
مشهود است با اول حق صبح است که اول عدد ذات و در حق واجب
و در [illegible] که قدرت مجموع حق بعد او آخر الا حق مغرب و اول
وقت [illegible] ظلمت است از [illegible] ارض که [illegible] مخلوق است
از اینجاست اگر سائل سوال کند که چرا اعداد نماز بر اعداد حروف
منطبق نهاد جواب آنست که قیام و [illegible] و قعود و رکوع و سجود
او بواسطه حروف است و اگر [illegible] چون خبر [illegible] که
من آدم [illegible] فرمان بر [illegible] نکن پس ناچار عبادت کلی را
بر مثال ایشان میباید نهاد [illegible] پرستش خود را بر اعداد
کلام خود نهاد که کلام او مظهر لطف ازل و ابد است تا آنکس
بعد و مظهر علم ازل و ابد پرستش او کند و [illegible] ازل و ابد

الا و چون

١٧٨

چون بعد ذاتها

بر سه و چون مجموع اجسام و پیکر و ارواح چه تصوری و چه واقعی
بالقوه و بالفعل مظهر ایشانست و مأمور امر ایشان و مخلوق
بعد و ایشان پرستش [illegible] کنند همچنان باید که بعد و همه پرستش خدا
کرده باشد [illegible] شکل او [illegible] عذاب [illegible] آنکه او بعد و آن شکل
پرستش [illegible] کرده باشد و همه مطیع او و منقاد او باشند بواسطه
آنکه بعد و همه پرستش [illegible] کرده است در تعیین اعداد رکعات الصلوة
چون باری [illegible] را [illegible] منزل علمی گرفت همچنانکه [illegible] علم
[illegible] ایشان واجب کرده باشد [illegible] برابر یکدیگر [illegible] نباشد
در افعال و اقوال مثلا هر چه در یک حق باشد در مجموع حق همان
باشد و در علمیت [illegible] نیست پس سبب چیست که
[illegible] حق واجب کرد و اینها بعضی دو و بعضی سه است و بعضی
چهار جواب آنست که [illegible] تعیین نکرد که از برای کدام
علم دو [illegible] برای کدام علم سه است و از برای کدام علم چهار
چهار تا از برای کدام خواهی دو دو و سه سه و چهار چهار
توان کرد فی الرکوع دست بر هم نهادن و بر زانو نهادن
در حق عبارتست از اشاره تعلیم کلام سماوی و عدد کلام
ناطق و بوجهی دیگر یعنی [illegible] که دست بر هم نهاده
فی الاشراق والرکوع [illegible] بر آن دست بر
زانو می نهد که زانو مقام دو استخوان بزرگست و هر طرف
دست را چهارده استخوانست [illegible] سازند تا
با بعد [illegible] و چهار [illegible] که [illegible] کعبه

باید که ایشان [illegible] در علمیت بر یکدیگر به هیچ وجه از وجوه مزیتی نباشد پس باید که چون صلوة بعدد

ق

فقد ادرک الصلوة برای آن یکبار که دست بهر دو زانو برسانند
ست خم بود اما چون استدلالت بگذارد دست بار بار
رسانیده تا پس یکی کایم مقام هر دو آ **فی رفع الیدین عند الاحرام**
پنج بار هر دو دست را در وقت تکبیرات الاحرام در مقابل
نرمه گوش و سپر و روی بدارد همچنان تا که پنجاه انگشت و شست
در مقابل حق داشته تا کنایت باشد از پنجاه حق که در شب معراج فرض
شد بواسطه تعلیم که آن پنجاه در حق ظاهر است **فی التسلیم و رعی** آنکه
چون روی از قبله گردانیدی یعنی از حق بیرون آمدی اما میباید که در آن
حال سلام کنی هم بر اصحاب یمین هم بر اصحاب شمال که عبارت
اند از کسانی بر یمین و یسار تو روی در عقبه کرده اند و حق گزارده
هم برای شرف عقبه یعنی کسانی که روی در عقبه کنند و حق گزارند
ایشان مستحق اند که چون کسی روی از عقبه گرداند روی در
ایشان کند و بر ایشان سلام کند که ایشان اهل حق و قبله اند
فسلام لک من اصحاب الیمین و سلام علی المرسلین از آنکه ایشان
حرشد این خانه اند و روی در این خانه داشته اند سلام حاج حق
است اگر تنها گزارد اصحاب یمین را و اصحاب شمال را که در قبله
آورده اند در تخیل آورده بر ایشان سلام کند و ختم بر ایشان کند
فی تعقیب الصلوة هر گاه که صلوة نماز بگزارد و بعد از وقت تعقیب
بود بماند به آیه پس عدد ده یک حق غالب شده تا بر ترک
اقم الصلوة طرفی النهار و زلفا من اللیل ان الحسنات یذهبن
السیئات ذلک ذکری للذاکرین **مسئله** در حدیث است

که چهل دوم

١٧٩

که چهل دوم بر خود را بر روی ماه بمالید غرض آنست که او علامت
شکل بر چهل دارد و **صحیفه فی حکمة الاعداد و تأویل السبعین و نحوه**
قال علیه السلام ان اول بیتی و بینه سبعون حجابا من النور لو
دنوت انملة لاحترقت که آن من من ابتدا بیست کتابا و نورا
ابتدا آخر بیست و پنج زنهیکل انسانی از کلام حق و لقد جئناهم بکتاب
فصلناه علی علم هدی و رحمة لقوم یؤمنون رحمت حالت از
کتاب و رحمتی ای کتابی وسعت کل شیء فساکتبها سبعون
حجابا برای آن گفت که مخلوق از دو کن بود چون دو بیرون
رود هفتاد بماند و اول که شهادة اشهد ان لا اله الا الله
بر آوردن انامل و در شب معراج ماندن و رسیدن سید علیه السلام
و خسون حق و دانستن کمال و بزرگی آن و دانستن چهل در وقت
آوردن کهیعص کیف علمت ما لم اعلم قال علیه السلام یقبض و سبعون
تبیانا لوان واحد منها نفخ فی الارض ما انبتت شیئا ما بقیت
الدنیا فیهلکه و یجد ریحها حتی یقضی بالحساب برای آن ازان [illegible] داخل
آن جمله که مثال انست که بر روی انسانست که شود هیچ
تا گرچه که آن جمله که را اظهار نکرده تا در خل پس جان تا
که هر گز نبات نروئیده و نرسته و [illegible] تا هر گاه که گفت
میان من و او هفتاد پرده است از نوران هفتاد است که حساب
هفتاد و جمله است الکعبه دو [illegible] که نور برای آن گفت
که کتاب را نور خواند و او علم کتابست هر جا که بحث هفتاد کرده
حق بود علم نور بجهت آن خواند که علم حقیقت و که نور است

قال الله ان تستغفر لهم سبعين مرة ثم في سلسلة ذرعها
سبعون ذراعا و بیک حساب سبع و بعد و شامه و والله اعلم از
هفت تم در میابند چنان مجموع هفتاد حمل میکوید که سبعون حجابا
من نور ان دست کلو دنوت انمله لاحترقت و نسوم کفت که انکه
هفتاد هزار فرشته طواف میکنند بر بیت المعمور که در آسمان است و
ابراهیم و بهشت را آنجا دید برای انکه مثال عنه است و دوزخ را
بیارند هفتاد هزار زمام و حساب هفتاد و مجموع ازین حساب است
و بیک حساب هفتاد سنگ جمره می اندازند مثال هفتاد چیز
خو بود که بر روی اوست و هفت را جدا می انداز برای انکه آن
حس جداست که چشم و گوش و بینی و دهان است حاجی ترک
کند برای عنه و انکس که عنه مثال اوست و سنت است که آن
حیوان که بکشند درین مثال تا که هفتاد و او اما بر ترتیب ندارد
کمان می برم که در حدیث وارد است که ابراهیم در شب معراج
پشت بیت المعمور بار داده بود و هفتاد هزار ملک بود که طواف او
میکردند بنجاه روی و سیزده چشم و گوش و بینی و دهان
و هفت لذات که روی که با او هفتاد و بوجهی که نطق فرض کنی
هفتاد و دو شود بینی و دهان و بینی لذات او و دو منقسم هفتاد
و اگر گویند بر گوش شعر می آید و اجاب بمکینی جواب
آنست که آن را اعتبار نیست بدلیل انکه نسوم کفت که حر باشند
و حر را بر گوش شعر نیست و این نقض ظاهر و لقد خلقنا السموات
والارض و ما بینهما فی ستة ایام و کان عرشه علی الماء و شش

روز هفتاد و دو وجه با او کس در تلفظ شش که بود و اواخر
اواز او جداست هفتاد و دو با کوه است که چون در تلفظ می آید
هفتاد و دو میشود و وجه شش روز چون از ایشان در وجود
امد که آنچ می اید کفت شش روز یعنی هفتاد و دو وجه از بیم
و وجه دیگر ان عدة الشهور عند الله اثنی عشر شهرا فی کتاب الله
یوم خلق السموات والارض منها اربعة حرم و دیگر علما
سال مرکب است از ماه و ماه مرکب از حجم و حجم از عدد و
از اجزای عدد علی هذا وجود شب از زمین است و زمین ظلمت
خرت طینة آدم بیدی اربعین صباحا و مظروف و اربعین
صباحا ظرف و قسمت عدد از اربعین صباحا است یار
و سنة یا دیگر فطرة الله التی فطر الناس علیها لا تبدیل لخلق
الله است و بیت که با آن شهد الله انه لا اله الا هو الایه شش و
روز مناصفه دوازده وقت روز با که اولم یر الذین کفروا ان
السموات والارض کانتا رتقا ففتقناهما وجعلنا من الماء
کل شئ حی در ان وقت که قایم است بقسط میکوید شهد الله
انه لا اله الا هو اگر سایل گوید چه حاجت بود که ستة
ایام جواب انست که خواست که تقسیم زمان کند بعد که زمان
از دی وجود یافت لا تسبوا الدهر فان الدهر و انا اقلب
اللیل والنهار مسئله فرض علی خمسون صلوة فی کل یوم و لیلة بنجاه
حل دیگر خمرت طینة الحدیث و واعدنا موسی ثلاثین لیلة ...
میشود می بعد و زمان لا واقع میشود و در ستة ایام منقسم

شب و دوازده ساعت

منقسم

میشود به هفتاد و دو عدد همچنانکه کرسی شش جهت پس افلاک
و درجات همچنین منقسم میشود در وقت ظهر و صبح و عصر و
شام و هفتی علی حد ابعد اشیا چون همه اشیا اینج خلق
السموات والارض فی ستة ایام وکان عرشه علی الماء
هر روز دیگر بعد زمان و هر چه تعلق بزمان گرفته است ناچار منقسم
شده است و ترکیب وجود آدم که واعدنا موسی ثلثین
لیلة واتممناها بعشر و خمرت طینة آدم بیدی اربعین صباحا و عدا
منقسم میشود بحسب عدد که از یک کرسی در وجود
آمده اند از برای آن منقسم باجزای ایشان میباید بود و همچنین
کرسی متصل اند بیکدیگر بلا انفصال پس ناچار زمان و مکان
وآنچه در زمان و مکان وجود یافته است بیان آنکه اصل خلق آسمان است
منقسم شود و کل شیء عنده بمقدار گفت باشد از زمان
و مکان وآنچه در زمان بود و عجز آنرا موسی هم دوازده اسباط
داشت با هارون چند بود عیسی هم دوازده حواریون
داشت با مریم چند بود محمد هم دوازده امام داشت با
فاطمه چند بود که آن چند معصوم اند بفاطمه گفت که تو خاتون
اهل بهشت باشی الا از آن مریم که هر دو مقابل هم بودند برای
آنکه آن نیز در مثال چند آمده است نوشته هم در عقد فاطمه چند کس
حاضر گردانید علی رحمته گفت انا کلام الله الناطق **فی حکمة الاربعین**
دانستن تقسیم زمان خمرت طینة آدم بیدی اربعین صباحا
و واعدنا موسی ثلثین لیلة واتممناها بعشر فتم میقات ربه

اربعین لیلة

اربعین لیلة واربعین گوشه نشینان و چهل سال رسالت عم که چهل
است با که حمل آدو غیره واقع شد در باکوره و در قوم ربیع الآخر
شش هشت و تسعین و سبعمایه است و چون چهل ساله شد نبوت
رسید از آنکه روزی سالیت و خمرت طینة آدم بیدی
اربعین صباحا گفتالیت و واعدنا موسی اربعین لیلة و من — برای
اخلص لله اربعین صباحا ظهرت ینابیع الحکمة من قلبه علی لسانه
فرمود و همچنین بود **فی صوم الاربعین** شهر رمضان الذی
انزل فیه القرآن الی قلیمه عبارت از سی روز و سی شب
که در این سی روز هیچ چیز نخورند و صامت باشند که
آثار حق ایمان وعده و واعدنا موسی ثلثین لیلة است و چون سی
روز رمضان تمام شود روز عید باشد و در ده ذی الحجه عید قربان
شد و عشر ذی الحجه تا اربعین تمام شود و خمرت طینة آدم
اربعین صباحا با عشر ذی الحجه صد و بیست عدد یعنی
دو گره است با صد و بیست عدد شب آن روز که
حلق خانه باید کردن و ماه روزه همچنان للصائم فرحتان فرحة
عند الفطرة و فرحة عند لقاء ربه و آن وقت که موسی را وعده
ولقا ورؤیة بود دوازده عدد روز و دوازده عدد شب
و دوازده ماه و دوازده سبط و اثنی عشر نقیبا **فی الخطاب**
مع اهل الاربعین لیتم ای اربعین نشین که بچله مینشینی بحکم
خمرت طینة آدم بیدی اربعین صباحا و واعدنا موسی الی
اربعین لیلة آنکه فرمود خمرت طینة آدم بیدی اربعین و خلق

آمد و علیه است بر صحیح مخلوقست و رأیت ربی فی صورة مرقط
و موسی علیه السلام که روی نمود در آن اربعین لیلة طلب کرد که
رب ارنی انظر الیک پس باید که ای اربعین تثنین کرد لقا
نبی در اربعین طلب میکنی بدانی که وعدهٔ لقای نبی و طینت آدم
که پدر همه انبیا و اولیا بود چو او در چهل است و بکنه حکمت آن هر سه
این حال موقوفست بر دانستن خطاب خلق السموات
والارض فی ستة ایام ثم استوی علی العرش انی انا الله
لا اله الا انا فاعبدنی واقم الصلوة لذکری ان الساعة آتیة
اکاد اخفیها در ضمن کاف و نون است موسی علیه السلام چون در اربعین
لیلة طلب کننده لقا کامل بود از آتش درخت ای موسی شنید که
انی انا الله لا اله الا انا الآیه بجهت این معنی فرمود لا تقوم الساعة
الا فی یوم الجمعة و لقای کامل در ساعت فی بیند و ساعت قیامت و قیامة
در ساعت جمعه بالا عکس قیامة در ساعت ظاهر شود برای آنکه قیامة بعث
است از قبور و برداشتن اختلافات در ساعت جمعه و پدید آمدن
اشیا از عدم بوجود در ساعت شش روز و جمعه روز
جمعه است معنی ان الساعة آتیة اکاد اخفیها ای من نفسک از ابتدای
سورهٔ طه تا و طه در ضمن شش حرف کاف و نون طلب
باید کرد و معنی خلق السموات والارض فی ستة ایام ان عدة
الشهور عند الله اثنی عشر شهرا فی کتاب الله آن دوازده برج
برج آتش و برج است سه که برج آتش و برج هوا و قوت و دو پهلو
و زمین و یکی که منسلت است که نه پیوسته است و یکی فردست

برای آن چهار

برای آن چهار را حرم خواند و اظهار شرف و بزرگی ایشان
کرد و هر گاه که بر طبیعت چهل بگذرد بواسطه ایشان در چهل تن
علم است در صحیح نبی ظاهر شود تا گوید که کل شیء هالک الا وجهه
ومن احسن دینا ممن اسلم وجهه الی الله وهو محسن ان عدة
الشهور الآیه سنه ماه سنه ماه سنه ماه چهار بار سنه
ماه است چهار و فست هر یک دو است و از حروف مقطعات حم
عسق یس کهیعص ق که عبارة از دوازده باشد که آن
دوازده ماهست که گفت اثنی عشر شهرا فی کتاب الله و
اربعة حرم آن چهار و فست و غیر حرم آن چهار و چهار نبشت
جهت آن چهار حرف حرم است برای آنکه مثلا اگر برج است آنست
هر دو را که زن آنرا انداز در الرجال قوامون علی النساء بما فضل الله
بعضهم علی بعض و آنکه آن را دو وان دوازده جدا است برای
آنست که در نماز اشراق آن دو را از چهل گم کرد یعنی دو
الف را وحق اشراق از دولت تا دوازده مسئله
نهایة شماره و عدد تا هزار است که غنیست بحساب جمل و حساب
و اصل شمار یکیست تا ده و صد و هزار و ترکیب
از دوازده بار است و جمله بار است بلا زیاده و نقصان اغلب
است تا و واعدنا موسی ثلثین لیلة الی اربعین الی ارنی
انظر الیک خمرت طینة آدم بیدی اربعین صباحا الحدیث نبوة
حاصل است در چهل سال بود و جمله مشایخ چهل شمارند روز
صد و صحت عبث تا بار است و دولت عشت تا که تفکر

ساعة خیر من عبادة سنة چون حق تعالی با موسی سخن گفت
ان الساعة آتیة اکاد اخفیها لو تمکن عن الساعة ایان مرسیها
[illegible] از برای آدم و درحق زاده است و در حق علما و حق حضرت طینة
آدم بیدی اربعین صباحا نهصد و [illegible] تا اینجا کلام و خلق آدم
و عضو و استخوان او مقسوم [illegible] یسالونک عن الساعة
ایان مرسیها قل انما علمها عند ربی چنانچه [illegible] سمع و بصر و دندان
و اعضاء و جوارح و [illegible] پاره استخوان [illegible] او [illegible]
بعد [illegible] خویشتن بشکافت و مظهر [illegible] خود گردانید چهل روز
که خمرت طینة آدم بیدی اربعین صباحا گفت بشکافت
بنهصد و [illegible] بار [illegible] تا از برای ظهور
وحدت لا تسبوا الدهر فان الدهر اقلب اللیل والنهار [illegible]
که نهصد و [illegible] برود چهل باقی بماند [illegible] بار [illegible] با
چهل را که قسمت کنی بحساب [illegible] خالق کل شیء اندازه
کننده زمان و غیر زمان [illegible] یریدون وجهه کل شیء هالک
الا وجهه ثلثین لیلة [illegible] صد و [illegible] و اتممناها بعشر
تا نهصد و [illegible] شود که [illegible] بار [illegible] قال رب
ارنی وجهک انظر الیک در توریة آمده است که میخواستم تو
ترا ببینم اگر سوال کنند [illegible] و وعده موسی بچهل فقط بود بلا
زیاده و نقصان جواب آنست که [illegible] بار [illegible]
که معرفت حق و [illegible] نفس آدم در اینست فی الف شهر عدد
هزار مطلق [illegible] عدد [illegible] سیصد و [illegible]

ولت برین

ولت برین قیاس تا پنجاه هزار خیر من الف شهر
[illegible] روی شش صد هزار و هفت هزار ملائکه و جبرئیل
و میکائیل [illegible] فی الحساب الکلیة بدانکه حضرت
عزت بحکم یوم الحساب حکم کلی بر حساب و
عدد نهاده که در عدد اگر خلاف واقع شود عبادت
درست نباشد مثلا خدای تعالی یکیست اگر دو دانی
کفر است و صبح بامداد دو رکعت است اگر کسی
زیاده و کم کند کافر باشد و طواف حج هفت است
همچنین و قسمت میراث نیز همچنین پس اعتبار
عدد کرد و علم عدد که چرا چندین است پیش اوست
فانما علیک البلاغ وعلینا الحساب انکه گفت هر کسی
نامه خود را خوانند ایشان نامه خدایی اند و خدای تعالی
پرستش ایشان از صوم و حج و غیره بر عدد ایشان
که نامه خدا اند نهاده است ستین مسکینا و شهرین
متتابعین عبارتست از شصت روز قامت آدم که
که شصت ارش است بر زبان صاحب تنزیل [illegible]
[illegible] نازل شده و بر زبان صاحب تاویل [illegible] آنهم کسی که
قامة او چنین با تقدیر آدم [illegible] بهشت رود و سبع سنابل فی کل سنبلة
مائة حبة [illegible] والله یضاعف لمن یشاء [illegible]
[illegible] برابر و [illegible] یضاعف معلوم که هر طرف [illegible] و
دو که بینی است و دو شارب و سبلت هفت است اصل

اصل و جه یکیست
از روی ماده
و یک ذات باشند

درخت منتهاو چهار
جو کل شی ء
احصیناه فی امام مبین

و هفت فرشته
بر هفت مقام

صاحب
التنزیل
و صاحب

در شب معراج رسول
که باسمان میرفت هفت
دریه و هفت کلید
مقالید السموات
والارض

روز نه
پنجاه هزار
عبید ربنا
انزل لنا علینا
مائدة من
السماء

ان اصحاب الکهف
والرقیم کهف
سوراخست و
کوه همان است که
لها سبعة
ابواب صحیح

هشت پیغمبر
بغیر خود و بدن
و هشت فرشته
بغیر خود و
بر شانزده
موضع

ماه شب چهارده
در مقابل الوجه
است که چهارده
تربیت کرد و لاوم
آنرا نیز تربیت کرد
اجرا دارد

هشت ملک و
هشت نبی هر
یک خداوند
چهار
منزه

ماه چهارده همچنان
شکافت که
شانزده پاره شود
بر هیچ خط استوا
که بر پل صراط گذر
کنند نیست ماچار
آفتاب همچنان
باشد که ماه از
روی قسمت

در بهشت هشت است
ثمانیة ابواب و بهشت
مالک له مقالید السموات
فتحت ابوابها و قال
لهم خزنتها
والملائکة یدخلون
علیهم من کل باب
جهنم لها سبعة
ابواب مفاتیح
و غیر آن

هشت فرشته

هشت فرشته و نه
تا هفده و دو باشند
که ایشان هر یک
آمده اند

دو شانزده دست
و دو شانزده پا و دو
شانزده گوش
و دو شانزده
دماغ

در عالم سفلی و علوی
است که در دست ماه
و آفتاب و به ستاره
و یوسف

دو تنه سفید چشم
و دو تنه موضع این دو
تنه سیاهی چشم و
تنه مردمک چشم

تا از چهار مردان رو
چون خضر...
...

خاک آدم یک قبضه
و چهار ارض آوردو
از پهلوی آدم آوردند
خمرت طینة آدم بیدی اربعین
صباحا همه اسحاد رو
موجود بود

هشت فرشته و هشت
پیغمبر و یک او نه باشند
و بالهای ایشان بر که
و چهار موضع بود
که دو دو نه باشند

ماه کاه باشند که از
جهت بگذرد و از آفتاب
بر بنی فاسق کنی
بجهت اصل

زن ... عمران
از آن ... و
میباید ...

الصور الوتن شاخ
یوسف چهارده گام
و آن شاخ و جبه جوشن
و چه چشم علی ... آن
تا به یوسف با برادران
و بدیدو او ... چشم علی
... عن ذی
القوة ...

قال الحواریون دوازده
حواریون با عیسی این
... تا به ...
چشم علی ...

همه با هم چه چهارده
با آموی بر آمدن

چهار کس را در عقد
آوردن برای شاهین
است او را ملک ایشان هم
پنج انگشت است و دو
جزی نیز او هفتاد و دو
حوری است

گواهی دو مرد باید
و دو زن بجای
یک مرد است

میراث پسر دو و
دختر یک بر پنج گواهی

از برای زن چهار گواه
میباید از آنکه هر گواهی
خداوند هفت
سوراخست تا
ثابت باشد

چهار زن چهار دوازده
...
... نیست

تن هر گاه که بر طبق منقسم شود شده صورا ح دارد و آن شده
بر شده موضوعست تا علم است تا و آن همچنان بر شده موضوع
متصل بود آنچه تا تمامی وجود علم مثال علم شد تا وجه که مثال
است و آن است بر است موضوعست و همچنان است بر است دیگر
جا تا بنهایت خواهی بر استخوان گیر و خواه غیره و اذا ادکت الا
دکا دکا و چون بر طبق تن در آیی تا بنهایت بابیست کتابت
نمه است علم یکی ازین طرف و یکی ازان طرف و در مقابل هم تا
مثلا ابرو و مژه و چشم و بینی و روی و غیره و چون از مثال
گذری همچنان از قسمت سپر بگذری که یک دست ازین
طرف و یک دست ازان طرف و در دست انگشتان
برهمین مثال در برابر یکدیگر منقسم کرد و همچنین زیر تر و
تا آخرین محل وجود در مقابل هم اند تا که همه را فرو گرفته تا
و سپر تا پای وجود علم است تا مقعده فی الجنة و مقعده فی
النار الا عجب الذنب و جمیع حیوانات همچنین اند بخلاف آن
نیست که نیست تمام را علم ندارند اما بحساب طبق دارند و هم
نبات و اجرام سماوی همچنین اند و هر چیز که باصل طبیعت
او بگذارند همچنین تا آنچه در خیال خواب آید و بیند همین مثال است

فی کمال الانسان دگی با سیاهی و سفیدی چشم نگاه
است و اعلامت آن بیجاست که حق تعالی است علامت تمام تن
است تا خود علم بالقلم علم الانسان ما لم یعلم آنچه او را تعلیم
کرده آن تن کاملست و همه قاعده او آخرین تن و ارکان تا

عمار و غیره

و نماز و غیره بر مثال او نهاد و از همه کس او را پنهان داشت
تا وقتی او ظاهر شود و شکل خویشتن را بداند بحقیقت من عرف
نفسه فقد عرف ربه او را حاصل است ما اشهدتهم خلق السموات
والارض ولا خلق انفسهم **فی اشراط الساعة ونحوه**
اگر سایل سوال کند که اقم الصلوة لذکری یعنی ان الساعة آتیة
و یسئلونک عن الساعة ایان مرسیها ثقلت فی السموات
ان زلزلة الساعة شیء عظیم او ارعت قیامت
است چه مناسبت دارد حق باعث حق در عت شب و روز
الدنیا الساعة فاجعلها طاعة یا ایها الناس اتقوا ربکم ان
زلزلة الساعة شیء عظیم او ارعت قیامت است
اما چرا قیامت راعت خواند جواب آنست که سال و ماه
و هفته و روز و شب مرکب اند از عت و عت مقسوم
میشود و هر چه در عت بوده تا بعد و که حق تعالی گفته است
لا تسبوا الدهر فان الدهر اقلب اللیل والنهار و عت
ظرف جمیع مخلوقات بدلیل خلق السموات والارض فی ستة
ایام شش روز از عت مرکبست چون منقسم شوند بعد
که حق تعالی مخلوقات که مظروف یوم و زمان و عت اند بتبعیت
ظرف منقسم خواهند شد پس همه اشیا منقسم شده تا کلمه
حق تعالی فی یوم کان مقداره خمسین الف سنة عت عبارت
از زمان انطقنا الله الذی انطق کل شیء حق بود تا از قسمت
کرد و پنجاه هزار سال و سال را به عت و هر گاه که ظاهر احقیقت عت

ور ساعتی معین با او حشر شود و همه انبیا و تغییر و تبدیل سموات
آمدن است با حقیقت است چهل روز نخل آدم و چهل روز وعده
موسی علیه السلام و روز جمع که حق را ببینند این همه مرکب اند از ست
چون معانی ظاهر کرده شود است آمده است انما المسیح عیسی ابن مریم
رسول الله و کلمته القاها الی مریم و روح منه اگر سایل سوال کند
که در میان انبیا علیهم السلام سبب چه بود که عیسی را باید آمد جواب
آنست که حق تعالی او را از میان انبیا ست خواند و از ست در وجود آمد
و او علم قیامت است که و لا یکتمون الله حدیثا و دیگر آنکه امی بود
و هر رسول نبی نیز دیگر بود بحسب ظهور و دیگر حق تعالی او را تمام باز
خواند برای ستر نخل آدم که با او ظاهر خواهد بود و از آدم نخل بود
که ست بود رسید و دیگر آنکه او مسیح است که آن مسیح از حق جسم
دید و با مهدی نماز گذارد و امامکم منکم و دیگر آنکه حق تعالی در باب او گفت
انی اخلق لکم من الطین کهیئة الطیر فانفخ فیها فیکون طیرا باذن الله
آن از سال ست بود و دیگر آنکه حق تعالی او را گفت که ستش را زنده
کرد بخلاف انبیاء دیگر و دیگر گفت تبرئ الاکمه والابرص بکلمه و
کلام حق تعالی مردم را بخویشتن بینا کرد و اند که علم قیامت است که انه
لعلم للساعة و علم ست بود و دیگر آنکه احیاء موتی و برص بردن
او تواند که گوشت بی حیوات که برحست زنده میکرداند
و خبر از عید که ربنا انزل علینا مائدة من السماء تکون لنا عیدا
او داد و دیگر از اشراط یکی آمدن اوست و بیان عیسی
او کند انه لعلم للساعة اگر سایل گوید که میان دخان او چه مناسبت

ست که هر دو

ست که هر دو از اشراط ست قیامت باشند جواب
آنست که هر دو از ست اند دابة الارض اگر گویند چه مناسبت ست
ست آن نیز همین معنی ست با و اذا وقع القول علیهم اخرجنا لهم دابة
من الارض تکلمهم و گریختن مردمان در حق و اگر کسی گوید که بر
آمدن آفتاب از مغرب چه مناسبت دارد با اشراط
و آمدن عیسی از نفس و از آسمان چهارم و آن دخان
چهل شبانه روز در دنیا مکث اینها که ذکر رفت از اشراط
الساعة است که فقد جاء اشراطها چون اینها واقع شود
ست ظاهر کرده شود ست ظاهر نشود الا در روز جمع که روز نخل
ست و نفخ و خروج ست از بهشت و نفخ صور و لقای حق تعالی بیرون
آمدن حق همه در روز جمع تا که ستند الایام ست و ست مرآت دار
معارض عیسی که مسیح ست که مسیح الدجال آخر بود که مکتوب
بین عینیه ک ف ر بیک حساب چون در مقابله جمیع ست آمده
و منکر آیات ست و ایشان مغرور اند و او را نیز مغرور نوشته
بر بین عینیه تا ببینند و بیک حساب آنست که کاف فی ری
و را از او جهت ست که برق و نخل آنست او را نمی تواند
خواند و بدان کافر ست و بیک حساب ک ف ر ست
ست که سلطنت دو طرف روی آنرا بکلمه نمی تواند
و دید بین عینیه که آنرا کاف فی ری آخر بود فی النفخ و نفخ الصور فصعق
من فی السموات و من فی الارض الا من شاء الله بدلیل صور جمیع
صورت روشن ست که مردگان را نفخه آسمان اقبل زنده

میکرواند و جا کاو بکر خ مو دالصّور قرن ینفخ فیه الرّوح اسرافیل بر
نفخ امّ الکتاب ست که و قرن مصاحب کاوست و جز ی
که نفخ او ند دو شاخ است که ... تا کرت و ... بود که
هیچ شئ از اشیا نیست که بی ایشان ... افلاک ... نیست
فی دابة الارض فارتقب یوم تاتی السّماء بدخان مبین
یغشی النّاس هذا عذاب الیم ربّنا اکشف عنا العذاب
انا مؤمنون انی لهم الذکری و قد جاءهم رسول مبین ثم تولوا
عنه و قالوا معلّم مجنون انا کاشف العذاب قلیلاً انکم عائدون
یوم نبطش البطشة الکبری انا منتقمون • لا تقوم السّاعة حتی یتقارب رب
الزّمان فیکون السّنة کالشهر والشّهر کالجمعة والجمعة کالیوم
والیوم کالسّاعة والسّاعة کضرمة النّار • اذا وقع القول علیهم
اخرجنا لهم دابة من الارض تکلمهم در حدیث است که دابة الارض
از اعظم القری بیرون آید که اصل زمین و بلاد وست دابة الارض
معه عصی موسی و خاتم سلیمان که بر پیشانی بنهد و مؤمن و
کافر را از هم جدا کند • یوم تاتی السّماء بدخان مبین چون حلّ
آمد و ... بر دو ... رسید و گفت ... علی ... ون
... که آن ... تا بعد ... آمد و در آن روز ملائکه ...
کنند بسوی ... که مقدار خمسین الف سنة یکی بجای ...
گفت کالف سنة مما تعدون پس یکی قایم مقام ...
تا چون ملائکه تعلیم اسماء از ... حاصل کردند تعلیم اسما ...
و بدان دانا شدند ایشان را ... حاصل شد • فی یوم کان مقداره

خمسین الف

۱۸۷

خمسین الف سنة • مسئله اذا وقع القول علیهم اخرجنا
لهم دابة من الارض تکلمهم و ما من دابة الا هو آخذ بناصیتها فیؤخذ
بالنواصی والاقدام و ما من دابة فی الارض الا علی الله رزقها ولو یؤاخذ خدا الله
الناس بما کسبوا ما ترک علی ظهرها من دابة ... انست که
... دابه خوانند قال لا تذهب الایام واللیالی حتی یذهب
القرآن من صدور الرجال و یمحو من المصاحف • باب
طلوع الشمس من مغربها فارتقب یوم تاتی السماء بدخان
مبین یوم یأتی بعض آیات ربک لا ینفع نفساً ایمانها و خروج
دابة الارض و نزول عیسی ع م و طلوع الشمس من المغرب
اگر سوال کنند که ای شهید و من عنده ام الکتاب بر آمدن
آفتاب از مغرب چه ... بود جواب آنست که ...
که هر گاه که حدیثی از من روایت کنند آن را مقابله با ... کنند اگر
موافق آید قبول کنید والا رد کنید در ... سوره یوسف میگوید
انی رأیت احد عشر کوکبا والشمس والقمر رأیتهم لی
ساجدین یعقوب تاویل کرد و کذلک یجتبیک ربک و
یعلمک الایة از برای آنکه هر گاه که ... در عالم
بیند که او را ... میکند نتیجه آن میدهد ... او گردند و
یوسف ع م از ایشان در گرفت و چون برادران و پدر و
مادر او را سجده کردند گفت هذا تاویل رؤیای من
قبل یک خواب ... تاویل داشته پس حدیث بر آمدن
آفتاب از مغرب و سجده کردن ظهور وجود ...

کمال و خداشناس کامل است آنحضرت در عالم کشف یوسف
دید که آفتاب بود و قبله فرزندان و موسی که خیمه میعاد ست
و بعکس بود او را و است در طرف مغرب است که صد و بیست
چهار هزار پیغمبر در وقت شروق و غروب آفتاب روی
در او کرده سجده آنحضرت کرده اند و بقول شیخ حشر او بود
از برای مقام صدر و ظهر است و در شب معراج حضرت رسالت از
مقام راس وقت بمقام ظهر و صدر آمد و باسمان رفت
و بعد از آن ملکوت سما و آنرا مشاهده کرد و پنجاه وقت نماز بعد از آن
بر او واجب شد و بعد از تخفیف بر پنج وقت قرار گرفت
و روی در او کرده سجده فرض آنحضرت پس او در میان حشر آیات و قیامت
با آن جهت آنکه مقام صدر و ظهر است و او استاد دیگر و عهد نامه محمد
که مقام وقت است پیر دیگر که عینان بصیر بهما و لسان ینطق بهما
چون نام صدر و ظهر و تعکیس است و طلوع همه انبیا بتخصیص یعقوب
هم آنحضرت او را درجه آفتاب بود و موسی هم و سیوم هم و سایر
انبیا در عالم کشف درجه بیت الله اعظم آفتاب اند از آنجا
طلوع کرده اند و همه را در آنجا حشر کرده آنکس کامل در نزد
ستاره و ماه و آفتاب است رایتهم لی ساجدین هرگاه که شمس و
قمر کس کامل باشند قطع سی جز فلک کرده بـ
منازل قمر یافت آنرا که یافت در پنجشنبه روز
یک روز است که در شب او قدر است و یک روز روز
جمعه است و یک روز کوته است که اول سال است و همه شب

روز روز حق

روز روز حق است اگر سایل سوال کند که تو میگویی که هر چه از نماز
پدر شنیده تقلید است این گواهی که میدهی که اشهد ان
لا اله الا الله و اشهد ان محمد رسول الله بتقلید میدهی که از
مادر و پدر شنیده در نماز و اذان و قامت و در تشهد
بر آورده تا اینجا و گفت علمناه و علمناه من لدنا علما و علمک
ما لم تکن تعلم میگوید و آنکس که آنحضرت گفت و من عنده علم
الکتاب قل کفی بالله شهیدا بینی و بینکم و من عنده علم
الکتاب جواب آنست که من عنده علم الکتاب اگر گویند
کر پس باید که آنکس گفت و جعلناکم امة وسطا تو باشی و
دانی که شهادة در تشهد حق انگشت بر آوردن چه معنی دارد
و عدد رکعات حق و دانی که چرا چند است با وجود حفظا من
کل شیطان رجیم و در شب معراج که حق فریضه کرد چرا پنجاه
بود و چرا پنج گردانید و چون محمد از اقم الصلوة فهم و به ویه
فهم کرد چرا اظهار نکرد و انید جواب آنست که تا وقتی که شهید
باید و بیان کند هیچ کس آنرا بیان نکرده است و ندانسته
و بدانند که او آن کس است که آمده است تا علم دنیا و قیامت
و حق و محکم و متشابه بیان کند و بدانند که از پیش آنحضرت
آمده که تا از آسمان و ملایکه نگذری که شیاطین در آنجا
راه ندارد و به سر حکمت فاوحی الی عبده ما اوحی نتوان رسید بعد
و چرا او در شب معراج در آسمان اول که آسمان دنیاست
وزرا دید و چرا یوم تاتی السماء بدخان مبین و چرا آنحضرت را او

که لب خط دید که فی که لب خط و چرا مبعوث بهمه خلایق شد
و چرا باید که در ظهور عیسی ع همه نبی آدم بر یک دین و مذهب
باشند از برای ان که همه خلایق که آدم و ذریت همچنین باید
اعتقاد و همه اعتقاد ایشان و ان وقتی باشد که بستر حل آدم بهشت
طینة آدم بیدی اربعین صباحا رسیده باشند و اسمای آدم
علما کله را تعلیم کرده است دانسته باشند و اهل بهشت مجموع
لغة آدم در بهشت خواهند بود معلوم کردد و اسما و مسمیات
یکی دانسته و مجموع نامه خدای را خوانده و شناسند حقیقت
نفس خود شده که نفس لب که نفس آدم وار و همچنا برک
درختان و ریگ بیابان و کح و ان من شیء الا یسبح بحمده
دلالت میکند که مصنوعات اند بر صانع و جمیع موجودات
و دوازده ماه و دوازده برج و بیست منزل قمر و کح اشیا
و مسجد اقصی و عالم خواب و آنچه در خواب بیند و امت
وسط و ستة و کح ستة ایام و هرچه تصور و تعقل توان کرد
دلالت میکند بر انکه اوست که من عنده علم الکتاب کذلک
جعلناکم امة وسطا لتکونوا شهداء علی الناس الایه سوال
تقدیر و نی اکر کویند چه کسی مهدی که بیان این علم یعنی کح
و ستعم وعبه وستی و لفظ و حقیقت آدم و آدم میکنی جواب
من عنده علم الکتاب و امة وسط و روزی چند کرت کویند
که اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان محمد رسول الله
پس من شهید باشم و همه مسلمانان شهید باشند

ازانهر و

ازانهر و میباید گفتن ایشانرا که امرت ان اقاتل الناس حتی
یشهدوا ان لا اله الا الله و ان محمد رسول الله و اقامت الصلوة
الحدیث پس مسلمانان شهید باشند بعض بتقلید و بعضی که
مخصوص است بخطاب من عنده علم الکتاب کذلک جعلناکم
امة وسطا لتکونوا شهداء علی الناس شهید حقیقی است
بدلیل • و یکون الرسول علیکم شهیدا قال انی جاعلک للناس
اماما قال و من ذریتی مهدی چرا باید که از کعبه بیرون آید از انجا
ظاهر شود و عیسی ع م ببعض عنده منارة بیضاء شرقی
دمشق فرو آید برای انکه مهدی اول باید که ره بحقیقت کعبه برد
و نسل او از نسل کح او ند کعبه و لعبس باشد که ان هم ستة و ستة
است تا روی بحقیقت در وی کنند چون امام بحقیقت کح بود
همچنا اماما ن مجازی میکنند و نیت کنند که قد تم اماما هرگاه که
عیسی ظاهر شود مردم کویند که خبر عیسی همچنین که از آسمان
بیاید این کس از آسمان چون آمده هرگاه که ان علم که
محمد ع م در شب کح از آسمان آورد که شیاطین ره در و
ندارد کسی بیارد معلوم شود که او از آسمان آمده خبر
وانکه فرمود که هر دو دست خود را بر بالهای فرشته انداخته
با چون فرشته بشکل دحیه آید دو دست او که مثال است
که است مقابل خو بود بدان شعرها که فرشتکانند بیک
حساب ایشانرا ایجای بالست از انکه بال شعر وار و بر جانها
از کعبه که مقام پسر بود و سوء ع م مسجد اقصی که مقام صدر و

ظهرست رفت که سبحان الذی اسری بعبده لیلا من المسجد
الحرام الی المسجد الاقصی و در آسمان اول که مقالید السموات
والارض او را دید و ارواح انبیا و اهل بهشت و دوزخ را
مشاهده کرد و دید که آدم چون بدست راست خود نظر کرد
که مشرقیان اند خنده کرد که اهل بهشت‌اند و نامه بدست
راست میستانند و آنکه فرمود که قرآن از عرش بیکبار باسمان
دنیا نزول کرد کنایت از دست و در عقب سبحان الذی
آتینا موسی الکتاب بدان سبب گفت که بانی مسجد الاقصی
اول او بود که خیمهٔ میعاد ساخت ولمن خاف مقام ربه جنتان
که مقام آن نفس و عقبه بود برای هر یک او جنتی مصلی از مقام
رتبه مخصوص است بدو جنتی برآید مقام عقبه و جنتی برآید نفس اگر گویند
که چون اول روی بمقام حق کرد موسی را چرا گفت توروی
بمقام صدر و ظهر کن جواب آنست که تا کمال تامهٔ حق ظاهر شد
آنکه ابراهیم روی برو کرد و مقام حق او در صدر و ظهر آن اعتبار کرد
بجای حق نهاد تا پرستش تام با ذات قیوم که همه سموات
و اهل سموات برو قایمند و او دانست که مجموع بی اختیار کرد
تا آن خاک سیر میکند برای آنکس که مظهر حق بود و آن
حقیقت که در آسمانها و زمین است ظهور از عالم خاک نمو
یافت و آن مقام عقبه و نفس که پیش از ظهور در خطاب
انی جاعل فی الارض خلیفة که آن زمان از احد و عدد و نهایت نیست
است میدانست که سموات و اهل سموات

ازچه جهت

ازچه جهت طوف حق خاک میکند و ایشان از سیر و سلوک
بیخبر اند و نه خبری ابلیس را چه سبب مردود شد و نه علمی
ملائکهٔ مقرب را که بواسطه سجده که مقبول حق عزوجل
خواهند شد چنانکه در خبر است که حق هم چندین هزار خلق بود و نه که
از خبر آدم و ابلیس نداشتند و بعالم ارواح نزول کرده آمده
بدین تقدیر اگر چون ملائکه در کسوة نشئی ره بعقب عالی و تشکل
فنی برده باشند و عقب عالی آدم بود و هست و اگر مدعی
سوال کند که این کس که آمده است و بیان علم میکند او
حقیقت محمدی علی است یا از ایشان غالبتر است یا فروتر است جواب
آنست که کدام شق را اختیار میکنی اگر شق فروتر اختیار
کند جواب آنست که فروتر از ایشان چون بسر و حقیقت
ایشان تواند رسید با وجود وجوح آسمانها و درشب
حج بماند دو حق غالب تر از ایشان آنها همچو ایشان با همه دو وجه
متابعت لازم آید و واجب با دیگر کردن و اگر متابعت ایشان
نکند گشتن لازم آید ای مدعی که میگویی که محمد این راندانست
که سر حق است حال از دو حق بیرون نیست یا دانست یا
ندانست اگر دانست و عمل بعد ایشان کرد بزرگی ایشان
و مدلول ایشان پیش او چه پایه بوده است و اگر ندانست
و ملک از حق او را فرمود بعد ایشان عبادت کن بدانکه
پیش حق بزرگی ایشان تا بچه غایت بوده است قال علیه السلام
لا مهدی الا عیسی ابن مریم جمعی گفته اند بدین تقدیر باید که

مهد تا سی و سه ساله تا بجهت آنکه حق تعالی در باب
عیسی فرموده و تکلم الناس فی المهد و کهلا کهل گفته اند که
سی و سه ساله تا عمر او مسیح شک نیست که در وقت ظهور
سی و سه ساله خواهد بود و لیکن مراد از آنچه گفته اند باید که جوان
و تازه تا و سیاه تا تا آنجا یک موی سفید نباشد قال علیه السلام اهل الجنة
جرد مرد بیضاء جعد مکحلین ابناء از اینجاست که چه بیرون بوده ثلث
ثلثین بماند عیسی که کهلا بود عبارتست از سی و سه ساله
تتمه بر دلیل کهیعص که اسمست از اسماء تا اسم ربک یعنی
کهیعص و ن و القلم و ما یسطرون و ازین امثالها اول اسم
حق را بخوان برای آنکه از اسم ره بمسمی برند یا کهیعص تا حم
عسق پس معلوم شد که اسم انگشتی اند و اسم بیان
میکند که ای اسم حق را بخوان که نسخ را از خوابها و بسته‌ها فرید
از آنکه اسم حق تو اینست بعد از آن گفت و ربک الاکرم
الذی علم بالقلم صفت خود میکند بتعلیم کردن خط و سبب این آیه هم
بدان سوگند میخورد که ن و القلم و ما یسطرون ما انت بنعمة ربک
بمجنون که از نشان مجنون نیست که بلکه و آنم و خط معرفت حیوانات
بر سد از آنکه علم حق اسم میتوسید چون بحقیقت خط نسخ علم
اسم و کیست برای آن علم اسم و کیست را که خطیست بر
عدد و علامتهای آن در آن مینهاد و در همان سوره بعد ازین بیان حق
آغاز کرد چو آثار روی و رقت نماز بکعبه بگفتی نماز که خود خط نسخ
از آنکه بمثال کسی که نماز باید روی بآن خانه که مثال حق انگشت

که حرف تهجی

کر علت غائی خلایق او بود و هست علم بالقلم این بیان خط
خط محققست که کاتبی بوده است بجاه علامت دارد و برای آنکه
مثال شکل نسخ احسن تقویمست علم الانسان ما لم یعلم
یعنی خط نسخ خوبیست که منحصر است در کسی پس بحقیقت من عرف
نفسه او حاصل با حق تو و فتنی وضع خط بتعلیم خود میکرد و انکسی را
گفت علم بالقلم خط را بر مثال خط او نهاد و قرینه خلق الانسان
من ولالت برین میکند و هر خطی نه برین میکند و هر خطی که نه برین
مثالست بحقیقت معلم او حق نیست انبیا علیهم السلام همه دیده اند در
عالم مثال که همه علم حق را و در لفظ میخوانند اما کسی که پیدا شود
که ظاهر آنرا در لفظست بخوانند و خوانند و تا بحقیقت مجموع آن
خط را و تمام خواندن آنست که کسی کدرا مجموع ورل بخواند
قال علیه السلام حم لا ینظرون قسم است نه بفعل و قال علیه السلام من قرأ
حرفا من کتاب الله فله عشر حسنات الی لا الم حرف الالف
حرف الحدیث الف اسمست بی تصور لفظ تصور معنی
ممکن نیست حق تعالی غیر محسوس است اگر تصور لفظ کامل
بکنند ره بحق نبرند بی استماع لفظ در مکاشفه از حق تعالی
و از ملائکه ممکن در کنه ذات و صفات حق احدی نیست
انا اوحینا الیک کما اوحینا الی نوح و رسلا مبشرین و منذرین
انا ارسلناک بالحق بشیرا و نذیرا و داعیا الی الله باذنه
و سراجا منیرا و بشر المومنین بان لهم من الله فضلا
کبیرا و بشر الذین آمنوا و عملوا الصالحات من فضله بجنت

انکه حرف مقوده را اسم خج کردانید که الف لام میم است
که اصل اسماء الله ایشانند تا چون بآن اسم خج را بخوانی
بهمه اسم خوانده باشی که اسماء دیگر از ایشان مرکب اند
از من عنده علم الکتاب اگر پرسند که مسلم که شیاطین را بحج
حفظناها من کل شیطان رجیم لا یسمعون الی الملاء الاعلی
بر آسمان راه ندارند و رسول علیه السلام عندها جنة المأوی و
اربعة انهار رسید و قاب قوسین او ادنی واقع شده و جبرئیل باز ماند
انکه خج تو فرمود فاوحی الی عبده ما اوحی چه انصریح نکرد که ان
چیست اول آن عدد رکعات صلات است فی برآن دالست که ده
در حضر چند است یعنی در فجر و ظهر و شام و عدد رکعات در سفر
و عدد رکعات در حج و تشهد و عقد انگشت شهادة گرفتن
جبرئیل علیه السلام گفت لو دنوت انملة لاحترقت دوم انکه فاوحی الی عبده
ما اوحی گفت تا آنکس که علم کتاب پیش اوست و شهید است
بر امت تمام چون بیاید و بیان کند طالبان خج بدانند از جای که
لو دنوت انملة لاحترقت آمده است و این معانی است که جبرئیل آمد
و امامت کرد و عدد رکعات از و معلوم کرد و چه اینجا بود و آن
بیچاره اگر بحقیقت تمکین دستیار و ز منقسم خواست شد بیچاره
وقت ویقول الذین کفروا لست مرسلا قل کفی بالله شهیدا
بینی و بینکم و من عنده علم الکتاب الر کتاب احکمت آیاته ثم
فصلت من لدن حکیم خبیر او من اظلم ممن کتم شهادة عنده
من الله و کذلک جعلناکم امة وسطا الایه اشهد ان لا اله الا

الله و اشهد

الله و اشهد ان محمدا عبده و رسوله پس هر کس که کتمان شهادة
کند از او ظالم تر کسی نیست به تخصیص در شهادة توحید و
انبیا و تبلیغ رسالت ایشان پس ای شهید که علم کتاب داری احاطه
خج بر اشیا بچه نهج است چون خج بی همه را به یک کن آفرید که کلام
قدیم اوست و آن شیء را که مخلوقست مظهر آن یکی کردانید تا
احاطه بر همه ظاهر باشد لتکونوا شهداء علی الناس چه خواهد بود
جای در اخبار آمده است که سایر امم در قیامت حاضر شوند و گواهی
دهند که و جئنا بک علی هؤلاء شهیدا امة انبیا گویند با امة
هم شما بعد از ما آمدید شهادة بر تبلیغ انبیا از کجا میدهید
جواب گویند از کتاب آسمانی مخبر صادق علیه السلام پس از این
شهید الا امت و آن کس با که علم کتاب با وعاید باشد اگر
گویند امت گفت جواب آنست که ان ابراهیم کان امة
قانتا لله ای شهیدا اگر کسی سوال کند تزکیه شهید بحث
مهدی از کجا معلوم است جواب اینکه ما کان لی من علم بالملاء الاعلی
اذ یختصمون و لقد زینا السماء الدنیا بمصابیح و جعلناها رجوما
للشیاطین و فرض علی خمسون صلوة فی کل یوم و لیلة و قال علیه السلام
ان اقل الناس حتی یشهد و الحدیث بحث شهداء
انه لا اله الا هو و یقول الذین کفروا لست مرسلا الایه معلوم است
و کافران اگر مقام در مقام الوهیت و ذوی العلم و الملائکه
نمیتوانند بود بحکم و بحکم شهد الله انه لا اله الا هو اقرار کرد که
تا بتقلید آن از اخبار گیرند و معتقد خود گردانند سبب نجات ایشان

کردد و کذلک جعلناکم امة وسطاً ایسّم الم الله لا اله الا هو الحی
القیوم الی الله و لقد جئناهم بکتاب هل ینظرون الا تأویله الآیه
بل کذبوا بما لم یحیطوا الآیه و لا یحیطون بشیء من علمه الا بما شاء
لا اقسم بیوم القیمة الی ثم علینا بیانه وعنده مفاتح لا یعلمها
الا هو و یعلم ما فی البر والبحر وما تسقط من ورقة الا یعلمها الی
کتاب مبین او تعقل و ادراک میباید کردن که خلق اشیا
برین نظم و برین نهج و طرح و مرکز و ماه اشیا و [illegible]
و سایر مخلوقات مثلا که چشم دو تا و هر یک بر طرفی و دو
و بینی که واحد اند بر وسط مخلوق‌اند چرا چنین واقع شد باختیار
صانع بر حق احسن و انسب افاعل باختیار بجهت نظم سایر
اشیا برین نهج مخلوق گردانید چه اشیا از جهت استوای
در خلق با یکدیگر تباین ندارد و تعقل باید کرد که از برای شناخت
اینچنین حکمت آنچه وان من شیء الا عندنا خزائنه مظهر روزی
ظاهر کرد و از فیض آن کلمه سر نظم مخلوقات و موجودات
برسد و آن افضل مبدعات و مخترعات که [illegible] که و علمای
و بلا شک در جمیع کتب سماوی ظهور اینچنین مظهر وارد شده
تا بتصریح و کنایت بر نفوس انبیا صاحب کشف مخفی نماند
تا اگر سوال کنند از من عنده علم الکتاب که آن تمم صادق گفت
چون عیسی بیاید همه دین یک دین گردد و همه اهل کتاب
با و ایمان آورند و عبارت از اهل کتاب کسی خواهد بود که کتب
آسمانی نقشها و دارد کما قال اله وان من اهل الکتاب الا لیؤمنن

به قبل موته

به قبل موته و یوم القیمة الایه این معنی چون تواند بود و این اختلا فات
در توحید و معرفت آدم و خلق اشیا چگونه مرتفع شود و از چه
در توان آمدن تا شبهه نماند جواب آنست که از خلق آدم که
مخصوص که همه فرزندان آدم بر خلق آدم و بر بزرگی و دین و ملت آدم
بر مسجودیت و تعلیم اسماء و خلق آدم و که ام [illegible] همه قایلند
و حوا و عادت و [illegible] و ملبوس و ماکول همه وضع [illegible]
و اصل لغات همه باتفاق لغت آدم است و هر که در بهشت
در آید بر [illegible] او تا که طول ستون ذراعا فی السماء [illegible] ستون
ذراعا فی السماء گفت از ان [illegible] که شش بار [illegible]
تا و هر جه [illegible] الی عاشره [illegible] بود و باتفاق در کتب
سماوی سال دوازده ماهست که ان عدة الشهور
عند الله اثنی عشر شهرا فی کتاب الله آن لفظ [illegible] که [illegible]
و باتفاق سال دوازده ماهست و درجات فلک شصت [illegible]
بعد و شصت روز ماه و وقتی که سی روز ثابت و نه
روز تا و هفته عبارتست از هفت روز که هر شبانه روزی
بیست و چهار ساعت تا نزد علما و این حساب از آدم تا بمان
او رسیده سالی که دوازده ماه تا و ماهی سی شبانه روز
شصت روز بود و شصت شب بود و بیش آن چو اند که
فی کتاب الله گفت سالی دوازده ماه قسمت کرد و وقتی که
کتاب لفظ را بخوانی این دوازده [illegible] بدانی همچو دوازده برج
هر برجی سی جه چنانکه [illegible] تا دوازده هم ماهی سی

روز شمس بود و استوای شب و روز بود و استوای شب و
روز دوازده ساعت است دوازده با آنچه شب و روز ثابت و
چهار ساعت با خلق آسمان و زمین در شش روز و شش
شب و از آن شکل آب یک روز هشت روز تا که هشت شبانه
روز تا صد و بیست و هشت ساعت بود چنانکه شش بار است
ساعت و خلق در حق خمرت طینة آدم بیدی اربعین صباحا چهل شبانه
روز تا شصت بار است و شصت بار ساعت تا همچنان منقسم
شده است که خلق در دو اسباب او تا به حق او و از برای توحید
لا تسبوا الدهر فان الدهر وجهی دیگر یوم تبدل الارض غیر الارض
الآیه پس مجموع بنی آدم را روی شناخت خلق خود و
وضع و پیکر و ظرف زمان مکان خود میباید کرد و اصل خلق
خود میباید کرد و الا متابعت خطا که ضد و قسمت کرسجده
او نکردند و عوون چون این معانی متوتر شود حق و قبله و ذبح و
سنگ و ماید انند که چرا میکنند اختلاف از میان اهل
زمان برخیزد و تقسیم همه اشیا و اجرام سموات بر خلق
حق و متوترست تقسیم زمان و ساعت بر نهج تقسیم آدم
است بجهت توحید چون مسیح جو که اختلاف از میان اهل
زمان بر دارد و او را از درکل وقت حق و معنی حق و علامت و خلافت
و سجود ملایکه و ام القوی و نفس و وضو و هفته و سال و
ماه و اشیا در باید آمدن اگر سوال کند شمس روز تا
دوازده وقتی که گاهی سی روز تا اما عجب که ما

گاه سی وگاهی

گاهی سی روز و گاهی بیست و نه روز است چون تا جواب
آنست که آن طایفه شش ماه متابعت سی سی بکنند و
در شش ماه نکنند همچنانکه غلبت الروم فی ادنی الارض
وهم من بعد غلبهم سیغلبون فی بضع سنین لله الامر من
قبل ومن بعد از عید رمضان که مخبر صادق ع م فرموده است که شش
روز روزه بدارند بیک حق آنست و بیک حق خلق السموات
والارض فی ستة ایام هرگاه که در ماه رمضان که قمر بعد منزل را
قطع کرده تا و این کس صامت بوده الا برمز الا تکلم الناس
ثلثة ایام الا رمزا که چشم و ابرو و اشارت تا به حق فی سخن
گوید در شش روز که خلق اشیاست که ستة ایام همچنین
خاموشی تا و چشم و ابروی و اشارت سخن گوید
لله الامر من قبل ومن بعد و آفتاب دوازده برج است شمس روز
قطع میکند و ماه این دوازده برج را که منقسم میشود به
منزل گاهی بسی روز گاهی بیست و نه روز قطع میکند فی
الجمله شرف ایشان بدان است که قطع شمس منزل که دوازده
بار است و ست تا و از آن افتاب همچنین است و ست کرده اند
چنانکه هفته و سال و ماه و ساعت همه یکیست و شکل و صورت همه
یکیست یکی باشند و یکی شوند لا تقوم الساعة حتی تتقارب
الزمان السنة کالشهر والشهر کالجمعة والجمعة کالیوم
والیوم کالساعة الحدیث وعنده مفاتیح الغیب لا یعلمها الا هو
هیچ شک و شبه نیست که دانستن آن نیستن آن تا اینجا

به پنج معنی تخفیف کرد بی آنکه هیچ اثر آنکسی کشف کرده اند
امکان منکشف شدن آن نیست ای طالب محقق منصف از بی
تعصب درینجا نظر کن که به سرّ چنین علم که مشتمل حقایق
ازل و ابدست بی امر حق کسی چگونه رسد و منکر او چگونه باشد
خطاب ای دلی که حقیقت آدم و آدم داری که مخصوص حق و در بهشت
بقعه آدم خواهی در آمدن بدان که بتو هیچ علم است که مسجود همه ملائکه
بود من او را و ران چیز قدر و بزرگی داد آدم آن هم آدم دانست
و هیچ فطرة الله التی فطر الناس علیها آدم او را دم و بعد دان اسما
که هیچ هم تعلیم دیگر روی در هم خلل جهه میباید کرد و پرستش
هیچ میباید کرد و هم هم آنکس بود که قدر و بزرگی پدر و مادر خود
که آدم و حوا است همچنین دانست و فاتحة الکتاب را در هر رکعت باید برای
آن بعد دهم رکعت میباید خواند تا که هر معنی که در الحمد است دران
رکعت موجود است و هیچ ما قرائت ما تیسر هر آیتی که باز جمع
از ناسخ و منسوخ و وعید و امثال و غیر آن بعد دهم رکعت
میتوان خواندن که هر معنی که در یک آیت موجود و در رکعت
موجود است خلاف آنست که در وقتی که کافر که کلمه التوحید گفت
و انگشت شهادت بر آورد و بعد از آن او را در وقت ادا
کردن ارکان هیچ احتیاج بگفتن کلمه اشهد ان لا اله الا الله و اشهد
ان محمد رسول الله نیست و در صوم و زکوة و خمس و عقد
نگاه همچنین الا در وقت ادا کردن حق پنج بار در شبانروزی
بانگ نماز گفتن سنت است و پنج بار قامت گفتن این شهادت

عقد انگشت

عقد انگشت نگاه داشتن میباید دانست که چو ادا کردن حق
شهادت میباید گفتن و انگشت میباید بر آوردن آن گواهی
و انگشت بر آوردن و کلمه گفتن و در ادا کردن بانگ نماز و
تشهد نیست و ماموریست و سنت هم که خلق را بانگ شهادت که تا این
شهادت تقلیدی در حق و اذان بدهند تا شهید حقیقی
که علم پیش بباید بامر حق هم و دران اذان و حق و تشهد گواهی
حقیقی بی تقلید در وحدانیت حق دلالت بدهند از برای آنکه هم
وقتی با انشراح صدر پاک شد و جبرئیل هم او را با آسمان برد و
طلب در گشودن کرد از انبیا در گذشت و سدره و جبرئیل هم
و به قاب قوسین او ادنی رسید و خطاب فاوحی الی عبده ما اوحی
شنید و پنجاه حق اول بر او واجب شد تخفیف طلب کرد [illegible]
و پنج [illegible] و سبب این اسما آدم مسجود ملائکه شد که ایشان
که همه [illegible] در ذات خود یکی اند سبب آنکه پرستش و عبادت
ایشان نهادت صفات قدیم هیچ اند تا به سرّ ایشان و حقیقت
ایشان طالب سالک نرسد اشهد ان لا اله الا الله نمیتوان
گفتن و هیچ را در همه اشیا نمیتوان دیدن چون به سرّ و حقیقت
این حق که از آسمان آمده است و شیاطین را در آسمان [illegible] غیبت
که استماع ملاء اعلا کنند هیچ لا یسمعون الی الملاء الاعلی [illegible] تکلیف
آن چیز که ملائکه را معلوم نبا فاوحی الی عبده ما اوحی کی توانند
شنید پس چون سالک بعد این حق پرستش کرد و به حقیقت
همه اشیا رسید درین حق آن زمان میتوان گفتن که اشهد ان

لا اله الا الله و ان اشهد محمد رسول الله می بینند که هم چگونه
فرستاده حق است «قل کفی بالله شهیدا بینی و بینکم و من عنده
علم الکتاب» و می بینند که جمیع انچه در کتب موجود است چون چنین
بآن شهادة در حق باید گفتن «وکذلک جعلناکم امة وسطا
لتکونوا شهداء» و «جئنا بک علی هؤلاء شهیدا» و «من اظلم ممن
کتم شهادة» «شهد الله انه لا اله الا هو والملائکة واولوا العلم
قائما بالقسط» چون حکم حق از آسمان آمده و حکم تشهد شهید
که صاحب ام الکتاب است باید که خبر از آسمان بیارد که چگونه است
اگر گویند که چون شود هم بکلمه چند متکلم نشد چرا بعد و آن کثیر پرستش
حست میکند جواب آنچند وجه است اول کل آمن بالله وملائکته
وکتبه ورسله و ثانی تا بتمامی صفات قدیم پرستش کرده اما که
تمت کلمة ربک صدقا وعدلا و ثالث بجهت انکه مبعوث است
بجمیع بنی آدم و لغات همه کس و است رابع جهت تاکید و
ومبالغت است که کتاب او بنیامده است و چیزی از آن بر زبان او تمام و
حست است او را از آن خبر داد و آخر پرستش بر عدد آن حاصل
کرد و همه انبیا وحی شناختی هیچ چیزی واقع خواهد شد از امور دینی
و دنیوی در کشف دیده اند و هر دم چیزها که واقع شده نیست
می بینند مجموع انبیا مفتخر خیوتر دیده اند که کیست و چگونه است
و چون شان وارد قائما بالقسط فی حق الاشیاء واعتدالها و تقویمها
لانه احسن تقویم و فی قول المسیح مع الحواریون و ما ورد فی الانجیل
است در انجیل آمده که ای حواریون هر سخن که من با شما گفتم

برمز و اشارت این بار که بیایم من معنی آن را آشکارا کنم و
آنکه گفت پیش پدر آسمانی میروم این معنی آن و آنکه گفت
هر که من نظر کند به پدر من نظر کرده و من و پدر هر دو یکی ایم و آنکه
گفت اول چیزی که از آسمان آمد سخن بود و حق آن سخن بود
و من آن سخنم و آن سخن بودم و آنکه پیدا او باو گفت که یحیی
انجیل حق یعنی یحیی تو گو انجیل سخن حق است که پیش از آنکه آسمان
و زمین بشود گیا بودی گفت من در پدر و پدر در من پدر قوة
ازلیت و من نطق اویم و روح القدس صوت اوست
اکنون بدان ای ترسا که انبیا آمده اند پیش از ظهور مسیح و گفتند
که دختر مسری برآید که نام او حق باباها و وقتی که او بیاید شرک
از دنیا مرتفع شود و دین و ملت و مذهب یکی گردد مجموع
آدمیزاد از حق شناس گردند یهود میگویند که آن مسیح که
ترسایان تصور کردند آن نیست که انبیا وعده کرده اند زیرا که
دین و ملت و مذهب همه یکی نشد و همه خلق خداشناس
نگشتند جواب آنست که مسیح گفت ای حواریون
من با شما سخن برمز و اشاره و کنایت گفته ام این کره باز
بروم و بیایم معنی آنرا بیان کنم و گفت که من نیامده ام که دین
انبیا را ناقص کنم بلکه آمده ام که تمام کنم پیغمبرها هم گواهی داده
او بود و آنکه انبیا از و خبر داده بودند آمد و برفت باز خواهد
آمدن و نشان قیامت یکی آمدن اوست و او که حق بود
و روح حق بود اکنون بقول مسیح ای ترسایان سخن که او

گفت که من هرچه با شما گفته ام برمز و اشارت باز خواهیم آمدن
تا آشکارا کنیم پس بقول مسیح شما سخنهای او را تا بیان نکنند
فهم نخواهید کردن اکنون آنکه مسیح در اول انجیل آورده است اول
چیزی که از آسمان آمد سخن بود و خدا آن سخن بود و من
آن سخن بودم معنی آنست که هر سخن که خدا بوحی یا بجود
با کسی گفت که با موسی ع دران وقت و دران زمان در
ایشان سخن من بودم پس هر کس که خدا سخن گفته با او از انبیا و
ملایکه من آن سخن بوده باشم و آن سخن از ذات خدا جدا
نیست و خدا تع موجودات اگر آفرید بسخن که گفت کن یعنی
بباش پس بهر زمان که امر کند که فلان چیز بباش بشود پس
همه اشیا بنطق موجود شده است عیسی میگوید که من سخن خدا ام
لاجرم چون سخن خدا در روح الله است از خدا جدا نیست آنکه میگوید که
پیش پدر میروم بوجهی آنست همچنانکه وجود پسر قایم بپدر است ست
وجود و نطق قایم بذات خدا است و ذات و صفات هر دو عین
هم اند دو نمی باید دانست چون خدا تع بر همه اشیا محیط است
و عیسی کلام خدا و سخن خدا است میباید که از خدا جدا نباشد و بر همه
اشیا محیط باشد هر شی از اشیا که خدا تع نام می بری از سخن
خدا جدا نیست و هر دو شی را از اشیا که بر هم میزنی آوازی
بدر آید و آن از سخن بیرون نیست پس مسیح سخن است و سخن
از همه اشیا ظاهر میشود پس مسیح با حق در همه اشیا است
چه در خواب چه در بیداری ای ترسا بدان که اول مسیح ام

چو استر اشیا و موجودات را بیان نکرد و چه چیز مانع آن حال
بود که گفت بیایم و بیان کنم ان شاء الله تع گفته شود اکنون
ای ترسا باتفاق جمیع ترسایان روح الله و سخن خدا که مسیح
بود در شکم مریم گوشتمند شد یعنی بصورت بشر در بر آمد
درین شک نیست آمدیم با شکم مریم آن شکم را از آدم یافته
بود و درین اسیح شک و تردد شما را نیست پس چون
روح پاک در رحم مریم گوشتمند شده و حاصل گردید بیرون
آمد و در سخن آمد بان مردم بلغت و سخن ایشان تا ایشان
فهم او توانند کردن اکنون ای ترسا پیش تو هست که آن
شکم که مریم داشت شکم آدم بود یا نه بضرورت میباید گفتن
که بلی پس صورتی که روح گوشتمند شد و شکم حاصل گردید
و شکم آدم البته و در توریت کتاب انبیا آمده که آدم خدا تع نام
مجموع موجودات آموخته بود و لغت مختلف که فرزندان
آدم داشتند و دارند همچنین و شکم آدم از آدم یافته اند و در توریت
آمده است که من که خدا ام میخواستم که شخصی بیافرینم که پادشاه
مرغان هوا و ماهیان دریا باد و را آفریدم اکنون مسیح را شکم آدم
بیخلاف بباید دانست که آدم چون بصورت خدا و شکل خدا بر آمده
است اکنون بدانکه شکل و هیات از آن شکم است هر گاه که
شکم را دانسته باشی ره بخدا برده باشی و جمیع انبیا را دانسته
بدانکه ره به سخن خدا و نطق خدا که مسیح گفت که من نطق
خدا ام و سخن خدا ام ای ترسا اکنون ای ترسا چون بخدا توریت

صفت حق تعالی پس صفت که مسیح در شکم مریم گوشتمند شد چو
وصفت حاصل کرده بود هم صفت الله تعالی اول بدانکه چو امسیح گوشتمند
شد و بقیه صفت بر آمد تا او که مسیح و صفت حق تعالی ظاهر گردد که من
صفت حق ام که آمده ام بدان ای ترسا که صفت و که مسیح آن صفت و
صفت از و یافت چون از مریم برآید همچو مریم هست خط حق تعالی بر صفت
داشت یکی شعر سر و دو حاجب و چهار مژه و هست دیگر
از آن ذکر بر صفت داشت دو شعر بینی و دو بر لب بالا و
یکی بر لب زیرین جده خط حق تعالی است این جده صفت مسیح بر جده
هم صفت گوهر است تا منازل قمر بر فلکها است و هر فلکی زیر و بالای
فلکهاست خاک و آب و باد و آتش از صفت منزل قمر به صفت
قسمت میشود در مقابل قسمت صفت مسیح از برای آنکه غیبی
ءم صفت حق است و همه اشیا از صفت بیرون نیست تا بغایتی که اگر
دو چیز را برهم زنی از و آوازی بیرون آید که از صفت صفت
بیرون نیاید و چون مسیح گفت که من آن صفت ام او صفت تا و آوا
با آواز آن میگوید که پدر قوت ازلی است و من نطق اویم و روح
القدس اوست اکنون ای مسیح بدانکه مسیح گفت
که من نطق حق ام و آن سخن که از زبان مسیح بیرون می آمد
آن نطق حق بود و در آن وقت که او آمده بود بر زبان او صفت
نطق حق که حق بو آموخته بود و صفت در مقابله در صفت نطق صفت
که در دو جهان بظاهر و باطن هر چه هست از ایشان بیرون نیست
ان صفت نطق بر زبان مسیح که از غیبکر و انان گفت که بروم و

بیابیم تا دین

بیابیم تا دین انبیا را تمام کردن آمده ام نه برای نقصان آنکه گفت
صفت حیوت که بر سی بزرگواری نهاده است و هست انگشتری
مهر کرده که مسیح ملک و بنی آدم او را باز نمیتوانند کردن منی
کنم آن هست خط مریم است که سی که هر یک چهار خط حق تعالی است
خاک و آب باد و آتش در مقابله است سخن حق که از زبان
سی و دو حرف ظاهر شد و شعر فرق برای طی شکافته میشود
هست خط هشت گردد هر خطی چهار خط تا از شعار ماست خط
گردد و لغت صفت و کلام حق تعالی است و مسیح بر صفت دارد و آن
بره هست شاخ که خود بر دو یعنی صفت حیوة را آنست که به سر
آن رسید برای آن ملائکه و انبیا او را سجده کردند و
گفتند ما را از زبانهای مختلف و لغتهای مختلف برهانیدی و
آنکه گفت اند که در بهشت بلغتهای عرب و عجیب و دو دو
سخن گویند عین حالت چون به بستر لغت آدم رسید
از همه لغات مختلف رستند است عرب و چهار دیگرها
جانشان کافی **فی نزول عیسی بن مریم علیه السلام** ان مثل عیسی
عند الله کمثل آدم الآیه و صفت آدم و عیسی هم یک حکم دارند
درین آیت و آن بمثل اضافت نفخ و روح بخود است در هر دو
که فنفخنا فیها من روحنا و در حق آدم و نفخت فیه من روحی
فقعوا له ساجدین قال الله انما المسیح عیسی ابن مریم رسول الله
وکلمته القاها الی مریم و روح منه حق عیسی را صفت خواند و
از برای آن است پیغمبر را ذکر کرد و یکی از ایشان عیسی است

تا معلوم گردد که هر یک از ایشان در مقابل کدام‌اند و ایشان
صاحب کدام بودند و هر یک مقدار در ایشان ظهور کرده مظهر
گشتند و مجموع حکم یک دارد جهت ظهور وحدانیت و از آن
است که انبیا مذکورند هر دو به صد و بیست و چهار هزار پیغمبر با ترک منه
موضع لبنة و چون است چند دیگر مانده بود فرمود در سلام تفصیلهم
علیک از اثر و که بسته ختم او رسیده بود تمام ختم را بر آن
نهاد تا عدد است تمام شود و کلمة القاها الی مریم چون مسیح
است بود حسب معنی از آنکه حقیقت او است بود و بظاهر هم بوجهی است
بود چون پیکر او قایم مقام است بود مثل آن و غیره و آنکه است موجود
شده بود پس ظاهر او هم همچنان است تا او تمامی او است تا او مسیح
است یعنی مسح کننده پس چون ظاهر او است تا او بجای است تا همه
اشیا و چهار عنصر را قابلیت آن تا که وجود نفس شود و علم
است که هر آن پیدا کند پس مجموع اشیا است تا فایض او
فتم آن الله بالقوة تا خاک قابلیت است علامت بر آن
دارد و الباقی مسئله عیسی در وقت حق ظهور آید
از آنکه ظهور وقت چهار است حق فی قدرت الکلمة
قوة و فتنی که همه کسی است تا آن کسی است موقوف تا بالای همه در
آمده تا آن و زمان است در وجود نفس از روی تأثیر نفخات است
که رنگ سرخ و زرد او را یک زمان بر چهرهٔ او پیدا گردد
بانگ خطابی که از فرح و حزن استماع میکنند و اگر در آن
حزن و فرح افراط واقع شود هلاک گردد و اگر که حیوة بخشی

دران حالت با او رسد او را حیوة میدهد پس آن سرخی
و زردی که بر چهرهٔ او پیدا میشود از آنست تا او هیچ چیز بر آن
حکم ندارد و برای آنکه بدان تا هر است اصل که این است قایم است بدان است
در وجود آمده است و در تحت قدرة اوست ذات قدیم حق
متعال بجبر و قهر و قدرت همه اشیا را العلیت است خویشتن
داشته است بر حق عدل و راستی همچنانکه صانع هر صنعتی چه
هر چیزی را بجبر و قدرة و قوت خود در سریان دارد و بیت
در همه اشیا است و این است عکس و سایهٔ او است
که بذات قدیم و از و منفک نیست اند فتبارک الله احسن
الخالقین معنی حیوة که در مکاشفه شمعون آمده است
بجهة معنی آن را معنی حیوة میخوانند و به صفت انگشتری
مهر گردانند برای آنکه هر او را از آن معنی محل وجود است که قایم
مقام است و آن معنی فرح اوند حیوة است آن وجهی دیگر است
که او را بجواند حیوة پیدا کند و آن معنی عیسی تا که الله
است کلمة القاها الی مریم و روح منه است بعض از کتاب است
و بعض از کتاب کتابت و عندنا کتاب حفیظ و عندنا
کتاب ینطق بالحق ینطق فعل مضارع است و حقیقت مسیح
آن مسیح که خواندن کلمة القاها آن است پنجاه و دو ده است
که راه به آنست که اصل میبر و از پیش او آمده است و از و
منفک نیست از آن فرمود کلمة القاها الی مریم مسیح از و جز
بکر عذار بر او بجهت آنکه امت و عذرا آن معنیت که کس

با او و بخل او نرسیده است یعنی که مسیح است از انجا ظاهر شود
و برای آن عیسی که است و که کیست که راه بجده سعی
بر وقت از ان نفخ او را باز خواند که بخل ماو نکر که ام است خلق
او دارد و خلق رایت ربی فی احسن صورة دارد یوم ندعوا
کل اناس بامامهم امام ماوران خواهند بود و همچنا عیسی ام
و مریم احب الی من دنیاکم ثلث طیبها دنیا بها و قرة عینی
فی الصلوة عیسی بن مریم در طفلی با نسبت بریم نکر و سخن
نکفت و نخواست کفتن من لم یولد تربیتی یکی از ام ظاهر دوم از
خلق ام ظاهر کلمة القاها الی مریم که امت یعنی بخل ام رسید و
ام ظاهر شد و عیسی از ان ظاهر شد و از ام موجود کشت
عیسی ام در انجیل کفت که اول چیزی که از آسمان امد سخن
بود و من آن سخن بودم همچنا جای دیگر کفت انا نطقة و کلام
اله بیان این معنی میکند که کلمة القاها الی مریم و روح منه این که
میکوید از نفخ او اول چیزی که آمد سخن بود و من ان سخن
بودم یعنی آن سخن که با دم آمده و همه انبیا من ان سخن
بودم راست است فتلقی آدم من ربه کلمات عیسی کفت که تا من
خود را فدا نکنم دم در بهشت در نرفت و از اشراط الساعة
یکی آمدن اوست چنانچه فرمود و انه لعلم للساعة تا او نباید قیامت
نیاید او کفت که انا نطقة و نفخ کفت انطقنا الله الذی انطق
کل شیء و آمدن عیسی از اشراط الساعة است همچو دجال
و دابة الارض که اخرجنا لهم دابة من الارض تکلمهم و دجال

که مکتوب

که مکتوب بین عینه ک ف ر و طلوع شمس از مغرب و
خسوف اگر سوال کند که چونست که از میان انبیا عیسی میاید
آمد جواب یکی آنست که نفخ او را کلمة الله خواند و روح خود
کفت اگر کویند بر آدم نیز همین معنی صادق است نفخت فیه
من روحی جواب آنست که عیسی را اول کلمه و بعد از ان
روح منه کفت اگر عیسی را کلمه نمیخواند معلوم نمی شد که روح
کلمه است دوم آنست که نفخ او از کلمة الله که عیسی بود نفخ پذیر
کرد و که کل شیء هالک الا وجهه و تا آنکه نفخ آن از آن ام معلوم
توان کرد و توان خواند نه از آن است که خلق آن ام بنود و بی از جهی
تا آنکه نفخ بی و خواندن مقت حیوة که در فطرت است در کشف دیده
بود که بهشت انکشتری مهر دارد و امکان خواندن بنود و ظهور
که بنود و این خلق و آن نیز نفس معلوم کرد و که ابن مریم را باید
آمدن **فی الوجه و نحوه** تمام کل شیء هالک الا وجهه خط
نخ بی بر آن که بخوان و از چهرهٔ او رایت ربی فی احسن صورة و
احسن تقویم بخوان که هشت خط باست و الاهشت میشود ام
خلق چهار خط که باد و آب آتش انا اعطیناک الکوثر سورهٔ ام
فرمود که هر که از حوض من آب بخورد هرکز تشنه نشود و
آتش و آب و باد و خاک آنست
آب حیوة که در ظلمات خبر داده اند عبارت از ظلمات خط
نخ بی است که هر که بدانجا رسید زنده جاوید شد و به
جاوید رسید کل شیء هالک الا وجهه و من احسن دینا

ممن اسلم وجهه لله شرف نفس را از وی داخل در حق است
برای آنکه علم تام اوست و بزبان بی زبانی نفس را وجه اشارت
باوست و عاشقی و عشق بازی با او میکند که حقیقی بر مظهر
خود عاشق است و صاحب حسن و بلاغت و شکل و شمایل و
اشارة و گفت و شنید و دید و خنده و گریه و شادی و
چون که در باطن نفس پیدا میشود و مجموع از او بواسطه اوست
و شناخت گم کرده از حق حاصل میشود پس نفس که حقیقت
خود را گم کرده است باید که از حق طلب دارد با مطلوب خود بینا
شود فالقوه علی حق ابی یات بصیرا لطافت و ملاحت و حیا
و شرم و هرچه ازین قبیل است از حق طلب باید کرد کل شیء
هالک الا وجهه یدعون ربهم بالغداة والعشی یریدون وجهه
ومن احسن دینا ممن اسلم وجهه لله انی وجهت وجهی للذی
فطر السموات والارض اگر حق است اگر ید و اگر جنب و اگر
رجل مجموع استعاره است از ذات سبحانه چه دلیل واضح و رد
از آنکه مجموع فنی و حق و آن فنی و جمیع معانی فنی بر حقیقت علم
شیخی گواهی وجدنا مهدی الا عیسی ابن مریم والمهدی حق
عترة من اولاد فاطمة یعنی مهدی نیست الا ذات الله که روح الله است
اگر سایل سوال کند که گفت لایقبل الله الصلوة الا بالوضوء جواب
آنست که کل شیء هالک الا وجهه و رایت ربی لیلة المعراج
فی احسن صورة و بعد از آن حق فریضه شد اول آن تمام برای
تعظیم بشویند تا اشارت بر آن باشد در شب معراج قاب

یوم تأتی

یوم تأتی السماء بدخان مبین کنایت بدخل فی استماع الکفرة
والست بکلام که در ضمن اوست با بیتی دخان در چشم رفتن
و لطیفه و دقیقه است در آنکه حق تعالی تمام را هم از همه آسمانها
بگذرانید و بهمه رسانید در مقامی که لی مع الله وقت لا یسعنی فیه ملک مقرب
ولا نبی مرسل و مشاهده رایت ربی فی احسن صورة امرد قطط وفی احسن
صورة دست داد و جبرئیل گفت ان بینی و بینه سبعون حجابا من
نور لو دنوت لاحترقت الحدیث و دست بر کتف سوی آن نهاد و گفت
فیم یختصم الملأ الاعلی و در مقام دیگر گفت نحن اقرب الیه من
حبل الورید گفتن قیل چه فایده دهد و چه شرف با او خود
نحن اقرب الیه من حبل الورید این معنی در دانستن سر است
و بر آوردن انگشت شهادة معلوم شود فی عقد الاصابع
حج ان حدیث که در اساس مفصل است که چون ...
حساب کنی در آخر مانده باشد از آن جمله است بند اصابع
است که در تشهد حق عقد بگیرد و بعد از آن که شهادت
بگوید لو دنوت انملة لاحترقت حج کل نفس بما کسبت رهینة
الا اصحاب الیمین فی جنات یتساءلون الی لم نک من المصلین
ومن اوتی کتابه بیمینه فاولئک یقرؤن کتابهم ولا یظلمون
فتیلا و اصحاب الیمین ما اصحاب الیمین و اصحاب الشمال ما
اصحاب الشمال و کلتا یدیه یمین والسموات مطویات
بیمینه والارض جمیعا قبضته یوم القیمة هر گاه که در قرآن ذکر ید
آمده است و امثال آن منهم کل نشان ازین قبیلست فی المفاصل

والاصابع والخاتم الانسان سوم فرمود کرتش را
شش پاره استخوان است از فرق سر تا سر انگشتان پا و
آخر خلق چده بند انگشتان دست است که آخر خلق دست و آخر بند
انگشتان پای است که آخر خلق و نهایت خلق و تمام خلق آدمی است و
انگشتری سلیمان علیه السلام که این چده را از استخوان
دیگر جدا کرده و انگشتری سوم که بند و سه طرز نوشته بود
همین معنی دارد و وسط و تمام آن است بند انگشت است که آخر خلق
است که در مقابل ام الکتاب مخلوق است و سوم که آخر است و
ختم انبیاست همچنان انگشتهاست و به آن تمام شد آخر
علم نبی است که آخر خلق است تمام شد جمل کرده بود لا اله
الا الله لا آخر قت و سوم فرمود که نبی آسمانها بر یک انگشت
بدارد و زمین بر یک انگشت علی هذا و گوید انا الملک این
الملوک و بجهت این فرمود فمن اوتی کتابه بیمینه و کل نفس بما
کسبت رهینة الا اصحاب الیمین و امثال اینها و امر نبوا انهم
کل شان و کل شیء هالک الا وجهه بر حق بوجهی است تمام کرد
و بوجهی سو اول خلقت برای آدم و آخر خلق که انگشتهای
دست است گردانید و سه بار سه هزار نبی که اول جمع است
فرستاد و یکبار سه هزار بعد و آخر خلق نبی بوده است که
نبی فرستاد و به آن بند انگشتان که آخر خلقت است استخوانها
تمام کرد و اول خلق است استخوانهای دندان که محل و مخرج
ذکر است تمام کرد و خلق اطراف را به آن تمام ساخت

ایحسب الانسان

ایحسب الانسان ان لن نجمع عظامه الایه شش پاره استخوان را
گوشت ششم پاره صحت تا در وجود آدم بیافرید و انگشتهای
که آخر خلق بود به آن بند آفرید **فی حقیقة الوضوء**
سوم ای راه فرمود تا در وضو آن بشست که محل تکلیف است انگشتهای
و اطراف و جوانب که آخر خلق بود و تمام و محل طاعت و تمام
دست و پا را بشست و دهن را بشست که محل ذکر است
بود و مسواک فرمود و در نماز بغیر از حق و انگشتان دست
و پا را بپوشانید تا ظهور ایشان با آن است استخوان
انگشت دست و پای سه پاره گوشت دارد و سه
پاره پی دارد و سه پاره رگ دارد و سه پاره خون
و سه پاره جلد دارد و قالوا لجلودهم لم شهدتم
علینا قالوا انطقنا الله الذی انطق کل شیء و شش پاره
استخوان او را همین طریق تصور کن چنانکه شش جهت دوازده
برج آسمان و من احسن دینا ممن اسلم وجهه لله چرا آنکه
تسلیم حق آنکه میباید از انکه نبی بصحت آدم بر می آید برای آنست تا تو
بدانی که نبی تو حق اوست بحقیقت آدم و نبی را دراک خود
تسلیم حق حقیقی نبی میباید کرد که علم ذات نبی بیت
وجوه یومئذ ناضرة الی ربها ناظرة و وجوه یومئذ باسرة
تظن ان یفعل بها فاقرة و هر آیتی که در نبی در باب حق آمده است
هر کس که بکرات بخواند نبی او را از نار نگاه دارد و قبض
ولقد رآه نزلة اخری و در آمدن در کسوه بشریه خدا

ص دوست که اول علم از حق او گرفت حاجبین قوسین بوجهی
آن او ادنی فروتر خو بود از قوسین او ادنی است و بالای تنها
مثال چهار کس که ظاهرا با و بیامده است وقتی بر طبق نبی آورند
شده سوره فتح ست بر شده مر نبی ص آخل وجود بنا صفه کرد یک
دست و یک پا از طرفی و یک دست و پا از طرف
دیگر و پهلوی و غیره برین قیاس و حکم کرد که واجب است
که مجموع خلق بر صراط بگذرند ان ربی علی صراط مستقیم بعضی
تن را دندان است و بعضی را است پس تحمل نبی تمام شده
با به است و است پس غرض آن دو کس با که خلقت
با یشان شده است و همچنین علم نبی است و بر طبق است
میشود آن دو کس را از هم جدا نمیتوان کردن از آنکه گفت
المهدی من عترتی والمهدی منا والشقی لغیرنا برای آنکه محابه
از مدتی برامی آید که اگر مادرزاد بود و همچو شعر سر جای
آن بودی که در خاطر آمدی که لاشعر سر و نبی در اصل هم دو
یکی اند انبیا سر تحکم نتراشیدند آنکه گفت همه اهل
بهشت همه امرد باشند مبنی است ازین حال و بوجهی
دیگر آنست تا چون نطفه از میان بر خیزد از گوش و
بینی و دو چشم اسم معین ظاهر شود و ماه
همین صورت دارد والواح و عشر آیات که نبی بدست قدرت
خود برای موسی ع بر آن نوشته بود آنست
که بر تات بغیر آن چه در دو ن الف است و بر و

محاکیک طاکر بر

محاکیک ظات از ان نبی که بهم پیوسته است الاسبت
و آن ده است که چون بر طبق بگذری ان بشکند موسی برای
آن گفت انا کلام الله الناطق پس شناخت آنست که این
کس خود را الکلام الناطق نبی ص دانسته که صامت است علم
است سوم فرمود من بتنزیل جنگ کردم و علی بتاویل خواهد
کرد تاویل حقیقت تنزیل است و حال آنست آنکس است که
میگوید یوم یأتی تاویله وقف میکند در وما یعلم تاویله الا
الله پس آنکس که بتاویل جنگ کند باید که از نبی مرتضی
او فرو آمده تا جنگ بتاویل کند باقی ظاهر است سوم گفت
نبی تنزیل که جا که بانگ نماز نباید ایشان را بکشند و اسیر و
برده کنند و هر که تسلیم این امر کرده مسلمان با حکم ظاهر
تنزیل و میباید دانستن چه معنی دارد که این حکم را بر بانگ
نماز نهاد و این ندا و عده او و علم تاویل هر کس که علم تاویل
ایز اند اند مسلمان تاویل بنا از روی باطن مرویست از سوم ع
چند هزار سال پیش از ظهور آدم خلق او من و علی یک نور بوده ایم
چندان که را چه احکم چند هزار سال دارد از آنکه نبی فرمود و ان
یوما عند ربک کالف سنة مما تعدون و چرا یکی مقدار است
تا برای آنکه نهایت عدد هزار است در کلام عرب و نبی ص را
نور خواند فاتبعوا النور الذی انزل معه وانزلنا الیک نورا مبینا
پس نور تاوان که در ذات خود یکی اند حق تعالی آن نور را چون
آفرید آن نور را دو قسمت ساخت بحسب مظهر والا قسمت پذیر

بیست انکه کفت چون ورا او بد دو قسمت کرد انکه د معلم بسمات
و بحج خمص خلیفه ح ت در دو مظهر ایشان آن نور را ظاهر کرد پس
یک نور در دو مظهر بوده با اینجانان تا آن نور را بدو قسمت کرده
تا ح م در دو مظهر در وقت حل ذ شح انا کتاب آه الناطق
و انا النقطة تحت البآء و انا شمس التی اناه رایت ربی فی
حسن خط و فی احسن صة بود عبارة ت از سم ح و ح چون ال
بهشت بوده اندم یک ح او نشستم ا و کلام ناطق تا کفته حال ح م
کنت مع الانبیاء سرا و جهرة معی جهرا من عرف نفسه فقد ع
رب انا کلام آه الناطق از ان کفت با کمیعص و از آن فرمود که هرکه
نفس خود را شناسد ح را بشناسد بدان مناسبت که حقیقت
دی کلام ناطق ح ست و کلام از متکلم جدا نیست و میان ح و
نفس که کلام آه ت انفکاک نیست همچنانکه ان الذین یکفرون بالله
و رسله و یریدون ان یفرقوا بین الله و رسله و یقولون نؤمن
ببعض و نکفر ببعض و یریدون ان یتخذوا بین ذلک سبیلا
اولئک هم الکافرون حقا و اعتدنا للکافرین عذابا مهینا و انبیاء
که کلام اند و رسولان ح اند بر سولان همه اسرار روی در
زمین دارند برای پرورش تن بدلیل من عرف نفسه فقد
عرف ربه تن را روی در خود میاید کرد تا رب خود را بداند
و دانستن او نفس خود را آنست که کفت انا کلام آه الناطق
و انا بجابد و خطاب کرد که کنت مع الانبیاء سرا و جهرة
معی جهرا و از اینجا کفت که بجده هزار سال پیشتر از آدم من و او

بکلام نور

یک نور بودیم و کفت انا انزلنا الیک نورا مبینا و اول ما خلق
آه نوری پس کلام خود را نور خواند پس انکه من و او یک
نور بودیم بین یدی الله و الزمهم کلمة التقوی و کلمة القاها الی
مریم پس بدانکه او کلام ناطق بود و کلام نور نیست کفت اول
ما خلق الله نوری و در دعایی که در مصابیح مذکور است اجعل فی
قلبی نورا و فی بصری نورا و فی سمعی نورا الحدیث یعنی مجموع
ت و کلام کردان برای ان ایشان مظهر کشتند و بوجهی
قایم مقام ت و بوجهی که کلمة القاها الی مریم همه ایشان نور بند و
کلام آه اند الله النور السموات و الارض و مومنان کویند
اتمم لنا نورنا و منافقون کویند انظرونا نقتبس من نورکم انکه
کفت که ح را کسی همچنانکه او و قدرة او ست ندانست همچنان
و علی بدین مقام بدان رسید که صاحب سر سر بود و
مستحق آن بود که صاحب سر او باشد با لهامات ربانی بهر دو
او بود نور او و م و ح عقام رسید تا اگر شخصی خواهد که
ایشان را از ح جدا کند ح م را کفت پس که معدوم
و از ح جدا نیست همچنانکه ح کفت و عندنا کتاب ینطق بالحق و
همین معنی دارد که نفسک نفسی و لحمک لحمی تعلم ما فی نفسی و لا
اعلم ما فی نفسک موافق آیه ت و موافق انا کلام الله الناطق
و هست که کفت علی ممسوس فی ذات آه هر کس که سر
ت و کلام بر سد او را از ح جدا نتوان کرد آنست که هیچ
کاهی کلمة آه و کاهی روح آه و کاهی عبادات قال علم قبل ان

بخلق آدم باربعة عشر الف عام الحدیث ان نور واحد بود
نیم کردم نیمی من شدم و نیمی علی مثلا این مادر که در وجود برابر [illegible]
[illegible] حاجب و مژه و سر دارد و آن [illegible] که اصلیت همچنان
با که جده و چون [illegible] ظاهر شد آن نور را بدو قسمت یکی من بودم
که اصلیت و یکی علی [illegible] بواسطه او آن [illegible] اصلیت در اینجا
بوجهی که در [illegible] اول آن [illegible] اصلی مقدم [illegible] و برای آن جده
نور گرفت که علم جده [illegible] و اشرقت الارض بنور ربها
[illegible] بزبان حال میگوید انا مدینة العلم و علی بابها انا دار الحکمة و علی
بابها والزمهم کلمة التقوی و همه [illegible] که برای آنکه در [illegible] به
تصریح نام [illegible] پیغمبر پیش [illegible] انا المسیح عیسی بن
مریم و کلمة القاها الایة مجموع [illegible] را [illegible] و اندیس الزمهم
کلمة التقوی [illegible] که از [illegible] یکی اوست پس او [illegible] با
[illegible] برای آن گفت انا مدینة العلم و علی بابها مدینة علم [illegible]
و علی بابها [illegible] گفت انا النقطة تحت الباء و [illegible] پیغمبر در [illegible] خود گفت
[illegible] فی یوم کان مقداره الف سنة یکبار [illegible]
هزار و [illegible] بار [illegible] هزار [illegible] ان الله بعث مایة الف
نبی واربعة و عشرین الف تمام شود مثل و مثل الانبیاء
کمثل قصر تمام شود علیکم بالسواد الاعظم [illegible] علما [illegible] و [illegible]
انا مدینة العلم و علی بابها یعنی من آن کلام [illegible] و [illegible] و او در
که گفت که انا النقطة تحت الباء و [illegible] باء بسم [illegible] مدینة علم
قبل ان یخلق آدم [illegible] باربعة و عشرین الف عام که بعد از [illegible]

با بسم

باء بسم ان جده [illegible] آمد که الف لام میم [illegible] فی منقول عن
مکتوب الفقیر الحسن البازنانی فی [illegible]
بسم خطاط چون آغاز کرد به [illegible] اول [illegible] که بر کاغذ نهاد تا علم [illegible]
اول الف را که آخر بنویسد [illegible] حاصل آید از آن [illegible] به [illegible] دیگر در [illegible]
تجاوز کند از نقاط منتهی [illegible] مستقیم بدید آید پس [illegible] اول اصل [illegible]
و باقی نقاط مکرر را چون [illegible] در ذات خود یکی اند از جمیع صفات
علم ایشان یک [illegible] اصل [illegible] در قایم مقام [illegible] از اینجا گفت جمیع
اسرار [illegible] در تحت [illegible] باء بسم [illegible] و من آن [illegible] ام که [illegible]
یعنی من آن [illegible] ام و این معنی [illegible] و [illegible] از
یک [illegible] نقاط مکتوب شده [illegible] و بحقیقت اگر خواهی که آن را
از علم [illegible] در گشتی از آن چیزی موجود نماند پس [illegible] بحقیقه
کلام [illegible] و علم [illegible] علی کرم الله [illegible] از اینجا گفت که مابین الدفتین
کلام الله یعنی آنچه در میان دو دست [illegible] کلام الله و کتاب الله [illegible] والطور
و کتاب مسطور فی رق منشور و آن [illegible] که [illegible] رقی
منشور [illegible] نوشته شده [illegible] چون [illegible] منشق شود نفی
رق منشور [illegible] که دو [illegible] در آن بسم [illegible] صادق که
گفت [illegible] و [illegible] معنی [illegible] را و اشیا را خود را ما کان و ما
یکون را باین [illegible] میخوانند و معلوم اشیا را ازین [illegible]
توان تمیز کردن و دانستن و اگر خواهی که از اشیا که مظهر [illegible] اند آن
[illegible] اگر دانی نه بعقل و نه بوهم و نه بتصور امکان ندارد [illegible]
[illegible] که [illegible] آید البته از [illegible] بیرون آمد و اگر [illegible] آن [illegible]

اولاد

بالقوه در و موجود است اگر شخصی خواهد که به سبیل فرض آن را که آواز ظاهر
میشود ازو جدا کرده داند از آن شئ چیزی باقی نماند و آن منظر نخواند
که چیزی دیگر است و اگر سنگ را هزار پاره کرد لیکن هر پاره را بر یکدیگر بزنی
همان صوت ازو ظاهر گردد و اگر اجزاء او به پایه رسد که بر هم نتوان زد
که ازو صوتی ظاهر گردد آن صوت بالقوه در و موجود خواهد بود چنانچه حضرت
فرمود که سنگ ریزه تسبیح میکند و من تسبیح او میشنوم از آنکه منظور حضرت
آن است که اگر آن صدا ازو در کشی آن سنگ خود موجود نیست از آنکه قایم
بکلمه الله است و آن قایم بذاته حق است اینست معنی انه بکل شئ محیط چون که
آن صفت قدیم حق است و قایم بذات حضرت و تسبیح چیزی از وی خالی نیست
ازینجهت حق تعالی فرمود که انه بکل شئ محیط پس اگر از جمیع موجودات نطق
حق را در کشی از اشیا هیچ چیز موجود نماند قالوا لجلودهم لم شهدتم علینا
قالوا انطقنا الله الذی انطق کل شئ و ازین آیت معلوم شد که نطق
مخصوص انسان نیست همه اشیا در حقیقه ناطق خواهند شد و حق تعالی از اشیا ظاهر
کرده در تسبیح لله ما فی السموات و ما فی الارض یسبح له السموات و الارض و من
فیهن و ان من شئ الا یسبح بحمده در آن زمان که نطق همه اشیا ظاهر گردد
فهم تسبیح اشیا کرده شود و در مصابیح است که حضرت فرمود که فرزند را
سی پاره استخوان است که شش بار هفت است و هر شخص است و [illegible] شش بار
است و شش بار است تا بعد [illegible] است و [illegible] آدم از ینجهت شش [illegible]
که هر موجود که هست شش جهت است او [illegible] است و اگر آن [illegible]
[illegible] از ایشان در کشی ایشان موجود نیست اربعین که چهل شبانه روز
میشود و وعده موسی که باربعین لیلة تمام شد و بجهت خمرت طینة آدم

بیدی اربعین

بیدی اربعین صباحا شبانه روزی به بیست و چهار حصه قسمت
کنی چهل شبانه روز شش بار است و شش بار بیست و چهار است از آن قسمت
زمان بقسمت مخلوقات که اشیاست و حق خود بر و بدان و چون شود در
ذات و صفات او فلک راست شش جهت است و بر و ستاره که
او در شش طایر میگویند که به سی هزار سال برجی قطع میکند شش سی هزار
سال دوازده برج او دور کند هم هزار سال به است و [illegible] قسمت
کنی که قسمت او همچو قسمت حصه لیل و نهار است کل شئ احصیناه
فی امام مبین اگر سایل سوال کند چرا حضرت بیان حقیقت نکرد و گفت
بعثت لبیان الشریعة لا لبیان الحقیقة جواب آنست که چون
حضرت آخر زمان بود و بعد ازو پیغمبری نخواهد آمدن و خبر داده بود که
پس از من امت هفتاد و سه فرقه شوند هفتاد و دو بدوزخ روند
الا یک فرقه و کفی به بود شهیدا بر امت من بقول حق تعالی [illegible] تا که
من عنده علم الکتاب است هر گاه که شهید بباید و گواهی بدهد ولی
وارث علم من است و حقایق علم مرا حق بر و ظاهر کرد اند بر همه خلایق [illegible]
شود که او آن کس است که از پیش حق آمده است بعلم حق [illegible] فرقه ناجیه را او
داند و وجهی دیگر آنست که تا خلایق بسی طالب اسرار حق [illegible] گردند و بدان
نرسند و بدانند لا یحیطون بشئ من علمه الا بما شاء و من کلامه الاول [illegible]
باید که شناسد فرزند پدر خوی نور رسیده و کهن جان و تن

مرا خواست همیشه آخر بدن جان و تن خورشید
ازل نمی توان گفت که چون می بالد و
می بالد و خواهد
بالید

وقف [illegible] حاجی [illegible]
۲ شهر ربیع الاول
۱۲۵[illegible]

تاریخ هجرت حضرت ق آه اران نسیمی رحمه الله علیه

شرق و غرب از فتنهٔ یأجوج چون پر شد فساد
نی و میم و واو و ری قدرگان ناچار اعید
مظهر لطف الهی هادی انس و ملک
آنکه مثلش را ندید و هم نخواهد نیز دید
مستحق لعنت حق مشرک و ملعون و سگ
آنکه نامش بود میرانشاه شیطان مرید
چون نظلم از ملک شیروانش طلب کردند رفت
بر در آنکه بود آن نطفهٔ اشقی یزید
خوک خونی بود ملعونی و مردود نجس
بد فعال بد سیر بد بخت و مرتد و پلید
رفته از تاریخ هجرت بود ذال و صاد و واو
قل کفی بالله یعنی فضل یزدان شد شهید
روز آدینه که بود عید مساکین از قضا
سادسی ماهی که خوانندش بتازی ذو القعید
عالم غیب و شهادت عالم آنکه بیقین
پادشاه قصر شش سو و سپهر هفت تو
آنکه در بستان دهر و گلستان کاینات
از نسیم خلق او دارند گلها رنگ و بو
صاحب تأویل سلطان ازل فضل اله
آنکه شد از روی بد بیدار بدست وارنکو
چون بیان است و سخن ناچار از دوست
سال عمرش بود پنجه لیک و ست بیست و چهار

یافت از تیغ شهادت شربت شهد شهود
چون شهید انبیا بود از ازل یا گفت گو
شد شهید عشق او ذات شریف اهل حق
چون وجود اوست مطلوب از جمیع جست و جو
در آن شب مشهد پاکش ببوس و بعد از آن
سال تاریخش برون آر از شهید عشق او
فضل یزدان شهاب ملت و دین
که بد از آفرینش او مقصد
در سما مایهء خمیر وجود
در زمین سایهء خدای احد
چون به پنجاه و شش رسیدش سال
گشت عازم بسوی ملک ابد
در آن شب ز دست ساقی دور
خورد جام شهادت سرمد
شب آدینه بود و ذوالقعده
نود و شش فزوده بر هفصد

بجمعه اول ذی القعده تخمین
از هفتصد باشد سته تسعین
بشروان حبس او پنجاه و شش روز
چو سال عمر بود شش سته خمسین
شهادت یافت نزدیک آن شب به
~~بدست~~ بدست ~~اغور~~ اغور و معیوب بی دین
ازین جا وید نامه یادگار است
سلام الله منا آل یاسین

م

میکشد دل یکطرف خط تو کاکل یکطرف
خال مشکین یکطرف خط چو سنبل یکطرف
در سحرگاهان کجا خسپند مرغان چمن
نالهء من یکطرف گلبانگ بلبل یکطرف
بر امیدی آنکه باز آیی بگشتی بوستان
چشم بر ره مانده نرگس یکطرف گل یکطرف
تا که دور افتاده ام از روی خوبت ای صنم
من فتادم یکطرف صبر و تأمل یکطرف
دارد از زلف پریشانت حسنی صد بلا
بر سر او هم بلای باز کاکل یکطرف

صراحی می زند هر دم انا الحق | آیا ساقی بده جام مروّق
من از حلق صراحی می شنیدم | بوقت صبح تسبیح مصدّق
می شاهد بغایت سازگار است | ولی با خاطر پاک محقق
بمستانمان می صافی حلال است | دریغا فسردگان را آب خندق
ببین در چهرهٔ خوبان که از می | عرق چون میزند هر دم معلق
نسیمی گو که بی رخسار خوبان
ندارد کار عاشقان رونق

م

